

Dokument nr. 15:5

(2008–2009)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 780 - 949

25. februar - 25. mars 2009

Dokument nr. 15:5

(2008-2009)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 780 - 949

25. februar - 25. mars 2009

Innhold

Spørsmål	Side
780. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. offentlig støtte til MET-senter, besvart av olje- og energiministeren	11
781. Fra stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal, vedr. belønningsordninger i grunnskolen, besvart av kunnskapsministeren.....	12
782. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. dumping av kreosotimpregnerte sviller, besvart av samferdselsministeren.....	13
783. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. hørselscreening av nyfødte, besvart av helse- og omsorgsministeren	14
784. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. familievernkontor, besvart av barne- og likestillingsministeren.....	15
785. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. utvisning som følge av brudd på våpenloven, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	16
786. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. uenighet og ansvarsfraskrivelser mellom NSB og Jernbaneverket, besvart av samferdselsministeren	17
787. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. forskning på vitnepsykologi, besvart av justisministeren	18
788. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. sivilt ansatte i politiet, besvart av justisministeren.....	19
789. Fra stortingsrepresentant Morten Høglund, vedr. kineseren Wo Weihan henrettelsen, besvart av utenriksministeren	20
790. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. behandling med Tysabri, besvart av helse- og omsorgsministeren	21
791. Fra stortingsrepresentant Tove Nyhus, vedr. private tjenestepensjonsordninger, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	22
792. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. nettolønnsutbetalingene, besvart av nærings- og handelsministeren ..	23
793. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. markedsføring av Norden som en felles turistregion og reisemål, besvart av nærings- og handelsministeren	24
794. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. straffesak i Brasil mot trøndesk forretningsmann, besvart av justisministeren.....	24
795. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. status for konsolideringsarbeidet i museumssektoren, besvart av kultur- og kirkeministeren	25
796. Fra stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal, vedr. innføring av gratisprinsippet i Grunnskolen, besvart av kunnskapsministeren.....	26
797. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. Telenors interesser i Russland, besvart av nærings- og handelsministeren	26

	Side
798. Fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen, vedr. MultifunC-institusjonene, besvart av barne- og likestillingsministeren	27
799. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. Gilje Tre AS, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	28
800. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. hastighet for nye ferjer, besvart av samferdselsministeren	30
801. Fra stortingsrepresentant Anne Margrethe Larsen, vedr. kortavlesing på NSB billettautomater på Oslo S, besvart av samferdselsministeren	30
802. Fra stortingsrepresentant André N. Skjelstad, vedr. regelverket for bygging i strandsonen, besvart av miljø- og utviklingsministeren	31
803. Fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen, vedr. høyhastighetsbane, besvart av samferdselsministeren	32
804. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. uholdbar situasjonen innad hos skattemyndighetene og saksbehandlerne, besvart av finansministeren.....	32
805. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. redusert tollen på kjøtt, melk, ost, frukt og grønt, besvart av finansministeren.....	33
806. Fra stortingsrepresentant Vera Lysklætt, vedr. kvensk språk, besvart av kultur- og kirkeministeren	34
807. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. Landsorganisasjonen mot spilleavhenighet (LOMS), besvart av kultur- og kirkeministeren.....	35
808. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. organisasjonen Ungdom mot Narkotika, besvart av helse- og omsorgsministeren	36
809. Fra stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal, vedr. Statnett, besvart av olje- og energiministeren	37
810. Fra stortingsrepresentant Vera Lysklætt, vedr. tråleren "Nemanskiy", besvart av fiskeri- og kystministeren	38
811. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. lokalisering av hovedkontoret i Stavanger for StatoilHydro, besvart av olje- og energiministeren.....	39
812. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. fellesgjeld på borettslagsleiligheter, besvart av finansministeren	39
813. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. ventetid for oppkjøring på Billingstad trafikkstasjon, besvart av samferdselsministeren	41
814. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. støtteordninger... fra ENOVA, besvart av olje- og energiministeren	42
815. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. kraftproduksjon fra offshore vindkraft, besvart av olje- og energiministeren.....	43
816. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. Statnett, besvart av olje- og energiministeren	44
817. Fra stortingsrepresentant Morten Høglund, vedr. proteksjonisme, besvart av utenriksministeren	44
818. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. tabellen "Samferdselsløft over hele landet" på Samferdselsdepartementets hjemmeside, besvart av samferdselsministeren	45
819. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. forskrift om vederlag for opphold i institusjon (vederlagsforskriften), besvart av helse- og omsorgsministeren	46
820. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. fremdriftsplan for innføring av grønne sertifikater, besvart av olje- og energiministeren	47

	Side
821. Fra stortingsrepresentant Dagrun Eriksen, vedr. sykepleierutdanningen, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	48
822. Fra stortingsrepresentant André N. Skjelstad, vedr. yrkesskade, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	49
823. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. selprodukter, besvart av fiskeri- og kystministeren	50
824. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. statsborgerskap, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	51
825. Fra stortingsrepresentant Odd Einar Dørum, vedr. skoleelever med cøliaki, besvart av kunnskapsministeren.....	51
826. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. trafikkinformasjon innefor togtrafikken, besvart av samferdselsministeren	52
827. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. bistandsengasjementet på for mange land og sektorer, besvart av miljø- og utviklingsministeren	53
828. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. bekjempelse av antisemittiske holdninger i Norge, besvart av utenriksministeren.....	54
829. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. polititilgjengeligheten i Rana, besvart av justisministeren	56
830. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. Kongsvinger Festning, besvart av forsvarsministeren.....	57
831. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. Biofuel AS, besvart av olje- og energiministeren.....	57
832. Fra stortingsrepresentant Vidar Bjørnstad, vedr. Vestfoldbanen, besvart av samferdselsministeren	58
833. Fra stortingsrepresentant Leif Helge Kongshaug, vedr. kongekrabbe, besvart av fiskeri- og kystministeren	59
834. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. tilleggsnæringer i landbruket, besvart av landbruks- og matministeren.....	61
835. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. norske dyregener, besvart av landbruks- og matministeren	62
836. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. helseattest for sjåfører over 70 år, besvart av samferdselsministeren	62
837. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. kakemiks og puddingpulverprodusenter, besvart av finansministeren.....	63
838. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. kakemiks og puddingpulver, besvart av finansministeren	64
839. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. åpne bankkonto, besvart av finansministeren.....	65
840. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. misbruk av barn, besvart av barne- og likestillingsministeren	66
841. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. barne- og ungdomspsykiatrien i Helse Stavanger, besvart av helse- og omsorgsministeren	66
842. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. fordeling av tiltaksmidlene til sysselsetting, besvart av helse- og omsorgsministeren	67

	Side
843. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. heisen på ambulanshelikopteret på UNN, besvart av helse- og omsorgsministeren	68
844. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. oversikt over sysselsetting/ledighet i Norge, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	69
845. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. fritak for merverdiavgift på omsorgsboliger, besvart av finansministeren	72
846. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. anskaffelse av nye redningshelikopter, besvart av justisministeren	73
847. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. dansk skatterreform, besvart av finansministeren.....	74
848. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. formålsparagraf i barnehage, besvart av kunnskapsministeren	74
849. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. Avinors lufthavner, besvart av samferdselsministeren	75
850. Fra stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal, vedr. lang behandling av familiegjenforeningsøknader, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	76
851. Fra stortingsrepresentant Erna Solberg, vedr. Hunstad skole i Bergen, besvart av kunnskapsministeren	77
852. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. omstillingsmidler til Stranda og Stordal på Sunnmøre, besvart av kommunal- og regionalministeren.....	78
853. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. justeringsregler og hjelpeselskap, besvart av finansministeren	79
854. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. engangsavgift på varebiler, besvart av finansministeren.....	80
855. Fra stortingsrepresentant Gunvald Ludvigsen, vedr. rusposten på Nordfjordeid i Helse Førde, besvart av helse- og omsorgsministeren	80
856. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. omsorgslønn og pensjon, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	81
857. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. kirkens kulturskatter, besvart av kultur- og kirkeministeren	82
858. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. fugleinfluensa, besvart av landbruks- og matministeren	83
859. Fra stortingsrepresentant Laila Dævøy, vedr. Cochlea-implantatoperasjoner, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	84
860. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. fastlegenes deltakelse i allmennmedisinsk offentlig legearbeid, besvart av helse- og omsorgsministeren	85
861. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. hjertesykdom blant kvinner, besvart av helse- og omsorgsministeren	86
862. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. omorganiseringen av Follo politidistrikt, besvart av justisministeren.....	87
863. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. skoletur til Polen og Auschwitz, besvart av kunnskapsministeren	88
864. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. den kommende sammenslåingen av Notodden, Rjukan og Sykehuset Telemark, besvart av helse- og omsorgsministeren	89

	Side
865. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. evaluering av vinterdriften på stam- og riksveinettet, besvart av samferdselsministeren.....	90
866. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. gjennomgang av opplæringstilbudet til minoritetsspråklige barn, unge og voksne, besvart av kunnskapsministeren	91
867. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim, vedr. offensiv narkotikapolitikk, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	92
868. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. Nav - inkasso, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	93
869. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. namsmannsarbeidet, besvart av justisministeren	94
870. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. DANIDA, besvart av miljø- og utviklingsministeren.....	95
871. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. utvikling for Nittedal Torvindustri, besvart av landbruks- og matministeren.....	96
872. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. Telenors investeringer i Russland, besvart av olje- og energiministeren	97
873. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. utbygging av gassrør til Grenland, besvart av olje- og energiministeren	97
874. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. pengemengden av norske kroner, besvart av finansministeren.....	98
875. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. forbud mot omskjæring, besvart av helse- og omsorgsministeren	100
876. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. takstsystemet i bomringen i Oslo, besvart av samferdselsministeren	101
877. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. utbyggingen av strekningen Langangen-Dørdal, besvart av samferdselsministeren....	101
878. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. rydding av blindgjengere og ammunisjon, besvart av forsvarsministeren.....	102
879. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. pensjonsavtale i SAS, besvart av nærings- og handelsministeren.....	103
880. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. dagpenger ved permittering 50 pst. fra hovedbeskjeftigelse, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	104
881. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. alvorlig datatrøbbel i politiet, besvart av justisministeren	105
882. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. pasienter med særlig bistandsbehov, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	106
883. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. riksadvokatens bekymring for utviklingen i fristsaker, besvart av justisministeren....	107
884. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. forlengelse av Kolsåsbanen, besvart av finansministeren	108
885. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. offentlig-privat samarbeid - OPS, besvart av samferdselsministeren	109
886. Fra stortingsrepresentant Åse Michaelsen, vedr. tidsvitneprosjektet, besvart av kunnskapsministeren	110
887. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim, vedr. Enova, besvart av olje- og energiministeren	110
888. Fra stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen, vedr. åpne kabelnett, besvart av samferdselsministeren	111

	Side
889. Fra stortingsrepresentant Gunvald Ludvigsen, vedr. opprettelse av helseregistere, besvart av helse- og omsorgsministeren	113
890. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. avslag fra Nav om tildelig av elektrisk rullestol, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	113
891. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. bilrelaterte skatter og avgifter, besvart av finansministeren	114
892. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. Enova, besvart av olje- og energiministeren	115
893. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. Hunstad skole for hørselshemmede i Bergen, besvart av kunnskapsministeren	115
894. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. samfunnsstraff for vold, besvart av justisministeren.....	116
895. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. verdig tilbud for funksjonshemmede etter skoletid, besvart av kunnskapsministeren...	117
896. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. utbygging av jernbane i sentrale strøk, besvart av samferdselsministeren.....	118
897. Fra stortingsrepresentant Odd Einar Dørum, vedr. underrapportering av anmeldelser, besvart av justisministeren	119
898. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim, vedr. tollkontor i Eigersund, besvart av finansministeren	120
899. Fra stortingsrepresentant Per-Kristian Foss, vedr. tilknytningspunkt for energiforsyning, besvart av finansministeren.....	120
900. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. samfunnsstraff, besvart av justisministeren	121
901. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. ny rullebane ved flyplassen i Bodø, besvart av forsvarsministeren	122
902. Fra stortingsrepresentant Michael Momyr, vedr. en 420 kV kraftlinje mellom Namsos og Sunndal, besvart av olje- og energiministeren	122
903. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. Bergensprogrammet, besvart av samferdselsministeren	123
904. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. fysioterapeuter i utlandet, besvart av helse- og omsorgsministeren	124
905. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. legemidlene Zolinza, Tarceva og Sodium Phenylbutyrate til tarmkreftpasienter, besvart av helse- og omsorgsministeren	125
906. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. tilbakeføringsregelen, besvart av finansministeren.....	127
907. Fra stortingsrepresentant Dagrūn Eriksen, vedr. barnevernet, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	128
908. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. FN-panel for artsmangfold, besvart av miljø- og utviklingsministeren.....	129
909. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. kommunenes erstatningsansvar innenfor avtalerettens område, besvart av miljø- og utviklingsministeren.....	130
910. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. tilleggsnæringer for jord- og skogbruket, besvart av miljø- og utviklingsministeren.....	131
911. Fra stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfohn, vedr. utbygging av et vannkraftverk, besvart av nærings- og handelsministeren.....	131

	Side
912. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. takstnivåer og konsesjonsbestemmelser for Sandefjord Lufthavn, besvart av samferdselsministeren.....	133
913. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. dialyseavdelingen i Askim, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	133
914. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. norsk lammekjøtt, besvart av landbruks- og matministeren	135
915. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. straffegebyr på ikke betalt årsavgift, besvart av finansministeren.....	137
916. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. avgiftsregelverket ved utenlandske biler, besvart av finansministeren	137
917. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. aktiv forvaltning i oljefondet, besvart av finansministeren	138
918. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. nasjonale laksefjorder, besvart av fiskeri- og kystministeren	139
919. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. egenkapitalsituasjonen Statnett, besvart av olje- og energiministeren	140
920. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. bistand til Ghana, besvart av miljø- og utviklingsministeren.....	140
921. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. toll på pledd, gulvtepper og annet gulvbelegg av tekstilmateriale, besvart av finansministeren	142
922. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. ulik tollsats på gardiner og rullegardiner, besvart av finansministeren.....	142
923. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. sykehjemsplass, besvart av helse- og omsorgsministeren	143
924. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. sikring av barn i skolebuss, besvart av samferdselsministeren.....	144
925. Fra stortingsrepresentant Gunvald Ludvigsen, vedr. behandling i utlandet, besvart av helse- og omsorgsministeren	145
926. Fra stortingsrepresentant Odd Einar Dørum, vedr. tildeling av midler til Hunstad skole, besvart av kunnskapsministeren	146
927. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim, vedr. stråling fra trådløse nettverk, mobilmaster og liknende, besvart av helse- og omsorgsministeren	147
928. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. offentliggjøring av bonusutbetalingene i Statens pensjonsfond - utland, besvart av finansministeren.....	148
929. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. husleiereguleringsloven, besvart av kommunal- og regionalministeren.....	148
930. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. Rebyia Kadeer, besvart av utenriksministeren	149
931. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. behandling til de med spiseforstyrrelser, besvart av helse- og omsorgsministeren	150
932. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. egne rom for personlige samtaler ved Nav-kontorene, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	151
933. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. omorganiseringen av Follo politidistrikt, besvart av justisministeren.....	152

	Side
934. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. Norges økonomisk frihet, besvart av finansministeren	153
935. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. Redusert statlig stykkpris pr. elev, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	154
936. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. formuesverdier på utleid næringsseiendom, besvart av finansministeren	155
937. Fra stortingsrepresentant Erna Solberg, vedr. norsk innsats på Sri Lanka, besvart av utenriksministeren	155
938. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. regelverket for moms for private selskaper, besvart av finansministeren	157
939. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. de frie midlene til kommunene som følge av tiltakspakken, besvart av kommunal- og regionalministeren.....	157
940. Fra stortingsrepresentant Kåre Fostervold, vedr. ungdommene som barnevernet har tatt over omsorgen for med en notorisk forbrytersk adferd, besvart av barne- og likestillingsministeren	158
941. Fra stortingsrepresentant Martin Engeset, vedr. praksis for ledighetstrygd for folkevalgte, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	160
942. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. Nasjonal transportplan, besvart av samferdselsministeren	161
943. Fra stortingsrepresentant André N. Skjelstad, vedr. helseskadene til syke oljearbeidere fra Ekofisk, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	162
944. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. møtegodtgjørelser, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	163
945. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. pass som forsvinner i posten, besvart av justisministeren	164
946. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. Fedje maritime trafikksentral, besvart av fiskeri- og kystministeren.....	165
947. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. Statens pensjonsfond - utland (SPU) sine investeringer i selskaper som har gått konkurs, besvart av finansministeren.....	166
948. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. båten Mkr. Jøviktind, besvart av nærings- og handelsministeren	168
949. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. den reelle bemanningssituasjonen i politiet, besvart av justisministeren	169

Dokument nr. 15:5

(2008-2009)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 780

Innlevert 25. februar 2009 av stortingsrepresentant **Dagfinn Høybråten**

Besvart 10. mars 2009 av olje- og energiminister **Terje Riis-Johansen**

Spørsmål:

«Vil statsråden nå snu seg rundt og sørge for offentlig støtte til MET-senter, slik at denne unike muligheten til forskning, kompetanse- og teknologiutvikling innen offshore fornybar energi ikke glipper?»

BEGRUNNELSE:

StatoilHydro har sammen med Lyse Energi, Fred Olsen, Karmøy kommune og Rogaland ressurscenter utarbeidet planer for et testsenter for marin energi (MET-senter) utenfor Karmøy. Planene tok av da StatoilHydro lanserte konkrete planer om å teste ut Hywind her, verdens første flytende, fullskala havvindturbin som skal være i drift høsten 2009. Selskapet har lagt inn ekstra ressurser i en kabel med større kapasitet enn det Hywind trenger. Den ekstra kapasiteten var tenkt brukt til en testarena for havenergi i regi av MET-senter.

StatoilHydro, Fred. Olsen og energiselskapet Lyse henvendte seg i fjor vår til olje- og energiminister Terje Riis-Johansen og ba om et bidrag til å bygge ut infrastrukturen til senteret. Enova avviste i fjor høst å støtte senteret fordi planene var umodne. Regjeringen har så langt ikke gitt noen signaler om støtte til prosjektet. Med dette som bakgrunn har StatoilHydro denne uken valgt å skrinlegge planene om et testsenter for teknologier for fornybar energiproduksjon i havet utenfor Karmøy.

Informasjonssjef for ny energi i StatoilHydro Øistein Johannessen uttalte følgende til Teknisk ukeblad i går 24. februar 2009:

"Vi er i full gang med byggingen av Hywind, og kan ikke lenger vente på at denne uavklarte situasjonen skal løses.

Derfor har vi valgt å legge bort planene. Det synes vi er veldig synd. Gjennom Hywind-utbyggingen hadde Norge en unik mulighet til å forske og utvikle kompetanse og teknologi innen offshore fornybar energi (...) For å bygge et testsenter var partene avhengige av kapital. StatoilHydro har lagt ekstra ressurser inn i en kabel med større kapasitet, men prosjektet har ikke fått den støtte vi håpet på for."

Svar:

Det er i dag betydelig interesse for forskning, utvikling og utbygging av vindkraft i Norge. Norge har ressurser og flere store selskaper med en bred aktivitet på området. Regjeringen ønsker å fremme denne utviklingen gjennom å stimulere aktører som har god kompetanse på dette området. Det er Forskningsrådet og Enova som er regjeringens viktigste redskap i denne sammenheng. Forskningsrådet gir støtte til aktivitet som ligger tidlig i utviklingskjeden, og Enova gir støtte til fullskala utprøving av teknologi og utbygging av fullskala vindkraftparker.

Spørsmålet om MET-sentret på Karmøy må vurderes på bakgrunn av StatoilHydros Hywind-prosjekt. I oktober 2007 fikk StatoilHydro 59 mill. kroner i støtte fra Enova til bygging av en testturbin for flytende vindkraft og en 2,3 MW strømkabel til land i forbindelse med deres Hywind-prosjekt. Turbinen skal testes ut utenfor Karmøy. StatoilHydro sendte i mai 2008 i samarbeid med Lyse og Fred Olsen en søknad til departementet om støtte til bygging av felles infrastruktur for uttesting av marin fornybar energiproduksjon utenfor Karmøy. Prosjektet omfattet en

utvidelse av StatoilHydros sjøkabel fra 2,3 MW til 15 MW, slik at flere marine energikonsepter kunne testes ut i tillegg til Hywind. Hywind-prosjektet er nå under utbygging med en 15 MW kabel. Forventet igangsetting av prosjektet er i løpet av året.

Karmøy kommune har overfor Olje- og energidepartementet gitt sin støtte til StatoilHydros testpark. Den vil danne grunnlaget for etablering av Marin Energi Test Senter Karmøy (MET-senter), som kjøres som et eget prosjekt med flere interessenter. Karmøy kommune søkte i august 2007 Olje- og energidepartementet om støtte til et forprosjekt for å utrede et slikt senter. Søknaden ble ikke støttet, ut i fra at et slikt prosjekt ville falle utenfor de virkemidler departementet rår over. Olje- og energidepartementet har etter den tid ikke mottatt noen søknad om støtte til MET-senteret.

Det er mange initiativ som går på etablering av testsentre og testområder for utprøving av nye marine energiteknologier. Det er viktig å se disse initiativene i sammenheng. Det er også viktig at initiativene i størst mulig grad er koordinerte. Det gjøres også ulikt arbeid for å undersøke behovet og grunnlaget for etablering av slike sentre.

Regjeringen finansierer sammen med næringslivet et forprosjekt hos MARINTEK for å kartlegge

muligheten for å etablere en nestegenerasjons marin-teknisk forsknings- og laboratoriesenter.

Enova har, på oppdrag fra Olje- og energidepartementet, undersøkt det forretningsmessige grunnlaget for å etablere en felles infrastruktur for demonstrasjonsprosjekter innen marin fornybar kraftproduksjon. Prosessen viste at det er mange interessenter i slike prosjekt, både ulike forskningsmiljøer, kommersielle selskaper, lokale interesser og myndighetsorganer. Hovedkonklusjonen er imidlertid at det i dag ikke foreligger et forretningsmessig grunnlag for etablering av en slik infrastruktur. Enova vil videreføre prosessen for å avklare brukernes behov.

Departementet arbeider nå med en nasjonal strategi for marin fornybar energi som inkluderer forskning og teknologiutvikling, helhetlige arealvurderinger for utbygging av marin fornybar energi, mv. Det tas sikte på at lovforslag og strategi fremlegges for Stortinget før sommeren.

Jeg er opptatt av å legge til rette for utnyttelse av marine fornybare energiressurser. Imidlertid ser jeg at det er behov for å klargjøre hvilke roller staten og de private aktørene skal ha her. Jeg vil derfor invitere initiativtakerne bak testanlegget og MET-senteret til møter om saken.

SPØRSMÅL NR. 781

Innlevert 25. februar 2009 av stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal

Besvart 4. mars 2009 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Mener statsråden at belønningsordninger i grunnskolen, som for eksempel en gratis tur for elever som har deltatt og har gjort en god innsats i en innsamlingsaksjon, er i strid med gratisprinsippet og dermed ikke lovlig?»

BEGRUNNELSE:

Revheim ungdomsskole i Stavanger arrangerer årlig en innsamlingsaksjon i regi av "Hei verden". Skolen har markert seg positivt som den skolen i Norge som samler inn mest penger til aksjonen, og de siste årene har skolen samlet inn over 300 000 kr på en dag til gatebarn i Brasil. Dette skyldes ikke minst måten innsamlingsaksjonen har blitt gjennomført på. Skolen har deltatt i innsamlingsaksjonen i ca 30 år. For å øke engasjementet blant elevene, har elevrådet

tatt initiativ til ulike tiltak, som for eksempel at alle elver som samler inn mer enn kr 700,- premieres med tur til Kongeparken utenfor Sandnes. Gjennomsnittlig har eleven som deltar i innsamlingen, samlet inn over kr 1000.

Innsamlingsaksjonen er viktig for skolens identitet, og den er solid forankret i skolens elevråd, skolens foreldreråd og driftsstyret for skolen. Det er frivillig for elevene å delta. De som deltar, går med bøsse for å samle inn penger. Elever som ikke når målet for tur til Kongeparken, får en hyggelig alternativ dag på skolen.

Svar:

Gratisprinsippet i grunnskolen er lovfestet i opplæringsloven § 2-15. Regelen innebærer at skolen ikke kan pålegge elever eller foreldre å dekke utgifter

i forbindelse med opplæringen. Ordningen ved Revheim ungdomskole i Stavanger, slik den er beskrevet i spørsmålet, innebærer ingen elevbetaling og er derfor ikke i strid med gratisprinsippet.

Jeg vil i tillegg påpeke at jeg har tillitt til at innsamlingsaksjonen gjennomføres slik at elevenes øvrige rettigheter og plikter ivaretas på en god måte.

Avslutningsvis vil jeg understreke at det er positivt og gledelig at elever engasjerer seg for denne type formål.

Tilleggssvar 8. mai 2009:

Jeg viser til spørsmål til skriftlig besvarelse om det ovennevnte av 26.02.2009 og mitt svar av 02.03.2009.

Svaret konkluderte med at ordningen ved Revheim skole i Stavanger, slik den ble beskrevet i spørsmålet, ikke var i strid med gratisprinsippet. I ettertid har departementet fått utfyllende informasjon om den praktiske gjennomføringen av innsamlingsaksjonen.

Fylkesmannen i Rogaland har tidligere fullsten-

dig behandlet spørsmålet om lovligheten av ordningen. På bakgrunn av slik innsamlingsaksjonen og belønningssystemet ble organisert, ble skolen i brev av 05.05.2008 bedt av fylkesmannen om å legge om ordningen slik at den ikke kom i konflikt med opplæringsloven § 2-15.

På grunnlag av øvrig informasjon om ordningen, som fremkommer av fylkesmannens brev av 05.05.2008, stiller saken seg annerledes enn hva som var min vurdering i svaret 02.03.09. Det er viktig at innsamlingen innrettes slik at en sikrer at elever og foreldre ikke føler et press for selv å bidra økonomisk.

Fylkesmannen i Rogaland er derfor i dialog med skoleeier for å gi veiledning om hvordan innsamlingsaksjonen kan gjennomføres slik at det sikres at elever og foreldre ikke føler et press for selv å bidra økonomisk. Jeg mener at det er positivt at elever engasjerer seg for denne type formål og jeg har tillitt til at dialogen fører frem til en hensiktsmessig løsning.

SPØRSMÅL NR. 782

Innlevert 25. februar 2009 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 6. mars 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til å kartlegge omfanget av dumping av sviller impregnert med kreosot, og sørge for at jernbaneverket gjennom sin virksomhet ikke forårsaker at kreftfremkallende kreosot siver ut i drikkevannskilder og lokalmiljø?»

BEGRUNNELSE:

Tjærestoffet kreosot inneholder kreftfremkallende og sterkt skadelige stoffer. Kreosot ble brukt som impregneringsmiddel i trevirke i mange år. Slike jernbanesviller er i ferd med å bli erstattet av nye sviller, ofte i betong. Praksis har ofte vært å dumpe brukte sviller i nærheten av jernbanen som utvidet fyllmasse, dekket med sand/pukk. Dette ble gjort av Jernbaneverket så sent som i fjor høst ved Glomma nær Spydeberg i Østfold.

Impregnert trevirke skal ifølge Statens Forurensningstilsyn klassifiseres som farlig avfall, dette som en følge av innføringen av EUs nye og utvidete liste over farlig avfall i norsk regelverk. En liste som har blitt implementert i norsk regelverk. Avisen Smaale-

nene omtalte 30. juni 2008, at avfallsplasser ved jernbanens østre linje i Østfold, fremdeles ikke er ryddet opp. Mange er bekymret for at kreosot skal forurense lokalmiljøet og drikkevann.

Svar:

Jeg viser til brev fra Venstres stortingsgruppe om samme sak og vårt svar av 5.9.2008 (vår ref. 08/181-KJ).

Bruk av kreosotbehandlet trevirke er blant annet regulert i forskrift om begrensnings i bruk av helse- og miljøfarlige kjemikalier og andre produkter (produktforskriften) § 3-7. Produktforskriften setter et generelt forbud mot å importere, eksportere, omsette og ta i bruk eller gjenbruke kreosotbehandlet trevirke. Forskriften gir unntak fra det generelle forbudet bl.a. for bruk i jernbanen og for trevirke som er behandlet før 1. juli 2003. Forskriften fastsetter at kreosotbehandlet trevirke uansett ikke skal brukes bl.a. inne i bygninger, på lekeplasser, i parker og hager m.v. I henhold til avfallsforskriften er kreosotimpregnert trevirke som kasseres, klassifisert som farlig

avfall. Det foreligger imidlertid ingen lovmessige krav om opprydding av gamle tresviller langs jernbanenettet, eller forbud mot gjenbruk av disse i fyllinger.

De fleste steder langs jernbanen er/blir tresviller etter hvert erstattet med betongsviller. På bruer, i tunneler og i sporveksler brukes det av praktiske grunner fortsatt tresviller. Trevirke impregnert før 1. juli 2003 kan gjenbrukes til flere formål. Sviller impregnert fra 1. juli 2003 og framover, kan kun gjenbrukes innen jernbane eller til andre formål hvor kreosotimpregnert trevirke fortsatt er tillatt brukt etter produktforskriften.

Mesteparten av de utrangerte kreosotimpregnerte tresviller som ligger langs jernbanen, stammer fra tidligere år da kreosot ikke var oppfattet som særlig helsefarlig. Kreosotimpregnerte tresviller har en levetid på ca. 20-40 år avhengig av belastning. I gamle tresviller er kreosotinnholdet redusert, slik at det ikke er fare for direkte avrenning eller avdamping. Jernbaneverket er likevel opptatt av at utrangerte kreosotimpregnerte tresviller kan være/bli et forurensningsproblem. Jernbaneverkets miljøstyringssystem stiller derfor krav om at kreosotimpregnerte tresviller ikke skal brukes i større mengder i nærheten av drikke- og grunnvannskilder.

Jernbaneverket har gjennomført kartlegging av grunnforurensning og avfall langs hele jernbanenettet. Det er laget planer for opprydding. Flere gamle avfallsdeponier er allerede fjernet, og flere vil bli utbedret de nærmeste årene. I 2008 har det vært prioritert å igangsette opprydding av kreosotforurenset

grunn i Hommelvik og Mostadmarka i Malvik kommune. Denne oppryddingen forventes slutført i 2010. Opprydding av avfall langs jernbanenettet prioriteres løpende innenfor Jernbaneverkets drifts- og vedlikeholdsbudsjett.

De omtalte tresvillene ved Spydeberg ble utrangert for 30 år siden. Den gang var det nok vanlig praksis å dumpe utrangerte sviller ved siden av sporet når det ble lagt inn nye. Fra Jernbaneverket har jeg fått opplyst at ved Østfoldbanen opphørte denne praksisen for 20 - 25 år siden. Før den tid har disse svillene trolig vært i bruk i lang tid og tresvillene kan antas å være 60-70 år gamle. Slike tresviller inneholder lite kreosot, og Jernbaneverket mener at det derfor i dag er en ubetydelig risiko for spredning av kreosot fra disse svillene. Det er gjort analyser fra gamle fyllinger langs Sørlandsbanen som bekrefter at det er svært lite kreosotavrenning og grunnforurensning fra fyllinger med gamle utrangerte tresviller. Fyllingen ved Spydeberg er en av de lokalitetene som er kartlagt. På grunn av liten spredningsfare er denne lokaliteten ikke prioritert for tiltak.

Jeg forholder meg til Jernbaneverkets faglige vurdering om at gjenbruken av tresvillene i fyllingen ved Spydeberg ikke utgjør noen fare for spredning og forurensning av kreosot.

Ut fra de opplysninger Jernbaneverket har gitt, mener jeg at Jernbaneverket har foretatt en tilfredsstillende kartlegging av avfall langs linjene og har en forsvarlig praksis for å hindre forurensning fra kreosotimpregnerte tresviller. Jeg vil ikke pålegge Jernbaneverket å gjennomføre ytterligere tiltak nå.

SPØRSMÅL NR. 783

Innlevert 26. februar 2009 av stortingsrepresentant Laila Dåvøy

Besvart 5. mars 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«I oppdragsdokumentene til de regionale helseforetakene for 2008 var innføring av hørselscreening på landets fødeinstitusjoner i tråd med Nasjonale faglige retningslinjer for syn, hørsel og språk hos barn et krav. I budsjettet til Haukeland Universitetssykehus står det at dette ikke skal starte opp, og fra flere andre sykehus har foreldre erfaring med at screening ikke blir gjort til tross for at utstyret er tilgjengelig.

Kan statsråden forsikre om at hørselscreening av nyfødte blir fulgt opp i tråd med oppdragsdokumentene?»

BEGRUNNELSE:

Det er viktig å foreta hørselscreening av nyfødte slik at hørselstap kan avdekkes, og tiltak kan settes i gang raskt.

Svar:

Helsedirektoratet har gjennom nasjonale faglig retningslinjer for undersøkelse av syn, hørsel og språk hos barn (IS-1235) anbefalt hørselsscreening av alle nyfødte ved måling av såkalte stimulerte otoakustiske emisjoner (OAE). Screeningen skal som

hovedregel gjøres i barselavdeling og nyfødteintensivavdeling. Hørselsscreening av nyfødte er begrunnet i dokumenterte resultater av tidlig habilitering (innen seks måneders alder). En vellykket tidlig habilitering består av samvirke mellom audiologiske tiltak, eventuelt cochlea implantat og audiopedagogiske tiltak.

De faglige anbefalingene var bakgrunnen for at det i oppdragsdokumentene til regionale helseforetak

for 2008 ble tatt inn et styringskrav om innføring av hørselsscreening av nyfødte ved landets fødeinstitusjoner.

I ”Årlig melding for 2008” rapporterer samtlige regionale helseforetak, inkludert Helse Vest RHF, at alle fødeinstitusjoner har innført hørselsscreening av nyfødte.

SPØRSMÅL NR. 784

Innlevert 26. februar 2009 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad

Besvart 11. mars 2009 av barne- og likestillingsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Flere familievernkontor melder om frykt for underfinansiering og oppsigelser i 2009.

Vil statsråden foreslå å øke bevilgninger i RNB for å forhindre oppsigelser og kapasitetsreduksjoner?»

BEGRUNNELSE:

I budsjettet for 2009 vedtok Stortinget økte bevilgninger til Familievernet slik at flere stillinger kunne besettes. Dette var begrunnet med en økning i antall henvendelser, ventelister og behovet for flere konsultasjoner. Familie- og kulturkomiteens mindretall uttrykte imidlertid bekymring for at budsjettøkningen ikke var stor nok til å kunne øke kapasiteten ved de 64 familievernkontorene i landet. En rekke familievernkontor har meldt om underskudd, ubesatte stillinger og nedtrapping av virksomheten over flere år, med lange ventelister og inntaksstopp som resultat. Nå meldes det om at budsjettøkningen i stor grad har gått med til å dekke lønnsvekst og økte pensjonsutgifter. I region sør preges familievernet av underfinansiering for tredje år på rad, og det er reell fare for at flere årsverk må kuttes. Vi er bekymret for utviklingen innen familievernet. Bekymringen gjelder de ansatte og de som mister jobben, men også befolkningen som får et dårligere tilbud når kapasiteten svekkes radikalt. Det er dessuten grunn til å frykte for framtidige konsekvenser av en slik nedbygging og av reduksjon av forebyggende tiltak.

Svar:

Familievernet er grunnstammen i behandlings- og rådgivningstilbudet til familier som opplever konflikter og kriser. For å styrke kapasiteten i tjenesten

ble derfor bevilgningen for 2009 økt med 10 mill. kroner.

Stortingsrepresentant Molvær Grimstad viser til at det meldes fra familievernet om at budsjettøkningen i stor grad har gått med til å dekke lønnsvekst og økte pensjonsutgifter.

Barne-, ungdoms- og familieetaten har ansvar for, innenfor de rammer Stortinget og Barne- og likestillingsdepartementet har satt, å forvalte de tildelte midler til familievernet. Departementet har i tildelingsbrevet til Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet (Bufdir) for 2009 sagt følgende:

”Økte budsjettammer skal benyttes til å øke antall fagstillinger for å øke kapasiteten på familievernkontorer der behovet er størst.”

Departementet har innhentet informasjon fra Bufdir om hvordan de økte midler er fordelt.

Bufdir opplyser at i disponeringsbrevet til regionene er disse midlene fordelt mellom regionene i tråd med den overordnede føringen fra departementet, noe som innebar en differensiert fordeling på regionene.

Regionene er nå i sluttfasen i fordelingen av sin ramme ut på de enkelte kontorene. Det er derfor fortsatt noe usikkerhet om hvor mange stillinger det faktisk vil bli budsjettert med i hver enkelt region. Slik det ser ut på dette tidspunktet vil det bli en økning i faktisk antall utførte årsverk fra 2008 til 2009 på omkring 6,5 årsverk.

Fra 2008 til 2009 ble pensjonspremien til Statens pensjonskasse økt fra 8,87 prosent til 10,95 prosent. For familievernet er økningen beregnet til ca. 2,8 mill. kroner. Flere av regionene melder også om økninger i husleie fra 2008 til 2009. Dette gjelder blant annet familievernkontorer som av ulike årsaker må bytte kontorlokaler.

Bufdirs redegjørelse kan tyde på at deler av de 10 mill. kroner rammen ble økt med, har gått til å dekke nødvendige kostnader. Jeg vil imidlertid understreke at dersom rammen ikke var økt, måtte økte utgifter til

for eksempel pensjon og husleie vært dekket innenfor eksisterende bevilgning.

Det er for tidlig å ta stilling til om det skal fremmes forslag om økte bevilgninger i RNB.

SPØRSMÅL NR. 785

Innlevert 26. februar 2009 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 3. mars 2009 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«I henhold til våpenloven § 33 og utlendingsloven § 29, bokstav c, kan en person utvises etter brudd på gjeldende forhold. Siden vi har en økende grad av personer som tas med kniv eller andre typer våpen vil jeg gjerne vite følgende:

Hvor mange personer er de 10 siste årene utvist som konsekvens av brudd på våpenloven og derigjennom utlendingsloven?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til ovennevnte lovgivning. Regjeringen hevder at den ønsker å bekjempe kriminalitet og å utvise personer som begår lovbrudd jf de nevnte paragrafer. Danmark vurderer nå lovgivning som ikke er like klar som vår lovgivning. Jeg ser derfor frem til å bli orientert om i hvor stor grad de muligheter lovverket gir, faktisk sett benyttes av myndighetene.

Svar:

Utlendingsloven § 29 første ledd bokstav c omhandler muligheten for utvisning når utlendingen er ilagt straff eller særreaksjon i Norge for et forhold som kan føre til fengselsstraff i mer enn tre måneder, eller flere ganger i løpet av de siste tre år er ilagt fengselsstraff. Bestemmelsen gjelder for utlendinger som ikke har arbeidstillatelse eller oppholdstillatelse i Norge. Utlendinger med arbeidstillatelse eller oppholdstillatelse kan bare utvises dersom det straffbare forholdet kan føre til fengselsstraff i mer enn ett år, eller dersom særskilt nevnte bestemmelser i straffeloven er overtrådt, jf. utlendingsloven § 29 tredje ledd. Det gjelder videre egne regler for utvisning av utlendinger med bosettingstillatelse, og utlendinger som omfattes av EØS-avtalen eller EFTA-konvensjonen. Norske borgere og utenlandske borgere som er født i Norge og som senere uavbrutt har hatt fast bopel her, kan ikke utvises.

Våpenloven § 33 fastsetter at den som forsettelig eller grovt uaktsomt overtrer bestemmelsene gitt i el-

ler i medhold av våpenloven straffes med bøter eller fengsel i inntil 3 måneder. Strafferammen her er med andre ord for lav til å kunne fatte et vedtak om utvisning. Det følger videre av bestemmelsen at dersom overtredelsen gjelder bæring av våpen på offentlig sted uten aktverdig grunn eller ulovlig innføring, avhendelse, erverv eller besittelse av skytevåpen eller ammunisjon, er strafferammen fengsel i inntil 2 år.

Politiet skal alltid opprette utvisningssak og oversende saken til Utlendingsdirektoratet for vurdering av utvisning dersom de objektive vilkårene for utvisning er oppfylt.

Det er få saker hvor brudd på våpenloven brukes som selvstendig grunnlag for å reise utvisningssak. Mest praktisk er det at overtredelse av våpenloven skjer i sammenheng med for eksempel voldshandlinger eller brudd på narkotika- og/eller legemiddelloven. Vedkommende er da gjerne straffet for flere forhold.

Når det er slått fast at de objektive kriteriene for utvisning er til stede, må det foretas en vurdering av om utlendingen likevel ikke bør utvises. Utvisning skal ikke besluttes dersom det i betraktning av forholdets alvor og utlendingens tilknytning til Norge vil være et uforholdsmessig tiltak overfor utlendingen selv eller de nærmeste familiemedlemmene.

Utvisning medfører innreiseforbud i Norge. Dette kan være tidsbegrenset eller varig. Som hovedregel skal innreiseforbudet gjøres varig.

Det føres ikke statistikk over utvisningsgrunnlag knyttet kun til våpenloven.

Antallet rettskraftige utvisningsvedtak på bakgrunn av straffbare forhold i perioden 2000-2008 er som følger:

År 2000 – 377 vedtak, år 2001 – 360 vedtak, år 2002 – 466 vedtak, år 2003 – 485 vedtak, år 2004 – 366 vedtak, år 2005 – 411 vedtak, år 2006 – 360 vedtak, år 2007 – 431 vedtak og år 2008 – 447 vedtak. Totalt utgjør dette 3703 vedtak. Disse tallene inkluderer de som er utvist etter utlendingsloven § 29 første ledd bokstav c.

SPØRSMÅL NR. 786**Innlevert 26. februar 2009 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal****Besvart 6. mars 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Hva vil samferdselsministeren foreta seg for å hindre at uenighet og ansvarsfraskrivelser mellom NSB og Jernbaneverket skal gå ut over passasjerene gjennom forsinkelser og innstilte togavganger i fremtiden?»

BEGRUNNELSE:

Den siste tiden har vi hatt til dels store nedbørsmengder på Østlandet i form av snø med innslag av regn. Snøværet har kommet som varslet på værmeldingen, men togene på jernbanen har hatt store forsinkelser og blitt innstilt fordi jernbaneverket ikke har hatt tilstrekkelig beredskap til å kjøre brøytemaskinen. På Vestfoldbanen har manglende brøyteberedskap i enkelte tilfeller ført til at konduktørene har måttet håndmåke skinnegangene/pensene.

Krangelen mellom de som kjører toget og de som har ansvar for skinnegangen (jernbaneverket) har også denne vinteren pågått i full offentlighet (radio og TV). Denne krangelen har vedvart i flere år, og på flere strekninger.

Svar:

Jeg er opptatt av at de reisende skal ha tillit til jernbanen og toget som fremkomstmiddel, og har derfor betydelig oppmerksomhet rettet mot både på NSBs leveranse av persontransporttjenester og Jernbaneverkets leveranse av infrastruktur.

Jeg er svært opptatt av at NSB og Jernbaneverket (JBV) kan samarbeide godt til det beste for jernbanen. Dette er noe jeg understreker i eierdialogen med NSB og etatsstyringsdialogen med JBV.

I perioder med store snøfall er det et felles ansvar for Jernbaneverket og togselskapene å sørge for at trafikken kan avvikles best mulig. Jernbaneverket har et ansvar for å rydde spor og plattformer, mens togselskapene har ansvaret for at togene er best mulig i stand til å takle vinterforhold.

Kombinasjonen av fokksnø og vedvarende kulde ute og varmegrader i tunneler skaper store utfordringer. Problemene oppstår når snø setter seg fast under toget. Snøen smelter når toget kommer inn i en tunnel. Når toget kommer ut av tunnelen igjen, fryser det

igjen. Slik dannes det is under togene. Dersom det er dårlig brøytet, kommer mer snø under togene, og problemene øker. Resultatet blir kraftig oppbygging av is på togsettene (tykk stålis) i løpet av 1 - 3 dager. NSB har, med en så rask oppbygging av is, ikke kapasitet i eksisterende anlegg til å tine isen.

I forhold til snømengdene som kom en periode i februar i år har Jernbaneverket erkjent at det er mangler ved ryddekapasiteten i deler av østlandsområdet. Jernbaneverket kommer i nær framtid til å evaluere erfaringene med sikte på bl.a. å få på plass bedre snøryddeutstyr, bedre rutiner ved snøryddingen, bedre sportilgang for rydding og høyere beredskap.

Jernbaneverket opplyser at etaten også har utfordringer knyttet til informasjon til de reisende som angår dataverktøy og høytalersystemer. Disse forholdene arbeides det med for å finne gode løsninger.

NSB informerer meg om at selskapet også arbeider kontinuerlig for å bedre sin vinterkapasitet. De nye togene som blir levert fra 2011 vil ha solide vintereregenskaper, noe pågående testing under norske forhold også viser. NSB vil dessuten øke sin tine- og avisningsberedskapen allerede fra høsten 2009 etter gode resultater på et nytt avisingsanlegg på Sundland i Drammen. NSB vurderer bygging av ytterligere 2 anlegg før sesongen 2009/2010.

Jeg er kjent med at vinterberedskapen drøftes jevnlig i møter mellom Jernbaneverket og togselskapene, og det er viktig for meg at virksomhetene samarbeider nært om problemstillingene. På bakgrunn av de problemene som har oppstått i vinter, har det også vært evalueringsmøter for i fellesskap å finne fram til forbedringsområder. Togselskapene har bl.a. fått presentert en vinterberedskapsplan fra JBV, og fått anledning til å stille spørsmål ved den og kvaliteten for å holde togdriften på et godt kvalitetsmessig nivå. NSB har tilbudt bistand når det har vært stort behov ved snørydding. Eksempelvis har NSBs personale vært ute og fått sporvekslere fri for snø og de har bidratt til å rydde banestrekninger og perronger for å opprettholde driften på akseptabelt nivå.

Jeg vil nå se an hvordan Jernbaneverkets og NSBs igangsatte og planlagte tiltak med vintervedlikeholdet utvikler seg og jeg følger utviklingen nøye.

SPØRSMÅL NR. 787**Innlevert 26. februar 2009 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 12. mars 2009 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Kan statsråden konkretisere hvilke initiativ som er tatt siden 2006 innen forskning på vitnepsykologi, samt i samråd med Kunnskapsdepartementet klargjøre hvilke konkrete initiativ som vil bli igangsatt spesifikt knyttet til dette temaet?»

BEGRUNNELSE:

I Spørsmål nr. 748, datert 19. februar 2009 stiller ikke statsråden seg helt avvisende til mer spesifikk forskning knyttet til vitnepsykologi, herunder etablering av en permanent fagenhet i vitnepsykologi, som altså da støttes av Riksadvokaten. Forskning om vitners atferd og rolle i strafferettspleien er et viktig bidrag til å belyse spørsmålet om rettssikkerhet og kvalitet gjennom prosessen, uavhengig av hvilket departement som finansierer dette over sitt budsjett. Jeg registrerer at statsråden i sitt svar viser til hva som er kunnskapsdepartementets ansvarsområde. Statsråden viser videre til behovet for å understreke universitetenes autonomi. Jeg ber derfor statsråden om å forelegge undertegnede spørsmål også for kunnskapsdepartementet med sikte på at også det angjeldende departement og statsråd supplerer svaret fra justisministeren med eventuelle felles initiativ som vil bli tatt i samarbeid mellom de to departementene.

Svar:

Som justisministeren redegjorde for i sitt svar av 25. februar 2009, foranlediget av spørsmål nr. 748, er Justisdepartementet generelt enig i at det er et behov for å øke kunnskapen om de mulige svakheter og usikkerhetsfaktorer som kan knytte seg til vitneforklaringer og vurderingen av disse. Forskning på vitnepsykologi er en del av dette.

Justisdepartementet har ikke prioritert å gi støtte direkte til forskning på vitnepsykologi i den periode det spørres etter. Det foreligger heller ingen konkrete planer om å gi slik støtte.

I Justisdepartementets rapport: "Forskning og forskningsbehov i lys av Fritz Moen-sakene" ble det, etter innspill fra forskningsmiljøene, utarbeidet en oversikt over behovet for forskning på forhold i straffesaksjeden som kan utgjøre en trussel mot rettssikkerheten. I rapporten konkluderes det med at området vitnepsykologi er relativt godt forskningsmessig dekket, mens det er et særlig behov for ytterligere forskning i forhold til politiets etterforskning, grupper med hørselshemminger og andre funksjons- og kommunikasjonsproblemer i rettssystemet, samt forskning på bruken av DNA-register og DNA-bevis. Det kom også frem at det er svært ønskelig med en gjennomgang og analyse av saker for Kommisjonen for gjenopptakelse av straffesaker. Justisdepartementets bruk av forskningsmidler er prioritert i samsvar med det forskningsbehovet som er lagt til grunn i rapporten.

At forskning på vitnepsykologi ikke har vært prioritert så langt, innebærer ikke at det ikke vil kunne være aktuelt å støtte slik forskning i fremtiden. Et konkret initiativ i denne retning må imidlertid vurderes nærmere, eventuelt på bakgrunn av en konkret søknad om støtte.

Representantens spørsmål har vært forelagt Kunnskapsdepartementet, slik det ble anmodet om. Kunnskapsdepartementet anser det for å ligge innenfor forsknings- og utdanningsinstitusjonenes faglige og strategiske ansvar eventuelt å prioritere forskning på vitnepsykologi.

SPØRSMÅL NR. 788**Innlevert 26. februar 2009 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 12. mars 2009 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Har statsråden forståelse for at Follo politidistrikt vurderer å redusere antall stillinger ved å saldere budsjettet med midler tilført for å øke antallet sivilt ansatte?»

BEGRUNNELSE:

Finanskrisen medførte at Regjeringen økte bevilgningene til økt antall sivilt ansatte i politiet, etter i lengre tid å ha avvist at det var en ressurskrise i politiet. 460 nye stillinger skulle ifølge Regjeringen frigjøre politikraft. Spørsmålet nå er hvorvidt landets politidistrikter følger dette opp, eller om de salderer med midlene for å bøte på et fortsatt avvik mellom oppgaver og ressurstilgang. Undertegnede har blitt gjort kjent med at Follo politidistrikt planlegger å bruke midlene til 13 nye sivile stillinger til å redusere antallet stillinger i politidistriktet.

Svar:

I forbindelse med krisepakken som ble fremlagt 26. januar 2009 bevilget Stortinget, slik regjeringen foreslo, 242 millioner kroner som skal brukes til 460 nye sivile stillinger i politi- og lensmannsetaten. Det er beregnet at dette krafttaket vil frigjøre om lag 280 polititjenestemenn til operativt politiarbeid.

Ved å tilsette flere i sivile stillinger i politiet kan politiutdannet personell frigjøres fra oppgaver som ikke krever politifaglig bakgrunn. Dette gjelder i hovedsak polititjenestemenn og -kvinner som i dag arbeider som arrestforvarere, transportører, grensekontrollører og revisorer. Alle de nye stillingene kan ikke omsettes i mer politikraft da det i etaten også er behov for å håndtere den økende saksmengden når det gjelder den sivile rettspleie på grunnplanet og politi-

ets forvaltningssaker. Det er likevel min klare intensjon at flest mulig av disse sivile stillingene skal resultere i mer politikraft.

Når det gjelder Follo politidistrikt opplyser Politidirektoratet at distriktet skal benytte tilleggsbevilgningen i St. prp. Nr 37(2008-2009) til nye sivile stillinger etter den politiske hensikten med bevilgningen. Både Politidirektoratet og Politimesteren er innforstått med at stillingene er en del av en tiltakspakke som skal ha effekt for sysselsettingen i Norge.

Grunnen til at utlysning og tilsetning er utsatt noe i Follo politidistrikt er knyttet til en forestående ny organisering av politidistriktet.

Follo politidistrikt er et av to politidistrikter (det andre er Hordaland), som med bakgrunn i St. meld. nr 42 (2004-2005), Politirolemeldingen, og Innst. S. nr. 145(2005-2006), er utpekt til å gjennomføre prøveordninger for ny organisering av politi- og lensmannsetaten. Hordaland politidistrikt er allerede i gang med sin prøveordning, mens Follo politidistrikt, etter en noe lengre og meget grundig prosess, overleverte sin rapport til Politidirektoratet og Justisdepartementet i månedsskifte januar/februar 2009. Grensereguleringer av denne type må fremmes ved kgl. res. i Statsråd, noe som forhåpentligvis vil bli gjort i løpet av mars måned. Politidirektoratet opplyser at når vedtaket om ny organisering av politidistriktet foreligger vil plassering og utlysning av de aktuelle stillingene skje umiddelbart.

Politidirektoratet opplyser imidlertid at Follo politidistrikt allerede nå vil utlyse noen av de 13 tildelte stillingene. Jeg kan forsikre om at regjeringen vil følge nøye med på at våre politiske intensjoner med bevilgningen til 460 nye sivile stillinger materialiserer seg i politidistriktene, også i Follo.

SPØRSMÅL NR. 789**Innlevert 26. februar 2009 av stortingsrepresentant Morten Høglund****Besvart 9. mars 2009 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Den 28. november 2008 ble kineseren Wo Weihans henrettet av kinesiske myndigheter, dømt for spionasje for Taiwan. Norge valgte i motsetning til EU og en rekke andre land ikke å fordømme henrettelsen ettersom den ble ansett for ikke å være i strid med folkeretten. Dette til tross for at rettssaken ifølge EU ikke levde opp til internasjonale standarder og bruken av tortur for å fremtvinge tilståelser er omfattende i Kina.

Hva har Norge gjort i etterkant for å ta opp Weihans henrettelse med kinesiske myndigheter?»

BEGRUNNELSE:

Norge er ett av få land i verden som fremdeles har en menneskerettighetsdialog med Kina. Norge har hatt en slik dialog siden 1997. Henrettelsen av Wo Weihans kom få uker etter at Norge hadde avsluttet årets MR-dialog med kinesiske myndigheter i Beijing.

Weihans ble henrettet mens EU og Kina var i ferd med å avslutte et toppmøte i Beijing om Kinas forhold til menneskerettighetene. Weihans døtre Chen og Ran er østerrikske statsborgere og ifølge den østerrikske utenriksministeren viser henrettelsen så vel som dens tidspunkt Kinas manglende hensyn og respekt for menneskerettighetene.

EUs Ministerråd fordømte, på vegne av EU, henrettelsen på det sterkeste. Ministerrådet beklaget også dypt varetektsfengslingen og rettssaken mot Weihans, som ikke har levd opp til internasjonale standarder. Fordømmelsen ble underskrevet av Kroatia, Makedonia, Albania, Bosnia og Herzegovina, Montenegro og Serbia så vel som EFTA-landene Island og Liechtenstein. USA uttrykte at de var dypt forferdet og opprørt over henrettelsen. Norge unnlot å slutte seg til fordømmelsen fra EU ettersom utenriksdepartementet etter fire og en halv time konkluderte med at henrettelsen ikke var i strid med folkeretten.

Amnesty International oppfordret kinesiske myndigheter til å stanse henrettelsen ettersom Weihans ikke hadde fått en rettferdig og transparent rettergang. Menneskerettighetsorganisasjonen viser samtidig til at det jevnlig kommer rapporter fra Kina om feilaktige domsavsigelser etter korte, forutinntatte rettssaker og utstrakt bruk av tortur for å få siktede til å tilstå. Weihans ble arrestert allerede i 2005 og ifølge BBC ble han under varetektsfengslingen avhørt i over ett år før han fikk treffe sin advokat. Weihans satt fengslet i nesten fire år før han fikk treffe døtrene si-

ne. Flere organisasjoner, deriblant Amnesty, mener det er grunnlag for å spørre om det i løpet av disse årene ble brukt tortur for å fremskaffe en tilståelse. Folkeretten forbyr bruk av tilståelser og opplysninger som er fremkommet under tortur.

Døtrene Chen og Ran har uttalt at faren ikke visste om henrettelsen før til samme dag som den skulle skje og at de ikke fikk noen skriftlig bekreftelse fra høyesterett om at den endelige anken avvist.

John Kamm, lederen for menneskerettighetsorganisasjonen Dui Hua Foundation arbeidet tett med Weihans datter Chen i saken. Kamm uttalte at han hadde jobbet med slike saker i 19 år, men at dette var den absolutt verste saken han hadde stått overfor.

Svar:

Jeg viser til mitt svar til Stortinget (jfr. skriftlig spørsmål nr. 564 (2008-2009)) som knytter seg til samme sak.

Videre gjentar jeg at Norge er helt klar i sitt syn på dødsstraff; vi er i mot, alltid. Vi tar avstand fra alle dødsstraffer, uansett hvor i verden de finner sted. Vi gjør dette på prinsipielt grunnlag og i en lang rekke tilfeller gjennom protester mot enkeltsaker.

Det sier seg selv at det ikke er mulig å reagere på samtlige dødsstraffer, men vi forsøker å samarbeide med andre land på dette feltet.

Det er ikke korrekt at Utenriksdepartementet konkluderte med at henrettelsen av Wo Weihans ikke var i strid med folkeretten. Vi fordømmer den, som alle andre henrettelser. I denne konkrete saken fikk Norge seg forelagt EUs protest på meget kort varsel. Henvendelsen manglet informasjon om EUs beslutningsgrunnlag for protesten; nemlig at rettsprosessen mot Wo Weihans var i strid med internasjonale standarder.

I slike tilfeller legger vi vekt på å kunne foreta en selvstendig gjennomgang av grunnlaget. Den samme vurderingen lå bak vår beslutning høsten 2008 om ikke å slutte oss til et EU-innlegg i OSSE i protest mot en planlagt henrettelse i USA.

Vi ser det som grunnleggende at vi har en politikk som gir oss troverdighet og et grunnlag for å begrunne våre holdninger i konkrete saker.

Som representanten Høglund kjenner til, er dødsstraff et fast tema i Norges menneskerettighetsdialog med Kina, og det har det vært i mange år. Statssekretær Johansen tok opp dødsstraff med sin motpart senest under det siste møtet i oktober i fjor.

Som ledd i vår strategi om å bruke både bilaterale samtaler og multilaterale fora for å stoppe bruk av dødsstraff, var dødsstraff ett av de forhold vi tok opp i forbindelse med Kinas universelle periodiske eksaminasjon i FNs Menneskerettighetsråd den 9. februar i år. Norge sendte da inn to skriftlige forhåndsspørsmål til Kina vedrørende dødsstraff, i tillegg til spørs-

mål om rettslige prosesser nettopp for å unngå rettsaker som kan være i strid med internasjonale standarder.

Vi vil følge opp temaet, blant annet under årets planlagte dialogmøte med Kina. Der legger vi også opp til å ta opp den konkrete saken om Weihan.

SPØRSMÅL NR. 790

Innlevert 26. februar 2009 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 5. mars 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Undertegnede viser til Dokument skriftlig spørsmål nr. 526 (2008-2009). Slik jeg oppfatter helseministeren skal behandling med Tysabri gi DRG poeng.

Kan statsråden redegjøre for hvorvidt Tysabri i dag gir DRG-poeng på lik linje med MS-behandling med selvadministrerte legemidler, som f.eks. Avonex, samt hvor mange kroner behandling med Tysabri i sykehus, utgjør gjennom ISF-ordningen?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til Dokument skriftlig spørsmål nr. 526 (2008-2009). Slik jeg oppfatter helseministeren skal behandling med Tysabri gi DRG poeng.

Undertegnede ber derfor om statsrådets redegjørelse knyttet til hvorvidt behandling av MS-pasienter med Tysabri i sykehus, utgjør DRG-poeng, samt hvor mye dette utgjør i antall kroner gjennom ISF-ordningen.

Svar:

Behandlingsepisoder der MS-pasienter behandles med Tysabri, vil i 2009 som hovedregel gi 0,15 DRG-poeng. Dette tilsvarer 1,95 DRG-poeng for en pasient som behandles med vanlig doseringsintervall. Dette utgjør om lag 2 100 kroner per behandlingsepisode og om lag 27 400 kroner per hele behandlingssår.

ISF-ordningen er et gjennomsnittssystem. Refusjonen for behandling med Tysabri er basert på en gjennomsnittsbetraktning der langt rimeligere utrednings- og behandlingstilbud er sammenstilt med kostbar behandling med Tysabri.

Denne grove gjennomsnittsbetraktningen er et resultat av at aktivitetsdata til nå har vært lite spesifikke. Det har derfor ikke vært mulig å skille behandlinger med Tysabri fra andre og rimeligere behandlinger. I 2009 er det lagt til rette for at sykehusene skal rapportere bruken av Tysabri til Norsk pasientregister. Dette vil kunne danne grunnlag for å vurdere en mer målrettet og differensiert ISF-løsning for kostbar infusjonsbehandling med for eksempel Tysabri fra 2010.

SPØRSMÅL NR. 791**Innlevert 26. februar 2009 av stortingsrepresentant Tove Nyhus****Besvart 6. mars 2009 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«Lov om foretakspensjon ble endret 1. januar 2008 og innebærer at ansatte i private tjenestepensjonsordninger ikke lenger kan motta uførepensjon samtidig med utbetaling av attførings- og rehabiliteringspenger fra folketrygden. Dette setter mange i en vanskelig økonomisk situasjon som nå blir ytterligere forverret pga. Navs lange saksbehandlingstid.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at personer med private tjenestepensjonsordninger får den uføretygde rettmessig har krav på til rett tid?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget vedtok sommeren 2007 endringer i lov om foretakspensjon (§6-1, annet ledd). Endringen innebærer at ansatte omfattet av private tjenestepensjonsordninger med skattefordel, ikke lenger kan motta forsikringsdekket uførepensjon samtidig med attførings- og rehabiliteringspenger fra folketrygden. Regelen har tidligere kun omfattet attføringsperioden, men fra 1. januar 2008 ble regelen utvidet til også å omfatte rehabiliteringsperioden.

Det første året en ansatt er syk mottar vedkommende som kjent sykelønn. Sykelønnen fra folketrygden utgjør 100 % av lønn inntil 6G. Hvis den ansatte ikke er frisk nok til å begynne og arbeide igjen ved utløp av denne perioden, må vedkommende normalt prøve yrkesrettet attføring eller medisinsk rehabilitering før uførepensjon blir innvilget fra folketrygden. Dette betyr at det kan gå to til fire år fra den ansatte blir syk til utbetalinger fra tjenestepensjonen starter. I attførings- og rehabiliteringsperioden vil beregnet utbetaling fra folketrygden settes lik 66 % av pensjonsgrunnlaget inntil 6G.

Dette inntektsfall ved attføring og rehabilitering gjelder kun for privat sektor.

Først når vedtak om tidsbegrenset uførestønad eller varig uførepensjon fra folketrygden er fattet, kan denne gruppen få utbetalt sin rettmessige uførepensjon.

Lang saksbehandlingstid i Nav før endelig vedtak om uførestønad eller uførepensjon, blokkerer derfor utbetaling fra private tjenestepensjoner, og påfører personer som rettmessig venter på uføretygde ytterligere problemer.

Svar:

Foretakspensjonsloven ligger under finansministerens ansvarsområde og jeg kan gi følgende opplysninger på vegne av henne:

”Da foretakspensjonsloven ble vedtatt av Stortinget ble det eksplisitt slått fast i loven § 6 1 at uførepensjon fra foretakspensjonsordningen ikke skulle utbetales sammen med syke- eller attføringspenger fra folketrygden. Spørsmålet om uførepensjon fra foretakspensjonsordningen eventuelt kunne utbetales sammen med rehabiliteringspenger ble ikke eksplisitt omtalt i den vedtatte bestemmelsen (foretakspensjonsloven § 6-1). Finansdepartementet ba en arbeidsgruppe vurdere bl.a. dette spørsmålet, jf. omtale i Ot. prp. nr. 32 (2006-2007):

”...arbeidsgruppen (viser) til at uttrykket attføringspenger tidligere omfattet både attføring under medisinsk behandling og attføringspenger under yrkesrettet attføring. Attføringspenger under medisinsk behandling ble senere erstattet med uttrykket rehabiliteringspenger. Videre pekes det på at begge er tiltak som skal «reparere» arbeidsevnen og forhindre varig uførhet, og at de beregnes på samme måte og utbetales med samme kompensasjonsgrad. Arbeidsgruppen mener på denne bakgrunn at en naturlig forståelse av bestemmelsen i foretakspensjonsloven er at rehabiliteringspenger bør behandles på samme måte som attføringspenger. Arbeidsgruppen foreslår derfor en presisering i foretakspensjonsloven § 6-1 annet ledd om at det ikke kan utbetales uførepensjon fra ordningen samtidig som vedkommende mottar rehabiliteringspenger fra folketrygden.”

Den endring i foretakspensjonsloven § 6-1 som Stortinget vedtok ved behandlingen av Ot. prp. nr. 32 (2006-2007) trådte i kraft 1. januar 2008. Bestemmelsen innebar en videreføring av gjeldende rett om at uførepensjon ikke skal supplere attføringspenger, samt en presisering som foreslått av arbeidsgruppen av at det heller ikke i rehabiliteringsperioden skal utbetales uførepensjon.

Ved behandlingen av Ot. prp. nr 4 (2008-2009) vedtok Stortinget at rehabiliteringspenger, attføringspenger og tidsbegrenset uførestønad fra folketrygden skal erstattes av én ytelse (arbeidsavklaringspenger), og at uførepensjon etter foretakspensjonsloven skal utbetales etter 12 måneder også om medlemmet da mottar arbeidsavklaringspenger. Ettersom en kombinasjon av arbeidsavklaringspenger og uførepensjon kan gi høy reell kompensasjonsgrad, og dermed dårligere insentiver til arbeid, ble det i Ot. prp. nr. 4 (2008-2009) foreslått at det i forskrift kan gis nærmere regler om at det kan gjøres fradrag i uførepensjonen ved utbetaling av arbeidsavklaringspenger. Lovendringene ble vedtatt av Stortinget 15. desember 2008.”

Jeg kan opplyse at regjeringen har varslet at ordningen med arbeidsavklaringspenger vil bli implementert 1. mars 2010.

Ved innføringen av arbeidsavklaringspenger vil søkeren være sikret rett til å kunne kombinere mottak av arbeidsavklaringspenger og uførepensjon etter foretakspensjonsloven 12 måneder etter at uførhet

inntrådte. Denne ordningen skaper forutsigbarhet for fra hvilket tidspunkt uførepensjon skal tilstås. I tidsrommet før ikraftsettelsen vil rett til uførepensjon løpe fra det tidspunkt rett til utbetaling av syke-, rehabiliterings- eller attføringspenger fra folketrygden opphører. Ofte vil opphørstidspunktet være sammenfallende med tidspunktet for innvilgelse av uførestønad fra folketrygden. Det er derfor viktig at Arbeids- og velferdsetaten fatter vedtak om uførestønad uten grunnnet opphold. For å snu utviklingen med lengre

saksbehandlingstider i Arbeids- og velferdsetaten har etaten blitt tilført betydelige ressurser. Det er dessuten iverksatt en rekke tiltak for å bedre etatens effektivitet, blant annet er ressurser omdisponert, saksbehandlingsrutiner gjennomgått og lagt om, ressursbesparende ikt-verktøy tatt i bruk og ”beste praksis” implementert ved flere kontorer. Videre viser jeg til at Regjeringen vil legge frem en stortingsproposisjon senest 20. mars då. hvor det vil bli gjort nærmere rede for situasjonen i Arbeids- og velferdsetaten.

SPØRSMÅL NR. 792

Innlevert 26. februar 2009 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 6. mars 2009 av nærings- og handelsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Departementets implementering av det innførte taket på nettolønnsutbetalingene, har medført en ytterligere svekkelse av konkurranseevnen for norske sjøfolk.

Hva vil statsråden gjøre for at regelverket for ordningen blir utformet i tråd med Stortingets vedtak og forutsetninger?»

BEGRUNNELSE:

I Revidert nasjonalbudsjett for 2008 står det "For å begrense ytterligere vekst for de samlede utgifter under refusjonsordningen, innføres det fra 1. juli 2008 et tak på nettolønnsutbetalingene på 198 000 kroner per sysselsatt, som tilsvarer en årslønn på om lag 500 000 kroner", jf. St. prp. nr. 59 (2007-2008) kapittel 909. Forslaget ble vedtatt i Stortinget. I henhold til forskrift 2005-12-21 nr. 1720, fastsetter Nærings- og handelsdepartementet regelverket for ordningen på bakgrunn av Stortingets årlige budsjettvedtak.

Departementets implementering av Stortingets vedtak har medført ytterligere innstramming i ordningen ettersom departementet har innført terminvis periodisering av maksimalbeløpet på kr 198 000. Søknadsåret er inndelt i seks terminer og refusjon er fastsatt med et maksimumsbeløp på 33 000 per termin. Departementet legger derved til grunn at månedslønnen er proporsjonal med årslønnen. Dette er feil fordi beregningsgrunnlaget for refusjon justeres blant annet på bakgrunn av forskuddstrekking i juni og desember. I regelverket gis rederiet ingen adgang til å søke om etterbetaling mot slutten av året når man i

ettertid ser at maksimalbeløpet over tilskuddsåret ligger under kr. 198 000. I denne sammenheng viser jeg til muligheten for tilbakebetaling når det gjelder regelverkets vilkår om retten til sjømannsfradraget.

Svar:

I statsbudsjettet for 2009 er det bevilget 1 750 millioner kroner til nettolønnsordningen. Ordningen er et viktig virkemiddel for å rekruttere og beholde norske sjøfolk på norske skip. Antallet sjøfolk som omfattes av ordningen har økt fra om lag 9300 i 2005 til om lag 11 000 i 2009. Som kjent er det innført en begrensning i refusjonsordningsutbetaling pr. sysselsatt på kr. 198 000 kroner pr. år. Dette tilsvarer en årslønn på om lag 550 000 kroner. Dette gjør nettolønnsordningen mer robust og bærekraftig for fremtiden.

Makstaket ble gjennomført i tråd med den praktiske administreringen av ordningen gjennom forskrifter og regelverk. Det ble derfor satt en maksimumsutbetaling per sjømann per termin. Refusjonsordningen er basert på at tilskudd utbetales etter skuddsvis med seks terminer per år, og krav om refusjon fremmes for hver termin innen en gitt søknadsfrist. Hver termin avsluttes. Det er riktig, som representanten Aamyhr påpeker, at dette kan føre til variasjon i utbetalingene i løpet av året. Slike variasjoner kan imidlertid ikke anses som noen innstramming av ordningen.

Jeg har fulgt opp Stortingets vedtak gjennom et system som er enkelt å administrere og i tråd med praktiseringen av ordningen for øvrig, fastsatt i forskrifter og veiledninger. Systemet sikrer at det ikke ytes mer enn 198.000 i refusjon pr. sysselsatt.

SPØRSMÅL NR. 793**Innlevert 26. februar 2009 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 5. mars 2009 av nærings- og handelsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«De nordiske land er hver for seg og til sammen, små land og en liten region både i Europa og verden. Utnyttelse av felles ressurser i arbeidet med markedsføring og utvikling av reiselivet vil kunne bidra til flere turister og bedre utnyttelse av ressurser.

Hva mener statsråden skal til for å få et bedre nordisk samarbeid for å markedsføre Norden som en felles turistregion og reisemål?»

Svar:

Det er viktig å gjøre Norge bedre kjent som reisemål. Spesielt når vi kommer utenfor Europa ser vi at det er liten kunnskap om Norge og det vi har å tilby våre besøkende. Derfor har Regjeringen økt bevilgningen til markedsføring av Norge i utlandet vesentlig de siste årene.

Vi vet at turister fra markedene utenfor Europa sjelden kun besøker Norge. De besøker som oftest flere land i Norden, men Norge er en attraktiv del av reisen.

Jeg er enig i at vi må etterstrebe et sterkere nordisk samarbeid for å få mest mulig ut av de ressursene som settes inn for å få turister til Norge og våre naboland. Dette er også bakgrunnen for at Norge, Sverige og Danmark har opprettet et felles datterselskap som heter Scandinavian Tourist Board (STB). Alle reiselivsrettede aktiviteter i Japan, Kina, Sør-Korea

og India gjennomføres i regi av STB. I tillegg gjennomfører STB enkelte mindre aktiviteter i øvrige asiatiske land og i Australia.

I det amerikanske markedet gjennomføres i utgangspunktet egne markedsaktiviteter for Norge. Innovasjon Norge har imidlertid kontorfellesskap i New York med de øvrige nordiske landene, og det er opprettet et felles selskap i USA som heter Scandinavian Tourist Board, Inc. Dette selskapet står for felles turistinformasjon og distribusjonsaktiviteter samt enkelte andre felles aktiviteter.

I Europa er Sverige, Danmark og Finland blant våre største konkurrenter. Det gjør at det i mindre grad er aktuelt med samkjøring av markedsføringsaktivitetene. Vi har likevel noen felles aktiviteter rettet mot turoperatører, spesielt i Sør-Europa. På enkelte av de store reiselivsmessene i Europa, blant annet i Tyskland, har Norge felles utstillingsrområde med de andre nordiske landene.

Vi har god kontakt med våre naboland og ser hele tiden på muligheten for felles aktiviteter. Innovasjon Norge deltar for eksempel i et felles Internettprosjekt i Asia, hvor også Finland er med og som er støttet av Nordic Innovation Center. Dette er et prosjekt med fokus på web 2.0, hvor man utvikler nye elektroniske kommunikasjonsløsninger. Vi vil også benytte vår deltakelse på Expo i Shanghai i 2010 til å gjennomføre et felles Skandinavisk reiselivsprosjekt.

SPØRSMÅL NR. 794**Innlevert 26. februar 2009 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 11. mars 2009 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Jeg viser til mitt tidligere skriftlige spørsmål nr. 1495 (2007-2008), datert 5. september 2008. Etter som denne saken, jf. vedlagte begrunnelse, fortsatt synes å være uavklart, finner jeg grunn til igjen å ta opp spørsmålet.

Vil justisministeren sørge for den dokumentasjon Økokrim er i besittelse av og som langt på vei vil frikjenne en trøndersk forretningsmann for at de be-

skyldninger brasilianske myndigheter har fremsatt mot han kommer inn i saken?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til mitt tidligere skriftlige spørsmål nr. 1495 (2007-2008), datert 5. september 2008, og svar fra justisministeren. På TV2-nyhetene den 16. februar 2009 kommer det frem at den såkalte "Endelig rapport" fra Økokrim fortsatt ikke er tatt inn i de offisi-

elle rettsdokumentene. Samtidig uttaler Økokrim at de ikke er kjent med denne problemstillingen, dette til tross for gjentatte henvendelser fra både norsk advokat og etter mitt forrige spørsmål også fra justisdepartementet. Jeg minner om at norske Økokrim må anses å ha et betydelig ansvar for den situasjonen forretningsmannen er havnet i, i Brasil.

Svar:

I mitt svar på det tidligere spørsmål som ble stilt i denne saken, ble det formidlet opplysninger gitt fra Økokrim om den kontakt som har vært med brasilianske myndigheter i den aktuelle straffesak. Det ble fremhevet at den såkalte endelige økonomiske rapporten var blitt oversendt og gjort kjent for brasilianske myndigheter.

Det ble videre opplyst at norske etterforskere

hadde vært i Brasil og avgitt rettslig forklaring om den endelige økonomirapporten overfor dommeren i saken, og hvor de involverte nordmenn og deres oppnevnte forsvarer var til stede og gitt anledning til å stille spørsmål.

Det er nå innhentet ny uttalelse fra Økokrim, som igjen opplyser at man har forholdt seg til at dommeren i saken den 30. juli 2008 besluttet at alle dokumenter mottatt fra norske myndigheter skulle inntas i saken.

Ut fra det opplyste må jeg trekke den konklusjon at den endelige norske rapporten har blitt formidlet på korrekt måte og at innholdet er blitt vurdert av den brasilianske domstol.

Slik saken nå står, kan det vanskelig sees at Justisdepartementet eller norsk påtalemyndighet kan foreta seg ytterligere i saken.

SPØRSMÅL NR. 795

Innlevert 26. februar 2009 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad

Besvart 11. mars 2009 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Hva er status for konsolideringsarbeidet i museumssektoren, og mener statsråden det er riktig å bruke tvang for å få flere museum konsolidert, eller bør man nå ta en pause for å drøfte erfaringer slik at konsolideringsprosessene ikke går på bekostning av kvaliteten i museumsreformen?»

BEGRUNNELSE:

En rekke museer har valgt å konsolidere seg i tråd med signaler fra Storting og departement. Mye bra er oppnådd som følge av dette. Samtidig ser vi enkelte steder at forholdene ikke ligger til rette for sammenlåinger på nåværende tidspunkt. Det kommer nå meldinger om at enkelte kan miste økonomisk tilskudd, eller at en ikke får midler til investeringer i nye bygg, dersom en ikke slår seg sammen. Det har aldri vært meningen å straffe museer som velger å stå utenfor konsolideringsprosessen. Det bør fortatt være rom for ulike løsninger i museumssektoren, uten at departementet tar i bruk økonomisk tvang. Det er nødvendig med en gjennomgang av status, samt å foreta en vurdering av virkemidlene en tar i bruk for å oppnå ønsket resultat.

Svar:

Det landsomfattende konsolideringsarbeidet som gjennomføres i forbindelse med museumsreformen, innebærer en restrukturering av museumslandskapet som legger til rette for en kvalitativ heving av denne viktige delen av kulturfeltet. Konsolidering av små og mellomstore museer i større regionale enheter gir en mer robust økonomisk-administrativ basis og bredere og sterkere fagmiljøer. Staten har bidratt med betydelige økninger i driftsmidlene til museene i forbindelse med konsolideringsprosessene.

Hovedprinsippet for økonomiske virkemidler i reformen er belønning av konsoliderte enheter med styrking av driftstilskudd og tildeling av investeringsmidler.

Kultur- og kirke departementet har nå igangsatt arbeidet med en stortingsmelding om museumsreformen. Den vil blant annet ha karakter av en statusrapport og oppsummere de endringene som har skjedd på museumsfeltet i løpet av reformen. Disse endringene vil være grunnlag for en vurdering av videre museumspolitikk.

Museumsreformen som strukturreform skal i størst mulig grad slutføres i inneværende år. Hovedfokus etter 2009 vil være en generell profesjonalisering og faglig kvalitetsheving av museene, med sikte på at de skal framstå som aktive og aktuelle samsfunnsinstitusjoner.

SPØRSMÅL NR. 796**Innlevert 27. februar 2009 av stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal****Besvart 6. mars 2009 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Hvilke konsekvenser har innføring av gratisprinsippet i Grunnskolen hatt når det gjelder omfanget av skiturer, leirskoler, ekskursjoner, teaterbesøk og lignende aktiviteter, og hvilke evalueringer har departementet gjort i forhold til gratisprinsippet?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget har vedtatt at Grunnskolen skal være gratis. Gratisprinsippet betyr at skolen skal dekke utgifter ved alle arrangement i skolens regi. All foreldrebetaling skal være frivillig og ingen elever skal utelukkes fra aktivitet som følge av manglende betaling.

Mange skoler har redusert antall turer og ekskursjoner som følge av gratisprinsippet. Andre kan ha innført ulike former for skjult foreldrebetaling. Det har også kommet signaler om at enkelte skolen omgår gratisprinsippet ved å overlate ansvaret eller regien av turer og ekskursjoner til foreldre. På den måten kan for eksempel skoleturer bli arrangert i privat foreldre regi, noe som kan gjøre at eleven ikke er dekket av ordinært kommunal ansvar og forsikringsordninger.

Svar:

Retten til gratis grunnskoleopplæring følger av opplæringsloven § 2-15. Regelen innebærer at elevene ikke kan pålegges å dekke utgifter tilknyttet opplæringen. I 2003 ble regelen endret slik at opphold på leirskole ble gjort gratis for elevene.

Kunnskapsdepartementet har ingen sentral oversikt over hvor mange ekskursjoner og andre skoleturer som blir avholdt ved de enkelte grunnskoler. Grunnskolenes Informasjonssystem (GSI) inneholder imidlertid tall på antall elever som planlegger å reise på leirskole. Tall fra 1. oktober 2007 viser at 65110 grunnskoleelever, av totalt 619322 grunnskoleelever, planla å reise på leirskole skoleåret 2007-2008. Dette utgjør cirka 10,5 % av alle elever i grunnskolen, noe som skulle tyde på at de aller fleste elevene i grunnskolen får tilbud om leirskoleopphold i løpet av grunnskolen.

Retten til gratis grunnskoleopplæring i opplæringsloven § 2-15 har ikke vært gjenstand for særskilt evaluering siden bestemmelsen ble endret i 2003 til også å omfatte leirskole. Praktiseringen av gratisprinsippet har imidlertid blitt kartlagt ved at fylkesmennene har gjennomført en rekke tilsyn med retten til gratis opplæring de senere årene. Tilsynene som har blitt gjennomført har vist at det er en økende bevissthet om regelens innhold, samtidig som det har blitt avdekket avvik fra regelverket ved enkeltskoler.

SPØRSMÅL NR. 797**Innlevert 27. februar 2009 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 6. mars 2009 av nærings- og handelsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Nylig tapte Telenor en rettssak i Sibir, og selskapet kan komme til å måtte betale 12 mrd. kroner i erstatning. Telenor opplyser at dommen vil bli anket, om nødvendig helt til høyesterett. Telenor kan i følge dommen, bli pålagt å betale hele erstatningsbeløpet før anken er behandlet, og dersom dette skjer kan verdiene være borte om Telenor vinner frem med sin anke.

Hvilke konkrete og aktive grep vil Regjeringen

gjøre i denne saken for å forsvare Telenors interesser i Russland?»

Svar:

Regjeringen følger utviklingen i Telenor-saken i Russland meget nøye.

Det er viktig at Telenors sak får en rettfærdig behandling i det russiske rettsvesenet og at dommen ikke effektueres før alle ankemuligheter er uttømt.

Regjeringen har flere ganger tatt opp Telenors situasjon i samtaler med det russiske lederskap.

Etter at ankeinstansens avgjørelse ble kjent, sendte jeg et brev til første visestatsminister Viktor Zubkov, der jeg uttrykte stor bekymring. Etter dette har vi hatt en telefonsamtale 5. mars. Visestatsminister Zubkov er min motpart i den Norsk-russiske øko-

nomiske regjeringskommisjon, og det er derfor naturlig å henvende meg til ham.

Jeg diskuterte også Telenor-saken med første visestatsminister Zubkov under kommisjonsmøtet i oktober i fjor, og viste til at dette er en sak norske myndigheter er svært opptatt av.

SPØRSMÅL NR. 798

Innlevert 27. februar 2009 av stortingsrepresentant Olemic Thommessen

Besvart 6. mars 2009 av barne- og likestillingsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Hva var belegget, bemanningen og døgnprisen i de regionale MultifunC-institusjonene i henholdsvis 2007 og 2008, og hvilket antall er i behandling i dag?»

BEGRUNNELSE:

Det er i denne sammenheng av interesse å få opplyst om antallet som har avsluttet oppholdet uten at det er satt inn nytt tiltak, og antallet som har fått plass i annen institusjon eller tiltak etter endt opphold i løpet av samme periode. Det er også ønskelig med en beskrivelse av kriteriene for å kunne bli tilbudt et opplegg i MultifunC-institusjonene.

Det er viktig at barnevernet driver en best mulig og effektiv ressursforvaltning for å sikre at barn og unge får et godt tilbud tilpasset det behov den enkelte har. Det er også viktig at den offentlige utbygging av institusjonstilbudet er i tråd med det behovet som er til stede hva angår målgruppe for tilbudet. Det er ved flere henvendelser til Høyres stortingsgruppe fremkommet en del uklarheter om ressursbruken ved de statlige MultifunC-institusjonene, som vi finner grunnlag for å få brakt klarhet i.

Svar:

Behandlingstiltaket MultifunC (Multifunksjonell behandling i institusjon og nærmiljø) består av et tidsbegrenset opphold på institusjon (ca. seks mnd), fulgt av målrettet oppfølgingsarbeid etter utflytting fra institusjon (fire til fem mnd). Total behandlingstid for enkeltungdommer vurderes individuelt, men beregnes til 10-12 mnd. MultifunC er et åpent institusjonstilbud og det etableres samarbeid med skoler i nærmiljøet. Kontakt med positive ungdomsmiljøer utenfor institusjonen vektlegges.

Belegget i MultifunC-institusjonene ligger på 75 % av antall normerte plasser. Det betyr at 24 av i alt 32 institusjonsplasser er i bruk. I Oslo er tre av fem plasser belagt, dvs. 60 % belegg.

I 2007 hadde de statlige MultifunC-institusjonene et gjennomsnittlig årsbelegg i institusjonsdelen på 73 %. I 2008 sank gjennomsnittsbelegget med 14 %, til 63 %. Fra gjennomsnitt for 2008 til februar 2009 er belegget økt med 16 %.

Beleggstallet forandres kontinuerlig som følge av den relativt korte oppholdstiden i institusjon. I desember 2008 var det for eksempel 100 % belegg i institusjonsdelen i Stjørdal og på Ås, mens de i dag har 75 % belegg.

Beleggsprosenten har vært for lav. Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet har startet arbeidet for å styrke rekrutteringen inn til MultifunC-institusjonene, med fokus på å styrke samarbeidet mellom Bufetats fagteam, MultifunC-institusjonenes utredningsteam og kommunene, for å identifisere ungdom som trenger behandling.

Når det gjelder bemanning, har MultifunC-institusjonene med to avdelinger (Ås, Sandefjord, Stjørdal) mellom 29 og 36 stillingshjemler. Dette inkluderer arbeid med oppfølging etter institusjonsoppholdet.

Døgnprisen i MultifunC-tilbudene dekker både behandling i institusjon og oppfølging i forhold til familie og skole både under institusjonsoppholdet og i oppfølgingsfasen. Dette er kostnader som ikke er innlemmet i døgnprisen for de ordinære barnevernsinstitusjonene. I tillegg er institusjonsoppholdet i MultifunC intensivert og derfor redusert til seks mnd. Oppholdstid for de øvrige barnevernsinstitusjonene var 8,3 mnd i 2007 og 9,5 mnd. i 2008. Dette er gjennomsnittstall for alle typer institusjoner, inkludert akuttinstitusjoner der ungdommene skal være over

kort tid. Behandlingstiden i ordinære institusjoner som tar seg av målgruppen MultifunC betjener er oftest minimum ett år.

Gjennomsnittlig døgnpris i 2008 for institusjonsoppholdet i MultifunC-institusjonene og i de ordinære barnevernsinstitusjonene, beregnet ut fra 92 % belegg, var kr 13 421 for MultifunC og kr 6 594 for de øvrige institusjonene. MultifunC-tilbudet får et tillegg på kr 2 000/døgn for oppfølging. Ved sammenlikning av døgnpris for MultifunC og øvrige institusjoner, hører det med i vurderingen at MultifunC gir et vesentlig bredere og intensivt tilbud enn de ordinære institusjonene. Dette for å redusere institusjonsoppholdet til et minimum. Ordinære institusjoner mangler tjenester som inngår i døgnprisen for MultifunC. Kostnadene per behandlingsforløp pr. barn pr. år vil altså være sammenlignbar med de øvrige institusjonene for denne målgruppen.

I september 2008 ble det foretatt en gjennomgang av hvordan det hadde gått med ungdommer som hadde hatt tilbud i MultifunC siden etablering. På det tidspunktet hadde 93 ungdommer mottatt tilbud fra de statlige norske institusjonene. Tre av institusjonene ga behandling i henhold til MultifunC-modellen. Oppsummert for disse tre institusjonene gikk det bra med 40 (74 %) av 54 ungdommer som hadde avsluttet institusjonsoppholdet. Dette er meget lovende resultater, sammenlignet med vanlig suksessrate (30-50 %) for måloppnåelse ved institusjonsopphold for denne målgruppen.

Det foreligger per i dag ikke oversikt over hvor mange av ungdommene som har avbrutt MultifunC-tilbudet som seinere er plassert i andre institusjoner. En rekke undersøkelser og rapporter indikerer at antall ungdom som reinnlegges i institusjon er høyt, og at opptil 50 % av ungdom som akuttinnlegges har vært i institusjon tidligere. I kraft av å være det mest kunnskapsbaserte institusjonsprogrammet for ung-

dom med alvorlige atferdsproblemer, er det grunn til å anta at MultifunC kan bli et stadig viktigere tiltak for å motvirke denne tendensen.

MultifunC er rettet mot ungdom mellom 14 – 18 år med så alvorlige atferdsvansker at de ikke kan nyttiggjøre seg hjemmebaserte tiltak og som viser atferdsproblemer på flere arenaer overfor ulike personer, inkludert familie og venner. Behandlingsmodellen bygger på prinsippet om laveste effektive behandlingsnivå. Det innebærer at mindre inngripende kunnskapsbaserte tiltak som for eksempel Multisystemisk terapi, skal ha vært prøvd eller vurdert før søknad sendes til MultifunC.

I MultifunC benyttes kunnskapsbaserte inkluderings- og ekskluderingskriterier. Inkluderingskriteriene er gjentakende kriminalitet, aggressiv/voldelig atferd, hærverk, alvorlige regelbrudd i hjem/skole og rusmiddelbruk i forbindelse med nevnte atferdsformer. Inkluderingskriteriene omfatter også vektning av tilleggsproblematikk og vurdering av risiko for fortsatt antisosial atferd.

Ekskluderingskriteriene som fører til avslag på søknad omfatter alvorlig psykisk utviklingshemming, autisme, alvorlig psykisk lidelse (psykose), akutt selvmordsfare, samt seksualforbrytelse og brannstiftelse.

MultifunC-modellen innbefatter grundig, individuell kartlegging. Dette gir mulighet for skreddersydde behandlingstilbud til den enkelte, kombinert med oppfølging av nettverket rundt ungdommen på hjem- og skolearena. Foreløpige resultater fra de tre institusjonene som i dag er vurdert til fullt ut å drive etter MultifunC-prinsipper er svært løfterike. En mer omfattende vitenskaplig evaluering av MultifunC startes i disse dager. Evalueringsstudien vil benytte kontrollgruppe med ungdom som har lik belastning, men som får et annet tilbud. Resultatene forventes å foreligge i 2012.

SPØRSMÅL NR. 799

Innlevert 27. februar 2009 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 6. mars 2009 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Vil departementet, etter en fornyet vurdering, åpne for at Gilje Tre AS kan få støtte til omsøkt tiltak innenfor regelverket for Bedriftsintern opplæring, basert på regelverket for støtte til generell opplæring på (50 %/70 % + 5 %)?»

BEGRUNNELSE:

Gilje Tre AS i Gjesdal Kommune, er en av mange bedrifter som har opplevd svikt i etterspørselen som følge av finanskrisen, og har derfor måttet permittere sine ansatte 1 dag pr uke. Gilje Tre AS er hjørnesteinsbedrift i kommunen.

I et forsøk på å unngå unødig permittering, samt å bruke ledig tid til å bygge arbeidstakernes kompetanse for fremtiden, har Gilje Tre tatt initiativ til et kursopplegg for sine ansatte, og søkt om bistand til dette fra NAV Rogaland innenfor regelverket for bedriftsintern opplæring.

NAV Rogaland har tilbudt støtte inntil 30 % av kostnadsrammen, noe som er for lite til at kursopplegget kunne gjennomføres i henhold til bedriftens ønske. Kursopplegget er derfor redusert i forhold til opprinnelig intensjon.

I forskrift 2008-12-11 nr. 1320 om arbeidsrettede tiltak mv, framkommer det i § 8-5 at NAV har anledning til å gi støtte inntil 50 %/70 % for hhv store og små/mellomstore foretak til såkalt generell opplæring, og ytterligere kunne øke dette med 5 % dersom bedriften er innenfor det geografiske området for tillatt bruk av distriktpolitiske virkemidler. Når NAV i dette tilfellet kun har akseptert 30 %, er det sannsynligvis fordi kursopplegget er vurdert å være såkalt støtte til særskilt opplæring, med maksimalt tillatt støttesats på 25 %/35 % + 5 %.

Gilje Tre er gjort kjent med at i en lignende sak i Birkeland i Aust Agder, er kursopplegget godkjent med en støttesats på 50 %. En slik støttesats ville som nevnt gitt hjørnestensbedriften i Gjesdal en mulighet til å utarbeide et enda bedre kurstilbud, som ville styrket de ansattes kompetanse både for en videre karriere i bedriften, og for karrieremuligheter utenfor bedriften.

Svar:

Reglene for tilskudd til bedriftsintern opplæring er tilrettelagt i henhold til opplæringsregelverket under EØS-avtalen. Dette gjelder forutsetninger for å få tilskudd, maksimale tilskuddssatser og hva som kan gå inn i beregningsgrunnlaget for fastsetting av tilskudd.

Støttesatsen for tilskudd varierer etter størrelsen på bedriften som innvilges tilskudd. Den varierer med om opplæringen er generell eller bedriftsspesifikk og med om bedriften ligger innenfor det distriktpolitiske virkeområdet. For bedriftsspesifikk opplæring kan det ytes inntil 25 pst. tilskudd til store bedrifter, fra og med 250 ansatte, og inntil 35 pst. tilskudd til små og mellomstore bedrifter, inntil 250 an-

satte. For generell opplæring kan det ytes inntil 50 pst. tilskudd til store bedrifter og inntil 70 pst. tilskudd til små og mellomstore bedrifter. Tilskuddssatsen kan økes med inntil 5 pst. innenfor virkeområdet for de distriktpolitiske virkemidlene.

Tilskuddet til opplæringen beregnes ut fra den aktuelle prosentandelen av et beregningsgrunnlag. Dette grunnlaget består av faktiske utgifter til gjennomføring av opplæringen pluss utgifter til lønn til deltakerne på opplæringen. Størrelsen på lønnsutgiftene når det legges inn i beregningsgrunnlaget, kan maksimalt settes lik beregningsgrunnlaget for opplæringskostnadene.

NAV fylke vurderte opplæringen ved Gilje Tre as til å gi generell kompetanse både for bedriften og den enkelte ansatte. Bedriften har 218 ansatte, men eier i tillegg en bedrift med over 250 ansatte. På denne bakgrunn ble bedriften vurdert som en større bedrift. Arbeids- og velferdsetaten var i kontakt med Innovasjon Norge og fikk verifisert dette.

Gjesdal kommune kommer ikke inn under virkeområdet for de distriktpolitiske virkemidlene.

Departementet har ikke adgang til å fravike de støttesatser og betingelser som er satt i regelverket for ordningen med tilskudd til bedriftsintern opplæring, og disse er som nevnt, fastsatt gjennom opplæringsregelverket under EØS-avtalen.

Tilskuddssatsen til opplæringen ved Gilje Tre as ble satt til maksimal sats for generell opplæring i store bedrifter, dvs. 50 pst. For opplæring av 188 arbeidstakere ble lønnsutgiftene høyere enn opplæringskostnadene og ble derfor satt likt med disse. Dette ga en tilskuddsintensitet på 40,2 pst. til de samlede utgiftene til denne delen av opplæringen. For opplæring av 9 ledere ble lønnsutgiftene lavere enn opplæringskostnadene og tilskuddsintensiteten ble her 50 pst.

Gilje Tre as har altså fått maksimal tilskuddssats for generell opplæring i større bedrifter ved tildeling av midler til bedriftsintern opplæring. I dette tilfellet utgjør det henholdsvis 40,2 pst. og 50 pst. av samlede kostnader for de to delene av opplæringen.

Når det gjelder bedriften det vises til i Agder, har den foreløpig ikke levert tilfredsstillende søknad. I henhold til opplysninger fra NAV Aust-Agder, er det derfor ikke fattet vedtak i saken.

SPØRSMÅL NR. 800**Innlevert 27. februar 2009 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 11. mars 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Er det riktig som det fremgår i en artikkel i Bergens Tidende nylig at nye ferjer kun dimensjoneres for en hastighet på 12 knop og hva er i så fall begrunnelsen for dette?»

BEGRUNNELSE:

Utviklingen i ferje-materiell har gått tregt, men likevel har vi nå fått relativt nye gassferjer som holder en fart på 20-22 knop. For å betjene viktige transportårer til sjøs er det selvsagt avgjørende at materiellet stadig utvikles og forbedres i tråd med utviklingen og de muligheter ny teknologi gir mulighet for. En hastighet på 12 knop er ingen nyvinning, snarere et lang tilbakesteg, rutebåter langs kysten gikk med høyere hastighet enn dette for 50 år siden.

Svar:

I anbudsregimet bygger rederiene ferjene på den måten de mener det er fornuftig både for rutetilbudet og den kapasitet i gjeldende anbud og for fremtidige konkurranser. Regjeringen har også et ønske om å bidra til økt bruk av gassferjer. Anbudet på Bodø-Moskenes-Værøy-Røst går ut med krav om bruk av gassferjer.

Statens vegvesen legger til grunn konvensjonell fart (12-14 knop) ved utarbeidelse av rutetilbudet i konkurransegrunnlagene. Dette er et fartsnivå hvor drivstofforbruket er relativt moderat. Økt fart øker drivstofforbruket eksponentielt, noe som gjør at økt fart gir store utslipp per minutt spart for de reisende. Selv om krav til gassdrift reduserer miljøbelastningen, vil krav til økt fart også for gassferjer gi eksponentiell økning av utslippene. Et rutetilbud som baseres på konvensjonell fart gir i tillegg til moderate utslipp også et totalt sett best mulig rutetilbud med de ressurser som er stilt til rådighet over statsbudsjettet.

SPØRSMÅL NR. 801**Innlevert 27. februar 2009 av stortingsrepresentant Anne Margrethe Larsen****Besvart 16. mars 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Med bakgrunn i flere tilfeller av kortavlesing på NSBs billettautomater på Oslo S, hva vil statsråden gjøre for å hindre misbruk og forbedre automatene og dermed brukernes rett til å kjøpe billetter på en trygg måte?»

BEGRUNNELSE:

NSB har de siste årene satt opp billettautomater på mange stasjoner, for at togreisende skal kunne kjøpe sine togbilletter. På Oslo S er kundene nå henvist til automatene, da langt færre NSB-ansatte selger billetter over disk.

En fredag i februar kjøpte undertegnede billett til Moss, på en av disse automatene, og brukte mitt private bankkort. Etter en times ventetid på forsinket tog, med kjøp av avis, gikk turen videre til Moss.

Kort tid senere oppdaget jeg at min lommebok var stjålet. I løpet av kvelden ble det klart at min konto var tappet, i løpet av en halv time (ca. 19000 kr.), altså var min kode blitt avlest. Jeg brukte kortet sist på billettautomaten.

Ved retur til Oslo S, henvendte jeg meg til de NSB-ansatte som var behjelpelige ved automatene. Det ble da bekreftet at man tidligere hadde hatt problemer med at uvedkommende stod på galleriet ovenfor automatene og avleste kundenes koder, for senere å stjele kortet... Man hadde da satt opp en rød, trekantet plastplate øverst i høyre hjørne. Jeg mente dette var helt utilstrekkelig, da det likevel ikke var vanskelig å lese av koden. Det er heller ikke enkelt å skjerme koden med begge hendene, da reisende ofte også må holde på sin bagasje! Jeg ba vedkommende ansatt å melde fra om episoden og forbedre kundenes

situasjon. Det må være mulig å sette opp en boks eller forheng for å hindre innsyn ved innkoding. Saken er selvsagt meldt politiet, med ovennevnte forklaring.

Det er ubehagelig å bli fratatt alle kort og personnummer. Da det synes som dette er et problem flere kunder har opplevd, mener jeg NSB nå må forbedre sine automater, spesielt når de står midt i "Østbanehallen" og vi er kjent med at det er en del kriminalitet på Oslo S.

Svar:

Jeg er opptatt av at togtrafikken skal fungere bra og utgjøre et miljøvennlig, sikkert og godt alternativ for folk som ønsker å reise kollektivt. Det er derfor uheldig og beklagelig at enkeltpersoner opplever kortavlesning ved kjøp av reise på NSBs billettautomater på Oslo S.

Politiet, NSB, Rom Eiendom (Rom) og Jernbaneverket (JBV) har jevnlig kontakt for å vurdere hva som kan gjøres med tyveri og svindel på Oslo S, som er et av landets mest besøkte steder. Politiet arbeider med å være mer synlig og operere med spanere. Videre er det på trappene at politiet skal ha reetablere en post inne på stasjonen. Jernbaneverket, på sin side, ber kundene med jevne mellomrom over høyttaleran-

legget om å ta godt vare på sine eiendeler, og NSBs personale er mye tilstede ved billettautomatene nesten til en hver tid. NSB vil nå gjøre eget personale og vektere oppmerksom på at de kan bli enda mer aktive i forhold til å gjøre kunden oppmerksom på å skjule sin pin-kode, og be kunden om å passe på sine verdier til en hver tid.

Billettautomatene har videre fått påmontert en skjerm for å gjøre det vanskeligere å filme eller se inntasting av pin-kode fra galleriet over trafikkhallen, og fra gulvet. Det er nok fremdeles mulig å titte over skulderen, men med normal skjerming av kortterminalen ved bruk av egen kropp og hender, mener NSB at dette er vel så sikkert og mer lukket enn i noen butikker, andre automater og minibanker som det er naturlig å sammenligne seg med. Å innføre avlukker vil kreve mer plass i hallen, noe som gjør det vanskeligere å få unna trafikken og yte hjelp til kundene som måtte trenge det. Av den grunn vurderer ikke NSB slike avlukker som en god løsning.

Det er viktig å jobbe kontinuerlig med forebygging. NSB vil derfor ta initiativ til å komme opp med ytterligere tiltak i samarbeid med Rom, JBV og politiet. Jeg vil holde meg orientert om dette arbeidet.

SPØRSMÅL NR. 802

Innlevert 27. februar 2009 av stortingsrepresentant André N. Skjelstad

Besvart 9. mars 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Mener statsråden at regelverket for bygging i strandsonen skal praktiseres like strengt i hele landet?»

BEGRUNNELSE:

En grunneier i Mosvik kommune i Nord-Trøndelag har et naust som per i dag er i en så dårlig forfatning at han har vurdert å rive det, for så å sette opp et nytt naust. Grunneier søkte om en omdisponering av 2.etg i naustet til rorbu. I to runder har kommunen støttet dette prosjektet. Men Fylkesmannens miljøvernnavdeling har sagt nei, samt en stadfesting av avslaget fra Fylkesmannen i Nordland etter klagebehandling.

Bakgrunnen er en generell innstramming av regelverket, og en oppfatning av at hele Trondheimsfjorden skal underlegges en "streng vurdering".

Svar:

I ny plandel i plan- og bygningsloven er det også vedtatt nye regler om strandsonen. Byggeforbudet i 100-metersbeltet langs sjøen og reglene om dispensasjon er strammet inn. I forbindelse med lovarbeidet er det bestemt at det skal utarbeides statlige planretningslinjer for differensiert forvaltning av strandsonen. Retningslinjene skal legges til grunn for planleggingen i kommunene og ta hensyn til at det er ulike forhold langs kysten.

Miljøverndepartementet arbeider med et forslag til slike retningslinjer. Forslaget skal sendes på høring før det vedtas, og siktemålet er at retningslinjene vedtas samtidig med at ny lov trer i kraft 1. juli i år.

Miljøverndepartementet har ikke behandlet den konkrete saken det refereres til, og jeg vil derfor ikke kommentere den nærmere.

SPØRSMÅL NR. 803**Innlevert 27. februar 2009 av stortingsrepresentant Olemic Thommessen****Besvart 16. mars 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Gjennomføres planleggingen, og den forestående utbygging, i første omgang til Hamar, av dobbeltspor for jernbane for hele strekningen Eidsvoll - Lillehammer, med kapasitet for hastighet opp til 250 km/t?»

BEGRUNNELSE:

I pressemelding fra Samferdselsdepartementet av 24. februar 2009 redegjøres det for at Regjeringen i sitt forslag til revidering av Nasjonal Transportplan vil foreslå å videreføre dobbeltspor for jernbane nordover fra Eidsvoll. Jeg viser også til siste års budsjettbehandling i Stortinget der et flertall gav uttrykk for at nye jernbanestrekninger, særlig innenfor Inter City trekanten, skal bygges ut med tanke på høyhastighetstog, dvs. for en hastighet på 250 km/t. Med tanke på behovet for helhetlige grep, og for i neste omgang å ha grunnlag for videreføring av dobbeltspor frem til Lillehammer, er det av stor betydning at planarbeidet nå rettes inn mot hele strekningen selv om utbygging i første omgang naturlig vis gjøres til Hamar.

Svar:

Jernbaneverket har i det utredningsarbeidet som er gjort for planlegging og bygging av nytt dobbeltspor på strekningen Eidsvoll – Hamar lagt til grunn

en hastighetsstandard på 200 km/t. Over noen partier, for eksempel ved innkjøringen til Hamar, vil det være nødvendig å redusere hastigheten noe. Dette vurderer Jernbaneverket som uproblematisk i og med at de aller fleste tog også i framtiden vil stoppe på Hamar.

Jernbaneverket opplyser videre at nytt dobbeltspor på strekningen Minnesund – Kleverud som er planlagt gjennomført i nært samarbeid med Statens vegvesen og bygging av ny E6, er dimensjonert for en hastighet på 200 km/t med konvensjonelt materiell. Jernbaneverket vil i den videre planlegging av strekningen Eidsvoll – Minnesund og Kleverud – Hamar vurdere konsekvenser og gevinster ved å legge til rette for en hastighet på 250 km/t eller mer. Rent traseringsmessig er dette fullt mulig, men gevinsten ved høyere hastighet må veies opp mot redusert kapasitet ved blandet trafikk der ulike typer persontrafikk og godstog har ulik framføringshastighet.

Endelig trasé kan derfor få delstrekninger med en hastighetsstandard på 250 km/t eller mer. Jernbaneverket legger stor vekt på å finne markedsmessige, kapasitetsmessige og fysiske løsninger som er best mulig tilpasset de ulike typer tog som skal trafikkere strekningen.

Framtidig hastighetsstandard for jernbanen er for øvrig nærmere omtalt i stortingsmeldingen om Nasjonal transportplan 2010-2019 som ble lagt fram fredag 13. mars 2009.

SPØRSMÅL NR. 804**Innlevert 27. februar 2009 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 11. mars 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Mye tyder på at situasjonen innad hos skattemyndighetene og saksbehandlerne er uholdbar, og skatteytere får i mange tilfeller ikke den service, informasjon og oppfølging de burde ha krav på. Skattemyndighetene setter korte frister for svar fra skatteytere, men bruker ofte mange måneder på å besvare henvendelser selv. Dette er ikke holdbart.

Hva vil finansministeren gjøre for å bedre situa-

sjonen hos skattemyndighetene, slik at de blir ryddige å forholde seg til for skatteytere?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har mottatt mange henvendelser som tyder på at saksbehandlingen hos skattemyndighetene ikke fungerer som den skal. Et eksempel på en henvendelse kan illustrere dette:

"Jeg klaget på skatten for 2006 innen tidsfristen og fikk bekreftelse på at den var mottatt.

I januar 2008 fikk jeg telefon fra en saksbehandler som ønsket flere opplysninger, som han fikk. Tiden gikk og i april begynte jeg å sende mailer til Skattevesenet og har vel sendt 5 stykker til nå, men ingen svar. Bare bekreftelse på at de er mottatt.

Jeg har ringt minst 8 ganger og fått snakket med flere forskjellige saksbehandlere, uten å ha fått noe fornuftig svar. I desember 2008 fikk jeg kontakt med Direktør NN i Skatt Nord og da fikk jeg kontakt med en saksbehandler etter 2 dager! Denne mente at saken var oversendt en annen etat for "kjøring". Jeg ble bedt om å henvende meg til den lokale bykasserer. Denne var dessverre fraværende, slik at jeg ikke fikk kontakt før ca 5. januar 2009. Her fikk jeg vite at de ikke fikk slike saker, men at de ble sendt til denne "kjøringen" og at det var galt av skattevesenet å sende skattyterne til dem.

Og slik går nå dagene. Jeg sitter her, den 20. februar 2009 og venter fortsatt. Jeg har ringt 16 ganger til bykassa."

Vedkommende lurer på om det er slik det skal være. At man må vente i årevis på klagebehandling. Hos en av saksbehandlerne hos skatteetaten fikk vedkommende vite at slike klagesaker ble tatt opp bare hver 4. måned.

Finansministeren har tidligere på spørsmål om reorganiseringen av skatteetaten går etter planen svart at det ikke er problemer rundt dette. Etter min mening er det mye som tyder på at finansministeren ikke sitter med god nok informasjon. Etter det jeg erfarer sitter saksbehandlere hos skattemyndighetene med opptil 1000 saker i kø. Situasjonen går utover skatteyttere som ikke får den service og informasjon de har krav på. Samtidig går finansministeren i retning av å skjerpe straffene ytterligere for de som gjør en feil i et meget komplisert regelverk og en Lignings-ABC på nesten 1.400 sider.

SPØRSMÅL NR. 805

Innlevert 27. februar 2009 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 11. mars 2009 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Ifølge NTB 3/2-09 hevder Forbrukerrådet at prisene på kjøtt, melk, ost, frukt og grønt kunne vert halvert dersom Norge hadde fulgt EØS reglene og redusert tollene på disse varene.

Er finansministeren enig i dette og vil finansministeren ta initiativ til at tollene på disse varene blir redusert?»

Svar:

Skatteetaten ble formelt omorganisert fra 1. januar 2008. Fra samme tidspunkt ble behandlingen av klager på ligning endret. Tidligere ble klagen behandlet av ligningsnemnd og evt. overligningsnemnd i den enkelte kommune. Nå er det en skatteklagenemnd i hver region som behandler slike klager. Omleggingen har vært krevende og førte dessverre til saksbehandlingstider ut over det akseptable i en del tilfeller, slik som i saken du viser til i ditt brev. Jeg har imidlertid fått opplyst fra Skatteetaten at restansene vil være vesentlig redusert i løpet av første halvår 2009.

Jeg er opptatt av at skatteetaten skal ha en effektiv og god behandling av skattyterne og som sikrer riktig fastsettelse av skatter og avgifter. Den nye organiseringen av skatteetaten skal bidra til at det blir enklere for skattyter å handle riktig. Skatteopplysningen (SOL) gir enhetlig og lik service til alle som tar kontakt, uansett hvor de bor. Det er også opprettet en egen veiledningstjeneste rettet mot profesjonelle brukere (bl.a. regnskapsførere, revisorer og advokater). Videre blir det stadig utviklet nye informasjonsprodukter som er tilgjengelig på internett, både på norsk og fremmede språk. Finansdepartementet legger i styringsdialogen med skatteetaten stor vekt på at hensynet til publikum blir ivaretatt på en god måte også under omorganiseringen. Den praktiske gjennomføringen av denne store reformen skal være fullført innen utgangen av 2009.

For ordens skyld nevner jeg at de kommunale skatteoppkreverne ikke er omfattet av reorganiseringen av skatteetaten.

Svar:

Jeg vil først slå fast at Norge oppfyller sine forpliktelser etter EØS-avtalen. Landbrukspolitikken omfattes imidlertid ikke av avtalen. Norges tilslutning til EØS-avtalen innebærer riktignok noen direkte og indirekte begrensninger i handlingsrommet for landbrukspolitikken, blant annet gjennom forhandlinger om handel med bearbejdede landbruksvarer

(protokoll 3) og tollfrie kvoter på enkelte basislandbruksvarer (artikkel 19).

Det forbrukerrådet siteres på av NTB er Norges forhandlinger med EU under artikkel 19. Etter EØS-avtalen artikkel 19 skal avtalepartene med to års mellomrom gjennomgå vilkårene for handelen med basis landbruksvarer (melk, kjøtt, grønnsaker mv.) med sikte på en gradvis gjensidig fordelaktig liberalisering innenfor rammen av partenes respektive nasjonale landbrukspolitikk. Forrige artikkel 19-avtale ble iverksatt 1. juli 2003. En ny runde med artikkel 19-

forhandlinger mellom Norge og EU ble startet i mai 2006, men har dratt noe ut i tid i påvente av avklaring av forhandlingene i WTO. Regjeringen har ønsket å se de to forhandlingsprosessene i sammenheng. Neste forhandlingsmøte med EU er avtalt til slutten av april. Jeg vil for øvrig understreke at det i artikkel 19 forhandlingene forhandles om liberalisering av et begrenset antall varer. Resultatet av disse forhandlingene vil derfor ikke innebære en omfattende nedbygging av tollvernet for kjøtt, melk, ost, frukt og grønt.

SPØRSMÅL NR. 806

Innlevert 27. februar 2009 av stortingsrepresentant Vera Lysklætt

Besvart 11. mars 2009 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Kulturdepartementet har ansvaret for utviklingen av kvensk språk. Europarådets ekspertkomité har i 2007 uttrykt en sterk bekymring for den mangelfulle politikken som norske myndigheter har ført for å berge det kvenske språket. Til tross for dette har regjeringa ikke tatt tilstrekkelige grep.

Hvilke målrettede tiltak på kort og lang sikt har departementet planer om å iverksette for at kvensk språk skal kunne overleve, og igjen bli en ressurs for befolkningen i Troms og Finnmark?»

BEGRUNNELSE:

Europarådet har formulert dette i ekspertkomiteens granskingsrapport av 16. mai 2007. Anbefalingene i rapporten er helt klare når det gjelder kvensk språk:

- det må prioriteres en strukturert politikk for beskyttelse og fremme av kvensk språk i samarbeid med språkbrukerne.. spesielt vedrørende standardisering av kvensk, bedring av undervisning i/om kvensk på alle nivå, og økning i bruken av kvensk i det offentlige rom. I tillegg vektlegges styrking av læremiddelutvikling og lærerutdanning.

For tre generasjoner siden snakket en betydelig andel av innbyggerne i Troms og Finnmark kvensk eller finsk. Denne ressursen ble borte som en følge av statens fornorskningsspolitikk overfor minoritetsbefolkningen og er tydelig i dag i manglende eller passive kvenske språkkunnskaper blant den kvenske be-

folkningen. Den aktive fornorskningsspolitikken er i dag erstattet med en passiv holdning. Norge har ratifisert både rammekonvensjonen for vern av nasjonale minoriteter og Europarådets språkcharter. Disse pålegger Norge aktiv politisk handling.

Følgende punkter er spesielt kritiske for det kvenske språket:

1. Koordineringen av arbeidet mellom Kulturdepartementet og Kunnskapsdepartementet framstår utad som svært mangelfull og uten en klar politikk for kvensk språk. Det er enda ikke igangsatt et arbeid for å utarbeide en handlingsplan for vitalisering av kvensk språk.
2. Kvensk mangler en språklig infrastruktur. Pr. i dag er det ikke utgitt verken ei ordbok eller en grammatikk - og det eksisterer ingen publiserte lærebøker på noe utdanningsnivå.

En politikk som bygger på likeverd og mangfold må sikre at minoritetsspråkene blir gitt muligheter for en reel utvikling. Målet må være at språket igjen skal kunne bli en ressurs for befolkningen i Troms og Finnmark. Stortingsmelding nr. 35 (2007-2008), "Mål og mening", gir et godt grunnlag for en handlingsplan og konkrete tiltak, men det haster.

Svar:

Stortingsrepresentant Lysklætt viser i sitt spørsmål til de merknader og anbefalinger ekspert- og ministerkomiteen til Europarådet presenterte i sin rapport av 9. januar 2007 om Norges tredje rapport til Europarådet om hvordan Norge etterlever Charteret

for regions- eller minoritetsspråk (Minoritetsspråkpakten).

Norge leverte i juni 2008 sin fjerde periodiske rapport til Europarådet om de tiltak og den politikk som blir ført for å oppfylle de forpliktelser Norge har tatt på seg ved å ratifisere Minoritetsspråkpakten, og Europarådets ekspertkomité har satt i gang arbeidet med å behandle denne og forberede sin neste rapport som vil ligge til grunn for ministerkomiteens neste anbefalinger. I Norges fjerde rapport pekes det på ulike tiltak norske myndigheter har satt i gang som imøtekommer ministerkomiteens anbefalinger fra 2007, se rapportens del I, 5.A. Rapporten peker her på ulike tiltak i regi av Kainun institutti - Kvensk institutt og Universitetet i Tromsø, gir en redegjørelse for forholdet for undervisning i kvensk/finsk som andrespråk i norsk skole og den viser til at staten har gitt tilskudd til publisering av kvensk skjønnlitteratur. Rapporten er i sin helhet tilgjengelig på regjeringen.no.

Kvensk institutt i Børselv i Porsanger er statens fremste virkemiddel for å styrke kvensk språk og kultur. Det heter i St.meld. nr. 35 (2007-2008) Mål og mening, språkmeldingen, at Kvensk institutt skal være et nasjonalt senter for kvensk språk og kultur, og det samlede driftstilskuddet fra staten skal gå til utvikling, dokumentasjon og formidling av kunnskap og informasjon om kvensk språk og kultur. Kvensk institutt har i 2009 fått sitt tilskudd øket med én million kr, til kr 4 533 000. Tilskuddet gis over Kultur- og kirkedepartementets budsjett, statsbudsjettets kapittel 328 Museums- og andre kulturvernformål, post 78. Kvensk institutt arbeider bl.a. med utviklingsarbeid for kvensk språk og har etablert Kvensk språk-

råd, ei faggruppe som skal arbeide med å utforme de prinsipielle retningslinjene for etablering av et felles kvensk skriftspråk. Instituttet har i samarbeid med Ruija Forlag gjort tilgjengelig en nettbasert idé/ressursbok på kvensk for barnehage og skole på www.kvensk.no.

Som stortingsrepresentant Lysklætt påpeker, har Kultur- og kirkedepartementet som et ledd i sin behandling av en helhetlig og overordnet norsk språkpolitikk i St.meld. nr. 35 (2007-2008) Mål og mening sett nærmere på kvensk språk. Regjeringen foreslår i meldingen ulike tiltak rettet mot kvensk språk, og det heter at "Regjeringa vil følgja opp merknader og tilrådingar frå ekspertkomiteen og ministerkomiteen i Europarådet om korleis Noreg etterlever konvensjonen om regions- og minoritetsspråk." Videre heter det bl.a. at Kultur- og kirkedepartementet vil "vurdera å invitera representantar frå kvenene, alle dei aktuelle departementa og representantar for relevante fagmiljø til ein større konferanse om revitalisering av kvensk språk". Det er pr. i dag ikke satt noen dato for konferansen. Den kvenske avisen Ruijan Kaiku nevnes også spesielt, avisen får støtte over statsbudsjettets kap. 326 Språk, litteratur og bibliotekformål, post 55 Norsk kulturfond, fra tilskuddsordningen for periodiske publikasjoner forvaltet av Norsk kulturråd. Tilskuddet til Ruijan Kaiku var i 2008 på 782 000 kr. Det gis på departementets område også prosjekttilskudd til andre kvenske kulturtiltak via Norsk kulturråd og ABM-utvikling.

St.meld. nr. 35 (2007-2008) Mål og mening er til behandling i Stortingets Familie- og kulturkomité.

SPØRSMÅL NR. 807

Innlevert 2. mars 2009 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad

Besvart 11. mars 2009 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Landsorganisasjonen mot spilleavhengighet (LOMS) må nå legges ned på grunn av manglende støtte fra departementet.

Mener statsråden vi nå er kvitt spilleavhengigheten her i landet og at vi derfor ikke trenger denne organisasjonen, eller er det bekvemmelighetshensyn som gjør at man nå vil bidra til nedleggelse av LOMS?»

BEGRUNNELSE:

LOMS har over lang tid vært en viktig ressurs i arbeidet mot spilleavhengighet, både som kompetanseorgan og som støttefunksjon for de spilleavhengige og deres pårørende. I en situasjon hvor det stadig oppstår nye utfordringer på dette området, ikke minst knyttet til spill på nett, er det svært kritikkverdig dersom LOMS nå må legges ned pga departementets prioriteringer. I følge avisa Vårt Land 27. februar 2009, har Norsk Tipping mottatt tre millioner til re-

klamekampanjer for spill. Disse pengene ble tatt av en pott på 12 millioner som skal gå til forebygging av spilleavhengighet. Når departementet samtidig avslår nødvendig støtte til LOMS, er det grunn til å spørre seg hva som faktisk ligger til grunn for denne prioriteringen.

Svar:

Inntil 0,5 prosent av Norsk Tippings overskudd settes av til arbeid mot spilleavhengighet hvert år, inkludert tilskudd til frivillige støttegrupper. De siste årene har totalt 12 mill. kr blitt avsatt hvert år til tiltak mot pengespillproblemer. Disse midlene fordeles til ulike tiltak innenfor Regjeringens handlingsplan mot pengespillproblemer, som ble vedtatt av Bondevik II-regjeringen i 2005 og videreført av den sittende regjeringen.

Lotteritilsynet behandler søknader om tilskudd til frivillige støttegrupper som en del av oppfølgingen Handlingsplanen mot pengespillproblemer. Jeg har derfor bedt Lotteritilsynet redegjøre for behandlingen av søknaden fra Landsorganisasjonen mot spilleavhengighet (LOMS) om tilskudd for 2009.

Tilsynet opplyser at LOMS i søknaden ikke anga et spesifikt tilskuddsbeløp. I søknaden opplyste organisasjonen at den ikke hadde hatt et operativt styre siden første halvdel av 2008. Dette skyldtes svak økonomi og vansker med rekruttering. Organisasjonen ønsket i 2009 å fortsette arbeidet med å informere befolkningen om spillproblematikk og å være et talerør for spilleavhengige.

Lotteritilsynet besluttet i vedtak 9. februar i år å tildele organisasjonen samme beløp som den hadde fått i 2008; 50 000 kr, på tross av mangelfullt styre i organisasjonen. I begrunnelsen for vedtaket skriver Lotteritilsynet bl.a. følgende:

”LOMS er en interesseorganisasjon for spilleavhengige og pårørende som har satt informasjon om pengespillproblemer og behandlingstilbud på dagsor-

den. Formålet med tilskuddsordningen er at slikt forebyggende arbeid stimuleres og utvikles.”

I vedtaket ble det også informert om klageadgang på vedtaket på vanlig måte.

Den 11. februar mottok Lotteritilsynet en e-post fra LOMS der det ble opplyst at styret hadde besluttet å trekke søknaden om støtte, fordi kr 50 000 var for lite til å drive organisasjonen videre i 2009 på den måten de ønsket. Samtidig ble det bedt om et beløp på kr 25 000 for å kunne avslutte LOMS på en god og ryddig måte. I brev 13. februar til LOMS opplyser Lotteritilsynet at det ikke oppfatter e-posten som en klage på tilskuddstildelingen og ber LOMS gi tilbakemelding om det likevel er å anse som en klage på vedtaket. Slik klage har ikke kommet. Tilsynet har imøtekommet LOMS ønske om å dekke utgifter til avvikling av virksomheten.

For øvrig har Lotteritilsynet tildelt 175 000 kr til foreningen Pårørende til Spilleavhengige, 50 000 kr til Norsk Forening for Pengespillproblematikk og 25 000 kr til SNSUS, som er en nordisk stiftelse mot spilleavhengighet. De to sistnevnte organisasjonene arrangerer konferanser som bidrar til kunnskap og kompetanseoppbygging på feltet og som også er viktige møteplasser for frivillige støttegrupper. I kgl.res. 7. november 2008 om fordeling av midlene innenfor Handlingsplanen ble det avsatt totalt 300 000 kr i tilskudd til frivillige støttegrupper på pengespillområdet.

Myndighetene er avhengige av de innspill som de frivillige støttegruppene gir oss om personer med pengespillproblemer. Disse støttegruppene gir oss også viktig informasjon om hvor de største utfordringene for forebygging og behandling av pengespillproblemer ligger.

Vi er nå i ferd med å vedta en revidert handlingsplan for en ny periode, bl.a. på bakgrunn av nye utfordringer på området for spilleproblemer siden forrige handlingsplan ble vedtatt i 2005.

SPØRSMÅL NR. 808

Innlevert 2. mars 2009 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 10. mars 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Undertegnede er kjent med at organisasjonen Ungdom mot Narkotika ikke har fått svar på søknad om driftstilskudd for 2009. Helsedirektoratet har lovet svar i juni 2009. Dette medfører selvsagt en svært vanskelig situasjon for organisasjonen, og medfører blant annet at aktiviteten reduseres som følge av denne usikkerheten.

Vil statsråden sørge for at Ungdom mot Narkotika snarest blir gitt beskjed om innvilgelse på søknad om driftsstøtte?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er kjent med at organisasjonen Ungdom mot Narkotika ikke har fått svar på søknad om driftstilskudd grunnet for sent innkommet søk-

nad. Dette er svært engasjerte ungdommer som er opptatt av det forebyggende arbeidet, og har derfor kommet i skade for ikke å overholde søknadsfristen på 1. november.

Undertegnede er av den oppfatning at Ungdom mot Narkotika bidrar på en svært positiv måte hva gjelder forebygging av narkotikabruk blant barn og unge, og at det derfor snarest må sørges for at driftstilskudd blir innvilget.

Det vil, slik undertegnede ser det, være svært beklagelig dersom organisasjonens viktige arbeid knyttet til rusforebygging ikke videreføres som en følge av formelle feil knyttet til søknaden.

Svar:

Helsedirektoratet har som Helse- og omsorgsdepartementets underliggende fagdirektorat blitt delegert ansvaret for å forvalte tilskuddsordningene for frivillige organisasjoner på rusfeltet. Helsedirektoratet står fritt til å utøve skjønn i forvaltningen av tilskuddene innenfor gjeldende regelverk. Helse- og omsorgsdepartementet er klageinstans.

Når det gjelder saken som representant Nesvik tar opp, har Helsedirektoratet informert Helse- og omsorgsdepartementet om at de mottok søknaden om driftstilskudd fra Ungdom mot Narkotika i begynnelsen av januar 2009. Som representanten sier i sitt spørsmål, er søknadsfristen opprinnelig 1. november

2008. Jeg vet fra tidligere saker at Helsedirektoratet er fleksibelt, hvis organisasjoner har problemer med å overholde frister, og at de i dialog med den enkelte organisasjon finner løsninger på dette. I denne saken har ikke Helsedirektoratet forut for søknaden fått informasjon fra Ungdom mot Narkotika om at de ville motta en forsinket søknad. Helsedirektoratet har derfor i sitt svarbrev til Ungdom mot Narkotika informert om at de vil behandle søknaden deres etter at søknadene som kom inn innen fristen, er ferdigbehandlet. Søknaden til Ungdom mot Narkotika vil da bli behandlet på vanlig måte, hvis det fortsatt er midler tilgjengelig.

Da ansvaret for forvaltningen av den aktuelle tilskuddsordningen er delegert til Helsedirektoratet, vil jeg på et generelt grunnlag si at det vil være problematisk om jeg som statsråd skal gå inn i enkeltsaker og overprøve Helsedirektoratets vedtak så lenge de gjøres innenfor gjeldende regelverk. På generelt grunnlag vil jeg samtidig bemerke at det vil være urettferdig overfor organisasjoner som overholder de nødvendige frister og regler, dersom ikke alle organisasjonene likebehandles.

Jeg har tillit til at Helsedirektoratet vil behandle denne og andre søknader om tilskudds-midler på en god måte som sikrer et rettferdig resultat, og vil derfor ikke involvere meg overfor Helsedirektoratet i denne saken.

SPØRSMÅL NR. 809

Innlevert 2. mars 2009 av stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal

Besvart 10. mars 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Skal Statnett og holdningene til Statnetts ledelse være førende for hvorvidt vi skal nå nasjonale målsettinger for utbygging av fornybar energi i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Statnetts nytilsatte sjef Auke Lont har uttalt seg kritisk i Teknisk Ukeblad til bygging av vindkraft basert på bedriftsøkonomisk regnestykke. Han har også nylig uttalt gjennom Adresseavisen at utbyggere i Midt-Norge må garantere for utbygging dersom Statnett skal bygge nødvendige kraftlinjer. Det er velkjent at det er umulig å gi slike garantier uten å ha sikkerhet for økonomisk støtte. Støtten fra Enova er uforutsigbar, men man får i alle tilfelle ikke støtte

uten sikkerhet for nettilknytning. Statnetts holdning representerer derfor i dag en barriere for ønsket vindkraftutbygging i Midt-Norge.

Svar:

Jeg er svært opptatt av å øke fornybar kraftproduksjon i Norge. Det må skje i tett samspill med utviklingen i forbruk og utbygging og utvikling av overføringsnett. Jeg ønsker at samfunnsmessig rasjonelle produksjonsprosjekter skal gjennomføres samtidig som det legges til rette for god koordinering av investeringer i nett og ny produksjon.

Statnett har som det systemansvarlige selskapet i Norge ansvar for en samfunnsøkonomisk drift og utvikling av det sentrale overføringsnett. Selskapet

skal blant annet sikre at alle regioner i Norge har tilstrekkelig strøm. Som eier av Statnett har Olje- og energidepartementet jevnlig dialog med selskapet om saker som det er hensiktsmessig å utveksle synspunkter om. Blant annet ble Statnetts arbeid med å gi ny produksjon tilgang til nettet drøftet på siste Eiermøte med selskapet. Jeg har tiltro til at Statnett har oppmerksomhet på tilknytning av fornybar energi og investerer i nødvendig infrastruktur i tråd med sin formålsparagraf.

Etter dagens regelverk har nettselskapene en plikt til å sørge for markedsadgang for alle som etter spør netjtjenester. Plikten innebærer at nettselskapet skal utforme ikke-diskriminerende tariffier og vilkår. For å oppfylle plikten må nettselskapene ta stilling til muligheten for tilknytning av ny produksjon, herunder avklare forhold i overliggende nett. Nettselskapene må gi produsenten et begrunnet svar på om det er ledig kapasitet i nettet, og om produsenten kan få

tilknytning til nettet. Dersom tilknytning av ny produksjon krever forsterkninger, kan imidlertid ikke nettselskapene pålegges å bygge ut eventuelle nye nettanlegg.

For å sikre at samfunnsmessig rasjonelle produksjonsprosjekter realiseres og bedre legges til rette for koordinering av investeringer i nett og ny produksjon har Olje- og energidepartementet nylig foreslått å innføre en tilknytningsplikt for produksjon på alle nettnivå. Forslaget har vært på høring og høringsuttalelsene vurderes nå i departementet. Departementet tar sikte på å legge fram endringer i energiloven om kort tid.

Med forbehold om at lovendringen blir vedtatt, vil netteier gis en plikt til å tilknytte produsenter når produksjonsprosjektet og nettinvesteringen samlet sett er samfunnsmessig rasjonell. Denne plikten vil gjelde netteiere på alle nettnivåer.

SPØRSMÅL NR. 810

Innlevert 2. mars 2009 av stortingsrepresentant Vera Lysklætt

Besvart 5. mars 2009 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Tråleren "Nemanskiy" har nå ligget i havna i Vadsø i over ett år etter at den ble tatt i arrest av Kystvakta. Mannskapet har forlenget forlatt båten, det spanske rederiet er konkurs og havnevesenet i Vadsø frykter bl.a. oljelekkasjer pga båtens tilstand.

Hva vil fiskeri- og kystministeren gjøre slik at denne eierløse tråleren kan bli fjernet så raskt som mulig og før den medfører stor forurensning av havnebassenget i Vadsø?»

Svar:

Dersom et fartøy kan volde skade eller fare kan havnen med hjemmel i havne- og farvannsloven utferdige pålegg om fjerning av fartøyet og/eller andre nødvendige tiltak. Den som var eier da fartøyet ble forlatt er ansvarlig for å etterkomme pålegget.

Havne- og farvannsloven gir havnen adgang til å gjennomføre nødvendige tiltak dersom pålegg ikke blir etterkommet, eller dersom det ikke er tid eller mulig å finne noen det kan utferdiges pålegg mot. Er det fare for akutt forurensning kan myndighetene sørge for iverksettning av tiltak dersom den ansvarlige ikke etterkommer pålegg, dersom slikt pålegg kan

medføre at iverksettelsen av tiltakene forsinkes eller dersom det er uvisst hvem som er ansvarlig.

Det kan imidlertid være ressurskrevende å få gjennomført tiltak fordi det ofte er uoversiktlige eierforhold og ansvarsforhold knyttet til forlatte fartøyer i havner. I ny havne- og farvannslov er det derfor gitt en klarere hjemmel til å iverksette tiltak når den ansvarlige ikke kan, eller vil, etterkomme pålegg om fjerning av fartøyet, eller det av ulike årsaker ikke er mulig å finne den ansvarlige. Utgifter, skade og tap som oppstår som følge av myndighetenes direkte gjennomføring av tiltak kan det offentlige kreve dekket av den ansvarlige (eier/reder). Dette kravet har panterett i skip og last etter sjølovens regler om sjøpanterett.

Slik jeg har forstått saken om tråleren Nemanskiy har havnen i Vadsø satt i gang en prosess for å få fartøyet fjernet. Jeg legger til grunn at havnen, som en del av de ordinære arbeidsoppgaver, vurderer nødvendige tiltak innenfor gjeldende regelverk.

Jeg ser likevel at det kan være behov for at statlige myndigheter klargjør reglene og utarbeider retningslinjer i slike saker. Jeg vil derfor be Kystverket om å lage prosedyrer for hvordan havnene rent praktisk skal gå frem for å få fjernet etterlatte fartøyer.

SPØRSMÅL NR. 811**Innlevert 2. mars 2009 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 10. mars 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Hvordan mener olje- og energiministeren at StatoilHydro har fulgt opp Stortingets forutsetning for fusjonen om lokalisering av hovedkontoret i Stavanger, og hva har han foretatt seg og vil han foreta seg for at Stortingets føringer blir fulgt?»

BEGRUNNELSE:

I proposisjonen om sammenslåing av Statoil og Hydros petroleumsvirksomhet (St.prp. nr. 60 (2006-2007)) legges det til grunn at selskapets hovedkontor skal være i Stavanger. Følgende står i komitéinnstillingen:

"Komiteen vil understreke at selskapets forretningskontor/hovedkontor skal være i Stavanger, slik Statoils hovedkontor er i dag. Komiteen er enig i at Stavanger skal være forretningskontor/hovedkontor og det geografiske tyngdepunktet for selskapet. Stavanger er Europas oljehovedstad, og det er viktig at hovedvekten av konsernfunksjonene for det nye selskapet er i Stavanger."

Det er en utbredt oppfatning i miljøet at disse føringene ikke blir fulgt opp i praksis.

Svar:

I § 2 i StatoilHydros vedtekter heter det at "Selskapets forretningskontor er i Stavanger kommune". Dette er blant annet omtalt slik i St.prp. 60 (2006-2007) Sammenslåing av Statoil og Hydros petroleumsvirksomhet:

"Stavanger vil representere det geografiske tyngdepunktet for selskapet. Regjeringen legger til grunn

at hovedkontoret skal være i Stavanger. Lokaliseringen vil videreføre Stavangers sterke rolle og posisjon i norsk olje- og gassvirksomhet og legge til rette for å videreutvikle kompetansemiljøet i regionen".

I proposisjonen vises det også til at

", og videre: "Konsernfunksjoner vil ligge både i Stavanger og Oslo, og konsernsjefen vil ha kontor begge steder" De viktigste forretnings- og virksomhetsområder vil drives fra Stavanger, Oslo, Bergen, og Trondheim."

På side 8 i proposisjonen gjengis regjeringens hovedsyn slik:

"Regjeringen legger til grunn at selskapets hovedkontor skal være i Stavanger slik som Statoils hovedkontor er i dag."

En enstemmig energi- og miljøkomité sluttet seg til dette gjennom Innst. S. nr. 243 (2006-2007).

Selskapet har bekreftet overfor meg at det verken er foretatt eller planlagt endringer i lokalisering i forhold til omtalen i stortingsproposisjonen. Dette gjelder både for selskapets hovedkontorfunksjon og for konsernfunksjoner og forretningsområder som i dag er plassert i Stavanger.

Representanten Høybråten viser i sin begrunnelse for spørsmålet blant annet til at "Det er en utbredt oppfatning i miljøet at disse føringene ikke blir fulgt opp i praksis". Jeg kan forsikre ham om at Regjeringens syn på dette er uendret. På bakgrunn av den informasjon jeg har mottatt, har jeg tillit til at selskapet fortsatt vil være organisert i tråd med beskrivelsen i ovennevnte stortingsproposisjon.

SPØRSMÅL NR. 812**Innlevert 2. mars 2009 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 11. mars 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Kjøpere av borettslagsleiligheter kan ikke løse inn sin del av fellesgjelden før prosjektet er ferdig. I henhold til skatteloven § 7-3 får man heller ikke trukket fra andel fellesgjeld eller betalte renter i innflyt-

tingsåret, og de som selger sin bolig før de flytter inn blir da belastet med skatt på renteinntekt og formuesskatt på salgsbeløpet.

Vil statsråden foreta seg noe for å endre på dette?»

Svar:

Etter skatteloven § 7-3 skal boligselskaper som oppfyller vilkårene i bestemmelsen ikke lignedes som eget skattesubjekt. Både formue og inntekt skal i stedet fastsettes og beskattes fullt ut hos andelseierne. Andelseiere i borettslag er med på å betale på borettslagets fellesgjeld gjennom sine innbetalinger til dekning av felleskostnader. Det er boligselskapet som betaler rentekostnadene. Disse rentekostnadene, som kommer til fradrag i andelseierens inntekt, blir fordelt til den enkelte andelseier. Fordelingen skjer etter en av fordelingsmetodene beskrevet i § 7-3-12 i Finansdepartementets forskrift til skatteloven, dvs. fordeling etter husleiebrøk eller andelsbrøk og andelskonto. Det må velges samme fordelingsmetode for formue/gjeld og inntekter/kostnader.

Et unntak fra hovedregelen gjelder for boligselskaper hvor mindre enn halvparten av leilighetene er ferdigstilt per 1. januar i ligningsåret. For denne perioden gjelder at (rente-)kostnader summeres, og senere fordeles til beskatning hos andelseiere over fire år, med en fjerdedel hvert år. Byggelånsrenter behandles på samme måte, jf. skatteloven § 7-3 (5) bokstav d.

Unntaket har vært begrunnet med at byggelånsrenter måtte behandles spesielt, fordi lik behandling av byggelånsrenter som driftsrenter ville gi skjevheter mellom andelseiere som flyttet inn på et tidlig tidspunkt og de som flyttet inn i siste byggetrinn. Resultatet ble at byggelånsrenter skulle aktiveres og medtas ved underskuddfordelingen med en fjerdedel hvert år i fire år.

Bestemmelsen ble sist endret i 1992 da det ble innført full individuell skattelegging av andelseiere i boligselskaper. I forarbeidene er det gitt følgende begrunnelse:

”Departementet foreslår en videreføring i en noe modifisert form av det gjeldende system for fordeling av byggelånsrenter. Byggelånsrenter er renter på lån som påløper i byggeperioden, det vil si frem til de oppførte bygg er innflyttingsklare. Grensen mot renter av faste lån vil normalt være tidspunktet for konvertering av lånet. Skjer ferdigstillelsen suksessivt over et lengre tidsrom, kan grensen settes til en midlere ferdigstillesdato. På samme måte som i dag skal slike renter etter departementets forslag akkumuleres, og senere fordeles til fradrag hos andelshaverne, over fire år.

(...)

For de inntekter og utgifter som skal akkumuleres oppstår spørsmålet om når en skal gå over fra akkumulering til direkte utgiftsføring. Spørsmålet har særlig betydning ved suksessiv innflytning. To motstridende hensyn gjør seg her gjeldende.

Inntektene og utgiftene bør akkumuleres frem til et tidspunkt hvor en har rimelig sikkerhet for at de akkumulerte inntektene og utgiftene kan fordeles på et flertall av leilighetene. I selskapets startfase vil inntektene som regel være små, mens utgiftene ofte er betydelige. Dette akkumulerte underskuddet vi bare kommer til fradrag hos de andelshaverne som er blitt belastet husleie i året. Den del av underskuddet som

skal fordeles på boenheter som ikke er ferdigstilt, eller som ikke er solgt, vil ikke komme til fradrag. Sett fra denne synsvinkel bør en ikke gå over fra akkumulering til direkte utgiftsføring før de fleste leilighetene er ferdigstilt eller solgt.

På den annen side vil andelshaverne ikke dra nytte av underskuddet før det blir fordelt på andelshaverne. Det bør ikke gå lang tid fra andelshaveren blir prosentlignet til han eller hun får fradrag for andel av selskapets utgifter. Etter en vurdering av disse motstridende hensyn foreslår departementet at inntekter og utgifter skal akkumuleres frem til de inntektsår da halvparten av boenhetene er ferdigstilt pr. 1. januar.”

Norsk Boligbyggelag (NBBL) har sendt en henvendelse til Finansdepartementet med forslag til endring av skatteloven og utfyllende forskrift når det gjelder inntekts- og formuesbeskatning av renter og innskudd for andelshavere i nye boligselskaper.

Det hevdes at regelverket gir en dårligere situasjon for andelseiere i boligselskaper sammenliknet med selveiere, både i forhold til inntektsbeskatning og formuesbeskatning. NBBL anmoder derfor departementet om å vurdere en lovendring på dette området.

Som begrunnelse for forslaget peker NBBL på at det i dag er vanlig at boligbyggelagene bygger i egen regi og ikke som oppdragsgiver for boligselskapene. Endringen skyldes ny lovgivning for bygging og omsetning av nye borettslagsboliger. ”Når boligbyggelagene bygger i egen regi, blir prosjektet kjøpt og overtatt av borettslaget når det er ferdigstilt og da blir det ikke renter til fordeling fra byggeperioden. Det er bare de rentekostnader som borettslaget har pådratt seg direkte selv som kan fordeles og komme til fradrag i den enkelte andelseiers skatt. Rentekostnadene som er påløpt og betalt av boligbyggelaget kan ikke fordeles på andelseiere.” NBBL mener derfor at begrunnelsen for å akkumulere renter og fordele disse over en lengre periode er bortfalt i forhold til den praksis for bygging av nye borettslagsboliger som er i dag. Også formuesbeskatning av andelseiere i boligselskap behandles ulikt for andelseiere av bolig i boligselskap hvor minst halvparten av boligene er ferdigstilt, og andelseiere av bolig i boligselskap hvor dette kravet ikke er oppfylt. Den første gruppen beskattes for andelseierens andel av ligningsverdien av boligselskapets faste eiendommer sammen med andel av annen brutto formue, med fradrag for andel av selskapets gjeld. Andelseiere med boliger som ikke er ferdigstilt ved utgangen av året formuesbeskattes derimot for eventuelt innbetalt innskudd. Dette mener NBBL gir urettferdige utslag fordi innskuddets størrelse som oftest blir betydelig høyere enn ligningsverdi på en bolig en flytter i fra.

NBBLs henvendelse blir nå vurdert i departementet med sikte på en raskest mulig avklaring på om reglene bør endres. Når jeg er klar til å konkludere vil resultatet av vurderingen bli gjort kjent gjennom svar til NBBL og eventuell posisjon til Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 813**Innlevert 2. mars 2009 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 11. mars 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Det er nå over 3 måneders ventetid for oppkjøring på Billingstad trafikkstasjon, og i forrige uke var det 51 dagers ventetid i Drøbak, 46 dager på Risløkka og 36 dager i Skien. I svar på skriftlig spørsmål nr. 1121 (2007-2008) hevdet statsråden at det er "iverksatt en rekke avbøtende tiltak for på kort sikt å redusere ventetiden for gjennomføring av den praktiske førerprøven."

Når har statsråden faktisk tenkt til å gjøre noe med saken?»

BEGRUNNELSE:

Lang ventetid for oppkjøring skaper store problemer for både privatpersoner og næringslivet. Fremskrittspartiet fremmet i Budsjett-innst. S. nr. 13 (2008-2009) forslag om at førerprøve kan gjennomføres i regi av trafikkskoler som godkjennes for dette, men forslaget ble med 65 mot 36 stemmer ikke vedtatt i Stortinget. Hensynet til rolleblanding og uheldet eksaminator kan ivaretas ved at uavhengig sensor hentes inn fra en annen trafikkskole enn der opplæringen har funnet sted. Det finnes allerede eksternt privat kontroll på en rekke områder i det norske samfunnet. Godkjente verksteder har for eksempel overtatt den periodiske kjøretøykontrollen fra Statens vegvesen, uten at dette har gått ut over kvalitet, sikkerhet eller borgernes tillit til kjøretøykontrollen. Innenfor næringslivet bruker man revisjonsselskaper med registrert eller statsautorisert revisor, og dette er en svært effektiv og god løsning. Fremskrittspartiets forslag om førerprøve i privat regi ville ha ført til kortere ventetid for folk som ønsker lappen, men Regjeringen har hittil vært mer opptatt av bakstreversk ideologi enn praktiske løsninger.

Svar:

Som jeg har vist til i tidligere svar på tilsvarende spørsmål, senest 24. februar i år, er jeg kjent med at ventetiden for å avlegge praktisk førerprøve varierer mellom de ulike regioner og distrikter hos Statens vegvesen, og at den kan være lang ved enkelte trafikkstasjoner. Vegdirektoratet opplyser at i Region øst er situasjonen i uke 10 at fire trafikkstasjoner har fra to til syv virkedager ventetid frem til første dag med to ledige praktiske prøver i klasse B. Tre trafikkstasjoner har fra 13 til 17 dager. Tre stasjoner har fra 23 til 34 dager, og fem stasjoner har fra 46 til 53 dager ventetid. Enkeltprøver er i mange tilfeller tiljen-

gelig på kortere tid. Statens vegvesen antar at bestillingstiden ofte ikke tilsvarer reell ventetid, da enkelte ikke har fullført føreropplæringen på tidspunktet for bestilling av time.

Statens vegvesen arbeider kontinuerlig med å redusere ventetiden for kandidatene, og viderefører i 2009 de tiltak som ble iverksatt i 2008. Herunder bedre justering mellom vegvesenets regioner i forhold til etterspørselen på tjenester, tilsetting av nye sensorer, innleie av vikarer, bruk av overtid på kveldstid og lørdager og omdisponering av personell fra andre oppgaver. Ved utgangen av 2008 var gjennomsnittlig ventetid for praktisk prøve i klasse B i fire av regionene redusert til om lag 25 virkedager.

Statens vegvesen har et felles bestillingssystem der kandidatene selv kan velge prøvested. Dette gir publikum adgang til å søke det prøvestedet som har kortest ventetid. Samtidig gir dette utfordringer for vegvesenet for å tilpasse kapasiteten for prøveavvikling på den enkelte trafikkstasjon. Tidspunktet for første tilgjengelige prøve må i tillegg passe både for kandidaten og trafikkskolen, blant annet fordi trafikkskolen holder kjøretøyet til prøven.

Jeg er kjent med at det er spesielt vanskelig å sikre tilstrekkelig kapasitet og kvalifisert personale på enkelte sentrale trafikkstasjoner på Østlandet. Statens vegvesen gjør en stor innsats for å rekruttere nye sensorer. Likevel har særlig de større trafikkstasjonene hatt vansker med å få fylt ledige sensorstillinger. Det stramme arbeidsmarkedet i 2008 kan ha medvirket til dette. For eksempel hadde Stor-Oslo distrikt gjennom hele fjoråret om lag ti ledige stillinger og relativt få søkere. For å øke kapasiteten noe på kort sikt vil Stor-Oslo distrikt justere førerprøveoppsettet slik at antallet prøver per sensor per dag økes.

I brev av 27. mai i fjor til stortingsrepresentant Bård Hoksrud viste jeg til at det ikke er aktuelt med overføring av eksaminasjonsmyndighet til trafikkskoler, da dette vil kunne skape en uheldig rolleblanding. Det vil også være i strid med tredje førerkortdirektiv, 2006/126/EF, å tillate dette. Det fremgår av direktivet at førerprøveeksaminator ikke samtidig kan være yrkesaktiv som kjørelærer ved en trafikkskole. Direktivet trår i kraft 1. april 2009, og den aktuelle bestemmelsen vil gjelde fra 19. januar 2013.

I resultatavtalene for 2009 mellom Vegdirektøren og regionvegsjefene er ventetider et av flere oppfølgingspunkt. Det vil bli lagt opp til registrering av avvik to ganger i måneden distriktsvis, ikke bare for

regionen samlet. De nye rutinene vil gi bedre grunnlag for oppfølging, både i regionene og fra Vegdirektoratets side. I regionene vil resultatene gi et bedre ut-

gangspunkt for å disponere personell effektivt både i og mellom distriktene.

SPØRSMÅL NR. 814

Innlevert 2. mars 2009 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 10. mars 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«ESA krever at 58 bedrifter må betale tilbake støtte de fikk fra ENOVA. I følge Teknisk Ukeblad skriver OED at "EU-domstolen mener at næringsdrivende profesjonelle aktører i næringslivet er underlagt en streng aktsomhetsnorm når det kommer til lovligheten av statsstøtte."

Mener statsråden at bedrifter har et ansvar for å sikre at myndighetenes støtteordninger er lovlige, og kan Statsråden gi noen garantier om at alle ENOVAs nåværende støtteordninger er innenfor ESAs forventninger / EØS avtalens lovverk?»

Svar:

Olje- og energidepartementet notifiserte prinsippene for støtte fra Energifondet til ESA i 2003. ESA fattet sitt vedtak om Energifondet i mai 2006. Vedtaket trekker opp linjene for hvordan støtten kan tildeles, samtidig som det fastslår at tidligere tildelt støtte er ulovlig dersom den ikke er i tråd med kriteriene i vedtaket.

ESAs vedtak av mai 2006 innebærer et pålegg til norske myndigheter om å kreve inn ulovlig utbetalt støtte.

Når ESA har gitt et pålegg til norske myndigheter, har myndighetene ikke bare adgang, men også en plikt til å etterkomme pålegget. Adgang til å kreve tilbakebetaling av statsstøtte fra norske myndigheter overfor støttemottakerne er hjemlet i lov om offentlig støtte av 27. november 1992 nr. 117 § 5, og forskrift om offentlig støtte av 12. april 1992 nr. 907 § 5.

Etter norsk pengekravsrett er det slik at god tro hos mottaker kan medføre at tilbakebetalingsplikt ikke kan gjøres gjeldende.

Begrepet "god tro" er imidlertid et begrep som

varierer fra rettsområde til rettsområde. Generelt er det slik at det for næringsdrivende er en mye høyere terskel for når god tro anses som befriende for betalingsplikt enn for forbrukere. Hva angår tilbakebetalingskrav som fremmes med hjemmel i lov om offentlig støtte, er det en svært høy terskel for at mottaker kan motsette seg tilbakebetalingskravet med henvisning til at mottaker var i god tro. Tilbakebetalingskrav etter lov om offentlig støtte skal praktiseres etter de samme prinsipper som gjelder for tilbakebetalingskrav i EF-retten. EF-domstolen har slått fast at en profesjonell aktør i næringslivet er underlagt en streng aktsomhetsnorm hva angår lovligheten av mottatt statsstøtte. Det er denne rettspraksis som ligger til grunn for departementets tidligere omtale, som er sitert i spørsmålet. EF-domstolen har understreket at den aktsomme næringsdrivende vil forvisse seg om at utbetalt støtte er notifisert og godkjent. Dersom mottatt støtte ikke på forhånd har blitt notifisert og klarert av ESA i henhold til regelverket, kan mottaker av støtte ikke påberope seg god tro som grunnlag for å motsette seg tilbakebetaling av denne. Støttemottakerne, som alle er profesjonelle aktører i næringslivet, kan derfor ikke motsette seg å etterkomme et tilbakebetalingskrav under henvisning til at de var i god tro med hensyn til betalingens lovlighet.

De støtteordningene som Enova i dag forvalter under Energifondet er i tråd med ESAs vedtak om Energifondet. Støtteordningen for elektrisitetssparing i husholdningene, jf. St.prp. nr. 82 (2005-2006), er klaget inn for ESA og ESA har startet undersøkelse av denne ordningen. En konklusjon fra ESA i denne saken er ventet i løpet av sommeren. Det er uklart hva et eventuelt negativt vedtak i denne saken kan innebære et krav om tilbakebetaling.

SPØRSMÅL NR. 815**Innlevert 2. mars 2009 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 10. mars 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Regjeringen har gitt inntrykk av at norsk offshore vindkraft skal bidra til innfrielse av EUs mål om 20 % fornybar energi innen 2020. Til DN 13. februar 2009 hevder Statsråden sågar at "havvindturbiner er nødvendig dersom EU skal nå målet" om fornybar energi. Statsråden har blant annet vist til mulighet for bilaterale avtaler hvor EU-land finansierer offshore vindkraft i 2020. Dette må innebære en storstilt utbygging de neste 10 år.

Hvor stor kraftproduksjon fra offshore vindkraft er det realistisk å forvente i 2020?»

Svar:

Det synes å være liten tvil om at utbygging av vindkraft til havs er et vesentlig element i EUs satsing innen fornybar energi. Mange av kyststatene i EU har planer om utbygging av vindkraft til havs i stort omfang. Utbyggingsplanene er i all hovedsak knyttet til havarealer med relativt grunt vann, og som er egnet for utbygging med bunnfaste installasjoner. Det foreligger ulike anslag for hvor omfattende utbyggingen i EU kan bli innen 2020, mange anslag ligger mellom 30 og 60 GW. Det anslås en ytterligere økning i utbyggingen av vindkraft til havs fram mot 2030. Pr. i dag er det installert drøyt 1 GW offshore vindkraft i EU, hovedsakelig i Danmark og Storbritannia.

Energipolitikken må ha et langsiktig perspektiv. Utviklingen innen offshore fornybar energi gir interessante muligheter for Norge. Vi har et svært stort teknisk potensial for produksjon av fornybar energi til havs. Norsk næringsliv og forskningsinstitusjoner har kompetanse og erfaring som gir et godt utgangspunkt for å delta i utviklingen av fornybar energi til havs, nasjonalt og internasjonalt. Videre er norske vannkraft-magasiner godt egnet til å støtte opp under uregulert vindkraftproduksjon.

Departementet arbeider med en nasjonal strategi for fornybar energi til havs. Forskning, utvikling og utprøving er et viktig element. Teknologit utvikling

kan bidra til å redusere kostnadene ved utbygging, forbedre anleggenes driftssikkerhet, og bidra til utvikling av konkurransedyktige norske varer og tjenester. Det er i år opprettet et eget demonstrasjonsprogram, samt flere forskningssentra for miljøvennlig energi (FME), innen offshore fornybar energi.

Departementet arbeider også med å utvikle hensiktsmessige juridiske og forvaltningsmessige rammer og prosesser for planlegging og utbygging av fornybar energi-produksjon i norske havområder utenfor grunnlinjen. Jeg viser i den forbindelse til høringsnotat med forslag til ny lov om fornybar energi-produksjon til havs mv. som nå er på offentlig høring.

Det norske vindkraftpotensialet til havs er i stor grad knyttet til områder med havdyp som forutsetter utvikling av ny teknologi med flytende konstruksjoner. Norge har også betydelige arealer med grunnere vann langs kysten og i sørlige del av Nordsjøen utenfor Norskerenna, som teknisk sett egner seg for utbygging med bunnfaste installasjoner.

Utbygging av fornybar energi til havs må blant annet vurderes i forhold til miljø og arealbruk. Høringsnotatet legger til grunn en prosess med åpning av areal for konsesjonsbehandling etter en forutgående konsekvensutredning hvor blant annet virkninger for miljø og annen arealbruk som fiskeri og skipsfart skal belyses. Anlegg innenfor grunnlinjen konsesjonsbehandles etter energiloven. Departementet har nå to slike utbyggingsprosjekter til klagebehandling.

I tillegg til de nevnte forvaltningsmessige rammer, må fremtidig utbygging av offshore vindkraft blant annet vurderes i lys av utviklingen i teknologi, kostnadsnivå og overføringsnett, samt etterspørselen etter fornybar energi. Fornybardirektivet åpner for bilaterale avtaler om utvikling av prosjekter innen fornybar energi. Hvilke konkrete muligheter dette kan gi, er ikke avklart.

Jeg tar sikte på å fremlegge forslag til lov om fornybar energiproduksjon til havs mv. og nasjonal strategi for Stortinget før sommeren. Det vil der bli gitt en nærmere omtale av forholdene nevnt ovenfor.

SPØRSMÅL NR. 816**Innlevert 2. mars 2009 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark****Besvart 10. mars 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å kompensere kraftselskapene som hindres markedsadgang og er det nå tatt nødvendige forholdsregler for å unngå begrensninger som følge av kabelfeil?»

BEGRUNNELSE:

Statnett hadde i fjor og har fortsatt, feil på utenlandsforbindelsene. Det innebærer begrensninger i handlingskapasiteten. Fornybar, miljøvennlig kraft blir stengt inne, prisene synker. Lyse fikk i likhet med alle andre kraftprodusenter i Sør-Norge svekket resultat i 2008 som følge av dette. Lyse har beregnet at selskapet gikk glipp av ca 300 millioner kroner i fjor på grunn av feil på utenlandskablene. NVE varslet i desember 2008 tvangsmulkt og andre tiltak etter kabelfeil i Oslo-fjorden. En sentral del av problemet synes å være at Statnett ikke har incitamenter til å utbedre feilene. Tvert imot: Jo større prisforskjeller mellom markedsområder, jo større inntekt for Statnett. Statnett er eier av kablene og får dermed inntektene fra prisforskjellene mellom markedene.

Svar:

Kraftutveksling med andre land er viktig for Norge fordi det reduserer sårbarheten for tilsigsvariasjoner og utnytter vannkraftens reguleringssevne. Statnett har ansvar for en samfunnsmessig rasjonell ut-

vikling av nettet, og samfunnsøkonomisk lønnsomhet er Statnetts kriterium for nettinvesteringer. Dette innebærer også at de skal utbedre flaskehalsen så lenge det er samfunnsøkonomisk lønnsomt.

Feil på kabler vil alltid kunne forekomme. Kabelfeilene den siste tiden har gitt og gir fortsatt store samfunnsøkonomiske kostnader gjennom de begrensninger som er oppstått i handlingskapasiteten til og fra Sør-Norge. Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE) driver tilsyn med Statnett på lik linje med andre nettselskap. Jeg har blitt informert om at NVE arbeider aktivt med denne saken, og at direktoratet blant annet har pålagt Statnett å gjenopprette driften av kabelforbindelser over Oslofjorden innen 1. juni 2009.

Når det gjelder Statnetts insentiv til å utbedre feil på utenlandsforbindelsene, vil jeg påpeke noen forhold rundt dette. For det første er selskapet er underlagt inntektsrammeregulering. Det vil si at flaskehalsinntektene fra utenlandskablene ikke går direkte til Statnett, men inngår i deres inntektsramme som er regulert av NVE. Et annet viktig poeng er at flaskehalsinntektene på utenlandsforbindelsene bidrar til å redusere sentralnettstariffene for sentralnettkundene. For eksempel på NorNed-kabelen skal flaskehalsinntektene i sin helhet gå til å redusere sentralnettstariffene. Dermed gir ikke dette noen inntekt til Statnett, slik det blir beskrevet i begrunnelsen ovenfor.

SPØRSMÅL NR. 817**Innlevert 2. mars 2009 av stortingsrepresentant Morten Høglund****Besvart 9. mars 2009 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Den globale finanskrisen har stor innvirkning på internasjonal handel og investeringer. Verdenshandelen har nå for første gang siden 1982 vist en tilbakegang. NHOs europeiske paraplyorganisasjon Business Europe advarer mot økende proteksjonisme hos mange av EUs handelspartnere som følge av krisen.

Hva gjør utenriksministeren for å ta opp den økende proteksjonismen i verdenshandelen med norske handelspartnere?»

BEGRUNNELSE:

Sammenslutningen Business Europe er i en rapport nylig utgitt av generalsekretæren bekymret for at utstrakt proteksjonisme vil utvide og forlenge den

økonomiske krisen og oppfordrer Europakommisjonen til å overvåke og reagere mot forsøk på å innføre proteksjonisme hos EUs handelspartnere. Business Europe oppfordrer også Europakommisjonen til å intervenere overfor slike handelspartnere og iverksetter nødvendige juridiske virkemidler når reguleringer og restriksjoner viser seg å være i strid med WTO-avtalen eller andre internasjonale handelsavtaler.

Svar:

Det er all grunn til å ta signalene om økende proteksjonisme i kjølvannet av finanskrisen på alvor. Foreløpig er de fleste vurderinger - inklusive både EUs og WTOs – at landene stort sett har motstått fristelsen til å innføre proteksjonistiske tiltak. Etter hvert som de realøkonomiske konsekvensene blir tydeligere, er det nok fare for at presset vil øke ytterligere. Global samhandel forventes å falle i 2009 for første gang på nesten 30 år. Det er bred enighet om at krisen vil forsterkes og forlenges dersom mange land innfører tiltak for å beskytte eget næringsliv. Også Norge rammes av den økonomiske krisen gjennom nedgang i våre eksportmarkeder, og det er avgjørende å begrense ytterligere skade som et resultat av proteksjonistiske tiltak.

Utenriksdepartementet følger utviklingen hos våre handelspartnere tett. Dette inkluderer både innholdet i eventuelle krisepakker og handelsbegrensende tiltak. I mine samtaler med andre lands utenriks- og handelsministere understreker jeg betydningen av å avstå fra proteksjonistiske tiltak. I den grad konkrete handelshindrende tiltak blir identifisert og det vurderes som hensiktsmessig, vil jeg også ta opp enkelt saker. I denne sammenhengen er det naturligvis viktig at vi fra norsk side kan vise til at vi selv avstår fra

proteksjonistiske tiltak.

Gjennom EØS-avtalen deltar vi i EUs indre marked sammen med våre viktigste handelspartnere. Fra norsk side legger vi stor vekt på å oppfylle våre EØS-forpliktelser, for å bidra til like konkurransevilkår og motvirke proteksjonisme. Samtidig forventer vi at EU-partnerne gjør det samme. Det betyr blant annet at tiltak som treffes for å motvirke konsekvensene av finanskrisen må være i overensstemmelse med det felles regelverk for det indre marked. Europakommisjonen og ESA spiller her en viktig rolle for å overvåke at landene overholder de forpliktelser de har påtatt seg.

Utviklingen overvåkes også tett av WTO. WTOs organ for gjennomgang av handelspolitikk (TPRB) møttes 9. februar for å gjennomgå den siste utviklingen på handelsområdet, samt drøfte hvordan WTO mer effektivt kan overvåke utviklingstrekk av betydning for det multilaterale handelssystemet. En ny gjennomgang er planlagt medio mars. Dette er et arbeid som støttes fra norsk side.

Finanskrisen understreker nettopp behovet for internasjonalt samarbeid og et sterkt regelverk som legger rammene for internasjonal handel. Handelspolitikkenes rolle i finanskrisen er å bidra til at land - til tross for krisen og økt arbeidsledighet – motstår presset, opprettholder åpne markeder og unngår tiltak som undergraver normale konkurranseforhold. Å slutføre Doharunden så snart som mulig er derfor noe av det viktigste vi kan gjøre i denne situasjonen. En ny WTO-avtale vil styrke det internasjonale handelsregelverket og sende et viktig signal om evne og vilje til å motstå presset, samt bidra til å begrense landenes mulighet til å øke tollsatser og innføre andre handelsrestriksjoner.

SPØRSMÅL NR. 818

Innlevert 2. mars 2009 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 12. mars 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«På SDs hjemmeside under overskrift "Samferdselsløft over hele landet" vises en tabell for årene f.o.m. 1982 t.o.m. 2009 med tall i 2009 kr. for hhv. drift og vedlikehold, investeringer og bompenger. Tabellen gir et ufullstendig bilde av ressursbruken når alt regnes om til 2009 kr og ingen utvikling av relevante pris/kostnadsindeks vises.

Kan statsråden legge frem samme oversikt justert med forskjellen mellom konsumprisindeks og byggekostnadsindeks slik at årlig bruk av ressurser blir mer korrekt i forhold til årlig kjøpekraft?»

Svar:

Vedlagt følger en tabell som viser hvilke prisregningsfaktorer som er benyttet i forbindelse

med tabellen på SDs hjemmeside under overskriften "Samferdselsløft over hele landet" med vegbevilgninger for perioden 1982-2009. Det er lagt til grunn nasjonalregnskapsindekser for prisendringer til 2005, jf vedlagte tabell. For de resterende årene har departementet benyttet de prisprognosene som brukes i forbindelse med det enkelte års statsbudsjett.

År	Indeks for drift/ vedlikehold	Indeks for investeringer
1983	1,052	1,031
1984	1,055	1,053
1985	1,054	1,074
1986	1,066	1,070
1987	1,091	1,097
1988	1,068	1,068
1989	1,001	0,996
1990	0,977	1,025

1991	1,039	1,009
1992	1,005	1,002
1993	1,010	1,002
1994	1,029	1,032
1995	1,028	1,036
1996	1,024	1,027
1997	1,032	1,036
1998	1,032	1,036
1999	1,033	1,035
2000	1,047	1,047
2001	1,041	1,044
2002	1,027	1,030
2003	1,024	1,022
2004	1,047	1,050
2005	1,047	1,051

SPØRSMÅL NR. 819

Innlevert 2. mars 2009 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 10. mars 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Forskrift om vederlag for opphold i institusjon (vederlagsforskriften) gir regler for brukers betaling i institusjon. Mange eldre ønsker å bo hjemme så lenge som mulig. For disse kan rullerende korttidsopphold være en god løsning; dvs. at man i faste perioder gjennom et år får tilbud om korttidsopphold. Samlet korttidsopphold over 60 dg. belastes etter forskriften med full sats.

Hva vil statsråden gjøre for å justere forskriften slik at det blir økonomisk mulig å beholde egen bolig også med jevnlig korttidsopphold?»

BEGRUNNELSE:

Følgende eksempel belyser problemstillingen.

Rullerende korttidsopphold på 3 uker gjennom et år på 12 mnd gir minst 6 slike opphold a 3 uker med samlet tid på 126 dager. Etter forskriften skal det betales full sats (75 - 85 % av pensjon) etter at samlet korttidsopphold overskrider 60 dg. Samtidig skal hjemmebasert bruker som benytter korttidsopphold betale alle faste utgifter knyttet til fortsatt å ha egen bolig (husleie, strøm mm).

Eksempelet viser etter min mening at forskriften bør endres og korttidssats brukes på alle som bruker korttidsopphold uavhengig av hvor mange ganger slikt opphold brukes og uavhengig av hvor mange dager dette samlet utgjør i løpet av et år.

Jeg håper statsråden vil klargjøre forskriften på dette punkt evt. klargjøre for kommunene at de kan avvike fra forskriftens hovedregel når det er gode grunner for å gjøre det.

Hensynet til mange Eldres ønske om å klare seg hjemme i egen bolig så lenge som mulig bør etter mitt syn også imøtekommes økonomisk- derfor bør forskriften og bruken av forskriften også understøtte dette.

Svar:

Vederlagsforskriften angir det maksimale vederlaget en kommune kan kreve av en beboer for opphold i sykehjem. Kommunene har en noe ulik praksis knyttet til vederlagsberegning, hvilket er i orden så lenge den enkelte kommune holder seg innenfor forskriftens ramme.

Det følger av forskriften § 4 at kommunen kan ta

betaling med inntil kr 121 pr. døgn for kortidsopphold. Dette kan karakteriseres som en lav sats når en tar i betraktning at vederlaget skal dekke kost, losji og nødvendige helsetjenester.

Når beboeren har vært på flere kortidsopphold, kan kommunen kreve vederlag for langtidsopphold dersom beboeren har vært på institusjon i minst 60 døgn innenfor samme kalenderår. Egenbetalingen ved langtidsopphold er betydelig høyere enn ved kortidsopphold, noe som er naturlig da disse beboerne som hovedregel ikke vil ha de samme bo- og leveutgifter som beboere på korttidsopphold.

For beboere på langtidsopphold er det i vederlagsforskriften egne fradragregler for de med hjemmeboende ektefelle, mindreårige barn eller de som helt eller delvis forsørger barn over 18 år. I tillegg er det en egen bestemmelse i forskriftens § 5 om at fradrag også kan fastsettes på grunnlag av hva som er rimelig ut fra vedkommendes inntekt og forholdene for øvrig. Det er kommunen som i det enkelte tilfelle må foreta denne rimelighetsvurderingen, men kommunens vedtak kan i henhold til forskriftens § 8 påkla-

ges til fylkesmannen. Det er altså allerede innebygd i forskriften en betydelig fleksibilitet av vederlagsberegningen i forhold til den enkeltes økonomi og livssituasjon.

Vederlagsbetalingen i 2007 utgjorde et inntektsgrunnlag for kommunene på i underkant av 4,2 milliarder kroner, noe som utgjør en viktig andel av finansieringsgrunnlaget for drift av kommunale pleie- og omsorgstjenester. En endring i dagens regler på linje med det representanten foreslår, vil kunne medføre et betydelig inntektstap for kommunene, hvilket vil kunne medføre at kommunene i mindre grad vil tilby kortidsopphold ved sykehjem.

På samme måte som representant Sortevik, tror jeg rullerende kortidsopphold ved sykehjem kan være en god løsning for mange. Det kan derfor være problematisk å foreta endringer i vederlagsforskriften som kan medføre et redusert tilbud om jevnlig korte opphold ved disse institusjonene. Jeg er for tiden i gang med en revidering av vederlagsforskriften. I det arbeidet vil jeg også vurdere de forhold representanten Sortevik er opptatt av.

SPØRSMÅL NR. 820

Innlevert 3. mars 2009 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 10. mars 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«I Nationen 27. februar 2009 antyder statssekretær i Olje- og energidepartementet, Robin Kåss, at det blir utfordrende å få i havn forhandlingene med Sverige om grønne sertifikater innen oktober i år. Småkraftforeningen oppfordrer nå sine medlemmer til byggestopp.

Kan statsråden antyde hva dagens fremdriftsplan er for innføring av grønne sertifikater, og om man anser at Norge vil ha uavklarte spørsmål i forhold til EU om fornybarsatsingen den dagen Sverige har fått avklart sine forpliktelser i forhold til EUs fornybardirektiv?»

Svar:

Den 27. juni 2008 ble det lagt frem en forståelse med Sverige om utvikling av et felles marked for elsertifikater. Ambisjonen er å ha på plass de sentrale prinsippene for hvordan markedet skal utformes, og andre relevante spørsmål, innen 1. oktober 2009.

Jeg er godt i gang med arbeidet om denne viktige saken. EUs fornybardirektiv, herunder fornybarmålene og utviklingen av handelsmekanismene som dette direktivet åpner for, står sentralt i arbeidet med et felles elsertifikatmarked med Sverige. Sveriges forpliktelser i forhold til direktivet er allerede fastsatt. Sverige skal ha nå et totalt mål om 49 prosent fornybar energi innen 2020, jf. Annex I i direktivet.

Fornybardirektivet er vurdert som relevant for Norge. Vi er nå inne i en fase der vi vurderer hva dette vil bety for oss. Denne vurderingen skjer parallelt med prosessen med Sverige om et felles elsertifikatmarked.

Jeg må igjen få be om forståelse for at jeg ikke kan gi ytterligere detaljer om det pågående arbeidet med å etablere et felles elsertifikatmarked med Sverige.

SPØRSMÅL NR. 821**Innlevert 3. mars 2009 av stortingsrepresentant Dagrun Eriksen****Besvart 10. mars 2009 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«Hvilke vurderinger ligger til grunn for innplasseringen av sykepleierutdanningen i kategori E, sett i forhold til at fysioterapi, bioingeniør, ergoterapi og radiografi er plassert i kategori D?»

BEGRUNNELSE:

Finansieringssystemet i høyere utdanning er bygd opp med tre ulike komponenter; en basiskomponent, en undervisningskomponent og en forskningskomponent. De ulike studiene er inndelt i seks kostnadskategorier som følge av ulik grad av lærer- og utstyrsintensitet. I kategori D er blant annet fysioterapi, bioingeniør, ergoterapi og radiografi plassert. Sykepleierutdanningen er plassert i kategori E selv om dette studiet har mange likhetstegn med de andre nevnte utdanninger.

Svar:

Vurderinger for innplassering av sykepleierutdanningen i kategori E sett i forhold til at fysioterapi, bioingeniør, ergoterapi og radiografi er plassert i kategori D.

Jeg viser til spørsmål til skriftlig besvarelse av 17. februar 2009 til Kunnskapsministeren fra representanten Dagrun Eriksen om hvilke kriterier som ligger til grunn for innplassering av sykepleierutdanningen i kostnadskategori E, sett i forhold til at fysioterapi, bioingeniør, ergoterapi og radiografi er plassert i kategori D. Som ansvarlig statsråd for høyere utdanning vil jeg besvare spørsmålet.

Universitets- og høyskolesektoren er svært heterogen i profil, organisering, bygningsmasse, forskningsomfang, antall studenter, regionale forskjeller osv. Derfor kan kostnadene for samme utdanning va-

riere fra institusjon til institusjon. Studieplasskostnadene som brukes i finansieringssystemet er følgelig basert på relativt grove gjennomsnittsbetraktninger. Kategorisatsene verken kan eller er ment å treffe pre-sist kostnadene ved hver enkelt utdanning ved de ulike institusjonene. Det er imidlertid tatt hensyn til ulike typer kostnader ved innplassering av utdanninger i kostnadskategoriene, som for eksempel praksisbehov, utstyrs- og lærerintensitet. Sykepleierutdanningen og andre utdanninger er innplassert tatt disse elementene i betraktning.

Ved innføringen av nytt finansieringssystem og innplassering i 2002 ble den samlede budsjetttrammen for hver enkelt institusjon ikke endret. Innplassering ga derfor ingen direkte effekt på hvordan institusjonene er i stand til å ivareta sine oppgaver.

En kategoriendring i seg selv fører ikke med seg ekstra midler, med mindre det eksplisitt følger ekstra bevilgninger med en slik endring. En endring av kostnadskategori uten ekstra budsjettmidler medfører at en flytter midler fra basis til utdanningskomponenten. Dette kan i så fall medføre endring i undervisningskomponenten senere, som følge av endringer i avlagte studiepoeng. Imidlertid kan avlagte studiepoeng både gå opp og ned, noe som altså kan medføre enten mer eller mindre midler til institusjonen.

Finansieringssystemet er altså utformet på et nasjonalt nivå. Selv om gjeldende finansieringssystem er bygd opp av ulike komponenter, mottar institusjonene en samlet bevilgning som de har økonomiske fullmakter til å disponere for å nå sine mål. Dette innebærer at institusjonene selv finner den ønskede fordelingen mellom enkelte avdelinger/fakulteter, fagmiljøer eller forskergrupper slik at institusjonen som helhet oppnår resultater innenfor utdanning, forskning og formidling.

SPØRSMÅL NR. 822**Innlevert 3. mars 2009 av stortingsrepresentant André N. Skjelstad****Besvart 13. mars 2009 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«En snart 89 år gammel mann har i 3 år ventet på svar fra NAV forvaltning Sandnes. Til tross for gjentatte pålegg fra Sivilombudsmannen, har verken Sivilombudsmannen eller mannen selv fått svar.

Mener statsråden at dette er en forsvarlig saksbehandling av en som søker om yrkesskade?»

BEGRUNNELSE:

Mannen arbeidet ved bl.a. annet Sola sjø, som sivilt ansatt fra slutten av 1940-tallet til 1962. Deretter jobbet han ved Asker Nike batteri til han gikk av med pensjon i 1986. Vedkommende får ikke svar fra NAV til tross for mange henvendelser. Selv ikke Sivilombudsmannen får svar på sine henvendelser om saken. Jeg tok personlig kontakt med politisk rådgiver Lubna Jaffery Fjell, som har hatt saken siden begynnelsen av desember. Fremdeles har ikke dette resultert i et svar.

Svar:

Stortingsrepresentantens spørsmål tar utgangspunkt i en konkret sak. Jeg vil derfor først redegjøre for tidligere trygdeetatens og Arbeids- og velferdsetatens behandling av saken.

Mannen søkte første gang om yrkesskadeerstatning grunnet hørselstap 25. april 2003 ved Sola trygdekontor. Søknaden inneholdt skademeldingsskjema, egenopplysningsskjema og informasjon om mulig støyskade fra en øre-nese-hals spesialist. Trygdeetaten innhentet 5. juni samme år en uttalelse fra en rådgivende lege, og ga på grunnlag av opplysningene i saken avslag på søknaden 15. desember 2003.

4. desember 2006 mottok NAV Sola trygd brev datert 20. april 2006 hvor avslaget på søknaden om yrkesskadeerstatning påklages. Subsidiært ble saken krevd gjenopptatt. Brevet er sendt fra mannens sønn som har fått fullmakt til å opptre på vegne av søker i saken. I perioden 15. februar 2006 til 4. desember

2006 hadde trygdeetaten vanskeligheter med å lokalisere dokumentene i saken og det var problemer med intern postgang. Det ble dessuten gitt til dels motstridende opplysninger til sønnen.

NAV Sola trygd (tidligere Sola trygdekontor) sendte den 20. desember 2006 et brev til sønnen om at de vil se på saken på nytt til tross for at klagefristen var vesentlig oversittet. Det ble opplyst at det vil bli innhentet en ny spesialisterklæring.

22. januar 2008 etterlyser sønnen svar på kravet om gjenopptakelse. Kort tid senere overfører NAV Sola trygd saken til NAV Forvaltning Sandnes. NAV Forvaltning Sandnes er i perioden 19. mai 2008 til 6. februar 2009 gjentatte ganger i kontakt med forskjellige instanser i Forsvaret samt Riksarkivet for å forsøke å få opplysninger om mannens ansettelsesforhold og medisinske historie. Per dags dato har ingen av instansene funnet noen relevante opplysninger om mannen.

NAV Forvaltning Sandnes har nå tatt kontakt med en ny øre-nese-hals spesialist. Spesialisten er bedt om å skrive en utfyllende spesialisterklæring basert på de dokumentene som foreligger i saken. NAV Forvaltning Sandnes vil deretter ta stilling til mannens krav om yrkesskadeerstatning på nytt. Mannen, ved sin fullmektig, og Sivilombudsmannen er orientert om hvordan saken nå står.

I denne saken har trygdeetaten og senere Arbeids- og velferdsetaten sviktet ved gjentatte anledninger og på flere områder, selv om saken har vært vanskelig å håndtere for forvaltningen på grunn av få dokumenterbare opplysninger i saken. Det har vært sendt riktig saksbehandling ved tidligere Sola trygdekontor, NAV Sola trygd og NAV Forvaltning Sandnes, og mannen, hans fullmektig og Sivilombudsmannen er ikke gitt tilstrekkelig og relevant informasjon til rett tid.

Jeg legger til grunn at saken nå vil få en så rask behandling i etaten som mulig.

SPØRSMÅL NR. 823**Innlevert 3. mars 2009 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 11. mars 2009 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«EU-parlamentets komité for det indre marked gikk mandag inn for å forby all import av selprodukter til EU. I følge NTB så mener EU-lobbyist Magnus Karlsrud Dalen at Norge har sovet i timen og at Norske myndigheter burde holdt en høring i Europaparlamentet. Saksordfører Diana Wallis sa på NRK radio at Norge har vært rimelig fraværende i debatten.

Hvorfor har Regjeringen vært så passiv i denne saken og vil statsråden snarest engasjere seg for å finne en løsning for selfangst næringen?»

Svar:

Europakommisjonens forslag til en forordning for handel med produkter av sel ble fremlagt den 23. juli 2008. Kommisjonens forslag forbyr i prinsippet produksjon og handel med selprodukter, men inneholder dels unntak for urbefolkninger (inuitter) og et begrenset unntak gitt oppfyllelse av visse kriterier for avlaving av dyrene. Forordningen er nå til behandling i Europaparlamentet og i Ministerrådet. I Europaparlamentet behandles forslaget av fire komiteer. Det er komiteen for miljø, komiteen for handel, komiteen for landbruk og komiteen for indre marked med sistnevnte som hovedansvarlig. Holdningen til unntaksordninger i Europaparlamentet har vært mer restriktiv, men det har også vært forslag om å innføre en merkeordning, bl.a. ut fra hensynet til WTO. Komiteen for indre marked avga 2. mars sin innstilling om å totalforby import av selprodukter.

Det er ventet at Europaparlamentet vil behandle saken i plenum i april. Det gjenstår å se på hvilken måte Europaparlamentet og Ministerrådet vil følge opp komiteens vedtak og hvorvidt det oppnås enighet om forordningen under førstegangsbehandlingen av forslaget.

Det medfører ikke riktighet at regjeringen har forholdt seg passiv til forslaget om importforbud. Vi startet allerede før Kommisjonen hadde utarbeidet sitt endelige forslag arbeidet med å gjøre rede for vårt syn på saken.

Vi har arbeidet aktivt mot EU på høyt politisk nivå og på embetsmannsnivå i vår kontakt med Euro-

pakommisjonen, EUs medlemsland og Europaparlamentet. Det er samtidig et faktum at denne saken har mobilisert sterke følelser over et vidt spekter av interessegrupper. Flere EU-land har allerede forbudt handelen med selprodukter, eller er i prosess med å fatte slike vedtak.

Forslaget har vært tatt opp gjentatte ganger i politiske samtaler både av utenriksministeren og meg selv. Jeg har selv framført norske posisjoner ovenfor miljøkommissær Dimas og fiskerikommissær Borg. Det norske synet ble også fremmet av statsministeren i møte med Kommisjonens president 12. november i fjor. Det bør også nevnes at saken har vært drøftet i detalj med Europaparlamentet, deriblant saksordfører i indre marked komiteen, Diana Wallis, hvor vi i tillegg til møter har sendt konkrete skriftlige innspill til behandlingen av saken.

Det har vært jevnlig kontakt på embetsmannsnivå med alle aktørene i EU i denne saken. Vi har deltatt i EUs utredning av dyrevelferdsaspektet ved selfangst og vært en viktig bidragsyter til dette arbeidet. I vårt arbeid overfor EU bygger vi på det syn at norsk selfangst er i tråd med prinsippene for bærekraftig forvaltning av marine ressurser samtidig som den tilfredsstiller dagens strenge krav til dyrevelferd. Ingen selarter som Norge fanger står på CITES' lister over truede arter. Jakt- og avlivningsmetodene gjennomføres på en etisk forsvarlig måte.

Vi mener prinsipielt at dersom selfangst skal gjøres til gjenstand for internasjonal regulering, bør det bare skje i et representativt organ hvor også fangstnasjonene deltar. Norge er inntilt på å delta i et slikt arbeid. For øvrig samarbeider norske myndigheter med andre land som har interesse av å forsvare bærekraftig bruk av selressursene.

Vi følger også opp saken i lys av EUs WTO-forpliktelser og Norges WTO-rettigheter. Fra norsk side forbeholder vi oss retten til å forfølge saken i dertil egnede fora, dersom det skulle vise seg å bli nødvendig. Behandlingen av EUs forslag til en forordning om handel med selprodukter er ikke avsluttet, og regjeringen prioriterer derfor arbeidet med selsaken høyt.

SPØRSMÅL NR. 824**Innlevert 3. mars 2009 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark****Besvart 12. mars 2009 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«Det bor i Norge i overkant av 20 tusen mennesker med bakgrunn fra Vietnam. De aller fleste har, eller ønsker, norsk statsborgerskap. Dersom man ønsker å bli norsk statsborger, må man vanligvis gi avkall på eller løse seg fra annet statsborgerskap. Vietnam synes å ha en vilkårlig behandling av egne landsmenn som ønsker å si fra seg sitt statsborgerskap.

Hvor mange med vietnamesisk bakgrunn bosatt i Norge venter på å få sitt vietnamesiske statsborgerskap frasagt og hva gjør Norge for at prosessen skal gå raskere?»

Svar:

I henhold til statsborgerloven § 10 kreves at den som søker norsk statsborgerskap og som ikke automatisk taper sitt andre statsborgerskap som følge av innvilgelse av norsk statsborgerskap, må være løst fra sitt andre statsborgerskap før søknaden innvilges. Dersom søkeren ikke kan løses fra sitt andre statsborgerskap før søknaden innvilges, må søkeren innen ett år fra innvilgelsen av norsk statsborgerskap dokumentere at vedkommende er løst fra annet statsborgerskap, såkalt etterfølgende løsning. Det kan gjøres unntak fra kravet om løsning dersom dette anses rettslig eller praktisk umulig eller av andre grunner fremstår som urimelig.

Etter de opplysninger departementet har innhentet fra Utlendingsdirektoratet er praksis per i dag å kreve etterfølgende løsning for vietnamesiske borgere. Dette innebærer at personer som søker og oppfyller de øvrige vilkårene for norsk statsborgerskap, innvilges statsborgerskap med krav om at de dokumenterer løsning fra tidligere statsborgerskap innen

ett år fra vedtaksdato. Foreligger ikke slik dokumentasjon innen fristen, er hovedregelen at norsk statsborgerskap skal tilbakekalles dersom det ikke gjøres unntak fra løsningskravet i henhold til lovens § 10.

Løsningskravet er en svært viktig del av den norske statsborgerlovgevingen. I henhold til rundskriv fra departementet bør det derfor ikke gjøres unntak fra løsningskravet i de tilfeller saksbehandlingstiden går ut over fristen på ett år. Opplysninger om lang saksbehandlingstid for løsning fra opprinnelig statsborgerskap anses som særlig grunn for ikke å tilbakekalle norsk statsborgerskap.

Direktoratets erfaring er at prosessen med å løse seg fra vietnamesisk statsborgerskap i mange tilfeller kan ta lenger tid enn ett år.

I henhold til statistikken er det per 6. mars 2009 til sammen 236 personer med bakgrunn i Vietnam som er innvilget norsk statsborgerskap og som fremdeles venter på å bli løst fra sitt tidligere statsborgerskap. I flere av disse tilfellene er det fremlagt dokumentasjon fra vietnamesiske myndigheter på at løsningsprosessen er satt i gang, men at prosessen kan ta mellom 9 og 12 måneder. Av de 236 personene er det 60 som har ventet på løsning fra vietnamesisk statsborgerskap i mer enn ett år, men de har likevel beholdt sitt norske statsborgerskap.

Når det gjelder personer med vietnamesisk bakgrunn er det ingen som har blitt forhåndsvarslet om tilbakekall av det norske statsborgerskapet bare fordi det har tatt lengre enn ett år å bli løst fra vietnamesisk statsborgerskap.

På bakgrunn av de opplysningene som er innhentet, både når det gjelder antallet saker og den praksis som følges, ser jeg på nåværende tidspunkt ingen grunn til å gjøre noe med denne praksisen.

SPØRSMÅL NR. 825**Innlevert 3. mars 2009 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum****Besvart 11. mars 2009 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«På hvilken måte vil statsråden sikre at skoleelever med cøliaki får tilpasset opplæring i tråd med Opplæringslova § 1-3?»

BEGRUNNELSE:

Cøliaki er en livsvarig intoleranse for gluten. Får en cøliaker i seg gluten vil dette medføre at vedkommende blir alvorlig syk. Mer enn 1 % av Norges be-

folkning har cøliaki, altså godt over 40 000 mennesker, kanskje over femti tusen.

Undertegnede er kjent med at Norsk Cøliakiforening mottar 8–20 henvendelser i måneden vedrørende at norske skoleelever som har cøliaki nektes glutenfri mat, samt undervisning om å lage glutenfri mat. Hver måned rapporteres det om tilfeller der cøliakere har fått i seg glutenholdig mat i forbindelse med undervisningen, og får deretter opptil 3-4 dager fravær fra skolen på grunn av glutenprovokasjonen de er blitt utsatt for. I mange av tilfellene rapporteres det om at skoler/SFO henviser forelder/elever til å ta med egen mat, eller rett og slett ha annen undervisning enn skolekjøkkenet.

Opplæringslova § 1-3 slår tydelig fast at "[o]pplæringa skal tilpassast evnene og føresetnadene hjå den enkelte eleven, lærlingen og lære kandidaten".

Svar:

For at opplæringsretten skal være reell for alle elever, må skolen så langt som mulig legge til rette for elever med særskilte helsebehov. Det følger av opplæringsloven § 1-3 at opplæringen skal tilpasses evnene og forutsetningene til den enkelte elev. For elever med cøliaki vil det innebære en tilpasset tilrettelegging av opplæringen i faget mat og helse.

I læreplanverket for Kunnskapsløftet er formålet blant annet at faget mat og helse som allmenndannende fag skal medvirke til at elevene får innsikt i og evne til å velge og reflektere kritisk rundt mat og måltid, slik at de får kunnskap til å møte livet praktisk, sosialt og personlig. Kompetansemålene for faget etter 10. årstrinn er blant annet at elevene skal kunne "planleggje og lage trygg og ernæringsmessig god mat" og informere andre om "korleis matvaner kan påverke sjukdommar som heng saman med livsstil og kosthald" og de skal kunne gi "døme på sammenhengen mellom kosthold, helse og livsstil".

Det er kommunene som skoleeier som har ansvaret for at barn og unge får oppfylt retten til grunnskoleopplæring etter opplæringsloven. Dette forutsetter at skolen er kjent med elevens helseproblemer. For elever med ulike former for matvareintoleranse og allergi er det viktig at skolen er kjent med hvilke matvarer eller ingredienser som ikke må brukes, eller om eleven trenger spesialprodukter. For å kunne oppfylle kompetansemålene for Læreplanen i mat og helse må skolen ha kjennskap og tilgang til matvarer eleven kan spise. Det er foreldre eller andre foresatte som i kraft av foreldresansvaret må sørge for at skolen får de opplysninger som er nødvendige for å kunne ivareta opplæringsansvaret på best mulig måte for elever med særskilte helseproblemer.

Skolene må ta hensyn til den utfordringen det er at elever lider av cøliaki, og har plikt til å legge til rette for dette så langt det er mulig innen den ordinære opplæringen. Samtidig må vi være realistiske i forhold til at på området matvareintoleranse og allergi vil det være vanskelig for skolene å gardere seg fullstendig mot at det skjer uheldige episoder ved at elevene får i seg matvarer som de ikke skal ha. Dette vil kunne skje selv om skolen har god informasjon om elevens helseproblemer og tar alle forholdsregler ved matlaging på skolekjøkkenet.

Dersom elever i grunnskolen som lider av cøliaki får beskjed fra skolen om å ta med egen mat til skolekjøkkenet, slik det vises til i spørsmålet, vil det være i strid med retten til gratis offentlig grunnskoleopplæring etter opplæringsloven § 2-15.

Elever som mener at opplæringsrettighetene ikke blir oppfylt i henhold til opplæringslovens og læreplanverkets bestemmelser, bør ta dette opp med fylkesmennene som er tilsyns- og klageinstans på området.

SPØRSMÅL NR. 826

Innlevert 3. mars 2009 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 16. mars 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vil statsråden medvirke til en styrking av den daglige trafikkinformasjon innefor togtrafikken, på lik linje med det Avinor har etablert innenfor flytrafikken?»

BEGRUNNELSE:

I det siste har vi opplevd gjentatte innstillinger og forsinkelser i togtrafikken. Dette går ut over de reisende og kan svekke togets stilling som et alternativ til bilbruk, særlig i den daglige pendlertrafikken. Det

pekes blant annet på at oppdatert trafikkinformasjon ikke er god nok, og at det derfor er vanskelig for den enkelte å vurdere om man bør velge toget eller et annet alternativ. Denne situasjonen kan føre til at mange velger å benytte seg av bilen som førstevalg, snarere enn å ta sjansen på at toget er i rute. Innenfor flytrafikken er trafikkinformasjonen lett tilgjengelig på Avinors nettsider.

Svar:

Trafikkinformasjon innen jernbane er et felles ansvar mellom togoperatørene og Jernbaneverket.

Togoperatørene er ansvarlige for å informere om forsinkelser og innstillinger til passasjerene i toget. Informasjonen gis gjennom interne høytaleranlegg i togene og direkte av ombordpersonalet i kontakt med passasjerene.

I tillegg til informasjon om bord i toget, tilbyr NSB i dag to informasjonstjenester til sine kunder. Den ene tjenesten er tilgjengelig på nsb.no og kalles "Er toget i rute?". På denne tjenesten kan kundene velge sin reisestrekning og se om det er problemer med sine avganger. Tjenesten inneholder trafikkdata fra Jernbaneverket og trafikkmeldinger som produseres av NSB. "Er toget i rute" kan sammenlignes med Avinors trafikkinformasjonstjeneste. Informasjonen som ligger på "Er tog i rute", skal alltid være oppdatert med den siste tilgjengelige informasjonen om togtrafikken. Den andre tjenesten er en SMS-tjeneste hvor kunden kan sende en melding med fra- og tilstasjon til 2188 og motta informasjon om de neste fire avgangene. Meldingen forteller om det er forsinkelser eller innstillinger på strekningen og koster 3 kr per melding. På samme måte som tjenesten på nettsidene til NSB, skal denne tjenesten alltid være oppdatert med den siste tilgjengelige informasjonen om togtrafikken.

NSB har lagt betydelig vekt på å gi god trafikkinformasjon til kundene, og arbeider med flere konkrete forbedringstiltak. Blant annet har NSB, som-

meren 2008, etablert en kundeveilederordning. Ved store problemer i trafikken, legger NSB til rette for å få kundeveiledere til stasjonene for å hjelpe de reisende. Kundeveilederkorpsset består i dag av NSB-ansatte i vaktordning, og frivillige NSB-ansatte. Disse medarbeiderne veileder kundene til alternativ transport og gir informasjon på stedet. NSB jobber også med en modernisering av den eksisterende høytalerguiden, slik at informasjonen og servicen om bord i togene blir bedre.

Jernbaneverket er ansvarlig for at passasjerene får informasjon om trafikken på stasjonene gjennom tavler, monitorer og høytalere. Jernbaneverket er i ferd med å fornye og plassere ut flere slike informasjonsbærere. Dette er bl.a. en del av den satsingen som gjøres i Osloområdet gjennom det såkalte "Prosjekt Oslo." Ved større avvik i tograffikken har det dessverre vist seg at Jernbaneverket har en del utfordringer i forhold til blant annet gjeldende dataverkøy og systemer. Dette resulterer beklageligvis i at de reisende ikke får god nok informasjon. Jernbaneverket jobber med å finne gode løsninger på dette, og Samferdselsdepartementet følger nøye med på dette arbeidet.

For å styrke samhandlingen mellom NSB og Jernbaneverket det gjelder trafikkinformasjon, arbeider de to for tiden med å etablere en avtale om informasjon ved trafikkavvik. Avtalen skal formalisere ansvar, samhandlingsmønster og krav til leveranse. Avtalen skal etter intensjonen være på plass før sommerferien og vil bidra til å koordinere de to organisasjonene bedre og heve leveransene.

Jeg er svært opptatt av at de reisende skal kunne stole på toget og at henholdsvis NSB og/eller Jernbaneverket gir rettidig og informativ informasjon i avvikssituasjoner. I styringsdialogen med NSB og JBV vil derfor Samferdselsdepartementet i tiden fremover følge ekstra opp virksomhetenes arbeid med bedring av trafikkinformasjon.

SPØRSMÅL NR. 827

Innlevert 4. mars 2009 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 9. mars 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Ifølge Morgenbladet 31. august 2007 har Sverige besluttet å halvere antall mottakere av bilateral bistand ut fra en erkjennelse av at man ikke kan gjøre

alt overalt. OECDs nylige evaluering av den norske bistanden for 2007 er kritisk til at Norge sprer bistandsengasjementet på for mange land og sektorer.

Med bakgrunn i at Norge ga bistand til hele 109

land i 2007, vil utviklingsministeren bidra til et mer fokusert og konsentrert norsk bistandsengasjement?»

BEGRUNNELSE:

Organisasjonen for økonomisk samarbeid og utvikling (OECD) har nylig kommet med en evaluering av det norske bistandsengasjementet for 2007. Suzanne Stenersen som er økonom i OECDs DAC-sekretariat uttaler til Bistandsaktuelt nummer 2/2009 at ideen er at hvis et land har en lang rekke givere, bør de små givene tenke gjennom sin rolle i landet.

Utenriksdepartementet avviser i samme nummer av Bistandsaktuelt at Norge er engasjert i for mange land og sektorer, ved å uttale at "giverlandene må tenke at vi lever i en global verden hvor alt henger sammen med alt".

Svar:

OECD gjennomgangen av Norge i 2008 omtaler norsk utviklingspolitikk i positive ordelag, men påpeker også en del utfordringer. Jeg mener gjennomgangen var nyttig, men jeg deler ikke fullt ut OECDs vurderinger om fragmenteringen av norsk bistand. Dette er også fremført overfor OECD.

Men det er selvsagt rom for forbedringer og Regjeringen arbeider kontinuerlig for å gjøre norsk innsats så effektiv som mulig. Dette gjøres på en rekke områder og samlingen rundt fem hovedspor i den bilaterale bistanden er gjort nettopp ut fra en erkjennelse av at det mest effektive ikke er at alle gjør alt over alt.

Norge er aktive i den internasjonale prosessen for bistandseffektivitet – den såkalte Paris-agendaen - og i en rekke andre rekke internasjonale prosesser som skal sikre at bistanden på landnivå blir mer effektiv.

Dette omfatter bl.a. arbeidet mot korrupsjon og kapitalflukt, og at de internasjonale klimaforhandlingene ivaretar utviklingslandenes behov. Den nylig framlagte Stortingsmelding nr. 13 (2008-2009) "Klima, konflikt, kapital - Norsk utviklingspolitikk i et endret handlingsrom" utdypes denne overgangen til en mer strategiske utviklingspolitikk.

Som representanten Vaksdal viser til, ga Norge i 2007 bilateral bistand til 109 land. Denne støtten gikk gjennom nasjonale myndigheter, sivile samfunnsorganisasjoner og øremerkede tilskudd gjennom multilaterale institusjoner.

Omfanget av vårt samarbeid med disse landene varierer imidlertid mye. Det er et omfattende samarbeid i noen land der de tre største er Afghanistan, de palestinske områdene og Sudan. Her har vi en betydelig norsk tilstedeværelse og arbeider aktivt sammen med landets myndigheter og andre givere. I de fleste andre land er samarbeidet begrenset til spesifikke sektorer eller innsatser som klima og skog, de helse relaterte tusenårsmålene eller faglig samarbeid om strategiske områder som næringsutvikling, Olje for utvikling og forskning. Det er gjort en betydelig innsats fra norsk side for å konsentrere innsatsen på tematiske områder. Landvalg og tematisk konsentrasjon er nærmere omtalt i St. meld. nr 13 (2008-2009).

Jeg antar at representanten Vaksdal har merket seg at OECDs bekymring ikke bare retter seg mot fragmenteringen i internasjonal bistand, men også mot reduksjon i samlet internasjonal bistand. Finanskrisen øker faren for ytterligere reduksjoner i bistandsnivået. Regjeringen deler denne bekymringen og håper et samlet Storting vil slutte seg til et fortsatt høyt nivå på norsk bistand.

SPØRSMÅL NR. 828

Innlevert 4. mars 2009 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 11. mars 2009 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Hva vil utenriksministeren gjøre for å bekjempe antisemittiske holdninger i Norge, og hva vil han gjøre for at Norge ikke skal bli oppfattet som et antisemittisk land internasjonalt?»

BEGRUNNELSE:

Den norske Regjeringens ensidige anerkjennelse av den Hamas-ledede regjeringen uten at noen av kravene fra det internasjonale samfunn var fulgt opp,

har vist seg å være et stort feilgrep som både svekket det internasjonale presset mot organisasjonen og som i tillegg undergravde Norges innflytelse i Midt-Østen politikken.

Dette føyer seg inn i en lang rekke handlinger fra Regjeringen som viser at den i økende grad har et pro palestinsk syn på konflikten mellom Israel og palestinerne. Også under den siste konflikten i Gaza opplevde vi først en utenriksminister som klart understreket Israels rett til å forsvare seg, og deretter grad-

vis endret retorikken i stadig mer pro palestinsk retning.

Regjeringsmedlemmer som tar til orde for boikott av israelske varer og går i demonstrasjonstog mot Israel er i tillegg med på å legitimere anti israelske holdninger i Norge.

Flere retter nå søkelyset mot Norge og påpeker at vi som nasjon fremstår antisemittisk. Lengst går kanskje den israelske statsviter og forfatter Manfred Gerstenfeld som hevder at Norge er den mest antisemittiske nasjon i Europa. Han mener at vi med slike holdninger aldri burde tatt over formannskapet i Task Force Holocaust.

Svar:

Jeg støtter representanten Vaksdals fokus på kampen mot antisemittiske holdninger. Det er et engasjement og en holdningskamp jeg tar del i. På den annen side kan jeg ikke gå god for at Norge oppfattes som et antisemittisk land internasjonalt.

Hvert år markeres den 27. januar som den internasjonale Holocaust-dagen – i Norge og i en rekke andre land. Jeg har selv deltatt på markeringer i denne forbindelse. Dagen minner oss om at mange hadde skyld og at alle har et ansvar for at antisemittisme ikke igjen skal finne grobunn, hverken hos oss eller i andre land.

På det internasjonale planet arbeider Norge for å fremme undervisning, minnemarkering og forskning om Holocaust, blant annet gjennom Task Force for International Cooperation on Holocaust Education, Remembrance and Research (ITF) – sammen med 25 andre land. I tillegg til offisielle representanter omfatter denne sammenslutningen av 26 lands nasjonale delegasjoner, internasjonale eksperter innen undervisning, forskning, museer og minnesteder knyttet til Holocaust. Det er også gjennom ITF etablert et samarbeid med FN, med Europarådet og med Organisasjonen for sikkerhet og samarbeid i Europa om disse spørsmål.

Norsk deltakelse i ITF ledes av Utenriksdepartementet og med aktiv deltakelse av Senter for studier av Holocaust og religiøse minoriteter (HL-senteret), Falstadsenteret og Utdanningsdirektoratet. Den 17. mars overtar Norge formannskapet i ITF etter Østerrike. Vi vil inneha dette vervet i et år, før Israel overtar i 2010.

Vi går til oppgaven med stort engasjement. I den norske formannskapsperioden vil det bli avholdt to større møter i henholdsvis Oslo og Trondheim med deltakelse fra medlemslandene i Holocaust Task Force. Det vil også bli arrangert en internasjonal forskningskonferanse på Holocaust-senteret på Bygdøy i samarbeid med ITF. I inneværende år er dessuten ITFs viktige arbeidsgruppe, arbeidsgruppen for museer og minnesteder, under norsk ledelse (Falstadsenteret).

Også jøder i Norge forteller om ny utrygghet og at de opplever antisemittisme. Det er helt uakseptabelt, og vi må kontinuerlig være på vakt mot holdninger og handlinger som kan lede ideologier og tanke sett som ekskluderer eller segregerer mennesker og sprer hat og intoleranse.

Dette er en sentral grunn til at Regjeringen om kort tid legger fram en ny handlingsplan for å fremme likestilling og hindre etnisk diskriminering 2009 – 2012. I tillegg er holdningsskapende arbeid i skolen et viktig bidrag i kampen mot antisemittisme og rasisme. Det vil også være en prioritert oppgave å styrke kunnskapen om straffeloven og mulighetene til å anmelde hatefulle ytringer og diskriminering som rettes mot jøder, innvandrere og andre minoriteter i Norge.

Vold og overgrep som rammer personer med utgangspunkt i deres trosbekjennelse, hudfarge, nasjonal eller etnisk opprinnelse, homofil legning, leveform eller orientering, såkalt hatkriminalitet, skal vies særskilt oppmerksomhet. Regjeringen jobber i dag med å gjøre registreringen av hatkriminalitet bedre. Vi trenger mer kunnskap om art og omfang av hatkriminalitet, for å kunne utvikle målrettede tiltak. Vi må også ta inn over oss at vold som retter seg mot personer med utgangspunkt i hvem de er eller hvordan de ser ut, ikke bare rammer det enkelte offer. Det skaper redsel og utrygghet hos alle med samme bakgrunn og undergraver det demokratiske samfunnets grunnleggende prinsipper om at alle mennesker er likeverdige.

Samtidig er det slik at offentlige myndigheter ikke kan bekjempe antisemittisme alene. Det viktigste holdningsskapende arbeidet mot antisemittisme, rasisme og diskriminering må foregå i lokalmiljøet, på den enkelte arbeidsplass, skole, fritidsmiljøer etc. Dette krever innsats fra hver enkelt av oss.

SPØRSMÅL NR. 829**Innlevert 4. mars 2009 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 13. mars 2009 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«I Rana blad har det denne uken vært et oppslag som viser hvor lite tilgjengelig politi byen har. Situasjonen har vært slik at man ikke har kunnet bistå de forespørsler man har mottatt.

Mener statsråden at dette er forsvarlig og skal man ikke kunne anse politiets tjenester som en del av velferdsstaten, siden de som bor i dette området også betaler skatt til fellesskapet uten å få fullverdige tjenester tilbake?»

Svar:

Innledningsvis vil jeg understreke at det er regjeringens mål å sikre et politi med en tjenestestruktur og en bemanning som ivaretar publikums behov for service og politiberedskap. Å sørge for trygghet i samfunnet er et velferdsspørsmål og et stort offentlig ansvar.

Denne regjeringen har økt politiets budsjett med 2,3 milliarder kr i perioden 2006-2009.

Bare i 2009 er bevilgningene økt med over 1 milliard kr. Dersom kompensasjon for lønns- og prisstigning trekkes fra, er styrkingen på ca 460 mill. kr i inneværende år. I tillegg kommer de tilleggsbevilgninger som ble vedtatt i desember 2008, hvor politidistriktenes budsjetter ble økt med 52 millioner kroner.

Politidirektoratet har ansvar for å fordele bevilgningene til politi- og lensmannsetaten. Politidistriktene får en rammebevilgning, som skal dekke alle utgifter (lønn, drift, investeringer med mer). Det er det enkelte politidistrikt som bestemmer hvordan bevilgningene skal fordeles for å oppnå en best mulig polititjeneste i hele distriktet.

Ved fordelingen av bevilgningen for i år har det vært en hovedmålsetting å opprettholde driftsnivået i politidistriktene på samme nivå som i 2008. Politidistriktene er styrket med kompensasjon for pris- og lønnsvekst og for volumendringer knyttet til blant annet utlendingsforvaltningen, avvikling av medhjelperordningen, nye stillinger, fornærmedes rettigheter og seniorpolitiske tiltak. I tillegg vil distriktene kunne benytte frigjorte midler ved at DNA-analyser nå finansieres sentralt.

Når det gjelder Helgeland politidistrikt spesielt har de fått en økning i bevilgningene fra 2008 til 2009 på ca 6,8 mill. kr – en økning fra 104,9 mill. kr i 2008 til 111,8 mill. kr i 2009. I tillegg har de fått 5 stillinger av de 460 stillingene som ble bevilget i tiltakspakken som ble lagt fram 26.januar i år.

Spørsmålet om politiets bemanning og tilgjengelighet i Rana er forelagt Politidirektoratet, som har innhentet opplysninger fra politimesteren i Helgeland. Politimesteren opplyser at det var spesielt få operative mannskaper tilgjengelig natt til 3. mars 2009 i Rana og legger til grunn at det er dette tidspunktet spørsmålet relaterer seg til.

Natt til 3. mars 2009 var det to tjenestemenn på vakt ved Mo i Rana politistasjon (region Nord). Normalt anser en natt til tirsdag som tradisjonelt svært rolig. Personellet var bundet til stasjonen på grunn av innsatt arrestant. Dette er i henhold til gjeldende regelverk. Vanligvis ville en kunne bedret bemanningssituasjonen noe ved å transportere arrestanten til fengsel i Mosjøen på ettermiddagen den 02. mars og på den måten fått frigjort tjenestemennene som hadde nattskift i Mo i Rana til operativ tjeneste. Dette ble ikke gjort fordi arrestanten skulle i retten på Mo klokken 0900 den 3. mars. Tjenestemenn som kom på dagskift ville ikke rekke å hente arrestanten i tide.

Politimesteren understreker at dersom en alvorlig hendelse hadde oppstått i distriktet på det gitte tidspunktet, ville operasjonsleder rekvirert hjelp fra andre regioner og/eller kalt ut personell på overtid for å håndtere situasjonen.

Avslutningsvis opplyser politimesteren at Helgeland politidistrikt har tilsatt seks arrestforvarere/operasjonsassistenter som tiltrer 1. juni 2009. Disse vil også kunne utføre transportoppdrag, fremstillinger, vakt hold, m.v. noe som vil frigjøre en del politikraft.

Når det gjelder politiets bemanningssituasjon, viser jeg til Politidirektoratets utredningen "Politiet mot 2020 – Bemannings- og kompetansebehov i politiet". Med budsjettforslaget for 2009 følges anbefalingene i rapporten ift å øke opptaket til PHS til 552 studenter. Med de 460 nye sivile stillingene har vi allerede kommet halvveis til å oppfylle bemanningsutvalgets mål for politiet om 1000 nye sivile årsverk.

SPØRSMÅL NR. 830**Innlevert 6. mars 2009 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 13. mars 2009 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hva er status for arbeidet med rehabilitering og modernisering av det tidligere forlegningsbygget på Kongsvinger Festning, og når anser statsråden at dette arbeidet vil være ferdigstillet?»

BEGRUNNELSE:

15.mai 2007 var Forsvarsministeren på besøk på Kongsvinger Festning.

Samme måned sa ministeren i forbindelse med lanseringen av Verneplanene for De Nasjonale Festningsverkene:

”Regjeringen har i revidert nasjonalbudsjett foreslått en styrking av investeringer i eiendom, bygg og anlegg med mer enn 500 mill kr som også vil komme de nasjonale festningsverkene til gode. Spesielt kan nevnes rehabilitering og modernisering av et tidligere forlegningsbygg på Kongsvinger festning for å kunne huse overnattingsgjester og bidra til økt bruk av festningen, bedre tilgjengelighet og helhetsopplevelse for besøkende.”

Kongsvinger Festnings utviklingsplaner og investeringsbehov ble også omtalt i forbindelse med budsjettbehandlingen for 2008. I revidert budsjett for samme år ble det også satt av midler til dette arbeidet.

Forsvarsdepartementet synes enda ikke å ha ferdigbehandlet søknaden, og det er ukjent når man kan forvente at arbeidet igangsettes. Prosjektet har stor betydning for regionens utvikling.

Svar:

De nasjonale festningsverkene er noen av våre flotteste og viktigste kulturminner, og forteller mye om Norges historie. Regjeringen mener at bruk er det beste vern, og har som mål at de nasjonale festningsverkene skal ivaretas som nasjonalsymboler slik at de fremstår med verdighet. Bruk og utvikling skal forsterke anleggenes egenart og karakter.

For å ivareta denne nasjonale kulturarven har regjeringen både i det ordinære budsjettet og i tiltakspakken for å stimulere den økonomiske aktiviteten, prioritert å starte utbedring av våre nasjonale festningsverk. For 2009 er det bevilget totalt 112 mill. kroner for å sette i stand murer og byggverk som utgjør en potensiell fare for sikkerheten til de som benytter seg av festningene. Dette inkluderer også tiltak ved Kongsvinger festning.

Når det gjelder rehabilitering og modernisering av det tidligere forlegningsbygget på Kongsvinger festning, har jeg nylig godkjent iverksetting av dette. Prosjektet innebærer etablering av overnattingstilbud, og vil i tråd med regjeringens intensjoner bidra til å gjøre Kongsvinger festning mer attraktiv for alternativt og allsidig bruk.

Etter planen vil prosjektet bli startet opp i løpet av 2009 og ferdigstilles i 2011.

SPØRSMÅL NR. 831**Innlevert 6. mars 2009 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen****Besvart 13. mars 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Selskaper, også statseide, må stå fritt til å foreta due diligence og unnlate å gjøre investeringer. Samtidig kan store aktørers opptreden ovenfor samarbeidspartnere og leverandører få konsekvenser. Biofuel hevder at korrupsjonsanklager fra StatoilHydro er ubegrunnede, og ødeleggende for selskapet.

Vil statsråden undersøke hvordan StatoilHydro

med sin dominerende stilling i norsk næringsliv opptrer i forhold til samarbeidspartnere og leverandører, herunder i denne saken?»

BEGRUNNELSE:

Stavanger Aftenblad publiserte 23. februar 2009 en sak om korrupsjonsmistanker mot selskapet Biofuel. I følge saken mistenker StatoilHydro det

Stavanger-basert biooljeselskapet for korrupsjon i Ghana. Opplysningene skal ha fremkommet under en såkalt due diligence.

Det fremgår videre:

"Så vidt Aftenbladet forstår skal den angivelige korrupsjonen ha foregått på Biofuels vegne, men kilden til opplysningene skal sitte i et annet norsk biooljeselskap, Perennial Bioenergy som eier 36 prosent av Biofuel. Begge selskapene har hovedkontor i Stavanger.

Opplysningene StatoilHydro har fått skal gå på ett av Perennials syv styremedlemmer. Vedkommende skal ha fortalt at han var med og betalte penger til en sentral plassert person i Ghana."

Den 4. mars 2009 meldte Stavanger Aftenblad at flertallet i Biofuel-styret har kastet kortene. Gründerne vil derimot fortsette og vurderer erstatningssøksmål mot StatoilHydro. Gründeren Arne Helvig uttaler at:

"Når vi ikke får kontakt med StatoilHydro, begynner vi å spekulere i hvorfor de ikke vil hjelpe oss å oppklare saken. Vi undrer oss også over at de ikke brakte alvorligheten av disse beskyldningene, som de fikk vite om i desember, videre til oss før 30. januar."

Biooljeselskapet har så langt investert nærmere 60 millioner kroner i Ghana.

Samtidig fremkom det at StatoilHydro avviser anklagene mot selskapet. I en skriftlig uttalelse fremholder selskapet at:

"StatoilHydro har aldri vært medeier i selskapet, vi har kun vært én av flere potensielle investorer. Det er derfor urimelig å tillegge StatoilHydro ansvar for selskapets situasjon."

Dagens Næringsliv omtaler saken 5. mars 2009, og Biofuel avviser igjen beskyldningene. I følge DN mislykkes selskapets pengejakt som følge av korrupsjonsanklagene. Selskapet mener samtidig at StatoilHydro ikke har villet dokumentere beskyldningene, og Biofuel vurderer derfor å politianmelde StatoilHydro.

Svar:

StatoilHydro ASA er som selskap underlagt allmennaksjeloven, som regulerer kompetansen mellom styret, daglig ledelse og aksjeeiere, og som danner rammen for allment aksepterte eierstyringsprinsipper i Norge.

Som stor eier i StatoilHydro er staten svært opptatt av at forholdet mellom selskapets styre, ledelse og aksjonærer respekteres og gjennomføres i praksis. Dette betyr at det er selskapets styre og ledelse som skal ha og ta ansvar for den forretningsmessige driften av selskapet.

I dokumentet regjeringens eierpolitikk er det formulert en rekke forventninger til selskaper med statlig eierandel, hvorav etiske hensyn er et viktig punkt. Som eier i StatoilHydro er jeg kjent med at selskapet har et velutviklet verdigrunnlag og et omfattende sett med etiske og samfunnsmessige retningslinjer.

Det er ikke naturlig for meg å gripe inn i en enkeltsak som fremstår som en forretningsmessig avgjørelse under selskapets kompetanse- og ansvarsområde.

SPØRSMÅL NR. 832

Innlevert 6. mars 2009 av stortingsrepresentant Vidar Bjørnstad

Besvart 16. mars 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Fra og med 15. desember 2008 ble stoppene ved Sandvika stasjon for tre av Vestfoldbanens tog i hver retning pr. dag morgen og ettermiddag i rushtiden, fjernet fra ruteplanen til NSB. Dette har ført til et dårligere kollektivtilbud for pendlere til/fra Vestfold-Sandvika, med lengre reisetid eller bil som alternativ.

Kan samferdselsministeren bidra til at togene til/fra Vestfold igjen stopper for av-/påstigning i Sandvika i rushtiden?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har mottatt flere henvendelser etter at NSB endret ruteplanen fra 15. desember 2008 med den konsekvens at tre av Vestfoldbanens tog ikke lenger stopper for av-/påstigning i Sandvika morgen og ettermiddag i rushtiden. Pendlere hevder at dette har medført at reisetiden er forlenget med minimum 40 minutter tur/retur pr. dag, forutsatt togbytte i Asker eller Drammen og at togene korresponderer. Alternativet er bil.

Det blir hevdet at endringen i ruteplanen til NSB skyldes redusert kapasitet ved Sandvika stasjon i forbindelse med bygging av tunnel og nytt dobbeltspor. Jeg konstaterer at de nevnte togene fortsatt vil kjøre forbi Sandvika stasjon på tilnærmet samme tidspunkt og kan ikke umiddelbart se at av-/ påstigning skal være umulig å tilpasse. Etter de opplysninger undertegnede har mottatt, er ingen andre togstopp/avganger berørt av omleggingen på grunn av den påberopte reduserte kapasiteten ved stasjonen.

Det må være en målsetting for Regjeringen å sikre et best mulig kollektivtilbud, spesielt i rushtiden, og unngå endringer som medfører at bilen blir et nødvendig alternativ. E18 i Vestkorridoren er allerede sterkt belastet.

Svar:

Staten ved Samferdselsdepartementet kjøper persontransport med tog fra NSB for om lag 1,7 milliarder kroner i 2009. Det er viktig for meg at togtilbudet oppleves som pålitelig, effektivt og tilgjengelig. En hensiktsmessig stoppstruktur og gode overgangsmuligheter er nødvendig for at toget skal være et miljøvennlig, attraktivt og konkurransedyktig transportalternativ.

Nytt dobbeltspor bygges nå mellom Sandvika og Lysaker, og det pågår i den forbindelse omfattende arbeid ved Sandvika stasjon. Inngrep i sikringsanlegg og sporarrangement vil gi stasjonen redusert kapasitet i perioden frem mot august 2011. Jernbaneverket har informert meg om at det var nødvendig å redusere

enkelte stopp i de mest kritiske rushperiodene for å minimere ulempene for den øvrige trafikken på Drammensbanen. Jernbaneverket ba derfor NSB om å begrense antall tog som stopper i Sandvika.

NSB har informert meg om at det ble foretatt en vurdering av hvilke alternativer som rammer færrest mulig kunder. NSB valgte å sløyfe stopp for de såkalte innsatstogene i begge retninger på Vestfoldbanen. Disse togene kjøres med lokomotiv og vogner, og krever forholdsvis lange stasjonsopphold og har lenger akslerasjons- og retardasjonstid enn motorvogsettene. NSBs beslutning er i tråd med Jernbaneverkets anbefaling. Det er viktig at det ligger en fleksibilitet i jernbanesystemet som gjør at NSB og Jernbaneverket må kunne treffe denne type beslutninger i forbindelse med store infrastrukturendringer.

Sandvika er for øvrig en av stasjonene utenfor det sentrale Oslo-området som har flest stoppende tog og togene som trafikkerer strekningene Spikkestad – Moss, Drammen – Dal og Kongsberg – Eidsvoll stopper i Sandvika. I tillegg stopper Flytoget og lokaltogene mellom Asker og Lillestrøm i Sandvika. Sandvika har dermed et godt togtilbud totalt sett.

NSB orienterte Akershus fylkeskommune om endringene i stoppmønsteret i forkant og mottok ingen innvendinger. Jeg er for øvrig svært opptatt av at togtilbudet skal bli enda bedre for alle reisende i tiden etter ferdigstillingen av det nye dobbeltsporet i 2012, og jeg vektlegger at NSB og Jernbaneverket forsøker å minimere ulempen for de reisende i anleggsperioden.

SPØRSMÅL NR. 833

Innlevert 6. mars 2009 av stortingsrepresentant Leif Helge Kongshaug

Besvart 16. mars 2009 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Vil fiskeri- og kystministeren sette i gang forskningsfangst av kongekrabbe for å få mer kunnskap om kongekrabbens utbredelse og hvordan den påvirker annet marint liv, og når forventer fiskeriministeren å få på plass en tilskuddsordning for å stimulere til desimeringsfiske?»

BEGRUNNELSE:

I behandlingen av St.meld. nr. 40 (2007-2008) om forvaltning av kongekrabbe, er det en samlet komité som i Innst S. nr. 143 (2006-2007) slutter seg til et aktivt desimeringsfiske. I Innstillingen står det:

"...for å unngå spredning i områder utenfor den fastsatte grensen, må det aller meste av krabben som rekrutteres til bestanden lokalt tas opp, i tillegg til de som vandrer inn i området. Det er derfor nødvendig med en relativt stor og tilnærmet kontinuerlig fangst-innsats. Denne innsatsen må opprettholdes selv ved relativt små fangster av kommersiell krabbe. Komiteen mener derfor at det vil være behov for en tilskuddsordning for å stimulere til en kontinuerlig og effektiv desimeringsfangst."

Fiskeri- og kystdepartementet har enda ikke kommet med forslag til tilskuddsordning for å stimulere til en kontinuerlig og effektiv desimeringsfangst.

I Stortingets behandling av St.meld. nr. 8 (2005-

2006) Helhetlig forvaltning av det marine miljø i Barentshavet og havområdene utenfor Lofoten i juni 2006, uttaler energi- og miljøkomiteens flertall følgende:

"(...) mener kongekrabben kan være en trussel mot økosystemet.

Det må være et mål å redusere sannsynligheten for kongekrabbens effekter til et minimum (...)."

Per dags dato finnes det ingen sikker kunnskap om utbredelsen av kongekrabbe i norsk farvann, bortsett fra rapporter fra fiskere som har observert kongekrabbe. Hvilken effekt kongekrabben har på annet marint liv langs Norges kyst, har man heller ingen tilstrekkelig kunnskap om.

Ifølge Fiskeribladet Fiskaren 18.februar 2008, har fiskere utenfor Årviksand i Nord-Troms ved flere anledninger fått kongekrabbe i sine garn. Hunnkrabbe fulle av rogn har man også fått, noe som tyder på at kongekrabben stadig utvider sitt område lenger sør.

Kombinasjonen av liten kunnskap om kongekrabbens utbredelse og ingen incentiver for å drive desimeringsfiske av kongekrabbe kan få uheldige virkninger for annet marint liv.

Skal man være i stand til å drive effektivt desimeringsfiske av kongekrabben for å redusere sannsynligheten for krabbens effekter til et minimum er det nødvendig med kunnskap om krabbens utbredelse og incentiver for å drive slik fangst.

Svar:

Begrunnelsen for spørsmålet er at ved behandlingen av St.m. nr. 40 (2006-2007) om forvaltning av kongekrabbe var det en samlet komité som i Innst. S. nr. 143 (2007-2008) sluttet seg til et aktivt desimeringsfiske. Det er referert fra innstillingen at "for å unngå spredning i områder utenfor den fastsatte grensen, må det aller meste av krabben som rekrutteres til bestanden lokalt tas opp, i tillegg til de som vandrer inn i området. Det er derfor nødvendig med en relativt stor og tilnærmet kontinuerlig fangstinnsetning. Denne innsatsen må opprettholdes selv ved relativt

små fangster av kommersiell krabbe. Komiteen mener derfor at det vil være behov for en tilskuddsordning for å stimulere til en kontinuerlig og effektiv desimeringsfangst".

Havforskningsinstituttet er gjennom tildelingsbrevet for 2009 blitt bedt om å prioritere forskningen på kongekrabbe. Instituttet er bedt om å fremskaffes økt kunnskap om krabbeyngelens biologi og økologi, og om krabbens reproduksjon og spredning ved larvedrift og vandring. Det skal også etableres et system for bestandskartlegging og overvåking som vil gi oss oppdatert informasjon om bestandens spredning og utbredelse. Det skal videre legges vekt på å forbedre og utvikle metodikken for bestandsestimering, særlig for små krabber og hunnkrabber. Havforskningsinstituttet skal dessuten videreføre et flerårig forskningsprogram for overvåking av økologiske effekter som følge av kongekrabben, samt komme med forslag til tiltak som kan bidra til å begrense spredningen av denne bestanden.

Jeg kan i denne sammenheng også nevne at forskere fra Norge og Russland er enige om at resultater av felles forskningsinnsats på bestandsvurderinger, migrasjon og krabbens innvirkning på økosystemet fortsatt skal drøftes på de årlige sesjonene i Den blandede norsk-russiske fiskerikommisjon, og det er planlagt et felles symposium om kongekrabben i Barentshavet i Moskva i august 2009.

Når det gjelder spørsmålet om en tilskuddsordning vil jeg først påpeke at det siden i fjor sommer har vært en relativt stor deltakelse i den frie fangsten. Etter at vi i juli i fjor åpnet for fri fangst i nye områder er det tatt ca 3000 tonn kongekrabbe i den frie fangsten, hvilket er nær 1000 tonn mer enn fangstkvantumet innenfor det kvoteregulerte området i samme periode. Det er imidlertid en utfordring at det i hovedsak er den store og mest lønnsomme krabben som kommer på land, og Fiskeridirektoratet og Havforskningsinstituttet arbeider derfor nå med en vurdering av hvordan en eventuell tilskuddsordning bør utformes og administreres. Dette er derfor et spørsmål jeg vil komme tilbake til.

SPØRSMÅL NR. 834**Innlevert 6. mars 2009 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 16. mars 2009 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Bønder som forsøker å starte opp med tilleggsnæringer i landbruket gjør dette for å utnytte gårdens fulle ressursgrunnlag. Mange blir imidlertid stanset av plan- og miljømyndighetene som ikke har et næringsmessig fokus for sitt arbeid.

Hva konkret gjør statsråden for å sikre en større næringsforståelse hos plan- og miljømyndighetene slik at gode utviklingsprosjekter i landbruket ikke blir stanset?»

Svar:

Regjeringens ambisjoner for landbruks- og matpolitikken er nedfelt i Soria Moria-erklæringen. Hovedmålet er en landbruks- og matpolitikk som holder vedlike et levende landbruk over hele landet. Politikken skal gi grunnlag for økt verdiskaping og livskvalitet basert på en bærekraftig forvaltning av landbrukets og bygdenes ressurser.

I 2007 utarbeidet Landbruks og matdepartementet en strategi for næringsutvikling: "Ta landet i bruk". Denne strategien er et rammeverk for alle typer lønnsom næringsvirksomhet med utgangspunkt i gårdens menneskelige og materielle ressurser og skal bygge opp under hovedmålet for landbrukspolitikken. Strategien har en rekke berøringspunkter til andre politikkområder som ikke direkte er en del av Landbruks- og matdepartementets ansvar. I forhold til overordnede politiske mål for miljø og bærekraftig utvikling må strategien iverksettes innenfor rammen av disse målene, samtidig som Landbruks- og matdepartementets sektoransvar på miljøområdet ivaretas.

Departementet deltok sammen med flere andre departement og organisasjoner i en arbeidsgruppe som ga innspill til en handlingsplan for bærekraftig bruk og skjøtsel av nasjonalparker og andre verneområder. Et resultat av arbeidsgruppens innspill er at

Regjeringen har etablert et verdiskapingsprogram for naturarven. Programmet skal støtte ideer og bidra med tilrettelegging for lokale krefter som vil tjene på å vise fram unik natur uten at det går på bekostning av miljø og verneformål.

Landbruks- og matdepartementet deltar i ulike fora der bruk av verneområder, herunder også næringsmessig bruk drøftes, og jeg ser det som viktig å synliggjøre bøndenes behov for å kunne utnytte eiendommens samlede ressurser for å sikre fortsatt verdiskaping, bosetting og drift. I den forbindelse kan kort nevnes at arbeidet blant annet omfatter revisjon av maler for verneforskrifter, naturmangfoldloven, ulike modeller for lokal forvaltning av verneområder og samarbeid med flere andre departement om verneområder i reiselivssammenheng.

På regionalt nivå samarbeider Fylkesmannens miljøvernavdeling og landbruksavdeling både i vernesaker og saker etter plan- og bygningsloven.

Jeg vil også nevne at Landbruks- og matdepartementet i samarbeid med Miljøverndepartementet har utarbeidet veileder T-1443 som omhandler mulighetene for tilrettelegging av ny landbrukstilknyttet næringsvirksomhet innen for plan- og bygningslovens myndighetsområde. Vi deltok aktivt i arbeidet med ny plan- og bygningslov og gjennom Statens landbruksforvaltning deltar vi i Miljøverndepartementets arbeid med veiledningsmaterieell til den nye loven.

Jeg er opptatt av at bøndene får mulighet til å utnytte ressursgrunnlaget på sine eiendommer slik at det økonomiske utkomme blir best mulig, for derigjennom også å sikre bosetting og drift av eiendommene. Jeg mener Regjeringen står for en politikk som ivaretar norsk landbruk, og jeg vil selvfølgelig fortsette å arbeide for å øke forståelsen for landbruksnæringens behov for utvikling.

SPØRSMÅL NR. 835**Innlevert 6. mars 2009 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 16. mars 2009 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Norske dyregener blir ansett for å være i verdenstoppen. En økt satsning på eksport av genmaterialer og livdyr vil kunne bidra til økte inntekter for norske bønder.

Hvilken strategi har Statsråden for å videreutvikle dette til en ny stor eksportnæring for Norge?»

Svar:

En hovedforutsetning for at Norge skal kunne lykkes som eksportør av avlsmateriale gjennom sæd, embryo eller levende produksjonsdyr, er at vi har en god dyrehelsestatus. Det har gjennom en årrekke vært arbeidet målrettet både fra myndighetene og innen næringene for å opprettholde og dokumentere vår gode dyrehelsestatus. Også i tiden fremover vil jeg legge stor vekt på dette arbeidet.

En viktig oppgave for myndighetene (Mattilsynet) er å legge til rette for markedsadgang for norske produkter i utlandet. Dette innebærer både å ha dialog med andre lands myndigheter for å avstemme og klargjøre hvilke krav de stiller til anleggenes egenkontroll og til offentlig tilsyn og attestasjon for å kunne motta norsk avlsmateriale. Eksempelvis har departementet nylig i samarbeid med Mattilsynet og

Geno oppnådd enighet med kinesiske myndigheter om de kravene som skal stilles for eksport av avlsmateriale fra storfe til Kina.

Gjennom Innovasjon Norge er det ytt bidrag til det eksportrettede arbeidet i GENO og Norsvin. Skattefunnordningen, som støtter små og mellomstore bedrifter med midler til produktutvikling, har også bidratt.

Departementet bidrar også til avlsforskningen gjennom bevilgninger over Forskningsrådets matprogram.

Selve avlsarbeidet og styringen av den skjer i regi av avlsorganisasjonene. Organisasjonene fastsetter selv hvilke avlsmål de ønsker å arbeide mot. Et langsiktig og godt arbeid i avlsorganisasjonene, blant annet med vekt på helse og fruktbarhet, har bidratt til at norsk avlsmateriale er attraktivt i mange land. Staten støtter opp om organisasjonenes avlsarbeid gjennom tilskudd over Jordbruksavtalen.

LMDs strategi for å fremme eksport av husdyrgerner vil fortsatt være å arbeide for god dyrehelse, en velfungerende offentlig kontroll, nødvendige myndighetsavtaler med mulige eksportland og andre tiltak som understøtter avlsorganisasjonenes arbeid.

SPØRSMÅL NR. 836**Innlevert 6. mars 2009 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 16. mars 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Jeg er blitt kjent med at en del personer som har fylt 70 år fortsetter å kjøre uten å ha skaffet seg gyldig helseattest. Det kan være flere grunner til at man ikke har fått tak i dette, bl.a. at man ikke var klar over det eller andre grunner.

For å sikre at man blir klar over dette vil statsråden ta initiativ til at f.eks. Statens vegvesen kan sende ut et skriv som informerer om dette til personer som fyller 70 år, for å unngå at folk ufrivillig, og uten å tenke over det kjører ulovlig?»

Svar:

Det ble i St.meld. nr. 37 (1996-1997) Norsk veg- og vegtrafikkplan 1998 – 2007 tatt initiativ som skulle redusere ulykkesrisikoen i aldersgruppen over 65 år, en aldersgruppe som var stadig økende. Dette initiativ resulterte senere i et strukturert, landsdekkende opplegg kjent som Bilfører 65 +.

Alle førerkortinnehavere mottar i det kalenderåret de fyller 65 år et brev fra Statens vegvesen der de orienteres om dette opplegget og inviteres til frivillig kurs. I begynnelsen av det året de fyller 70 år gjenntas invitasjonen og i dette brevet blir førerkortinneha-

vere eksplisitt minnet om at de, etter fylte 70 år, må medbringe helseattest. Statens vegvesen har siden 2003 sendt ut en slik påminning til alle førerkortinnehavere.

Til orientering kan jeg opplyse at en konsekvens av EU's 3. førerkortdirektiv er at ordningen med den separate helseattest blir faset ut fra 2013. Utløpsdato for helseattesten vil bli oppført som utløpsdato for førerkortet. Statens vegvesen vil gjennomføre et bredt

informasjonsopplegg i god tid før denne ordningen trer i kraft.

Jeg vedlegger til orientering informasjonsskriv om Bilfører 65+ fra Statens vegvesen.

Vedlegg til svar:

<http://www.vegvesen.no/binary?id=40578>

SPØRSMÅL NR. 837

Innlevert 6. mars 2009 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 23. mars 2009 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Har statsråden oversikt over hvilke norske kakemiks - og puddingpulverprodusenter som regjeringen prøver å skjerme ved å ha særtoll på dette, og har finansministeren oversikt over hvor mange og hvilke utenlandske produsenter som presses ut av det norske markedet og norske forbrukere dermed går glipp av?»

BEGRUNNELSE:

Viser til skriftlig spørsmål nr 760 og nr 761.

I svaret fra statsråden om kakemiks skrives det at

"Det er eksempelvis en betydelig norsk produksjon av norsk kakemiks i dag fordelt på en rekke bedrifter".

Det kan i den sammenheng være interessant å få tall på hvor mange kakemiksprodusenter dette er snakk om.

I svaret fra statsråden om puddingpulver kommer det frem at det i 2007 ikke ble deklartert noen tollinntekter fra puddingpulver som inneholder kakao. Med andre ord; tollene hindrer norske forbrukere å ha et reelt valg hvis de ønsker å kjøpe puddingpulver av utenlandsk merke.

Svar:

For å gi svar på dette spørsmålet har jeg vært i kontakt med Landbruks- og matdepartementet og Statens Landbruksforvaltning (SLF).

Jeg vil gjerne presisere at verken kakemiks eller puddingpulver ilegges noen særtoll. Snarere tvert i mot har Norge i forbindelse med EØS-avtalen valgt å redusere tollsatsene for disse ferdigproduktene for å sikre konkurranse på bearbeidingsleddet. Den tollsatsen som gjenstår er med andre ord ikke satt for å skjerme produksjonen av disse varene, men for å skjerme norske landbruksråvarer som brukes som innsatsfaktorer i puddingpulver og kakemiks.

Jeg har ikke noen uttømmende oversikt over hvilke bedrifter som produserer kakemiks eller puddingpulver i Norge, men i følge SLF produserte blant annet følgende aktører kakemiks (varenummer 19.01.2010 og 19.01.2091) i 2008: AS Pals, Holmen Crisp As, Idun industrier, Norgesmøllene, Nortura eggeprodukter og Rieber & Søn ASA (Kilde: Utbetaling av prisnedskrivning, SLF).

Jeg sitter ikke med noen tilsvarende oversikt over hvem som produserer puddingpulver i Norge.

Når det gjelder import av landbruksvarer, kan det generelt sies at det meste av importen kommer fra EU (99 pst. av deklarte tollinntekter fra kakemiks i 2007 kom fra EU). Jeg har imidlertid ikke oversikt over hvilke utenlandske produsenter som eventuelt kunne tenkes å komme inn på det norske markedet dersom tollene på kakemiks eller puddingpulver ble fjernet.

SPØRSMÅL NR. 838**Innlevert 6. mars 2009 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 17. mars 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Mulighetene for eksport av norsk kakemiks og puddingpulver til resten av verden håper og tror jeg er tilstede. Mer eksport av norske produkter vil resultere i økte skatteinntekter. Ved tollkutt vil norske forbrukere få flere produkter å velge mellom.

Så hvorfor vil ikke statsråden senke skatte- og avgiftsnivået for norske bedrifter og lønnsinntakere, for å bedre konkurranseevnen til norske bedrifter slik at disse kan møte konkurransen fra utenlandske aktører på en mer fair måte, i stedet for høye tollsats?»

BEGRUNNELSE:

Viser til spørsmål og svar nr 760 og 761.

Der begrunnes toll på kakemiks og puddingpulver fordi det

"skal utjevne forskjeller i råvareprisene",

og at

"en slik utjevning bidrar til å sikre norsk næringsmiddelindustri like konkurransevilkår med næringsmiddelindustrien i EU".

Det skrives videre at

"...dersom denne tollene hadde blitt fjernet, ville høyere råvarepriser i Norge bidratt til at norsk industri hadde hatt en direkte konkurranseulempe i forhold til industrien i EU."

Undertegnede registrerer at statsråden kun omtaler konkurranseforholdet Norge og andre land i EU. Minner også om at det produseres kakemiks og puddingpulver utenfor EU.

Svar:

Både kakemiks og puddingpulver inngår i vareomfanget i Protokoll 3 til EØS-avtalen. Protokoll 3 omfatter gjensidige tollpreferanser ved handel med bearbejdede landbruksvarer (foruten kakemiks og puddingpulver, inngår varer som pizza, supper, barnemat, bakverk mm.). Varene i protokollen er underlagt EØS-avtalens generelle bestemmelser om det frie varebytte, men avtalepartene kan anvende toll for

å jevne ut prisforskjeller som skyldes ulike priser på landbruksråvarer som inngår i ferdigvaren. Da protokoll 3 ble revidert i 2001, ble det avgitt en felleserklæring hvor avtalepartene forpliktet seg til å avvikle eventuell industribeskyttelse i tollsatsene, noe som ble fulgt opp ved revisjon av protokoll 3 i 2004. Tollsatsene fastsatt i protokoll 3 skal med andre ord kun utjevne for forskjeller i råvarepriser mellom Norge og EU.

Norske landbruksråvarer brukt i kakemiks og puddingpulver har en høyere pris enn tilsvarende råvarer fra EU. Gjengangerne av råvarer i disse produktene er meieriråvarer, eggråvarer og noe potet (mel og flak, stivelse). For å sikre avsetning av de norske råvarene, samtidig som norsk næringsliv skal kunne konkurrere på like vilkår som produsenter i EU, som har lavere råvarepris i sin produksjon av disse varene, ilegges det derfor toll på kakemiks og puddingpulver. Det er viktig å merke seg at tollsatsene på disse varene kun skal utjevne forskjellen i råvareprisen mellom Norge og EU. Tollen skal med andre ord ikke skjerme selve produksjonen av kakemiks og puddingpulver.

Hadde denne tollene blitt fjernet, ville det betydd at norsk næringsmiddelindustri, hvis de skulle vært konkurransedyktige, måtte benytte utenlandske innsatsråvarer i stedet for norskproduserte råvarer. Dette ville gitt sviktende avsetning for norske råvarer. Alternativt ville norsk industri hatt en direkte konkurranseulempe i forhold til industrien i EU ved bruk av norske råvarer.

Tollen på kakemiks og puddingpulver er ment å skulle sikre muligheten for norsk industri til å konkurrere om leveranser av disse produktene i det norske markedet. Ved eventuell eksport får norske bedrifter kompensert for kostnadsulempen ved å bruke norske råvarer gjennom ordningen med råvarepris-kompensasjon. Norske bedrifters mulighet for å eksportere disse produktene vil avhenge av tollvernet i mottakerlandet. Jeg vil her nevne at viktige markeder som EU og USA har betydelig toll på landbruksvarer.

Jeg viser for øvrig til mine svar på spørsmålene 760 og 761.

SPØRSMÅL NR. 839**Innlevert 9. mars 2009 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 16. mars 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Synes finansministeren det er riktig at en person som ønsker å jobbe med gyldig arbeidstillatelse blir forhindret i dette fordi vedkommende ikke får åpne bankkonto, og hva vil finansministeren gjøre for å fjerne disse hindringene i regelverket snarest mulig?»

BEGRUNNELSE:

Vi kan lese i BA 8. mars 2009 på side 6 om en person med arbeidstillatelse i Norge som ikke får åpne bankkonto. Dermed kan heller ikke arbeidsgiver utbetale lønn. Vedkommende har ikke pass, men asylsøkerbevis med såkalt D-nummer, som brukes for å betale skatt.

Det virker urimelig at en person som ønsker å opptre ryddig og jobbe med gyldig arbeidstillatelse ikke får mulighet til dette på grunn av et stivbent regelverk.

Alternativet kan være at mennesker tvinges til å bli på trygd, eller kanaliseres over i svart økonomi, noe samfunnet er lite tjent med.

Svar:

Problemstillingen rundt åpning av bankkonto for asylsøkere er behandlet i Ot.prp. nr. 3 (2008-2009) Om lov om tiltak mot hvitvasking og terrorfinansiering mv. (hvitvaskingsloven) punkt 4.4.5.2. Her uttales følgende:

”Etter gjeldende hvitvaskingsregelverk har asylsøkerbevis blitt ansett som «gyldig legitimasjon». I denne sammenheng viser departementet til at Kredittilsynet i rundskriv 9/2004 har uttalt at asylsøkerbevis «må anses å tilfredsstille kravene til kontrollrutiner og sikkerhetsnivå». Tilsynet har imidlertid vist til at det kan foreligge «omstendigheter omkring utstedelse og bruk av slike asylsøkerbevis som gjør at de etter en konkret vurdering anses uegnet til legitimasjonsformål». Som utvalget har påpekt, er det imidlertid problematisk at dagens asylsøkerbevis - i motsetning til tidligere - ikke inneholder navnetrekk eller opplysninger om fødested. Dette medfører at asylsøkerbevisene ikke oppfyller kravene til legitimasjonsdokumenter for fysiske personer i hvitvaskingsforskriften § 4. Følgelig har de rapporteringspliktige ikke adgang til å etablere kundeforhold med vedkommende, jf. hvitvaskingsforskriften § 9. Etter departementets vurdering er navnetrekk et sentralt element ved bekreftelse av kundens identitet. Ved fastsetting av de nærmere krav til «gyldig legitimasjon» i hvitvaskingsforskriften vil det neppe være hensiktsmessig å fastsette et alminnelig unntak fra kravet til navnetrekk. Etter departementets vurdering vil det være mer realistisk å avhjelpe noen

av asylsøkeres problemer med å få utstedt gyldig legitimasjon ved at Politiets utlendingstjeneste inntar navnetrekk og fødested i asylsøkerbevisene, slik at disse kan oppfylle vilkårene til «gyldig legitimasjon». Departementet vil derfor - i samråd med Justis- og politidepartementet og Arbeids- og inkluderingsdepartementet - ta initiativ til at navnetrekk og fødested inntas i asylsøkerbevisene. Dersom asylsøkerbevisene endres slik at dokumentene oppfyller kravene i hvitvaskingsforskriften, anser departementet at slike dokumenter som utgangspunkt vil kunne anses tilstrekkelige og trygghende. Imidlertid er departementet inneforstått med at finansinstitusjonene vil kunne ha et saklig behov for å skjerpe kravene til legitimasjonsdokumentene, jf. omtale i neste avsnitt av bankenes praksis ved utstedelse av bankkort med bilde. På den annen side bør et asylsøkerbevis anses tilstrekkelig trygghende for etablering av grunnleggende banktjenester, for eksempel ved åpning av ordinær bankkonto og for ordinær betalingsformidling.”

I brev 10. november 2008 ba Finansdepartementet, i tråd med uttalelsene i proposisjonen, Arbeids- og inkluderingsdepartementet sette i gang en prosess for å endre asylsøkerbevisene slik at disse kan oppfylle vilkårene til ”gyldig legitimasjon” i hvitvaskingsregelverket. Arbeids- og inkluderingsdepartementet skrev 9. februar 2009 brev til Utlendingsdirektoratet og ba direktoratet igangsette arbeid med å få endret asylsøkerbevisene.

Hvitvaskingsregelverket fastsetter minimumskrav til bankenes identitetskontroll for opprettelse av kundeforhold med en bank. Bankene vil derfor ha adgang til å nekte å godta legitimasjonsdokumenter som oppfyller kravene til ”gyldig legitimasjon” etter hvitvaskingsregelverket, med mindre en slik praksis må anses som lovstridig diskriminering eller i strid med kravet i finansavtaleloven § 14 om at finansinstitusjoner ikke uten saklig grunn kan avslå å ta imot innskudd eller utføre betalingsoppdrag på vanlige vilkår. Jeg er kjent med at enkelte banker har en restriktiv praksis for hva som godkjennes som legitimasjon. Et eksempel på dette er krav om at personer som skal få utstedt bankkort med bilde må legge frem gyldig pass. De krav bankene setter for å utstede bankkort med bilde, bankenes eget legitimasjonsdokument, reguleres ikke av hvitvaskingsregelverket.

Etter min mening vil asylsøkerbevis som inneholder navnetrekk og opplysninger om fødested være tilstrekkelig trygghende bevis på en persons identitet til etablering av grunnleggende banktjenester, for eksempel åpning av lønnskonto og ordinær betalingsformidling. Dette går også frem av Ot.prp. nr. 3 (2008-2009), jf. sitat ovenfor. Med de endringene

som nå vil bli gjort i asylsøkerbevisene vil nytt regelverk om hvitvasking ikke være til hinder for at asylsøkere kan få tilgang til grunnleggende banktjenester, som åpning av ordinær bankkonto og ordinær betalingsformidling.

ter, som åpning av ordinær bankkonto og ordinær betalingsformidling.

SPØRSMÅL NR. 840

Innlevert 9. mars 2009 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 18. mars 2009 av barne- og likestillingsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Hvorledes vurderer statsråden at foreldre som er anklaget for å ha misbrukt sine barn med loven i hånd kan forhindre at deres barn får innsyn i det materialet som kan dokumentere et eventuelt misbruk?»

åpent når spørsmålet får sin avklaring og det bes om tilbakemelding når dette skjer. Det bes også om en tilbakemelding på hvorvidt man ser for seg eventuelle lovendringer som kan forhindre en slik behandling av overgrepsofre.

BEGRUNNELSE:

Lokale medier i Sandefjord har over lengre tid avdekket Sandefjord kommunes praksis i forhold til innsynsnekt i saker som omhandler overgrepsofre som ikke får innsyn i egen sak. Et typeeksempel viser at dette kan slå urimelig ut: En far som er anklaget for å ha misbrukt sin sønn, kan med loven i hånd forhindre at sønnen får innsyn i det materialet som kan dokumentere et eventuelt misbruk. Hvorvidt dette er i pakt med formålet med barneloven og alminnelig rettsfølelse kan det settes spørsmålsteget ved. Under tegnede er kjent med at spørsmålet knyttet til dette er bragt inn for Sivilombudsmannen og nå også er bragt inn for lovavdelingen i Justisdepartementet. Det er

Svar:

Representanten viser i sitt spørsmål til en konkret sak som er bragt inn for Sivilombudsmannen og oversendt Barne- og likestillingsdepartementet for nærmere redegjørelse. Saken reiser kompliserte prinsipielle spørsmål, og jeg har på den bakgrunn bedt Justisdepartementets lovavdeling om en rådgivende uttalelse. Justisdepartementet tar sikte på å avslutte sin behandling av saken i nærmeste framtid. Når svar er mottatt derfra, vil jeg besvare Sivilombudsmannens henvendelse. På bakgrunn av at saken fortsatt er under behandling, er det for tidlig å si noe om hvilke konklusjoner som trekkes og eventuelle konsekvenser av disse.

SPØRSMÅL NR. 841

Innlevert 10. mars 2009 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 17. mars 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Barne- og ungdomspsykiatrien i Helse Stavanger sliter med meget dårlig bygningsmasse, noe som rammer en sårbar pasientgruppe. Gjennom de siste ti år har det vært arbeidet med planer for et nybygg til formålet uten at dette så langt har vært prioritert av Helse Vest.

Hva er status og forventet fremdrift for denne viktige fornyelsen av tilbudet til barn og unge med psykiske helseproblemer i regionen?»

Svar:

Helse- Vest RHF har informert meg om at planleggingen av nytt bygg for psykisk helsevern for

barn- og unge i Helse Stavanger HF har pågått over flere år, og styret i helseforetaket har ved flere anledninger hatt utbyggingsprosjektet til behandling, herunder ved behandlingen av 5-årige investeringsplaner. Prosjektet har vært lagt ut på anbud, og det er mottatt tilbud på totalentreprise. Resultatet av konkurransen var at kostnadene ved prosjektet ble vesentlig høyere enn de rammene som var vedtatt for prosjektet, og de ble vurdert til å være for høye til at helseforetaket hadde mulighet for å gjennomføre utbyggingen.

Helse Vest RHF informerer videre at de ved behandling av investeringsbudsjett 2009 har sett på muligheten til å vurdere omfordeling av likviditet til gjennomføring av Helse Stavanger HF sin investeringsplan. Resultatutviklingen i helseforetaket i 2008, og da særlig mot slutten av året, satt imidlertid Helse Stavanger HF i en dårligere likviditetsmessig

situasjon enn tidligere forutsatt. Helse Vest RHF vurderer at de ikke har mulighet til å dekke opp den manglende likviditeten til å gjennomføre den ønskede investeringsplanen. Helse Vest RHF har derfor vurdert det slik at det ikke er mulig å starte opp BUPA i 2009 og bedt om at Helse Stavanger HF prioriterer prosjektet inn i investeringsplanen for 2010.

Det er bred enighet om behovet for å få realisert nytt bygg for barne- og ungdomspsykiatrien i Stavanger, og det er beklagelig at det ikke har vært mulig å innarbeide prosjektet i investeringsplanen for 2009. Det er derfor viktig for realisering av prosjektet i 2010 at Helse Stavanger HF har fokus på å få skapt et godt økonomisk resultat for 2009.

Jeg vil i styringsdialogen med Helse Vest RHF følge opp at de ivaretar sitt ”sørge for” ansvar overfor barn- og unge med behov for psykisk helsehjelp i Helse Stavanger HF sitt opptaksområde.

SPØRSMÅL NR. 842

Innlevert 10. mars 2009 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 17. mars 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Er statsråden av den formening at Helse Sør sitt forslag til fordeling av tiltaksmidlene til sysselsetting, som skal disponeres av helseforetakene, er i samsvar med de kriteriene som regjeringen har lagt for fordeling av disse pengene, og hvis ikke, vil statsråden sørge for en annen geografisk fordeling som sikrer at blant annet Telemark/Vestfold og Innlandet får sin rettmessige del av midlene?»

BEGRUNNELSE:

Som eksempel har Helse Sør-Øst i sitt forslag til fordeling av midlene fordelt ca 200 millioner til Oslo med ca. 550 000 innbyggere, mens Telemark/Vestfold med ca. 360 000 innbyggere samlet er tilgodesett med 34 millioner. I fordeling av den samme type midler til kommunesektoren har Regjeringen benyttet folketall som fordelingskriterium, noe som er i samsvar med sysselsettingskriteriet og som gir en helt annen geografisk fordeling.

Helse Sør-Øst har utelukkende bygd sin fordeling på en vurdering av vedlikeholdsetterslep.

Når en ser på utslagene av denne fordelingsmåten kan den vanskelig sies å tilfredsstille kravet om sysselsetting som fordelingskriterium. Det ser også ut til

at helse Sør-Øst er alene om en slik fordelingsmåte blant de regionale helseforetakene.

Forøvrig er Telemark det fylket, i følge siste månedstatistikk, som har den høyeste arbeidsledigheten etter Finnmark.

Svar:

I St. prp nr 37 (2008-2009) Om endringer i statsbudsjettet 2009 med tiltak for arbeid ble det bevilget 540 mill. kroner til Helse Sør-Øst. Midlene skulle benyttes til oppgraderings og vedlikeholdstiltak ved sykehusene. Det regionale helseforetaket fikk i oppdrag å utarbeide en prioritert tiltaksliste ut fra føringer gitt i ovennevnte stortingsproposisjon. Listen skulle inneholde prosjekter som kom i tillegg til allerede planlagt aktivitet i 2009. Prosjektene skulle videre ha høy sysselsettingseffekt, god geografisk spredning og kunne igangsettes raskt. Fordelingskriteriene som er brukt for de regionale helseforetakenes fordeling av midler, er dermed ikke de samme som for kommunesektoren.

Det ble lagt til grunn at styrene skulle prioritere tiltakene, og at disse skulle legges fram for Helse- og omsorgsdepartementet. Jeg har nå fått inn tilrådingen fra styret i Helse Sør-Øst RHF. I det alt vesentlige er

jeg enig i de prioriteringer som er gjort, men ut fra en totalvurdering kommer jeg til å foreta noen mindre justeringer av de midler som er gitt til hovedstadsom-

rådet til fordel for Sykehuset Innlandet HF, Sykehuset Telemark HF og Sykehuset i Vestfold HF.

SPØRSMÅL NR. 843

Innlevert 10. mars 2009 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 18. mars 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Det vises til oppslag i media i Troms 21. februar og VG 22. februar 2009 der det fremkommer at ambulanshelikopteret på UNN har fastmontert heis, men at denne ikke kan benyttes under oppdrag.

Hva vil statsråden gjøre for å styrke den operative beredskapen ved å ta i bruk redningsheisen?»

Svar:

Jeg viser til mitt brev av 4. mars i år til Fremskrittspartiets stortingsgruppe hvor jeg ga en redegjørelse for denne saken.

Luftambulansetjenesten i Norge har gjennom mange år benyttet en enkel teknikk med fast underhengende tau for å få rask tilgang til pasienter i situasjoner der det er vanskelig å lande. Prosedyrene knyttet til denne teknikken er anerkjent av International Commission for Alpine Rescue og benyttes av luftambulansetjenester i en rekke europeiske land. Teknikken anses som enkel og trygg når den forberedes godt og trenes på jevnlig. En godt trent besetning gjennomfører vanligvis hele prosedyren på ca. 15 minutter. Basene trener på dette ukentlig, og det gjennomføres noen titalls reelle "underhengende oppdrag" hvert år. Det har ikke vært alvorlige uhell med denne prosedyren siden den ble introdusert i Norge i 1978. Prosedyren dekker enkle redningssituasjoner over land – redningshelikoptertjenesten tar seg av mer krevende redningsoppdrag.

Luftambulansetjenesten ANS, som eies av de fire regionale helseforetakene, forvalter kontraktene med operatørene innen luftambulansetjenesten. Det ble inngått nye kontrakter om ambulanshelikopter fra 1. juni 2008. I de gjeldende kontraktene er operatørene pålagt å kunne tilby redningsmetoden med fast underhengende tau. Kravet ble fastsatt etter en bred høringsrunde i forkant av anskaffelsesprosessen. Ope-

ratørene plikter å ha innfestingsmetode og prosedyre som er godkjent av luftfartsmyndighetene.

Dette kravet har til nå ikke vært fullt ut tilfredsstillt ved alle baser, dette gjelder bl.a. i Tromsø. Luftambulansetjenesten ANS oppfatter dette som et alvorlig mislighold av kontrakten og har iverksatt avkorting i fast vederlag inntil kravet er oppfylt. Operatøren ved basen i Tromsø har valgt å kjøpe en heisarm for innfesting av fast tau fordi dette raskt kunne gjøre basen operativ med en godkjent ordning. Samtidig utredes en endelig løsning, og heisene planlegges solgt når denne er på plass.

Ved basen i Tromsø er det en opsjon på bruk av heis. Luftambulansetjenesten ANS er kjent med at legene ved luftambulansbasen på UNN ville foretrekke heis framfor prosedyren med fast tau. Luftambulansetjenesten ANS har imidlertid ikke mottatt noen formell anmodning om å utløse opsjonen på heis ved basen, før de mottok anmodning om iverksettelse av et prøveprosjekt med heis søndag 22. februar d.å.

Luftambulansetjenesten ANS har informert Helse- og omsorgsdepartementet om at de i samråd med Helse Nord RHF, vil iverksette en utredning med tanke på om det kan iverksettes et prøveprosjekt som kan gjennomføres på en trygg og kostnadseffektiv måte. En slik løsning vil føre til økte investeringer og økt treningsbehov. Det er også usikkert om heisoperasjoner bør utføres i et konsept med tre besetningsmedlemmer. Det vil i så fall innebære behov for økt bemanning. En slik utredning må også avklare forholdet til redningshelikoptertjenesten.

Jeg legger til grunn at Luftambulansetjenesten ANS i samarbeid med Helse Nord RHF foretar de nødvendige faglige vurderinger for å sikre at luftambulansetjenestens utstyr og prosedyrer er trygge og effektive, både for pasienter og besetning.

SPØRSMÅL NR. 844**Innlevert 10. mars 2009 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 19. mars 2009 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«Kan departementet gi en oversikt over sysselsetting/ledighet i Norge og anslått utvikling i dette de nærmest to år, sammenlignet med andre nordiske og europeiske land, som også tar hensyn til de som ikke er definert som en del av arbeidsstyrken pga uførhet eller andre årsaker?»

BEGRUNNELSE:

Det bes om at dette om mulig splittes opp både på kjønn og ulike aldersintervaller.

I følge St.prp. nr. 37 (2008-09) anslås arbeidsledigheten i Norge, målt som AKU-ledighet, å stige til til 3 1/2 pst. i snitt i 2009, og til 4 pst. mot slutten av året. Det er en klar forverring, men fortsatt vil ledigheten i Norge, målt som andel av arbeidsstyrken, være klart lavere enn i de fleste land. For eksempel anslås ledigheten i en vektet sammensetning av Norges handelspartnere til å bli 7,4 pst i snitt i 2009, og 9,0 pst i Euroområdet.

En svakhet med denne måten å sammenligne ledighet på, er at arbeidsstyrken i seg selv også kan ha ulik sammensetning i de forskjellige landene. Det hevdes for eksempel at den lave ledigheten i Norge i hvert fall tildels motsvares av at en høyere andel personer ikke inngår i arbeidsstyrken, men i stedet mottar uføretrygd. På et slikt grunnlag vil det kunne hevdes at den reelle ledigheten i Norge er høyere enn det som oppgis både som AKU-ledighet og registrert ledighet.

For å kunne sammenligne mer på likt grunnlag, vil det være interessant å kunne sammenligne hvor stor andel av befolkningen totalt (også fordelt per kjønn og i ulike aldersintervaller) som faktisk er sysselsatt, hvor stor andel som betrakter seg som tilgjengelig for arbeidsmarkedet (inngår i arbeidsstyrken), og hvor stor andel som står utenfor arbeidsmarkedet på langvarig basis i de enkelte land.

Svar:

Tabell 1 og 2 gir en oversikt over ledighetsrater (ledige/arbeidsstyrken), deltakelsesrater (sysselsatte + ledige/befolkningen) og sysselsettingsrater (sysselsatte/befolkningen) for menn og kvinner og etter alder for årene 1994, 2004 og 2007 for Norge, Danmark, Finland, Sverige, Frankrike, Tyskland, Storbritannia (UK) og Irland. For å sikre mest mulig samsvar mellom tallene for de enkelte land har vi hentet tallene fra OECD publikasjonen Employment

Outlook 2008. Tallene er basert på grunnlagstall fra Arbeidskraftundersøkelsen som er en spørreundersøkelse som dekker alle personer i arbeidsdyktig alder. I Norge produseres tallene av Statistisk Sentralbyrå. De som ikke deltar i arbeidsstyrken, framkommer som alle (100 pst.) minus deltakerraten.

Representanten Syversen viser til at "Det hevdes for eksempel at den lave ledigheten i Norge i hvert fall til dels motsvares av at en høyere andel personer ikke inngår i arbeidsstyrken, men i stedet mottar uføretrygd."

Ifølge tallene i tabell 1 hadde norske menn i aldersgruppen 25 til 54 år i 2007 noe lavere deltakelse enn mange av sammenligningslandene. Finland hadde litt lavere yrkesdeltakelse. For yngre og eldre menn var Norge blant landene med høyest deltakelse.

Deltakelsen blant norske kvinner 25 til 54 år var i 2007 den laveste blant de nordiske landene, men høyere enn i Frankrike, Irland, Tyskland, og UK, jf. tabell 2. Blant yngre kvinner 15 til 25 år hadde Norge tredje høyest deltakerrate av de nevnte landene. Norske kvinner i den eldste aldersgruppen 55 til 64 år hadde høyere deltakelse enn kvinnene i sammenligningslandene bortsett fra i Sverige.

I gruppen 25 til 54 år har flere land høyere yrkesdeltakelse enn Norge har. Det kan være i samsvar med påstanden om at noen av de som selv definerer seg som arbeidsledige i andre land, i Norge ville ha definert seg som utenfor arbeidsstyrken. Det kan for noen ha sammenheng med at de er under aktiv atfføring, jf. at Norge er blant OECD-landene med høyest omfang av yrkesmessig atfføring. Høy andel uførepensjonister i Norge kan trekke i samme retning.

Yrkesdeltakelse og ledighet er her brukt i samsvar med internasjonale definisjoner og hentet fra Arbeidskraftundersøkelsene. Tallene er derfor så sammenlignbare som det er mulig å få dem. Disse viser at Norge samlet sett har høy yrkesdeltakelse sammenliknet med de fleste andre land. Ungdom og særlig eldre har høy deltakelse. Med lav ledighetsprosent kommer Norge dermed svært godt ut når man sammenligner sysselsettingsrater.

Når det gjelder prognoser framover vil jeg vise til Tabell 2.2 i St. prp. Nr. 37 (2008-2009). Her vises det til at EU-kommisjonen anslår ledigheten til 9,3 pst. i euroområdet i 2009 og 8,7 pst. for hele EU (januar 2009). Kommisjonen har foreløpig ikke laget oppdatert prognose for 2010, men i et scenario med uendret politikk antas ledigheten å øke ytterligere. Regjeringen vil orientere Stortinget nærmere om utsiktene

både i Norge og hos våre handelspartnere i Revidert nasjonalbudsjett 2009.

Norge har et velutbygget velferdssamfunn. Det sikrer at personer som av helsemessige årsaker har problemer med å være i arbeid, ofte vil ha rett til vel-

ferdsytelser. Slike ytelser reduserer de uføres behov for å måtte søke arbeid for å ha penger til livets opphold. Det er ingen motsetning mellom dette og målet vårt om at flere skal gis mulighet til å delta i inntektsgivende arbeid.

Tabell 1. Menn. Ledighetsrater (ledige/arbeidsstyrken), deltakelsesrater (sysselsatte + ledige/befolkningen) og sysselsetningsrater (sysselsatte/befolkningen) for menn i ulike land etter alder for årene 1994, 2004 og 2007. Prosent. Kilde: OECD Employment Outlook 2008

Land	Rate	15-24 år			25-54 år			55-64 år		
		1994	2004	2007	1994	2004	2007	1994	2004	2007
Danmark	Ledighet	10,2	8,5	7,5	6,7	4,4	2,3	6,3	5,5	3,5
	Deltakelse	72,1	69,0	73,8	91,9	91,3	92,3	63,8	73,3	66,9
	Sysselsetting	64,8	63,1	68,3	85,7	87,3	90,2	59,8	69,3	64,6
	Utenfor arbeidsstyrken	27,9	31,0	26,2	8,1	8,7	7,7	36,2	26,7	33,1
Finland	Ledighet	31,5	19,6	14,8	15,5	7,0	4,8	20,4	7,6	6,9
	Deltakelse	51,2	53,8	56,3	90,2	90,0	90,3	43,9	55,7	59,2
	Sysselsetting	35,1	43,2	47,9	76,2	83,7	85,9	35,0	51,5	55,1
	Utenfor arbeidsstyrken	48,8	46,2	43,7	9,8	10,0	9,7	56,1	44,3	40,8
Sverige	Ledighet	25,3	17,8	18,4	9,3	5,7	4,1	8,5	5,8	4,3
	Deltakelse	53,5	51,4	56,5	91,3	90,1	92,9	70,5	76,0	76,4
	Sysselsetting	40,0	42,2	46,1	82,8	85,0	89,0	64,5	71,6	73,1
	Utenfor arbeidsstyrken	46,5	48,6	43,5	8,7	9,9	7,1	29,5	24,0	23,6
Frankrike	Ledighet	24,1	18,9	18,0	9,6	6,8	6,3	7,2	5,4	7,1
	Deltakelse	33,2	40,1	42,5	95,1	94,0	94,0	42,1	43,8	42,6
	Sysselsetting	25,2	32,5	34,8	85,9	87,6	88,1	39,1	41,4	39,6
	Utenfor arbeidsstyrken	66,8	59,9	57,5	4,9	6,0	6,0	57,9	56,2	57,4
Tyskland	Ledighet	8,2	14,2	12,9	6,5	9,9	7,5	10,5	12,3	10,2
	Deltakelse	58,8	50,9	53,6	92,9	93,0	93,8	53,1	57,8	66,5
	Sysselsetting	53,9	43,7	46,7	86,8	83,9	86,7	47,5	50,7	59,7
	Utenfor arbeidsstyrken	41,2	49,1	46,4	7,1	7,0	6,2	46,9	42,2	33,5
UK	Ledighet	19,2	11,8	16,0	9,7	3,8	3,7	11,6	3,9	4,1
	Deltakelse	75,1	70,2	68,2	92,9	91,0	91,6	64,0	68,0	68,9
	Sysselsetting	60,7	61,9	57,3	83,9	87,5	88,3	56,6	65,4	66,1
	Utenfor arbeidsstyrken	24,9	29,8	31,8	7,1	9,0	8,4	36,0	32,0	31,1
Irland	Ledighet	25,4	8,7	9,3	13,4	4,5	4,3	8,6	3,0	2,7
	Deltakelse	48,7	52,7	56,9	91,3	91,6	91,8	64,9	66,6	70,0
	Sysselsetting	36,6	48,1	51,6	79,0	87,4	87,9	59,3	64,6	68,1
	Utenfor arbeidsstyrken	51,3	47,3	43,1	8,7	8,4	8,2	35,1	33,4	30,0
Norge	Ledighet	13,1	12,6	7,9	5,0	4,3	1,9	3,1	1,5	1,1
	Deltakelse	57,8	61,9	58,6	90,6	90,1	90,9	71,5	74,3	74,7
	Sysselsetting	50,2	54,1	54,0	86,0	86,2	89,2	69,3	73,2	73,9
	Utenfor arbeidsstyrken	42,2	38,1	41,4	9,4	9,9	9,1	28,5	25,7	25,3

Tabell 2. Kvinner. Ledighetsrater (ledige/arbeidsstyrken), deltakelsesrater (sysselsatte+ledige/befolkningen) og sysselsettingsrater (sysselsatte/befolkningen) for menn i ulike land etter alder for årene 1994, 2004 og 2007. Prosent. Kilde: OECD Employment Outlook 2008

Land	Rate	15-24 år			25-54 år			55-64 år		
		1994	2004	2007	1994	2004	2007	1994	2004	2007
Danmark	Ledighet	10,2	7,1	6,8	9,0	5,1	3,2	6,7	5,8	5,2
	Deltakelse	65,9	63,9	71,4	82,7	84,9	84,6	43,1	57,6	55,7
	Sysselsetting	59,1	59,4	66,5	75,2	80,6	81,8	40,2	54,2	52,9
	Utenfor arbeidsstyrken	34,1	36,1	28,6	17,3	15,1	15,4	56,9	42,4	44,3
Finland	Ledighet	30,7	19,4	16,8	12,5	7,6	5,8	17,5	7,0	6,0
	Deltakelse	41,1	48,7	53,7	84,0	84,6	85,6	38,9	54,3	58,3
	Sysselsetting	28,5	39,3	44,7	73,5	78,1	80,7	32,1	50,4	54,8
	Utenfor arbeidsstyrken	58,9	51,3	46,3	16,0	15,4	14,4	61,1	45,7	41,7
Sverige	Ledighet	19,9	16,1	19,5	6,8	5,2	4,7	5,2	4,0	3,5
	Deltakelse	53,4	51,6	57,8	86,9	85,3	87,1	62,6	70,2	69,6
	Sysselsetting	42,7	43,3	46,5	81,1	80,8	83,0	59,3	67,4	67,2
	Utenfor arbeidsstyrken	46,6	48,4	42,2	13,1	14,7	12,9	37,4	29,8	30,4
Frankrike	Ledighet	31,7	20,7	21,5	13,1	9,0	7,4	6,6	5,9	6,0
	Deltakelse	27,6	32,9	35,2	76,7	80,9	82,4	30,1	36,2	38,0
	Sysselsetting	18,8	26,1	27,6	66,7	73,6	76,4	28,1	34,0	35,7
	Utenfor arbeidsstyrken	67,1	64,8	23,3	19,1	17,6	69,9	63,8	62,0	72,4
Tyskland	Ledighet	8,3	10,8	11,8	10,1	9,6	8,5	13,5	12,7	10,5
	Deltakelse	53,0	45,1	48,7	72,6	79,7	80,3	28,3	37,8	49,8
	Sysselsetting	48,6	40,2	43,0	65,3	72,1	73,6	24,5	33,0	44,6
	Utenfor arbeidsstyrken	47,0	54,9	51,3	27,4	20,3	19,7	71,7	62,2	50,2
UK	Ledighet	12,6	9,9	12,7	6,4	3,4	3,7	5,3	2,1	2,2
	Deltakelse	65,1	64,6	62,5	74,1	76,8	77,6	40,7	48,3	50,1
	Sysselsetting	56,9	58,2	54,6	69,3	74,2	74,7	38,5	47,3	49,0
	Utenfor arbeidsstyrken	34,9	35,4	37,5	25,9	23,2	22,4	59,3	51,7	49,9
Irland	Ledighet	22,5	7,4	7,9	13,4	3,2	3,7	8,1	1,4	2,5
	Deltakelse	39,6	44,5	49,8	53,6	67,7	72,2	21,5	34,5	40,8
	Sysselsetting	30,6	41,2	45,9	46,5	65,5	69,5	19,7	34,0	39,8
	Utenfor arbeidsstyrken	60,4	55,5	50,2	46,4	32,3	27,8	78,5	65,5	59,2
Norge	Ledighet	12,1	10,7	6,6	3,8	3,3	2,0	1,9	0,6	0,8
	Deltakelse	53,0	61,3	60,3	79,4	82,8	84,0	55,4	63,1	64,6
	Sysselsetting	46,6	54,7	56,3	76,4	80,0	82,3	54,3	62,7	64,0
	Utenfor arbeidsstyrken	47,0	38,7	39,7	20,6	17,2	16,0	44,6	36,9	35,4

SPØRSMÅL NR. 845**Innlevert 10. mars 2009 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 17. mars 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Utviklingshemmede ungdommer nektes, i følge Bergens Tidende 7. mars 2009, fritak for merverdiavgift på omsorgsboliger fordi boligene er bygget av foreldrene, og ikke av kommunen. Kommunen på sin side hadde ikke råd til å bygge slike boliger. I borettslagets vedtekter står dessuten det at boligene kun kan eies av utviklingshemmede.

Synes finansministeren det er riktig å straffe et slikt initiativ med merverdiavgift, når initiativet sørger for bedre velferd og levevilkår for psykisk utviklingshemmede?»

Svar:

Innledningsvis vil jeg redegjøre kort for hovedprinsippene i merverdiavgiftsregelverket. Utgangspunktet er at merverdiavgiften er en generell forbruksavgift på omsetning av varer og tjenester. Avgiftspliktige virksomheter oppkrever merverdiavgift av salg til forbrukerne, men får til gjengjeld fradrag for inngående avgift som betales på anskaffelser til virksomheten. Forbrukere er ikke avgiftspliktige og har dermed ikke fradragsrett for inngående avgift. Ved omsetning til siste ledd vil forbrukere dermed belastes full avgift. Det gjelder eksempelvis ved anskaffelser til oppføring av boliger. Merverdiavgiftsregelverket har ingen fritaksregler (null-sats) for oppføring av boliger. Det gjelder uavhengig av hvem som bebor boligene.

Det er slik statens opptjening av merverdiavgiftsinntektene, som utgjør en av statens viktigste inntektskilder, finner sted. Det er derfor ikke dekkende å betegne dette som straff av et privat initiativ.

Denne saken dreier seg imidlertid ikke alene om merverdiavgiftsregelverket, men om retten til merverdiavgiftskompensasjon for kommunal virksomhet mv. Også her vil jeg redegjøre nærmere for reglene på området. Den generelle merverdiavgiftskompensasjonsordningen for kommuner, fylkeskommuner

mv. trådte i kraft 1. januar 2004. Formålet med ordningen er å nøytralisere merverdiavgiften ved kommuners valg mellom å produsere avgiftspliktige tjenester med egne ansatte (uten avgift) eller å kjøpe tjenestene fra private næringsdrivende (med avgift).

Den generelle kompensasjonsordningen gjelder i første rekke kommunesektoren. For å motvirke konkurransevridninger som kompensasjonsordningen kan medføre er også enkelte private aktører omfattet av ordningen. Dette gjelder private og ideelle virksomheter som produserer helsetjenester, undervisningstjenester eller sosiale tjenester som kommunen eller fylkeskommunen er pålagt ved lov å utføre.

Saken som representanten Hagesæter viser til gjelder rekkevidden av kompensasjonsordningen. I forbindelse med oppføring av omsorgsboliger vil det i en rekke tilfeller være forskjell på hvem som oppfører/eier boligene og hvem som står for omsorgstjenesten som ytes i boligene. Denne saken er et eksempel på dette. De aktuelle boligene er bygget av private og eies av et borettslag. Samtidig er det kommunene som yter lovpålagte omsorgstjenester til beboerne i boligene. Avgiftsmyndighetene har lagt til grunn at det å oppføre/eie omsorgsboliger, når et annet subjekt (kommunen) utfører lovpålagte omsorgstjenester i boligene, ikke gir rett til kompensasjon. Det trekkes altså et skille mellom det å selv drive en lovpålagt omsorgstjeneste og det å bare oppføre/eie et bygg hvor tjenestene utføres i.

En sak om tilsvarende problemstilling er for tiden til behandling i rettsapparatet. I den grad en endelig dom avviker fra forvaltningens syn, vil dette selvsagt bli lagt til grunn.

Avslutningsvis vil jeg minne om at kompensasjonsordningen ikke er en støtteordning for kommunesektoren. Ordningen er finansiert av kommunesektoren selv gjennom trekk i kommunenes frie overføringer. Ordningen er dermed provenynøytral for staten.

SPØRSMÅL NR. 846**Innlevert 11. mars 2009 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 19. mars 2009 av fungerende justisminister Trond Giske****Spørsmål:**

«For tiden pågår det en prosess med anskaffelse av nye redningshelikopter. En av kandidatene hadde planlagt en rundtur i Norge for å vise fram sin maskin. Dette er nå blitt stoppet av norske myndigheter.

Siden justisministeren har ansvaret for redningstjenesten vil jeg gjerne vite hva som er årsaken til denne snuoperasjonen, og hva myndighetene er redde for siden man nekter gjennomføring av besøket?»

BEGRUNNELSE:

Agusta Westland hadde planlagt en besøksrunde i Norge for å vise fram sitt alternative redningshelikopter AW101. Man skulle blant annet besøke Rygge og Bodø. Denne maskinen kan helt klart være et alternativ også for den norske redningshelikoptertjenesten. Dette helikopteret benyttes av blant annet danske og canadiske myndigheter som en del av redningstjenesten. I så måte ville et besøk hit til landet kunne gjort verdifull info om hva slags erfaringer man har fra disse to land. Ikke minst Canada må vel kunne sies å ha utfordringer av samme karakter som vi har her i landet.

Svar:

I forbindelse med den pågående prosessen omkring anskaffelse av nye redningshelikoptre, ble Justisdepartementet gjort kjent med at det danske forsvaret planla en navigasjonsøvelse i Norge, men at denne nå synes å være avlyst.

Justisdepartementet har i forbindelse med utformingen av dette svaret forespurt Forsvarsdepartementet og blitt informert om at Generalinspektøren for Luftforsvaret ble kontaktet av en av representantene for helikopterfabrikken Agusta Westland i Norge, og forespurt om en promotering i forbindelse med navigasjonsturen. Det ble her foreslått en fremvisning for Luftforsvarets personell og med ønske om at forholdene ble lagt til rette for at utenforstående sivile som stortingsrepresentanter, lokale politikere, media, med flere også kunne tilbys adgang. Svaret fra generalinspektøren var at et besøk med profilering av helikoptertypen med deltakelse fra Forsvaret ikke er ønskelig siden dette lett kan oppfattes som bidrag til

markedsføring og dermed brudd med etiske retningslinjer i anskaffelsesprosesser. På dette grunnlag ble representantens ønske avvist.

Generalinspektøren gjorde det også klart for representanten at et fremstøt av markedsmessig art ift. anskaffelse av redningshelikoptre bør koordineres med Justisdepartementet som har ansvaret for anskaffelsesprosessen av nye redningshelikoptre.

Justisdepartementet har retningslinjer om at alle som er delaktige i anskaffelsesprosessen på statens side ikke skal ha kontakt med aktuelle leverandører utover det som er strengt nødvendig for anskaffelsesprosjektet. Disse retningslinjene er etablert for å sikre ryddighet, etterprøvbarehet og at likebehandlings- og ikke-diskrimineringsprinsippet i Lov om offentlige anskaffelser overholdes.

Justisdepartementet støtter dermed avgjørelsen fra generalinspektøren, og ville ha respondert på samme måte om vi hadde blitt forespurt.

Justisdepartementet er enig i at det er viktig å hente inn informasjon fra markedet og det andre land har opplevd og erfart i forbindelse med sine anskaffelser. Det har av denne grunn vært planlagt og gjennomført et grundig demonstrasjonsprogram, samt besøk til de land som har gjennomført sammenlignbare anskaffelser.

Det kan informeres om at Justisdepartementets anskaffelsesprosjekt nylig har fått en grundig demonstrasjon av det aktuelle helikopter hos leverandøren, på samme måte som anskaffelsesprosjektet har fått demonstrert andre mulige kandidater. I tillegg har anskaffelsesprosjektet besøkt både finsk, britisk, dansk og kanadisk rednings-helikoptertjeneste. Gjennom disse besøkene har vi fått svært god innsikt i de aktuelle redningshelikoptre, og erfaringen disse landene har hatt med både med innføring og bruk av aktuelt helikopter. Justisdepartementet har med andre ord den informasjon som er nødvendig på dette stadiet.

Når aktuelle kandidater har blitt undersøkt gjennom operatør- og leverandørbesøk er det fordi vi er åpne for erfaringsoverføring, noe som også vil videreføres for fremtiden. Dette skal imidlertid skje på en systematisk, ikke-diskriminerende måte ut fra de behov Justisdepartementet har for informasjon.

SPØRSMÅL NR. 847**Innlevert 11. mars 2009 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 25. mars 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Vil statsråden på bakgrunn av den foreslåtte skattereformen i vårt naboland, Danmark, nå vurdere å innføre store skatte, avgifts-, og tollkutt slik at flere nordmenn kommer i arbeid, for å bedre de offentlige finansene, for å bedre konkurransedyktigheten til norske bedrifter og øke valgfriheten til folk flest?»

BEGRUNNELSE:

På rekordtid er en ny skattereform i Danmark snekret sammen, og en avtale mellom den borgelige regjeringen og Dansk Folkeparti kommet på plass.

Allerede neste år skal skattene i Danmark kuttes med 28,5 milliarder kroner.

Beregninger fra det danske finansdepartementet viser at flere vil komme i jobb som følge av skattereformen, som også forbedrer de offentlige finansene i landet med 5,5 milliarder kroner.

Svar:

Regjeringen gikk til valg på å forsterke den norske velferdsmodellen og prioritere utbygging av fellesgoder framfor skattelettelser. Ved å bringe skattnivået tilbake til 2004-nivået og å si nei til nye skattelettelser har vi hatt grunnlag for å bruke mer penger på viktige formål som skole, helse og eldreomsorg. I 2009 og 2010 har vi imidlertid innført midlertidige og målrettede skattelettelser for å dempe virkningen av finanskrisen for næringslivet. Ved at disse lettelsene ikke er permanente vil vi opprettholde vår evne til å finansiere velferd også i årene framover.

Vi mener den norske modellen med et høyt velferdsnivå og tilhørende skattnivå har vist seg robust

til å møte den nåværende krisen i verdensøkonomien, og at vår modell gir mer stabilitet og mindre dramatiske svingninger enn land som i større grad har valgt å ha en mindre offentlig sektor og å holde skattene lavere som andel av BNP.

Det er viktig at skattesystemet er innrettet slik at det bidrar til en velfungerende økonomi, og skattereformene som er gjennomført, har hatt dette som et overordnet siktemål.

De norske skattereformene i 1992 og i 2004-2006 og skattereformen som nå planlegges i Danmark, har enkelte viktige fellestrekk. I begge land har utvidelse av skattegrunnlagene og lavere marginale skattesatser på arbeid vært sentrale elementer. Et sentralt punkt i den danske reformen er økt vekt på grønne skatter. Økt bruk av miljøavgifter står sentralt også i Regjeringens arbeid med det norske skattesystemet.

Det danske skattesystemet er på mange punkter forskjellig fra det norske, og skattenes andel av BNP er klart høyere i Danmark enn i Norge. Utgangspunktet for den danske reformen er dermed ganske forskjellig fra situasjonen i Norge. Mulige forbedringer av norske skatteregler må ta utgangspunkt i de utfordringene som vårt skattesystem og norsk økonomi står overfor.

I begrunnelsen for spørsmålet vises det til at Danmark skal kutte skattene med 28,5 mrd. kroner neste år. Det er verd å merke seg at dette er brutto skattelettelser. Skatte- og avgiftsdelen av avtalen mellom den danske regjeringen og Dansk Folkeparti innebærer en netto lettelse på vel 14 mrd. kroner i 2010 og 8,5 mrd. kroner i 2011. På sikt er skattelettelsene fullfinansiert, hovedsakelig med skatte- og avgiftsskjerper. Dynamiske virkninger er ikke medregnet her.

SPØRSMÅL NR. 848**Innlevert 11. mars 2009 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad****Besvart 17. mars 2009 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Ot. prp. nr. 47 (2007-2008) inneholdt ikke en videreføring av barnehagelovens § 1 tredje og fjerde ledd. Statsråden informerte i brev til Stortinget datert 23. mai 2008 at Kunnskapsdepartementet planla å

sende forslag til følgeendringer på høring høsten 2008 med behandling i Stortinget vårsesjonen 2009.

Kan statsråden gjøre rede for framdrift og status i saken?»

BEGRUNNELSE:

Ot. prp. nr. 47 (2007-2008) inneholdt ikke en videreføring av barnehagelovens § 1 tredje og fjerde ledd fordi Bostadutvalget i sin innstilling ikke tok stilling til dette. Departementet varslet i proposisjonen at de ville komme tilbake til endringer som følge av en ny formålsparagraf, og statsråden informerte i brev til Stortinget datert 23. mai 2008 at Kunnskapsdepartementet planla å sende forslag til følgeendringer på høring høsten 2008 med behandling i Stortinget vårsesjonen 2009. Videre påpekte statsråden at ny formålsparagraf ikke ville tre i kraft før Stortinget har behandlet følgeendringer. Statsråden skrev for øvrig i sitt brev at han mener det bør legges til rette for at den enkelte barnehage skal ha mulighet til å fastsette egne regler om tros- og livssyn i vedtektene som et tillegg til formålsparagrafen. Departementet har nylig via media opplyst at forslaget ikke enda er sendt på høring, men at dette skal skje i løpet av våren. Det er en veldig viktig forutsetning for at et mangfold av ulike barnehager kan eksistere at den enkelte barnehage fortsatt har mulighet til å fastsette egne regler om tros- og livssyn i egne vedtekter.

Svar:

Forslaget til ny formålsparagraf som ble fremmet i Otprp. nr. 47 (2007-2008) Om lov om endringer i barnehageloven (Om formålet med barnehagen) inneholder ikke en videreføring av gjeldende barnehagelov § 1 tredje og fjerde ledd. Dette er fordi at Bostadutvalget i NOU 2007:6 Formål for framtida ikke tok stilling til om tredje og fjerde ledd skulle videreføres.

Departementet skrev i Ot prp. nr. 47 (2007-2008) at vi vil komme tilbake til endringer som følge av ny formålsparagraf. I brev av 23. mai 2008 ble det varslet at departementet planla å sende forslag til følgeendringer på høring høsten 2008 med behandling i Stortinget vårsesjonen 2009. I lys av tidspunktet for Stortingets behandlingen av Ot prp. nr. 47 (2007-2008) og de endringene komiteen foretok i formålsbestemmelsen, var det nødvendig å vurdere følgeendringene nærmere. Departementet tar sikte på å sende på høring et forslag til følgeendringer våren 2009.

SPØRSMÅL NR. 849

Innlevert 11. mars 2009 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 20. mars 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Flytrafikken til og fra Avinors lufthavner gikk i februar 2009 ned med 10,7 % sammenlignet med i fjor. Utenlandstrafikken gikk ned med hele 14,2 % og innenlandstrafikken med 8,9 %. Dette er alvorlig for Avinors inntekter som er basert på ulike former for brukerbetaling og ikke statlige bevilgninger. Avinor har et omfattende investeringsprogram bl.a. for å møte myndighetspålagte tiltak vedr. utvidet sikkerhetsområder og lyanlegg.

Vil statsråden vurdere tiltak for å redusere belastningen på selskapet?»

BEGRUNNELSE:

Avinor har i flere år vært selvfinansiert. I 2008 overførte Avinor ca. 1 mrd. kr. av overskuddet fra de største lufthavnene til driften av det øvrige lufthavnettet. Avinors inntekter er basert på inntekter fra de reisende. Færre reisende gir lavere inntekter. I økonomisk krisetid må det påregnes at flytrafikken redu-

seres. Planlagte investering står derfor i fare for å bli utsatt. Dette kan ha konsekvenser for både sikkerheten på bakken og for de bygge- og anleggssfirma som får kansellert eller utsatt oppdrag som var planlagt igangsatt. Jeg håper derfor statsråden også vil se på tiltak for å lette situasjonen for Avinor. Avklaring av utbyttepolitikk der staten som eeneier signaliseres utbytte og statlig finansiering av myndighetspålagte investeringer kan være gode tiltak. Jeg peker også på at statlig kjøp av lufthavntjenester på regionalnettet kan brukes for å gi selskapet større økonomiske muligheter til å gjennomføre planlagte investeringer i en periode med mindre trafikk og derved mindre inntekter og håper at statsråden også vil se på dette tiltaket.

Svar:

Utgangspunktet for Regjeringens politikk overfor Avinor er at selskapet i størst mulig grad skal finansiere virksomheten gjennom egne inntekter og gjennom intern samfinansiering mellom bedriftsøko-

nomisk lønnsomme og bedriftsøkonomisk ulønnsomme enheter i selskapet.

Hele luftfartsnæringen er nå inne i en krevende periode med nedgang i trafikken og fall i inntektene. Etter flere gode år er dette noe som også får konsekvenser for Avinor. I denne situasjonen må selskapet tilpasse seg, og vi har nylig sett at selskapet har varslet at det vil utsette planlagte investeringer.

Jeg legger til grunn at selskapet i denne situasjonen vil prioritere samfunnsoppdraget sitt, som er å drive et landsomfattende nett av lufthavner og en samlet flysikringstjeneste. Jeg vil i denne sammenheng spesielt understreke at Avinor ikke forbigående kan stenge en lufthavn eller redusere åpningstidene vesentlig uten å ta dette opp med meg.

Som eier har staten et ansvar for å sikre at Avinor

for rammevilkår som gjør at selskapet kan oppfylle de oppgavene selskapet er satt til å ivareta. Staten har bedret rammevilkårene vesentlig for Avinor de siste årene ved at det har blitt åpnet for avgiftsfritt salg ved ankomst fra utlandet og ved at luftfartens infrastruktur har blitt tatt inn i opplegget for merverdiavgiftssystemet. Samtidig har Avinor et ansvar for å drive sin virksomhet mest mulig effektivt innenfor de rammene som gjelder for selskapet.

Jeg har tidligere varslet at jeg vil legge fram en stortingsmelding om virksomheten i Avinor nå i vår. Den siste utviklingen gjør det nødvendig å foreta en grundig gjennomgang av rammevilkårene til Avinor sett opp mot de oppgavene selskapet skal løse. Dette arbeidet er jeg nå i gang med.

SPØRSMÅL NR. 850

Innlevert 12. mars 2009 av stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal

Besvart 19. mars 2009 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Vil statsråden vurdere å instruere utlendingsmyndighetene til å prioritere saksbehandlingen av familiegjenforeningssøknader hvor konsekvensen av lang saksbehandlingstid er at barn blir adskilt fra en forelder i lang tid, og hvor mener statsråden at grensen går for at saksbehandlingstiden ikke lengre er positiv, human og rask?»

BEGRUNNELSE:

Lang saksbehandling i familiegjenforeningssaker er krevende for de berørte. Spesielt krevende er det dersom lang saksbehandlingstid medfører at forelder og barn blir adskilt over lengre tid.

Barnekonvensjonen fastsetter at søknader fra et barn eller dets foreldre om å reise inn i eller ut av en stats territorium med henblikk på familiegjenforening, skal behandles av statene på en positiv, human og rask måte.

Konvensjonen har videre en generell forpliktelse i artikkel 3 om at "barnets beste skal være et grunnleggende hensyn" ved alle handlinger som berører barn. Jeg er klar over at statene er forpliktet til å vurdere hensynet til barnets beste som ett av flere relevante hensyn, ikke som det eneste hensynet.

Svar:

Jeg er enig med representanten Tørresdal i at lang saksbehandlingstid for søknader om familiegjenforening kan innebære en stor belastning for de berørte, og at det er spesielt viktig at en forelder og barn ikke blir adskilt i lengre tid. Muligheten til familieliv er en rettighet av fundamental velferdsmessig betydning. Jeg er derfor opptatt av at saksbehandlingen i disse sakene skal være rask, og det er lagt inn i tildelingsbrevet til etaten at dette skal prioriteres. Jeg er videre opptatt av at regelverk og praksis ikke skaper urimelige hindringer for familieliv og kontakt, og at Utlendingsdirektoratet (UDI) bidrar til dette.

Det er derfor i Arbeids- og inkluderingsdepartementets tildelingsbrev til Utlendingsdirektoratet (UDI) også for 2009 stilt spesielle krav til saksbehandlingen i en del av disse sakene.

Det er et overordnet mål at UDI skal legge til rette for ønsket innvandring samtidig som nødvendig kontroll ivaretas. Videre er det bl.a. satt krav om at følgende sakstyper skal prioriteres:

- Søknader relatert til arbeidsinnvandring, herunder søknader om familiegjenforening med arbeidsinnvandrere
- Søknader om familiegjenforening fra barn som søker alene,

Målet er at disse sakene skal behandles innen henholdsvis 3 og 6 måneder. Kontrollaspektet gjør imidlertid at sakene kan være meget komplekse. Der som en sak mangler dokumentasjon eller opplysninger kan saken ta lenger tid enn ønskelig. Det kan være tvil om identiteten som tilsier at det er behov for verifiseringer eller DNA-testing. Det kan være tvil om de opplysningene og dokumentene som er fremlagt, blant annet dokumentasjon på foreldreretten og

lignende. Dette innebærer også at en sak som fremstår som kurant ved innlevering til politiet eller utenriksstasjonen, kan vise seg å være mer ressurs- og tidkrevende enn andre saker.

Barnets beste skal være et grunnleggende hensyn i saksbehandlingen, jf. FNs barnekonvensjon som gjennom menneskerettsloven er gjort til norsk lov. Derfor er disse sakene gitt høy prioritet.

SPØRSMÅL NR. 851

Innlevert 12. mars 2009 av stortingsrepresentant Erna Solberg

Besvart 18. mars 2009 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Onsdag 11. februar 2009 gikk det ut oppsigelsesvarsel til flere ansatte ved Hunstad skole i Bergen, og i tillegg mottok vikarer og administrativt ansatte oppsigelser. Bemanningen skal reduseres med over 30 % som følge av at regjeringen kutter i bevilgningen til skolen. Hunstad er en statlig spesialskole for hørselshemmede, og regjeringen har ikke varslet at den ønsker noen omlegging av denne strukturen.

Hvorfor velger Regjeringen å kutte i tilbudet til hørselshemmede elever ved Hunstad skole?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen har valgt å kutte betydelig i bevilgningen til Hunstad skole. Dette medfører i disse dager store reduksjoner i det pedagogiske tilbudet til de hørselshemmede elevene ved skolen. Hunstad skole tar inn elever fra både Sogn og Fjordane, Rogaland og Hordaland, så det er et omfattende tilbud som med dette blir svekket. Skolen er underlagt Statped Vest, som er et statlig spesialpedagogisk kompetansesenter for Vest-Norge - og som igjen er direkte underlagt Regjeringen.

Det kan synes som om kuttet fra Regjeringen er et uttrykk for et ønske om å legge ned tilbudet ved Hunstad skole. I så fall er det oppsiktsvekkende at Regjeringen ikke er redelige nok til å fremme et forslag om dette, for det oppleves svært frustrerende både for elevene, foresatte og tilsatte når det kuttet så kraftig i et viktig tilbud uten noen faglig begrunnelse. Den betydelige kompetansen som institusjonen har bygd opp gjennom mange år står nå i fare for å forsvinne. FAU-lederen ved skolen omtaler det som "en

ren rasering av et godt undervisningstilbud". Reduksjonen i tilbudet vil selvsagt også få konsekvenser for tegnspråket samlet sett i Norge.

Det er viktig å sikre hørselshemmede barn den samme kvaliteten i opplæringen som andre barn får. Dagens regjering lovet i valgkampen i 2005 at penge- ne skulle strømme til den norske skolen, og SVs partileder Kristin Halvorsen uttalte til Dagsavisen 25. august 2005 at "hvis vi kommer i Regjering skal Norge få en skole det skinner av". Vi vet i dag at over halvparten av kommunene skal kutte i sine skolebudsjetter i 2009, og det i dag er færre lærerårsverk i grunnopplæringen enn det var da dagens regjering overtok i 2005. Tilbudet til de hørselshemmede elevene ved Hunstad skole er nå i ferd med å bli alvorlig svekket som følge av kuttene, og verken elever, foresatte eller tilsatte føler det er "en skole det skinner av".

Svar:

Hunstad skole er underlagt Statped Vest, som er ett av 13 statlige spesialpedagogiske kompetansesentre i Statped. Bevilgningene til Statped går over kap. 230 i statsbudsjettet. Statped Vest mottar en samlet bevilgning som skal dekke all drift underlagt sentret. I tildelingen er det synliggjort hvor mye av bevilgningen som er beregnet til internat- og skoledrift. Det er likevel direktøren ved Statped Vest som har ansvar for å prioritere innenfor rammene til den totale virksomheten, og fordele de økonomiske midlene mellom ulike avdelinger, skolene inkludert.

Den samlede bevilgningen til Statped Vest er noe redusert i 2009 i forhold til 2008. Denne reduksjonen knytter seg blant annet til en generell justering på

kap. 230 i statsbudsjettet og til redusert etterspørsel i deler av virksomheten. Den delen av tildelingen til Statped Vest som er beregnet på skole- og internatdrift ved Hunstad skole, er for våren 2009 videreført på samme nivå som tildelingen for høsten 2008. Midlene til skole- og internatdrift for høsten 2009 tildeles etter søknad for skoleåret 2009/2010 fra de ulike kompetansesentrene.

De siste to tiårene har tallet på heltidselever ved alle kompetansesentrene som arbeider med hørselshemmede gått ned. Tilsvarende som ved andre sentre, har også Hunstad skole nå færre helårselever, samtidig som antall deltidselever har gått noe opp. Dette er en utvikling vi ser på landsbasis og som har bakgrunn i foreldrenes valgmulighet mht. skoletilbud, jf. St.meld. nr 14 (2003–2004) og Innst. S. nr. 161 (2003–2004). Foreldre med hørselshemmede barn velger i dag i stor grad lokale opplæringstilbud for sine barn, fremfor heltidsopplæring ved ett av de statlige kompetansesentrene. Dette har gjort det nødvendig for kompetansesentrene i Statped å dreie til-

budet til barn og unge med hørselsvansker, og en større del av ressursene går til utadrettet virksomhet, deriblant råd og veiledning til kommuner og skoler, samt til arbeid overfor barn og unge med cochlea implantat. Kompetansesentrene gjør videre en betydelig innsats knyttet til opplæring av foreldre i tegnspråk.

Høsten 2008 ble bevilgningen knyttet til drift av Hunstad skole noe redusert i forhold til tidligere år. Dette hadde bakgrunn i elevtallsutviklingen som er beskrevet over, og at et internat var lagt ned pga. lav etterspørsel. Statped Vest har i 2009 valgt å redusere antall stillinger ved Hunstad skole, basert på en helsevurdering av behov og tilbud til hørselshemmede elever i sitt område.

Kunnskapsdepartementet mener at elevene ved Hunstad skole får et forsvarlig pedagogisk tilbud innenfor de rammene skolen har fått til disposisjon.

Avslutningsvis viser jeg til Midtlyngutvalget som vil komme med en offentlig utredning innen 1. juli 2009. Utvalget ser blant annet på dimensjonering og oppgaver i Statped.

SPØRSMÅL NR. 852

Innlevert 12. mars 2009 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 20. mars 2009 av kommunal- og regionalminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Som en konsekvens av finanskrisen så er det nå flere eksportrettede møbelbedrifter som nå ser seg nødt til å redusere eller legge ned sin virksomhet. Dette får betydelige konsekvenser for en del mindre kommuner gjennom at de opplever en betydelig vekst i arbeidsledigheten på relativt kort tid. 2 slike kommuner er Stranda og Stordal på Sunnmøre, og Stranda har allerede sendt søknad om omstillingsmidler.

Vil statsråden bidra til at disse kommunene får omstillingsmidler på linje med det som Høyanger kommune får?»

BEGRUNNELSE:

En rekke eksportbedrifter blant, annet innen møbelindustrien, sliter i dag med virkningene av finanskrisen. Mange av disse bedriftene er hjørnestensbedrifter i flere mindre kommuner, og da veldig ofte konsentrert til noen få kommuner på Sunnmøre. Dette gjør at når denne typen bedrifter må legge ned sin virksomhet, eller sterk redusere så får dette store

konsekvenser for disse kommunene. Når nå bedriften Ekornes legger ned sin fabrikk i Stranda kommune vil dette medføre en betydelig ledighet i en relativt liten kommune. Denne situasjonen er å sammenlikne med den som Høyanger kommune er inne i, og der staten nå har bevilget 37 millioner i omstillingsmidler. Undertegnende er kjent med at også Stranda kommune har søkt om denne typen omstillingsmidler og jeg håper i den forbindelse at statsråden vil medvirke til at også de kommunene som nå får betydelige problemer som følge av sviktende marked innen møbeleksporten får de sammen muligheter som Høyanger kommune vedrørende omstillingmidler.

Svar:

La meg aller først uttrykke medfølelse med de mange enkeltpersoner som blir berørt når arbeidsplasser blir nedlagt eller står i fare for å bli det.

Kommunal- og regionaldepartementet sine virkemidler er i stor grad delegert til fylkeskommunene. Dette innebærer at fylkeskommunene har hovedansvaret for omstillingsarbeidet i eget fylke. Bedrifts-

rettede virkemidler håndteres av Innovasjon Norge. Fra tid til annen oppstår det imidlertid situasjoner hvor størrelsen på de endringer som utløser omstillingsbehovet gjør at virkemiddelapparatet, fylkeskommunen og kommunene gjennom sine ordinære budsjetter ikke har ressurser til å bistå i tilstrekkelig grad. I slike situasjoner kan det være nødvendig med en ekstrainsats fra staten.

Regjeringen har derfor vedtatt kriterier for når det kan være aktuelt for staten å bidra med økonomiske midler. Kriteriene er at "Reduksjonen i den direkte sysselsettingen i hjørnesteinsbedriften/næringen bør være meget betydelig over en 3-års periode, og reduksjonen bør som hovedregel utgjøre minst 15 prosent av den totale sysselsettingen i kommunen. I absolutte tall bør nedleggelsen som et minimum ligge på 150 personer. I helt særskilte tilfeller bør det imidlertid vurderes om en kan gå noe lavere på små og isolerte steder."

I en totalvurdering av situasjonen i området skal det imidlertid også legges vekt på reduksjonen i den

indirekte sysselsettingen, den generelle arbeidsledigheten og mulighetene for pendling innenfor den aktuelle bo- og arbeidsmarkedsregionen. I tillegg kan det også være aktuelt å ta i betraktning trygdebudsjettets størrelse, andel yrkesaktive i kommunen og også økonomien i den aktuelle kommunen for å få et mest mulig komplett bilde av tilstanden i lokalsamfunnet.

Høyanger kommune oppfylte kriteriene for å motta statlige omstillingsmidler. Etter en gjennomgang av situasjonen i Høyanger vedtok regjeringen at kommunen får 30 mill. kr i omstillingsmidler og 7 mill. kr i ekstraordinære skjønnsmidler.

Stranda kommune sendte en søknad, om statlige ekstraordinære omstillingsmidler og ekstraordinære skjønnsmidler, til Kommunal- og regionaldepartementet 5.3.2009. Søknaden vil bli behandlet i henhold til kriterier for statlig ekstrainsats i omstillingsområder. Stranda kommune har bedt om et møte med Kommunal- og regionaldepartementet, og vi stiller oss positive til dette.

SPØRSMÅL NR. 853

Innlevert 12. mars 2009 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen

Besvart 23. mars 2009 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Fisjon er, etter avgiftsmyndighetenes praksis en justeringshendelse, og det er vanlig å overføre rett og/eller plikt til justering i slike tilfeller. Når fisjoner gjennomføres ved bruk av hjelpeselskap oppstår det et problem ved at hjelpeselskapet ikke oppfyller kravet til virksomhet, noe som gir plikt til å innbetale avgift til staten. Betalingsplikten kan gjelde betydelige beløp. Dette er antagelig ikke hensikten med regelverket.

Vil Regjeringen endre reglene slik at problemet blir løst?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til brev av 2. oktober 2008 fra Ernst & Young Tax Advokatfirma AS til Finansdepartementet, ved Skattelovavdelingen, hvor problemstillingen beskrives i kapittel 6.2 Fisjon der det benyttes "hjelpe-selskap".

Finansdepartementet ba i brev av 8. oktober 2008 Skattedirektoratet besvare henvendelsen.

Skattedirektoratet skriver i brev av 17. februar

2009, kapittel 6, at beskrivelsen Ernst & Young kommer med medfører riktighet, og at utfisjonering til "hjelpe-selskap" kan utløse samlet justeringsplikt. Direktoratet skriver imidlertid at regelverket ikke gir rom for å se bort fra en slik justeringshendelse.

Av dette kan det slutes at regelverket trenger å justeres for at fisjon skal kunne gjennomføres ved bruk av "hjelpe-selskaper" på en praktisk måte uten at det utløser utilsiktet betalingsplikt.

Svar:

Jeg er kjent med at Skattedirektoratet i brev av 17. februar 2008 har uttalt at overføring av fast eiendom (kapitalvare) ved en utfisjonering til "hjelpe-selskap", som beskrevet i ditt spørsmål, kan utløse samlet justeringsplikt hos det utfisjonerende selskapet. Jeg ser argumentene for at en slik forståelse av regelverket kan virke uheldig, og jeg vil derfor i samarbeid med Skattedirektoratet se nærmere på om det eventuelt bør skje en endring av reglene på dette området.

Jeg vil imidlertid gjøre oppmerksom på at datterselskapet som i realiteten eller til slutt overtar eien-

dommen, vil kunne "oppjustere" sitt fradrag for inngående avgift i den grad dette selskapet tar eiendommen i bruk i avgiftspliktig virksomhet innenfor justeringsperioden. Det er med andre ord ikke tale om at

fradragsretten for inngående avgift går tapt i dette tilfellet, men en likviditetsulempe som oppstår når eiendommen overføres via et "hjelpeselskap".

SPØRSMÅL NR. 854

Innlevert 12. mars 2009 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 23. mars 2009 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Varebiler med totalvekt under 7 501 kg men med godsrom og bredde som for avgiftsgruppe B betaler engangsavgift som for personbiler, hvis de har flere enn ordinære seteplasser etter gruppe B. Dette medfører at bedrifter og andre brukere må kjøpe 2 biler for å dekke sine behov for transport med de miljøkonsekvenser det medfører.

Vil statsråden vurdere endringer i avgiftsgrupperingen som kunne avhjelpe dette miljøproblemet, og hvilket provenytap antar statsråden det har om endringen ble gjennomført?»

Svar:

Med varebiler klasse 2 (avgiftsgruppe B) forstås kjøretøy som teknisk defineres som N1 kjøretøy og i tillegg oppfyller nærmere bestemte tilleggskrav, her-

under at bilen ikke kan ha mer enn én seterad. Kjøretøy med flere enn én seterad må registreres som personbil. For varebiler klasse 2 betales 22 prosent av den avgift som skal betales dersom kjøretøyet hadde vært registrert som personbil.

Den store avgiftsforskjellen mellom varebiler klasse 2 og personbiler skaper incentiver til å anskaffe typiske næringskjøretøy til privat bruk. Det er derfor nødvendig med en relativt streng definisjon av hvilke kjøretøy som kan registreres som næringskjøretøy. Kravet om at varebiler klasse 2 kun kan ha én seterad er et hensiktsmessig krav i så måte.

Eventuelle endringer i bilavgiftene må utarbeides og presenteres i forbindelse med de årlige budsjettene. På bakgrunn av at det ikke forligger et forslag til alternativ avgiftmessig avgrensning av varebiler, er det ikke mulig å anslå et provenytap.

SPØRSMÅL NR. 855

Innlevert 12. mars 2009 av stortingsrepresentant Gunvald Ludvigsen

Besvart 19. mars 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Vil statsråden akseptere at den nybygde rusposten på Nordfjordeid i Helse Førde blir stående tom etter at den er ferdigstilt i september 2009?»

GRUNNGJEVING:

Helse- og omsorgsministeren har gledeleg nok flagga høgt at rusfeltet skal prioriterast høgare. I styringsdokumenta til dei regionale helseføretaka vert

det peika på at rusområdet skal prioriterast høgt. Styreleiaren i Helse Vest, Oddvar Nilsen, har så seint som i ein kronikk i Fjordabladet i dag (12. mars.2009), streka under at rus, rehabilitering og psykisk helsevern skal styrkast vesentleg innan Helse Vest. Han seier vidare i kronikken at "Satsinga på rusfeltet er basert på ein regional plan for rusomsorga på Vestlandet. Eit vesentleg punkt er at rusfeltet skal integrerast i dei eksisterande sjukehusenestene".

Helse Førde har til no ikkje hatt tilfredsstillande tilbod til pasientar innan rusfeltet i eige føretaksområde. Etter det eg får opplyst, nytta difor Helse Førde 23 millionar kroner til kjøp av plassar utanfor eige helseføretak til denne pasientgruppa i 2008. På Nordfjordeid, i Helse Førde, er det under bygging ein ny ruspost med ti plassar for unge vaksne.

Nybygget er knytt til Nordfjord Psykiatrisenter og det somatiske sjukehuset, Nordfjord sjukehus, ligg berre eit steinkast frå den nye rusinstitusjonen. Det nye tilbodet er såleis vel-integrert i dei eksisterande spesialisthelsetenestene på Nordfjordeid. Konseptet har fått mange godord, mellom anna frå statssekretær Rigmor Åserud.

Den nye rusposten vil stå ferdig i september 2009 og driftsstart har vore planlagt til umiddelbart etter ferdigstilling av byggeprosjektet.

Årlege driftskostnader er rekna til omlag 15 millionar kroner. Den administrative leiinga i Helse Førde melder no at det ikkje vil bli driftsstart i 2009. Dette inneber at den nybygde rusposten på Nordfjordeid vil bli ståande tom og at eit sårt tiltrengt tilbod til rusmisbrukarar i Sogn og Fjordane ikkje vert oppretta før tidlegast langt inn i 2010.

Svar:

Representanten Ludvigsen spør om jeg vil akseptere at den nybygde rusposten på Nordfjordeid i Helse Førde blir ståande tom etter at den er ferdigstilt i september 2009.

Helse Vest har informert meg om at styret i Helse Førde i sin behandling av budsjett for 2009 ikke forutsatte oppstart av pasientbehandling ved rusposten på Nordfjordeid i 2009. Dette henger bl.a. sammen med at hovedentreprisen tidligst er ferdig i september, mens uteområdene og deler av innvendig ferdigstilling gjenstår til 2010. Jeg har fått opplyst at den nye rusposten skal settes i drift i 2010.

Helse Førde hadde i 2008 store kostnader til gjestepasienter på rusområdet. Denne situasjonen er det tatt tak i. Helse Vest har sammen med Helse Førde også iverksatt et prosjekt ved psykiatrisk klinikk, avdeling Tronvik, som vil gjøre det mulig å gi denne pasientgruppen et adekvat behandlingstilbud i eget foretak. Helse Førde HF har i dag ingen døgnplasser i eget opptaksområde. Gjennom utvikling av tilbud på Tronvik og etablering av ny ruspost på Nordfjordeid tas det et stort løft innen rusomsorgen i Helse Førde i 2009 og 2010.

Styret i Helse Førde skal i neste styremøte behandle en samlet rusplan for foretaket.

Etter min vurdering har Helse Vest og Helse Førde HF her tatt et konstruktivt grep for å bedre rustilbudet i det aktuelle opptaksområdet. Jeg kan ellers forsikre representanten Kvassheim om at jeg følger nøye med på utviklingen i behandlingstilbudet på rusfeltet i alle de fire helseregionene.

Jeg håper representanten Ludvigsen her har fått tilfredsstillende svar på sitt spørsmål.

SPØRSMÅL NR. 856

Innlevert 12. mars 2009 av stortingsrepresentant Kari Kjonaas Kjos

Besvart 19. mars 2009 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Synes statsråden det er rimelig at mennesker som utfører en viktig samfunnsoppgave, som omsorg av sterkt pleietrengende, og for dette mottar en godtgjørelse i form av omsorgslønn for pleien, får avkorting av alderspensjonen og at graden av avkorting er akseptabel?»

BEGRUNNELSE:

En 69 år gammel dame fra Østfold har en søster med Downs syndrom, som hun har stelt hjemme i 39 år. I 2007 mottok hun alderspensjon. I tillegg til alderspensjonen mottok hun 152 000 kroner i omsorgs-

lønn fra kommunen for pleie av sin søster. Omsorgslønn har vært innvilget de siste 6 årene. Hun er nå blitt gjort oppmerksom på fra sitt stedlige NAV-kontor at hun ikke kunne motta omsorgslønn samtidig som hun mottok alderspensjon. NAV krever nå tilbakebetalt store deler av den mottatte pensjonen for 2007. Damen har også mottatt omsorgslønn for årene 2008 og 2009 samtidig med pensjon og vil antagelig få samme krav om tilbakebetaling av utbetalt pensjon for disse årene. En av begrunnelsene fra NAV for å trekke tilbake store deler av den utbetalte omsorgslønnen er at omsorgslønn ikke er likestilt med annen skattepliktig lønn når en mottar alderspensjon. Sett i lys av at mennesker som påtar seg store og tunge om-

sorgsoppgaver sparer det offentlige for store utgifter synes denne kvinnen at det er urimelig at hennes omsorgslønn i tillegg til å gi avkorting av pensjon skal behandles annerledes enn vanlig lønnsinntekt.

Svar:

Alderspensjon fra folketrygden mellom 69 og 70 år skal avkortes mot eventuell inntekt som vedkommende måtte ha. Det er bare pensjongivende inntekt, dvs. personinntekt etter skatteloven, som fører til eventuell begrensning i alderspensjonen. Pensjonen reduseres i så fall med 40 prosent av pensjongivende inntekt som overstiger to ganger folketrygdens grunnbeløp, kr. 140 500 etter satsen pr. 1. mai 2008. Tidligere gjaldt samme begrensning også mellom 67 og 69 år, men den ble fjernet for 67-åringene fra 1.1.2008 og for 68-åringene fra 1.1.2009. En eventuell ytterligere liberalisering av inntektsprøvingen for alderspensjonister, dvs. også for 69-åringene, vil det være naturlig å vurdere i forbindelse med statsbudsjettet for 2010.

Omsorgslønn er en ordning som kommunene er forpliktet til å ha, men er ikke en ubetinget rett for den enkelte. Det følger av sosialtjenesteloven § 4-2 bokstav e, jf. § 4-3. Omsorgslønn er en ordning som skal bidra til å legge til rette for privat omsorgsarbeid fra pårørende og andre når det blir regnet for det beste

for den som har behov for tjenestene, og dersom pårørende eller andre selv ønsker det. Kommunen skal på sin side basere sitt vedtak om omsorgslønn på en bred, skjønsmessig og helhetlig vurdering, hvor omsorgslønn blir sett i forhold til andre pleie- og omsorgstjenester. Kommunen skal ikke ta hensyn til vedkommendes økonomi ved tildeling av omsorgslønn. Omsorgslønn regnes som inntekt etter skatteloven. Omsorgslønn hører for øvrig under Helse- og omsorgsdepartementets ansvarsområde.

Siden omsorgslønn regnes som annen arbeidsinntekt, gjelder de samme avkortingsreglene for alderspensjonister som mottar omsorgslønn, som for alderspensjonister som har annet inntektsgivende arbeid.

Ut fra opplysningene i brevet kan det synes som det her foreligger en misforståelse. Det er noe uklart om vedkommende har fått krav om betale tilbake for mye utbetalt pensjon eller om også omsorgslønnen er trukket tilbake. Det er alderspensjonen som skal avkortes dersom en pensjonist mellom 69 og 70 år mottar omsorgslønn som overstiger fribeløpet på 2G, på samme måte som om vedkommende hadde hatt annen form for inntekt. Det er derfor også bare eventuelt for mye utbetalt pensjon som det kan være aktuelt å kreve tilbake.

SPØRSMÅL NR. 857

Innlevert 12. mars 2009 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner

Besvart 20. mars 2009 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Tyveriet av maleriet "La de små barn komme til meg" fra Larvik Kirke har avdekket dårlig sikring og mangelfull registrering av kirkens kulturskatter. Det tilsier at det bør settes ned et ekspertutvalg som kan gi råd til kirker og kommuner om sikring av kulturskattene, og utarbeide oppdaterte retningslinjer. Et slikt utvalg bør samle ekspertise fra politi, forsikringsbransjen, Riksantikvaren og kirken.

Vil statsråden nå ta konkrete initiativ for å sikre kulturskattene, og vurdere nedsettelse av et slikt utvalg?»

Svar:

Av landets 1620 kirker er nær 1000 fredet eller utpekt som kulturhistorisk verdifulle kirker. Mange

av kirkebyggene, med interiører og utsmykning, er enestående kilder til forståelse av norsk kulturhistorie og blant de mest betydningsfulle fellesverdiene vi har. Nær alle kirkene i Norge eies av soknene (menighetene). Det er derfor de lokale kirkelige organene som har ansvaret for forvaltningen av kirkene. Dette ansvaret omfatter også sikring og registrering av kunstgjenstander i kirkene. Kommunene har det økonomiske ansvaret for kirkenes vedlikehold og drift, herunder sikringstiltak. Soknets forvaltningsansvar og kommunens finansieringsansvar gjelder for alle kirker som er i bruk som kirke, uansett vernestatus. Alle kirkebyggene er i aktiv bruk til blant annet gudstjenester og kirkelige handlinger, og menighetene står i en spenning mellom å sikre inventaret på en forsvarlig måte og å sørge for at kirken er åpen for ulike former for bruk.

Jeg mener at det er viktig å fastholde at ansvaret for kirkebyggene og kirkekunsten i første rekke er et ansvar for lokalsamfunnet. I tråd med dette mener jeg også at det viktigste nasjonale og generelle bidraget til at kirkebyggene og kirkekunsten blir forsvarlig forvaltet, er å sikre kommunenes økonomiske evne til å ivareta sitt ansvar. Den betydelige styrkingen av kommuneøkonomien i de senere årene er det fremste bidraget til det. Staten har likevel etablert særlige tiltak på kirkebyggfeltet. St.meld. nr. 17 (2007–2008) gir på s. 122-123 en oversikt over nasjonale tiltak.

De siste årene har Kultur- og kirkedepartementet bevilget særlige midler til brann- og innbruddsforebyggende tiltak til KA kirkelig arbeidsgiver- og interesseorganisasjon (KA). Kirkebranner har vært den viktigste årsaken til ødeleggelse av kirkens kunst- og kulturminneverdier. I perioden 1975 til 2005 ble i gjennomsnitt en kirke i året totalskadet av brann. Brannverntiltak har derfor vært prioritert i bruken av disse midlene, og de siste fem årene har ingen kirker fått totalskade på grunn av brann.

Fra og med 2007 er en større andel av midlene brukt på tyverisikring. KA igangsatte da et eget prosjekt kalt Sikring av kirkeinventar. Bakgrunnen var blant annet at det forelå lite samlet informasjon om de store mengdene verdifulle kunst- og kulturgjenstander som finnes i kirkene, at mange kirker ikke hadde tilfredsstillende sikring av verdigjenstander, at Økokrim informerte om en økende tendens i Europa til tyveri av såkalt sakral kunst, og at KA erfarte at en rekke kirkelige fellesråd etterspurte råd og veiledning om sikring og bevaring av verdifullt inventar.

Formålet med prosjektet er å gjennomføre ulike tiltak for å gjøre kirkeforvalterne bedre i stand til å ar-

beide systematisk og kvalifisert med sikring av kirker og kirkeinventar.

KA opplyser at prosjektet inneholder følgende hovedområder:

- samarbeid med Økokrim
- utarbeidelse av en mal for sikkerhetsvurdering av kirkebygg
- utarbeidelse av en veileder for sikring av kirkebygg (referansegruppe med representanter fra Økokrim, Riksantikvaren, NIKU (Norsk institutt for kulturminneforskning), forsikringsselskaper og ABM-utvikling (Statens senter for arkiv, bibliotek og museum)
- registrering/dokumentasjon av alt inventar i kirkebyggdatabasen som tilfredsstillende den internasjonale standarden for registrering av kunst- og kulturgjenstander
- kurs- og rådgivningsvirksomhet for de lokalt ansvarlige på feltet

Etter KAs oppfatning er det pågående arbeidet med sikring og registrering av kirkekunst langt på vei i tråd med forslagene som framkommer i spørsmålet fra representanten Jan Tore Sanner. Arbeidet involverer de sentrale instansene på feltet, instanser som Sanner også peker på som aktuelle deltakere i et utvalgsarbeid. Jeg vil i samråd med KA vurdere hvordan det er mest hensiktsmessig at samarbeidet mellom de aktuelle instansene på dette feltet organiseres, og om det bør iverksettes ytterligere tiltak for å styrke arbeidet med sikring av kirkens kunst- og kulturskatter.

SPØRSMÅL NR. 858

Innlevert 12. mars 2009 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal

Besvart 19. mars 2009 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Fjærfeproducentene i Østfold frykter økonomisk katastrofe ved større utbrudd av fugleinfluensaen. Østfold er store på fjærfeproduksjon. Lederen i Norges fjærfelag etterlyser at staten må ta et større økonomisk ansvar enn dagens system legger opp til. Dette mener de bl.a. må skje ved omfattende nedslakting eller at kjøtt og egg ikke kan leveres til forbruker.

Vil staten opprette et fond for avhjelping ved alvorlige utbrudd av fugleinfluensa?»

Svar:

Faren for at vi skal få et utbrudd av alvorlig fugleinfluensa nå vurderes av Veterinærinstituttet som lav. Når fugletrekkingen starter i løpet av april vil imidlertid risikoen for utbrudd kunne bli noe forhøyet. Situasjonen følges løpende av Mattilsynet og Veterinærinstituttet bistår med risikovurderinger og prøvetaking. Myndighetene har en detaljert beredskapsplan og et utstrakt samarbeid med de andre EØS-landene.

Ved utbrudd av alvorlig eller høypatogen fugleinfluenza vil Mattilsynet kunne gi pålegg om nedslakting og sanering. Matloven har egne bestemmelser om rett til erstatning ved slike offentlige pålegg. Det er med hjemmel i Matloven fastsatt forskrift om erstatning etter offentlige pålegg som regulerer dette nærmere. Utgiftene ved denne erstatningsordningen dekkes av bevilgningen på post 73, kapittel 1143. Dette er en overslagsbevilgning nettopp på grunn av at det kan bli større utbrudd av alvorlig dyresjukdom med omfattende nedslakting og store kostnader.

Virksomheter som ved et utbrudd av fugleinfluenza befinner seg innenfor sonen uten selv å være

smittet, vil kunne få dispensasjon fra Mattilsynet til å levere dyr til slakt på visse betingelser, når dette vurderes som smittemessig trygt. I forbindelse med utbruddet i Trøgstad ble det av Mattilsynet gitt klarsignal for slik slakting. Det viktig at slakterinæringen for fremtiden er forberedt på å kunne håndtere en slik situasjon for å redusere tap mest mulig.

Mattilsynet, Statens landbruksforvaltning og næringen ser på fremtidige rutiner i fellesskap for å sikre smidig håndtering av eventuelle utbrudd, innenfor regelverket og de budsjettmessige rammene som Stortinget har vedtatt.

SPØRSMÅL NR. 859

Innlevert 12. mars 2009 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy

Besvart 23. mars 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Det ble i oppdragsdokumentene for 2008 til de regionale helseforetakene bedt om at Helse Sør-Øst skulle foreta 100 nye Cochlea-implantatoperasjoner, Helse Midt 40 nye CI-operasjoner og Helse Vest 60 nye CI-operasjoner.

Hvordan har de regionale helseforetakene fulgt dette opp?»

Svar:

Departementet har nylig startet gjennomgangen av årlig melding for 2008 fra de regionale helseforetakene, for å vurdere om styringskravene er fulgt opp.

Helse Vest RHF rapporterer om 53 utførte operasjoner, Helse Midt-Norge RHF om 27 utførte operasjoner og Helse Sør-Øst RHF om 38 utførte operasjoner. Samlet er det da utført 118 Cochlea-implantatoperasjoner av voksne i 2008. Det er riktig at måltallet var henholdsvis 60, 40 og 100 operasjoner, dvs. 200 operasjoner samlet.

Helse Midt-Norge RHF og Helse Nord RHF ble i oppdragsdokumentene for 2008 også pålagt å samarbeide om operasjon av voksne ved St. Olavs Hospital. Årlig melding viser at det er ført samtaler mellom foretakene, men styringskravet synes ikke å være gjennomført.

Jeg har bedt om en redegjørelse fra Helse Sør-Øst RHF om situasjonen ved Rikshospitalet for Cochlea-implantatoperasjoner. Det regionale helseforetaket opplyser at Rikshospitalet, på grunn av en ekstraordinær ressursituasjon i 2008, har måttet prioritere barn som trenger implantat. Sykdom hos sentrale fagpersoner og problemer med å få erstattet disse har vært den viktigste årsaken. Forholdene ble av Helse Sør-Øst RHF påpekt og drøftet med Rikshospitalet i 2008, men situasjonen bedret seg først mot slutten av året.

Når det gjelder operasjon av barn, opplyser Helse Sør-Øst RHF at alle henviste barn med indikasjon for Cochlea-implantat ble operert.

Fra november 2008 har Rikshospitalet startet et forsøk med at utvalgte pasienter blir operert ved dagkirurgi. Dette har vist seg så vellykket at om lag halvparten av pasientene nå blir operert dagkirurgisk. Videre har Helse Sør-Øst RHF gitt Rikshospitalet en særskilt tildeling på 5 mill. kroner for å øke kapasiteten på CI-operasjoner i 2009.

Jeg er ikke tilfreds med det store avviket mellom mål og resultater for nye Cochlea-implantater, og vil sørge for at de regionale helseforetakene på en bedre måte følger opp styringskravene både når det gjelder totalt volum og samarbeid mellom helseregionene.

SPØRSMÅL NR. 860**Innlevert 12. mars 2009 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli****Besvart 19. mars 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«I hvilken grad har kommunene utnyttet muligheten for å stille vilkår om at fastlegene skal delta i allmennt medisinsk offentlig legearbeid, herunder i sykehjem, skolehelsetjeneste og i helsestasjoner?»

BEGRUNNELSE:

I henhold til fastlegeforskriften og sentralt avtaleverk kan, kommunen stille vilkår om at fastlegene skal delta i offentlig, allmennt medisinsk legearbeid i inntil 7,5 timer pr uke. Det er bred politisk enighet om å styrke helsetjenesten i kommunene, herunder legetjenesten i sykehjem, skolehelsetjeneste og helsestasjoner.

Svar:

Jeg vil først få minne om at kommunen etter kommunehelsetjenesteloven § 1-3 er ansvarlig for å sørge for alle typer allmennt legetjenester, både fastlegeordning, legevaktjeneste og allmennt medisinsk offentlig legearbeid i sykehjem, skoler, fengsler mv. Med unntak av forholdene i de større byene er det som oftest de samme legene som utfører alle typer allmennt medisinsk virksomhet.

I henhold til fastlegeforskriften og sentralt avtaleverk kan, som representanten påpeker, kommunen stille vilkår om deltakelse i allmennt medisinsk offentlig legearbeid i inntil 7,5 timer per uke (forskriften § 12 b, Rammeavtalen mellom KS og Legeforeningen pkt. 12.1). Dette gjelder vel og merke ved såkalt full kurativ virksomhet. Fastlegen har på sin side rett til en forholdsmessig avkorting av listelengden.

Bestemmelsen om krav til deltakelse i allmennt medisinsk offentlig legearbeid er en minimumsbestemmelse, dvs. at det i prinsippet står den enkelte kommune fritt å inngå avtale om mer enn 7,5 timer per uke hvis partene er enige om det. I forbindelse med pålegg skal kommunen tilstrebe en lik fordeling av disse oppgavene mellom kommunens allmennt leger.

En kartlegging av legers deltakelse i offentlig legearbeid i 36 kommuner i 2002, viste at mer enn 70 prosent av legene i utvalget arbeidet mindre enn 7,5 timer i uka med offentlig legearbeid. Over halvparten av legene utførte offentlig legearbeid mellom 4 og 8 timer i uken, mens 22 prosent arbeidet mer enn 7,5 timer per uke med denne type arbeid (Godager 2003). Til sammenligning viste en nasjonal kartlegging av legetjenesten i sykehjem i 1999 at 23 prosent av sy-

kehjemslegene arbeidet mer enn 8 timer per uke i sykehjemmet (Statens helsetilsyn 1999).

Undersøkelsen så også på omfang av offentlig legearbeid i forhold til legens listelengde. Omfanget av offentlig legearbeid er størst i de minst sentrale kommunene. Dette gjelder både gjennomsnittlig antall timer per lege med 9,5 timer og legeårsverk per innbygger med gjennomsnittlig 26,7 årsverk per 100 000 innbyggere. Tilsvarende tall for de mest sentrale kommunene er 6,4 timer og 11,5 årsverk (Godager 2003). Gjennomsnittslengden på fastlegenes lister er betydelig lavere i små enn i store kommuner. Andelen fastlønnte leger er dessuten større i mindre kommuner. En mulig forklaring kan dermed være at leger i mindre kommuner har bedre kapasitet og/eller andre motiver for å utføre allmennt medisinsk offentlig legearbeid. Undersøkelsen viste at det var flere av legene som ikke hadde fylt opp listene sine som utførte mer enn 7,5 timer per uke med offentlig legearbeid enn blant leger med fulle lister.

En annen undersøkelse kartla hvor mye tid som ble brukt til offentlig legearbeid i 2002 i forhold til i 1998. Man fant at legene i gjennomsnitt brukte 4,8 timer i uken på offentlig legearbeid i 2002. Tidligere fastlønnsleger arbeidet gjennomsnittlig 1,15 timer mindre i uken enn før med slikt arbeid, mens tidligere driftsavtaleleger oppga at de brukte omtrent like mange timer til offentlig legearbeid per uke i 2002 som i 1998 (Grytten m.fl. 2003).

Helse- og omsorgsdepartementet har i flere år gjennom rundskriv og embetsoppdraget til fylkesmannen oppfordret kommunene til å sikre nødvendige legeressurser både til offentlig legearbeid og fastlegevirksomhet. Også i forkant av innføringen av fastlegeordningen ble kommunene i rundskriv bedt om å avklare behov for legeressurser til offentlig legearbeid og fordele disse oppgavene blant legene før listelengder ble avtalt. Det forutsettes at kommunene løpende vurderer behovet for offentlig legearbeid.

Det har de senere årene vært satset spesielt på å styrke legetjenesten i sykehjem, jf. blant annet St. meld. nr. 25 (2005-2006) Omsorgsmeldinga, med oppfølgende kartlegging av legetjenesten i sykehjemmene og utvikling av nye, lokale normtall for tjenesten. Resultatet av kommunenes gjennomgang viser at de ønsker å øke tallet på årsverk med 111 i forhold til 2006-nivå innen 2010. Dette innebærer en 40 pst. økning fra 289 til 400 årsverk. Ifølge Statistisk sentralbyrå var antallet årsverk i institusjoner for eldre og funksjonshemmede 320 ved utgangen av

2007. Dette innebærer en økning med til sammen 16 pst. fra 2005 til 2007. 11 prosentpoeng av denne økningen har funnet sted i perioden 2006 til 2007. Til sammen er veksten i legeårsverk og kommunenes behovsanslag i tråd med det foreløpige behovsanslaget fra regjeringen om å øke innsatsen av legeårsverk med 50 pst. fra 2005 til 2010.

I den forskningsbaserte evalueringen av fastlegeordningen viste Forskningsrådet i sin sluttrapport til en rapport fra Rehab-Nor der det foreslås at stillingsbrøkene i legetjenesten til eldre med pleie- og omsorgsbehov styrkes slik at de som hovedregel ikke er mindre enn 40 pst. Vi ser nå flere eksempler på at større bykommuner satser på legetjenesten i sykehjem gjennom opprettelse av større eller egne sykehjemsstillinger. Et eksempel er Oslo kommune som har lagt opp en plan med opptrapping av legetjenesten i sykehjem med 6 årsverk årlig fram til 2010.

Legedekningen i sykehjem i forhold til kommunenes størrelse synes å ha vært relativt stabil fra perioden rundt innføringen av fastlegeordningen. Data som ligger til grunn for fylkesmennenes rapportering av normtall for legetjenesten i sykehjem til Helsedirektoratet i 2008 viser at legedekningen er best i

kommuner med mindre enn 2000 og mer enn 20 000 innbyggere og svakest i kommuner med mellom 2000 og 10 000 innbyggere, som utgjør ca. 200 kommuner.

Som en konklusjon kan det sies at i de mindre kommunene har som regel fastlegen og kommunen avtalt minst 7,5 timer per uke til allmennt medisinsk offentlig legearbeid. I de største kommunene ser vi at flere og flere kommuner ansetter egne sykehjemsleger for å dekke legebehovet på sykehjem. Konsekvensen av det er at fastlegene i disse kommunene i begrenset grad blir pålagt allmennt medisinsk offentlig legearbeid. For de øvrige kommunene har vi ikke nyere statistikk som viser omfanget av fastlegenes deltakelse i allmennt medisinsk offentlig legearbeid.

Jeg vil avslutningsvis peke på at jeg i mitt reformarbeid vil legge stor vekt på å styrke legetjenesten i kommunene. Dette gjelder både fastlegeressurser og fastlegens rolle, og legetjenester til sykehjem mv. Dette vil bli belyst i den stortingsmeldingen regjeringen skal legge fram i juni 2009. Når det gjelder virkemidler for å få dette til, vil jeg komme tilbake til dette i oppfølgingen av stortingsmeldingen.

SPØRSMÅL NR. 861

Innlevert 12. mars 2009 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 19. mars 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Hvilke konkrete tiltak er iverksatt for å øke kunnskapen om hjertesykdom blant kvinner, og hvor mye midler er bevilget til dette formålet?»

BEGRUNNELSE:

Rundt 40 % av kvinner i Norge dør av hjerte- og karsykdom. Flere sentrale forskere har pekt på at det er gjort lite forskning om hjerte- og karlidelser blant kvinner. Dette kan forhindre nødvendig forebygging og behandling av hjertesykdom hos kvinner.

Svar:

Utfordringer knyttet til kvinners helse følges opp blant annet gjennom Strategiplan for kvinners helse 2003-2013. Denne ble presentert for Stortinget i St.meld. nr. 16 (2002-2003) Resept for et sunnere Norge.

Departementet har i alle styringsdokumenter til

underliggende organer og de regionale helseforetakene i flere år nå presisert at det i all forebygging, behandling og tjeneste-produksjon skal legges til grunn et kjønnsperspektiv. På denne måten vil vi etter hvert få større kunnskap om kvinners og menns helse, herunder kunnskap om hjertesykdom hos kvinner. Kravet om et kjønnsperspektiv i forskning støttes av Den nasjonale forskningsetiske komité for medisin (NEM), som har laget Retningslinjer for inklusjon av kvinner i medisinsk forskning.

Departementet har initiert en egen satsning på forskning på kvinners helse i Norges Forskningsråd. Det ble videre i 2006 etablert et nasjonalt kompetansesenter for kvinnehelse på Oslo Universitetssykehus HF, Rikshospitalet. I tillegg bevilges forskningsmidler til de regionale helseforetakene og til flere helserelaterte programmer i Norges forskningsråd, hvor det gis styringssignaler om at det skal anvendes et kjønnsperspektiv i alle relevante prosjekter knyttet til helse og sykdom. I tilskuddsbrevet til Norges Fors-

kningsråd de senere årene er det bedt om en særskilt rapportering på hvordan kjønnspektivet er ivare tatt i de enkelte helseforskningsprogrammene.

Departementet peker i all hovedsak ikke ut spesielle diagnoser som det særlig skal forskes på. I oppdraget til kompetansesenteret på Rikshospitalet er det likevel presisert at de skal ha et særskilt fokus på blant annet forebygging og behandling av hjerte-kar sykdommer. Vi er kjent med at senteret har rettet oppmerksomhet på hjertesykdom hos gravide kvinner i sin forskning og kunnskapsformidling.

Departementet har ikke data som viser hvor mye penger som benyttes til forskning i helseforetakene på hjertesykdom blant kvinner, da registrering av ressursbruk ikke skjer tematisk, men kun på institusjonen. Det er således mulig å anslå hvor mye ressurser som brukes til forskning og hvor denne forskningen finner sted, men ikke fordelt på diagnoser, med mindre dette studeres særskilt.

Ved etableringen av Nasjonalt kompetansesenter for kvinnehelse i 2006 ble det bevilget 10 mill. kroner. Bevilgningene er videreført i statsbudsjettene årene deretter. Den øremerkede strategiske satsningen på kvinnehelseforskning i Norges Forskningsråd startet i 2004 med et budsjett på 2 mill. kroner. I 2007

lå budsjettet på vel 4 mill. kroner, mens satsingen ble økt til i overkant av 7 mill. kroner i 2008. Satsingen ligger på samme nivå i 2009.

Helse- og omsorgsdepartementet sendte 13.2.09 på bred høring et forslag om å etablere et nasjonalt register over hjerte- og karlidelser. Formålet med registeret er å bidra til god kvalitet i behandlingen, forskning på årsaker og overvåking av hjerte- og karlidelser i befolkningen. Registeret vil legge til rette for bedre forebyggende helsearbeid. Registeret skal også brukes til styring av helsetjenesten slik at det kan gjøres gode, kunnskapsbaserte prioriteringer i helsepolitikken. Registeret vil dermed også kunne gi bedre kunnskap om hjertesykdom blant kvinner.

Gjennom Dødsårsaksregisteret vet vi at dødeligheten av hjerteinfarkt er halvert i løpet av de siste 25 årene, mens dødeligheten av hjerneslag har gått gradvis ned de siste 50 årene. Vi vet derimot lite om sykkeligheten av hjerte- og karsykdommer. Vi vet heller ikke om nedgangen skyldes at færre rammes (forebyggingseffekt), eller om vi står overfor en nedgang i dødelighet av de som rammes (behandlingseffekt). Til sammenligning har vi i dag god oversikt over krefttilfeller og behandling og utfall av kreftsykdom fordi vi har et personidentifiserbart Kreftregister.

SPØRSMÅL NR. 862

Innlevert 12. mars 2009 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 23. mars 2009 av fungerende justisminister Trond Giske

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for hvorfor omorganiseringen av Follo politidistrikt skjer i strid med et stort antall kommuner uten at Stortinget blir konsultert, i strid med Stortingets forutsetninger ved behandlingen av politireformen, statsrådets forvisninger om at kommunene skulle bli hørt og at disse skulle bli vektlagt?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til undertegnede skriftlige spørsmål nr 788 vedrørende situasjonen i Follo politidistrikt og den sene tilsettelsen av nye ansatte i politidistriktet. I sitt svar viser statsråden til at utlysning og tilsetting er utsatt noe i Follo politidistrikt knyttet til den forestående nye organiseringen av politidistriktet. Politidistriktet overleverte sin rapport til Politidirektoratet og Justisdepartementet i månedsskiftet januar/febru-

ar 2009. Grensereguleringer vil ifølge statsråden bli gjort i løpet av mars måned. Undertegnede viser til interpellasjonsdebatt i Stortinget den 03. mars 2008 hvor temaet ble diskutert. I komitéinnstillingen til polititrollemeldingen er det én setning som til nå til dels har blitt misbrukt av sittende statsråd, nemlig at man åpner for en «en viss mulighet for oppmykning av rammene for å organisere polititjenesten lokalt for å sikre rekrutteringen av politiutdannet personell og bedre tjenestetilbudet lokalt».

Politi-loven § 16 åpner for grensereguleringer, som i hvert enkelt tilfelle er en sak for Regjeringen i statsråd. Stortinget åpnet da for en justering i organiseringen lokalt, med begrensede forsøk i utvalgte distrikter.

Utredningen om Follo politidistrikt er fortsatt ikke en justering. Det er en rasering av nærpolitiet i ett av landets mest befolkningstette strøk og med storbyutfordringer, med sitt nabolik til både Oslo

og svenskegrensen. Å legge ned et stort antall lensmannskontorer i dette området er heller ikke et begrenset forsøk, men et omfattende forsøk. Høyre har aldri vært med på å åpne for denne type omfattende forsøk og rasering av lensmannskontorene som man legger opp til. I en situasjon hvor finanskrisen slår til for fullt vil behovet for tilgjengelig nærpoliti bli større, ikke mindre. Ikke minst innebærer dette omfattende forsøket at man ser bort fra politirolemeldingens klare føringer på hvor viktig dette er i forhold til den sivile rettspleien på grunnplanet.

Svar:

Innledningsvis vil jeg vise til at det var en samlet komite som ba om at det ble gjennomført en prøveordning, jf. Innst. S. nr. 145 (2005-2006) hvor det står:

”Komiteen mener at samfunnsforhold og oppgaver endrer seg over tid, og politi- og lensmannsetatsens struktur kan derfor ikke være helt fastlåst. Komiteen mener at det skal være en viss mulighet for oppmykning av rammene for å organisere polititjenesten lokalt for å sikre rekrutteringen av politiutdannet personell og bedre tjenestetilbud lokalt. Det vises til politiloven § 16 der grensereguleringer i hvert enkelt tilfelle er en sak for regjeringen, som overfor Kongen i statsråd innstiller på endringer i tjenestestedenes grenser. Komiteen ønsker å åpne for justering i organiseringen lokalt med begrensede forsøk i utvalgte distrikter.”

Videre vil jeg vise til sluttevalueringen av Politireform 2000 som konkluderte med at dagens inndeling i over 380 lensmanns- og politistasjonsdistrikt er lite hensiktsmessig, og at en mer hensiktsmessig inndeling er det enkelttiltak som vil ha størst effekt med tanke på å realisere hovedmålene i reformen. Dels er det for mange små enheter som er med på å komplisere samarbeidet, og dels er organiseringen på tjenestenivå lite rasjonell i forhold til dagens kommunika-

sjon og bosetting.

Politidirektoratets bemanningsutredning ”Politiet mot 2020” fremhever også at dagens organisasjonsstruktur med mange og til dels små enheter er en faktor som i stor grad påvirker bemanning, kompetanse og ressursutnyttelse. Utredningen påpeker at politiet må organisere ressursene slik at det gis hensiktsmessig respons på publikums behov for hjelp og service. Utredningen mener at et sentralt tema i tiden som kommer bør være politiets arbeidsmetoder i lokalsamfunnet framfor antallet tjenestesteder og lokaliseringen av disse, og en løpende tilpassing av organisasjonsstrukturen fremheves som et hovedtiltak for å møte fremtidens bemannings- og kompetansebehov. Organisasjonstilpassinger kan frigjøre politiinnsats og ha betydning for rekruttering og kompetanse.

Follo politidistrikt har gjennomført en omfattende omorganiseringsprosess med bred medvirkning fra de tillitsvalgte og de berørte kommuner. Arbeidet med omorganiseringen har vært organisert som et prosjekt med styringsgruppe, prosjektgruppe og to fylkesvise arbeidsgrupper med deltakelse fra samtlige ordførere. Fire ordførere, to fra Akershus og to Østfold, har sittet i styringsgruppen. Forslaget til ny organisasjonsmodell har vært på høring i samtlige kommuner i distriktet.

Statsråd Storberget hadde den 30.01.09 et møte med ordførerne i Follo politidistrikt, hvor ordførerne betegnet prosessen og egen mulighet til deltakelse i prosessen som meget bra. Det ble gitt uttrykk for forståelse for behovet for et mest mulig effektivt politi og at prosessen hadde vært særdeles lærerik.

Det er riktig som representanten skriver i sin begrunnelse til spørsmålet at Politidirektoratets innstilling i saken er oversendt departementet. Saken ligger i departementet til behandling.

SPØRSMÅL NR. 863

Innlevert 12. mars 2009 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad

Besvart 23. mars 2009 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Skoleturen til Polen og Auschwitz som til nå har vært arrangert for elevene i 10. klasse ved Ulstein ungdomsskule, står i fare for å bli stanset. Årsaken er strid om tolkning av gratisprinsippet i grunnskolen. Turene er finansiert gjennom at elevene tjener penge-

ne de trenger til billett gjennom salg av fisk og annen dugnadsjobbing, slik at det ikke skal være et press på foreldrene.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre informasjon til skolemyndighetene om at det fortsatt kan arrangeres skoleturer?»

BEGRUNNELSE:

I en pressemelding 7. februar 2009 uttalte kunnskapsministeren:

"Det er likevel ingen ting i veien for å samle inn penger fra elevene så lenge elevene ikke pålegges å betale, men tvert i mot at alle får delta på aktuelle turer uavhengig av betaling. Dugnad, kakeotteri og krone-rulling inn til en klassekasse er det fortsatt full anledning til å organisere, sier kunnskapsministeren."

Etter kunnskapsministerens presisering var det grunn til å tro at det skulle bli lettere å få arrangert turer, men slik har det dessverre ikke blitt.

Stiftelsen Hvite busser får fortsatt meldinger fra foreldre og lærere om at skoleledelse, kommuneledelse og utdanningsdirektører hos fylkesmennene tolker gratisprinsippet så strengt at man enten må slutte med turer med Hvite busser, eller må gjennomføre dem i skoleferiene og uavhengig av skolen.

Dvs. det må da gå i foreldre regi, fordi man får beskjed om at det ikke er lov å samle inn penger til disse turene. Det hele blir derfor veldig tungt og vanskelig for dem som ønsker å få til turene.

Jeg mener disse turene har stor verdi som dannelsesreiser for ungdom, ikke minst i en tid med tendenser til nynazisme, rasisme, mobbing og andre negative holdninger. Det er kanskje viktigere enn noen gang at det legges til rette for at slike turer arrangeres.

Svar:

Retten til gratis grunnskoleopplæring følger av opplæringsloven § 2-15 som ble endret av Stortinget

i 2002. Etter endringen går det klart frem at den offentlige grunnskoleopplæringen skal være gratis for alle elever og deres foresatte. Regelen innebærer at elevene ikke kan pålegges å dekke utgifter tilknyttet opplæringen, herunder skoleturer. Frivillig betaling og andre bidrag som kommer alle elevene til gode har vært, og er fremdeles, lovlig. Dugnad, kakeotteri og kronerulling inn til en klassekasse er det fortsatt full anledning til å organisere.

Jeg er enig i at slike turer som er nevnt i spørsmålet kan være en viktig del av opplæringen og det holdningsskapende arbeidet mot diskriminering og rasisme. Det er derfor særlig viktig at alle elever får muligheten til å delta, uavhengig av de foresattes økonomiske stilling.

Etter at regelverket ble endret i 2002 ble det i rundskriv F-14-03 gitt veiledning om praktisering av regelverket i forhold til skoleturer. Etter dette har det vært ført tilsyns- og veiledningsvirksomhet med retten til gratis offentlig grunnskole av fylkesmannsembetene i flere fylker.

I forbindelse med at retten til gratis videregående opplæring ble utvidet til å omfatte læremidler, har departementet og Utdanningsdirektoratet gitt utfyllende informasjon om regelverket vedrørende skoleturer til fylkesmennene og fylkeskommunene, der det ble understreket at det fortsatt er anledning til å reise på slike turer. Informasjonen ligger nå samlet og enkelt tilgjengelig for foreldre, elever, lærere og skoleledere på regjeringen.no.

SPØRSMÅL NR. 864

Innlevert 12. mars 2009 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 20. mars 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Undertegnede viser til den kommende sammenlåingen av Notodden, Rjukan og Sykehuset Telemark. I den forbindelse er det usikkerhet knyttet til hvordan problematikken med underskuddet ved Notodden og Rjukan håndteres.

Vil statsråden sørge for at underskuddet ikke videreføres inn i det nye foretaket, og hvordan vil han eventuelt håndtere en slik situasjon?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til den kommende sammenlåingen av Notodden, Rjukan og Sykehuset Tele-

mark. I den forbindelse er det usikkerhet knyttet til hvordan problematikken med underskuddet ved Notodden og Rjukan håndteres.

Undertegnede er bekymret over den økonomiske situasjonen ved de nevnte sykehus, og er derfor oppatt av at underskuddet ikke får konsekvenser for pasientbehandlingen, i etterkant av sammenslåingen.

Svar:

La meg innledningsvis presisere at jeg som statsråd, i tråd med Stortingets forutsetninger, stiller krav til det økonomiske resultatet i hver av de fire helse-regionene. Som alle andre sektorer må helseforetakene

forholde seg til de bevilgningene som Stortinget har stilt til disposisjon gjennom statsbudsjettet, noe annet ville være grunnleggende udemokratisk. Det er derfor stilt krav om at alle de fire helseregionene skal vise regnskaper i balanse i 2009.

Det er for tiden flere store og viktige omstillingsprosesser som skal gjennomføres i Helse Sør-Øst. Dette skal skje innenfor den inntektsrammen Helse Sør-Øst RHF har blitt tildelt av Stortinget. Et av tiltakene som er satt i verk er endring av helseforetaksstrukturen i regionen. Disse endringene skjer uavhengig av om helseforetakene har opparbeidede underskudd eller ikke. Regnskapsmessig følger tidligere års underskudd med inn i de nye enhetene på samme måte som for eksempel da Helse Sør RHF og Helse Øst RHF ble slått sammen. Underskudd fører til at helseforetakene framstår med tilsvarende mindre

egenkapital, men så lenge det ikke stilles krav om at egenkapitalen skal bygges opp igjen, det vil si at underskuddene skal dekkes inn, vil ikke disse underskuddene påvirke pasientbehandlingen.

Dersom en ønsker å sanere opparbeidede underskudd ved å tilføre mer egenkapital i noen av helseforetakene må disse få en større del av den samlede inntektsrammen enn tidligere. Andre helseforetak må da få en mindre andel, med tilsvarende innsparinger der. Det er det regionale helseforetaket som er ansvarlig for å fordele Stortingets bevilgning og stille krav om økonomisk resultat til sine helseforetak. Jeg har tillit til at styret og administrasjonen gjør dette på en gjennomarbeidet og god måte slik at helseforetakene i regionen settes i stand til å fylle regionens "sørge for"-ansvar.

SPØRSMÅL NR. 865

Innlevert 13. mars 2009 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 20. mars 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Det nærmer seg slutten på nok en vinter. Også vinteren 2008/2009 har vært preget av vintervær som har gitt vanskelige forhold for bilistene og for de som arbeider med driften av veiene på vinterstid. Til tider og på en god del steder har det vært vanskelige kjøreforhold med redusert sikkerhet og fremkommelighet.

Hvordan vil statsråden sikre at det blir gjennomført bred evaluering av vinterdriften på stam- og riksveinettet og at resultatet med anbefalinger om nødvendige tiltak blir lagt frem for Stortinget?»

Svar:

Jeg er opptatt av å sikre en god vinterdrift på vegnettet. Dette er viktig både av hensyn til trafikksikkerhet og fremkommelighet.

Samferdselsdepartementet vil i 2009 igangsette en evaluering av konkurranseutsettingen av drifts- og vedlikeholdsoppgavene for å klarlegge konsekvensene for pris og kvalitet av konkurranseutsettingen, om

kontraktene bør utformes eller følges opp på en annen måte, og om dagens omfang og måten å konkurransesette oppgaver på er det riktige. Dette er også omtalt i St.meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019.

Statens vegvesen selv har gjennomført flere tiltak for å forbedre regimet med funksjonskontrakter. Det er gjennomført opplæringstiltak overfor samtlige ansatte med ansvar for drift og vedlikeholdskontrakter for at de på best mulig måte skal kunne håndheve de aktuelle kontraktsbestemmelsene, ikke minst i forhold til vinterdriften. I tillegg har det blitt iverksatt rutiner for å sikre at entreprenørene har en best mulig forståelse av kravene i kontrakten, og i tillegg har dimensjonert ressursinnsatsen på en tilfredsstillende måte. Det har også vært lagt ned betydelig arbeid i å sikre at gjeldende krav i kontraktene blir oppfylt i samtlige kontrakter. Statens vegvesen rapporterer at disse tiltakene har virket godt, og at det er oppnådd forbedringer i kvaliteten på leveransene fra de entreprenørene som har ansvar for funksjonskontrakter.

SPØRSMÅL NR. 866**Innlevert 13. mars 2009 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 23. mars 2009 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Kunnskapsdepartementet oppnevnte 24. oktober 2008 et offentlig utvalg som skal foreta en helhetlig gjennomgang av opplæringstilbudet til minoritetsspråklige barn, unge og voksne.

Hva er grunnen til at departementet ikke vektlegger den omfattende kompetansen som er bygd opp både hos lærere og skoleledere i Oslo, og ikke har oppnevnt et eneste medlem til utvalget fra Oslo-kollen?»

BEGRUNNELSE:

Kunnskapsdepartementet oppnevnte 24. oktober 2008 et offentlig utvalg som skal foreta en helhetlig gjennomgang av opplæringstilbudet til minoritetsspråklige barn, unge og voksne. Utvalget skal levere en delinnstilling om barnehage og grunnskole mot slutten av 2009 og avlegge sin endelige innstilling innen 1. juni 2010.

Utvalget har fått et omfattende mandat. De forslagene som derfor legges frem vil derfor kunne få stor betydning innenfor et viktig arbeidsområde som handler om å gi alle med minoritetsspråklig bakgrunn et best mulig opplæringstilbud.

I Oslo kommune har den minoritetsspråklige andel av elevene gjennom mange år ligget i overkant av 35 pst. Kommunen har en rekke grunnskoler der de minoritetsspråklige elevene er i flertall. Det er heller ingen kommuner som tilnærmet har et så omfattende voksenopplæringstilbud for minoritetsspråklige som i Oslo. Oslo Voksenopplæring er i dag i særklasse når det gjelder å organisere slik opplæring.

Rett nok har flere av medlemmene i utvalget tilhørighet til Oslo. Men ingen av disse representerer den praktiske hverdagen i skolen – eller den kompetansen som finnes i Utdanningsetaten.

Svar:

24. oktober 2008 nedsatte regjeringen i statsråd et offentlig utvalg som skal gjennomgå opplæringstilbudet til minoritetsspråklige barn, unge og voksne.

Både mandatet og sammensetningen av utvalget var nøye vurdert i forkant av nedsettelsen. Dette for å

ivareta en rekke ulike hensyn, blant annet geografisk spredning i Norge, kjønns sammensetning og representasjon fra ulike fagområder. Medlemmene skulle til sammen ha kompetanse innenfor feltene tverrsektorielt arbeidet, barnehage, grunnopplæring for barn, unge og voksne, høyere utdanningsinstitusjoner/forskning, og integrering/ migrasjon. Det var også et mål at utvalget til sammen ikke skulle overstige 15 personer, for at utvalget ikke skulle bli for stort og u håndterbart.

Også hovedstadens perspektiv er godt i varetatt i utvalgets sammensetning. Bydelsdirektør i bydel Grorud i Oslo kommune, Helge Jagmann, er oppnevnt som medlem av utvalget.

Utvalget er et uavhengig organ og de erfaringer og den kunnskap de eventuelt selv ikke besitter, er det naturlig at utvalget søker å innhente. Utvalget kan ellers knytte til seg ulike ressurspersoner i sitt arbeid, herunder både forskere, kompetansemiljø og folk fra praksisfeltet som kan hjelpe utvalget å belyse ulike problemstillinger.

Kunnskapsdepartementet har vært i kontakt med leder av utvalget, rektor ved Høyskolen i Oslo Sissel Østberg, som kan informere om at de vil avholde to fagseminar i april om morsmålsopplæring i skolen og om elever som kommer til Norge sent i skoleløpet, hvor blant annet Oslo kommune ved Utdanningsetaten er blant de inviterte innleiderne. Utdanningsetaten vil også bli invitert til å innlede på et eget møte med utvalget. Utdanningsdirektør Astrid Søggen er for øvrig også en av ressurspersonene som utvalget har knyttet til seg.

Utvalget vil videre i løpet av sitt arbeid gjennomføre utstrakt reisevirksomhet for å lære om opplæringstilbudet minoritetsspråklige får rundt omkring i landet. I april planlegger utvalget å besøke i alt 11 barnehager og skoler i Oslo, herunder også voksenopplæringen.

Jeg er derfor trygg på at den omfattende kompetansen som er bygd opp både hos lærere og skoleledere i Oslo vil bli til nytte for utvalget og danne et viktig grunnlag for de vurderinger og forslag til tiltak som vil foreligge fra utvalget når dets endelige rapport blir avgitt.

SPØRSMÅL NR. 867**Innlevert 13. mars 2009 av stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim****Besvart 20. mars 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Hvordan kan statsråden medvirke til at en offensiv narkotikapolitikk får et helhetlig preg med fokus på forebygging, behandling, rehabilitering og forbedret tilbud til personer som har slitt med langvarig avhengighet?»

BEGRUNNELSE:

Det har vært en betydelig offentlig debatt den senere tid knyttet til dagens mangelfulle tilbud til narkomane som har slitt med sitt rusmisbruk over lang tid. Helse- og omsorgsministeren har bidratt til å sette dette viktige temaet på dagsorden og igangsatt arbeid for å få på plass et forbedret tilbud. Fra ulike deler av landet meldes det om mangelfullt behandlingstilbud og for dårlig ettervern for rusmisbrukere. Det forebyggende arbeidet forsømmes også en rekke steder. Blant annet har politiet i Rogaland gjort det klart at man ikke har ressurser til å aksjonere mot narkotikamiljø hvor det er nyrekruttering av ungdom. Det er et åpenbart behov for en helhetlig og mer offensiv narkotikapolitikk som rettes inn mot hele spekteret av utfordringer vi står overfor.

Svar:

Som kjent er hovedansvaret for rusmiddelpolitikken (alkohol- og narkotikapolitikken) forankret hos helse- og omsorgsministeren. Jeg har ansvar for en helhetlig og samordnet politikk som skal bidra til å forebygge at rusmiddelproblemer oppstår og til at rusmiddelavhengige gis nødvendig hjelp og gode tjenester. Ansvaret omfatter også samordning av tjenester og tiltak innen rusfeltet som er forankret i andre departementer.

Gjennom Opptappingsplan for rusfeltet, som ble lagt fram sammen med budsjett-forslaget for 2008 og som er fulgt opp i senere budsjettforslag, gis rusfeltet et økonomisk og faglig løft. Det overordnede målet er å redusere de negative konsekvensene som rusmiddelbruk har for enkeltpersoner og for samfunnet. Planen – som inneholder 147 tiltak – er et samarbeid mellom Helse- og omsorgsdepartementet og en rekke andre departementer – Arbeids- og inkluderingsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Justis- og politidepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Samferdselsdepartementet og Utenriksdepartementet. Tiltakene i planen skal være igangsatt innen 2010. Helsedirektoratet har nylig lagt fram en statusrapport over tiltake-

ne for 2008. Rapporten viser at om lag 75 prosent av alle tiltakene er påbegynt.

Jeg mener at det er viktig at det kommunale rusarbeidet skal ha fokus på kvalitet og kompetanse og gi tilgjengelige og tilpassede tjenester, slik at rusmiddelavhengige kan få bedre helse og oppleve økt sosial inkludering. Gjennom opptappingsplanen for rusfeltet vil kommunenes helhetlige tilbud bli styrket. Viktige tiltak for å gi mer tilgjengelige helsetjenester er lavterskeltiltak, oppsøkende og ambulante tjenester og oppfølging av LAR-pasienter. Etablering av rusrådgivere hos Fylkesmannen, forbedret dokumentasjon og statistikk og kompetansehevende tiltak skal bidra til bedre kvalitet og økt kompetanse på tjenestetilbudet.

Forebygging og styrking av folkehelseperspektivet i rusmiddelpolitikken er et hovedmål for meg, og dette er også understreket i Opptappingsplan for rusfeltet. Informasjonsarbeidet rettet mot ungdom og deres foreldre skal styrkes, og det skal legges til rette for mer helhetlig rusmiddelpolitikk i kommunene. I tillegg skal arbeidet med tidlig intervensjon styrkes, slik at de forskjellige tjenestene kan gripe tidlig inn når rusmiddelproblemer oppstår.

Helsedirektoratet arbeider for å samordne lokale rusforebyggende tiltak, legge til rette for å heve kvaliteten på rusforebyggingen, samt styrke samspillet med de frivillige organisasjonene. Rusforebyggingen rettes mot barn og unge generelt og mot barn og unge som er særlig risikoutsatt. Det legges stor vekt på tidlig identifisering og intervensjon av rusproblemer, samt tidlig intervensjon i arbeidslivet. Forebyggingen skal i hovedsak skje i kommunene, men det skal være sammenheng mellom virkemidler og tiltak på nasjonalt og lokalt nivå.

Det viktigste virkemiddelet for å sikre en offensiv og helhetlig narkotikapolitikk er å gjennomføre Opptappingsplan for rusfeltet og å legge til rette for en videre styrking av feltet i årene som kommer. Jeg vil arbeide for at Opptappingsplan for rusfeltet fra 2011 blir videreført i form av en ny strategisk satsing på rusfeltet.

Det er en gruppe som ikke nås i tilstrekkelig grad gjennom det ordinære tjenestetilbudet. Dette er mennesker med langvarig, alvorlig rusmiddelavhengighet, som ofte har medfølgende dårlig allmenntilstand og i tillegg store sosiale problemer. I arbeidet med å bedre livskvaliteten for denne gruppen er det viktig å diskutere nye løsninger. Regjeringen har oppnevnt et offentlig utvalg som skal vurdere hvor-

dan de mest hjelpetrengende rusmiddelavhengige kan få bedre hjelp. Utvalget skal på et etisk og verdimelessig grunnlag gi anbefalinger og forslag til hvordan hjelpetilbudene til denne gruppa kan bli bedre. Målet er bedre helse, sosial inkludering, økt livsmestring og opplevelse av menneskeverd. Forslagene skal også bidra til å redusere kriminalitet og prostitusjon i denne gruppa. Utvalget skal også vurdere om heroinstøttet behandling kan være en del av tilbudet. Det er viktig for meg at dette spørsmålet sees som en del av en helhetlig rusmiddelpolitikk. En eventuell forskrivning av heroin må være et tiltak som kommer i tillegg til de tiltakene som allerede er iverksatt, og ikke istedenfor.

Samtidig er det viktig å gjøre noe for denne gruppen med én gang. Derfor har jeg gitt Kirkens bymisjon i oppdrag å styrke innsatsen for denne gruppa med 60 mill. kroner fordelt over to år. En ideell organisasjon som Kirkens bymisjon vil yte et viktig bidrag i tillegg til den omfattende innsatsen som ytes fra Oslo kommune og helseforetak.

Når det gjelder situasjonen for rusmiddelavhengige i Oslo, har Stortinget bevilget 50 mill. kroner til etablering av en egen rus-akutt. Dette tiltaket er nød-

vendig for å bedre akutttilbudet til rusmiddelavhengige i hovedstaden.

En viktig utfordring er, som representanten Kvassheim påpeker, å sørge for en rusmiddelpolitikk med et helhetlig preg. Til tross for at rusfeltet er blitt styrket med om lag 700 mill. kroner i denne regjeringens virketid, er tilbudet innen behandling og ettervern ikke godt nok. Mange må vente for lenge før de får nødvendig hjelp, og det er for mange som dropper ut av behandling eller mangler et oppfølgingstilbud når behandlingen er slutt. Dette er imidlertid ikke bare et spørsmål om penger og ressurser, men handler om at det ofte ikke er sammenheng og kontinuitet i de forskjellige rustiltakene som tilbys brukerne. Tjenestene samhandler i for liten grad om oppfølgingen av den enkelte, ofte med den utilsiktede konsekvens at brukeren blir overlatt til seg selv i faser hvor risikoen for tilbakefall er stor.

Som kjent har jeg igangsatt et arbeid med en samhandlingsreform som skal ta tak i disse utfordringene, ikke bare på rusfeltet, men i helsetjenesten generelt. Et mål med reformen er at systemene skal bidra til mer effektiv samhandling mellom tjenester og tjenestenivåer enn det vi har i dag.

SPØRSMÅL NR. 868

Innlevert 13. mars 2009 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal

Besvart 20. mars 2009 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Har statsråden oversikt over hvor mye midler NAV bruker til å betale inkassosalær på grunn av for sen saksbehandling av regninger som NAV har påtatt seg å betale, og hva vil statsråden gjøre for at personer som har fått innvilget støtte til betaling av strømregninger og liknende slipper å få inkasso mot seg?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har fått informasjon om to personer som den siste tiden har måttet søke NAV om å få hjelp til bl.a. betaling av strømregning. Begge fikk innvilget støtte. De leverer etter hva jeg har skjønt regningen til NAV. Så går det en stund og begge får purring på strømregningene. Det blir en ny runde til NAV, som beklager og lover å rydde opp. Enda en stund går, så kommer det brev fra et inkassoselskap på strømregningene, som nå er økt med kr 800,- i inkassosalær. Begge blir fortvilet da de aldri tidligere har hatt noe med inkasso

å gjøre. Deretter blir det en ny runde med Nav, som lover å betale igjen, hvilket NAV også har gjort, i hvert fall i det ene tilfellet.

Disse personene er neppe enkelttilfeller. KrF krever at statsråden redegjør for hvor mye midler NAV bruker til å betale slike inkassosalær som i utgangspunktet burde være unødvendige, og at statsråden sikrer at personer som har fått innvilget støtte fra NAV til betaling av strømregninger og liknende slipper å få inkasso mot seg.

Svar:

Det finnes ingen oversikt i etaten eller i kommunene på det detaljeringsnivået representanten Holten Hjemdal spør om. Arbeids- og velferdsdirektoratet har imidlertid på vegne av departementet vært i kontakt med to fylkesmannsembeter med utgangspunkt i spørsmålene. Embetene har innhentet informasjon fra fem kommuner i de to fylkene. To kommuner

opplyser at de ikke har hatt utgifter til inkassosalær på grunn av lang saksbehandlingstid. To kommuner opplyser at det ikke inntreffer ofte. En større bykommune opplyser at det forekommer at det påløper kostnader knyttet til inkasso, på grunn av lang saksbehandlingstid, fordi søkere leverer regninger sent og/eller i kombinasjon med kort betalingsfrist.

På bakgrunn av den foreliggende informasjonen har jeg ikke grunnlag for å tro at omfanget av inkassosalær og inkassokrav er utbredt på grunn av lang saksbehandlingstid i sosialtjenesten/NAV-kontoret.

I de fleste tilfeller vil løpende utgifter til strøm og

oppvarming bli utmålt som stønad til søkeren, og stønadsmottakeren betaler selv strømregningen. Der- som søker er skyldig beløp til netteier eller kraftleve- randør, eller en annen kreditor, bør sosialtjenesten/ NAV-kontoret bistå i kontakten med kreditor med sikte på at det inngås en avtale om betalingsutsettelse, nedbetaling eller lignende for å hindre at det påløper purre- og inkassogebyrer. Dette gjelder også i tilfeller der kommunen har overtatt ansvaret for å betale en regning og oversittelse av betalingsfrist skyldes lang saksbehandlingstid i sosialtjenesten/NAV-kontoret.

SPØRSMÅL NR. 869

Innlevert 13. mars 2009 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 23. mars 2009 av fungerende justisminister Trond Giske

Spørsmål:

«Etter å ha besøkt statens innkrevingsentral (SI) i går, sitter jeg igjen med en oppfatning av at det er stor forskjell på namsmannsarbeidet rundt om i landet. Namsfogden i Oslo hadde en gjennomsnittlig behandlingstid på 248 dager/2008 mot 57 dager i Agder politidistrikt.

Er statsråden enig i at dette fører til ulikhet ovenfor de berørte og at det vil påføre både skyldner og kreditor økte tap pga. lang saksbehandlingstid, og videre at kravet om likhet for loven slik sett brytes?»

BEGRUNNELSE:

Statusoversikten fra SI viser store forskjeller i namsmannsarbeidet på landsbasis. Etter mitt skjønn er dette urovekkende og her har regjeringen en jobb å gjøre. De ulikheter som fremkommer er et brudd på rettssikkerheten for de berørte.

Svar:

Reformen for den sivile rettspleie på grunnplanet ble iverksatt 1.1.2006. Hovedinnholdet i reformen var at den sivile rettspleie på grunnplanet (bl.a. forliksrådsekretariat, hovedstevnevitne og namssaker) ble samlet under Politi- og lensmannsetaten. Tidligere var den sivile rettspleie på grunnplanet mer fragmentert og det var ingen sentral rapportering, verken på saksmengde eller saksbehandlingstid.

Reformen og oppstarten av sentral rapportering avslørte blant annet store forskjeller mellom namsmenn, både i måten arbeidet ble utført på og hvor

lang tid de enkelte namsmenn brukte på hver sakstype. I tiden etter at reformen ble innført har Politidirektoratet hatt fokus på opplæring av tilsatte, gjennom forbedrede opplæringstilbud, ved Politihøgskolen, regionalt og lokalt, samtidig som saksbehandlingstiden for den enkelte namsmann har vært et tema.

I forbindelse med reformen ble Statens innkrevingsentral gitt i oppdrag å utvikle et saksbehandlingssystem for de sivile sakene. Utviklingen og implementeringen av saksbehandlingssystemet (SIAN) var ikke optimal. Saksbehandlingssystemet har senere blitt betydelig forbedret og fremstår nå som et godt verktøy i saksbehandlingen.

Hos Namsfogden i Oslo, som den desidert største enheten i landet, ble det avdekket utfordringer, knyttet både til det organisatoriske og til saksbehandlingsverktøyet. Disse utfordringene har vært sterkt medvirkende til lang saksbehandlingstid for enkelte sakstyper, som for eksempel utleggsforretninger. Politidirektoratet har nylig satt i gang et eget prosjekt hos Namsfogden i Oslo, for å bygge en mer effektiv organisasjon, og hvor restansene og saksbehandlingstid for utleggsforretninger er et eget satsingsområde.

I forbindelse med tildelingen av sivile stillinger til politi – og lensmannsetaten i februar ble Oslo namsfogdkontor styrket med 14 årsverk. Dette er en betydelig ressursøkning som sammen med den pågående effektiviseringsprosessen vil bidra til en raskere saksbehandling både på kort og lang sikt.

I tillegg planlegges det også et pilotprosjekt med

elektronisk samhandling med inkassobransjen hvilket vil kunne effektivisere og bedre situasjonen hos namsmennene, og særlig ved de største namsfogdkontorene.

Politidirektoratet rapporterer at saksproduksjonen på landsbasis jevnt over er tilfredsstillende og at kvaliteten på saksbehandlingen er blitt bedre.

SPØRSMÅL NR. 870

Innlevert 13. mars 2009 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark

Besvart 18. mars 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Hvordan forholder statsråden seg til den informasjon som fremkommer i rapporten og hvilke vurderinger ble gjort da Norge valgte å fortsette sitt engasjement etter at DANIDA trakk sin støtte i 2007 på grunn av disse tilsvarende forhold?»

BEGRUNNELSE:

Norad mottok i januar Evalueringsrapport 6/2008, Evaluation of Norwegian Development Cooperation in the Fisheries Sector. Rapporten inneholder blant annet en evaluering av norsk bistand til fiskerisektoren i Nicaragua. I rapporten vises det til at Norges hovedsamarbeidspartner, INPESCA, ikke oppfyller krav til gjennomsiktighet og godt styresett og at evalueringsteamet har mottatt informasjon om økonomiske misligheter.

Svar:

Jeg vil innledningsvis si at jeg tar opplysningene i evalueringsrapporten, som ble overlevert NORAD 28.januar i år, meget alvorlig.

Fiskeriprojektet representanten viser til baserer seg på en bilateral avtale som ble inngått i oktober 2005 hvor Havforskningsinstituttet er faglig rådgiver og Norad finansierer projektet. Som en del av avtaleforpliktelsene skulle projektet gjennomgås i 2008, en så kalt midtveisgjennomgang. Rapporten fra midtveisgjennomgangen, som ble endelig overlevert til Norad i oktober i fjor, påviste ikke mislighold av norske midler. Rapporten anbefalte imidlertid at det ble tatt skritt for å få mer åpenhet og innsyn i bruk av norske midler, at man for fremtiden gjorde bruk av et internasjonalt revisjonsfirma og at anbudsreglene ble fulgt.

Disse tre anbefalingene er i ferd med å bli fulgt opp. Et internasjonalt revisjonsfirma ble i fjor høst gitt i oppdrag å revidere regnskapene for 2007 og

Det er av stor betydning at rettssikkerheten på dette viktige området er god. Derfor er både kvaliteten på arbeidet og saksbehandlingstiden to viktige faktorer, som vi skal tilstrebe blir best mulig og mest mulig lik over hele landet.

2008. Inntil disse revisjonene foreligger og er godkjent, vil det ikke bli aktuelt å utbetale midler til INPESCA i 2009. Det er selvsagt en fortsetning for videre utbetaling til projektet at revisjonen finner at det ikke er misligholdt norske midler. Fra norsk side ble det også stilt krav om at retningslinjene for administrative rutiner i INPESCA må forbedres og at disse skal godkjennes av Nicaraguas riksrevisjon. Endelig vil vi sette som betingelse for videre samarbeid at anbudsreglene følges.

Vi har stoppet utbetalingene til projektet for 2009 inntil vi blir fornøyd med oppfølgingen av de krav vi har stilt til INPESCA.

Det er min grunnholdning at vi ikke kan akseptere mislighold av midler verken i Norge eller i noe annet land. For at denne politikken skal kunne ha den nødvendige troverdighet er det bl.a. viktig at vi reagerer på mislighold. Reaksjonen må imidlertid bygge på en mest mulig objektiv vurdering av tilgjengelig dokumentasjon. Første skritt i en slik prosess er å skaffe til veie pålitelig revisjon av regnskapene, noe vi har tatt initiativ til blir gjennomført i dette tilfelle. Revisjonen av 2007 regnskapet er forventet i mai i år. Dersom det skulle vises seg at det avdekket mislighold, er jeg innstilt på at dette må få konsekvenser for det norske engasjementet i projektet.

DANIDA sitt samarbeid med Nicaragua innen fiskerisektoren har ikke vært direkte forbundet med det norske projektet. Danskene trakk seg ut i mars 2007, på et tidspunkt da det norske projektet administrativt lå under Industriministeriet i Nicaragua. Opplysningene om Danida sine beveggrunner for å trekke seg ut ble ikke gitt av danske myndigheter. Opplysningene i evalueringsrapporten er heller ikke bekreftet på ansvarlig dansk hold. Vi har fra norsk side tatt initiativ til mer regelmessig kontakt og erfaringsutveksling mellom vår egen og det danske utenriksministeriets kontrollenhet.

SPØRSMÅL NR. 871**Innlevert 13. mars 2009 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 20. mars 2009 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Nittedal Torvindustri er en viktig bedrift i Åsnes kommune, og i en distriktskommune er det viktig å gi slike bedrifter utviklingsmuligheter. Ifølge Glåmdalen 13. mars 2009 har nå SLF stoppet bedriftens mulighet til å omregulere et jorde på 50 da til en lagerplass. Kommunen har arealer nok, men mangler arbeidsplasser.

Vil statsråden ta initiativ til å omgjøre vedtaket slik at bedriften kan få mulighet til utvikling?»

BEGRUNNELSE:

Nittedal Torvindustri er en viktig bedrift i Åsnes kommune. Den driver aktiv produktutvikling og utnytter en lokal ressurs.

Bedriften ønsker å omregulere 50 da. Dette er et lite areal, men saken er av stor betydning for vekstmulighetene til bedrifter i distriktene generelt, og arbeidsplassene i Åsnes konkret.

Norge har over en million dekar mer matjord enn for 50 år siden.

Grunneiers rettigheter til å styre over egen eiendom er begrenset av en rekke reglerverk, og byråkratiet er omfattende. Særlig gjelder dette for landbruksarealer.

At regelverk som boplikt, priskontroll, jordvernbestemmelser og delingsforbud bidrar til å nå sine formål er dårlig dokumentert. Tvert i mot hevdes det fra mange hold at de er skadelige både for landets aktive bønder, men også for andre som eier slike eiendommer.

Svar:

Status i saken er at Statens landbruksforvaltning (SLF), i brev datert 28.11.08, fremmet innsigelse til Reguleringsplan for Nittedal Torvindustri AS i Åsnes kommune. Det innebærer at kommunens myn-

dighet til å gjøre rettslig bindende planvedtak i saken i utgangspunktet er falt bort og overført til Miljøverndepartementet (MD).

På bakgrunn av en slik innsigelse har kommunen flere valg. Ett av valgene er å ta innsigelsen til etterretning og legge bort forslaget til omregulering. Et annet valg er å opprettholde sitt forslag til regulering. Da vil Fylkesmannen vanligvis kalle inn til mekling i saken mellom kommunen og SLF. Hvis ikke kommunen og SLF kommer fram til en omforent løsning, oversendes saken til MD for endelig avgjørelse.

Først etter at saken er oversendt MD, vil Landbruks- og matdepartementet (LMD) få saken til uttalelse. Jeg vil da ta stilling til om jeg vil anbefale MD å ta SLFs innsigelse til følge. Det er ikke hensiktsmessig eller vanlig for LMD å gå inn i en innsigelsesak før den eventuelt kommer så langt. Systemet med mekling i innsigelsessaker er lagt opp med sikte på at sakene så langt det er mulig, løses lokalt/regionalt.

Denne saken er således ikke stoppet endelig ved at SLF fremmer innsigelse. Det er fortsatt mulig at partene finner en løsning som alle kan godta. Det burde bl.a. i denne saken være mulig å finne en løsning, siden SLF fremmer innsigelse på grunnlag av manglende dokumentasjon og vurdering av alternativer. Nærmere bestemt mener SLF at behovet for omdisponeringen, og nødvendigheten av at akkurat det aktuelle arealet omdisponeres, er for dårlig dokumentert. De mener også at vurderingen av alternative utbyggingsmuligheter er relativt summarisk beskrevet.

LMD har imidlertid fått opplyst at tiltakshaver har lagt reguleringen på is, og at kommunen av den grunn foreløpig ikke vil ta saken opp til behandling igjen. Jeg håper at Nittedal Torvindustri AS gjør de utredninger som eventuelt er nødvendig for at de skal kunne fortsette eller utvide sin virksomhet i området på en slik måte at de også tar tilstrekkelig hensyn til jordvern- og andre landbrukshensyn.

SPØRSMÅL NR. 872**Innlevert 13. mars 2009 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 26. mars 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Telenor står nå i fare for å miste sine investeringer i Russland, og andre internasjonale selskaper har opplevd tilsvarende. Det kan virke som om det er en sammenblanding mellom forretning og politikk og lite forutsigbare betingelser for utenlandske selskaper. StatoilHydro er nå i ferd med å gå tungt inn i oljevirksomhet i Russland, bl.a. ifm. Stokhmanfeltet.

Er statsråden bekymret for den risiko StatoilHydro her kan påta seg, og hva gjør statsråden for å sikre fellesskapets og selskapets interesser?»

Svar:

Statens eierskap i Telenor ligger som kjent under Nærings- og handelsministerens konstitusjonelle ansvarsområde, og jeg kan derfor ikke svare for hvordan Telenor og Telenors eiere har opplevd Russland som geografisk forretningsområde.

StatoilHydro ASA er, som Telenor ASA, regulert av allmennaksjeloven, som blant annet klargjør kompetanseforholdene mellom styret, daglig ledelse og aksjeeiere. Allmennaksjeloven danner rammen for generelt aksepterte eierstyringsprinsipper i Norge.

Som majoritetseier i StatoilHydro er staten svært opptatt av at forholdet mellom selskapets styre, ledelse

og aksjeeiere respekteres og gjennomføres i praksis. Dette betyr blant annet at det er selskapets styre og ledelse som skal sørge for forsvarlig organisering av virksomheten og ta de forretningsmessige beslutningene.

StatoilHydros mulige deltakelse i fase 1 i Sjtokmanfeltet er organisert gjennom et selskap som eies i fellesskap av russiske Gazprom, franske Total og StatoilHydro. Dette selskapet er registrert i Sveits og således underlagt sveitsisk lovgivning. Arbeidet er fremdeles i en tidlig fase, og det er ennå ikke fattet en investeringsbeslutning i prosjektet.

Det foregår en kontinuerlig næringspolitisk dialog mellom Norge og Russland. Regjeringen ivaretar i denne sammenheng norske interesser, også i saker hvor det oppstår konflikter. Jeg kjenner imidlertid ikke til at det er noe konkret grunnlag for å hevde at StatoilHydros engasjement på Sjtokman i dag er av en slik art.

Risikoen knyttet til StatoilHydros virksomhet er det opp til selskapets styrende organer å vurdere. Som eier legger jeg til grunn at selskapet foretar en nødvendig grad av slike vurderinger i alle land det har virksomhet i, herunder i Russland.

SPØRSMÅL NR. 873**Innlevert 13. mars 2009 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 25. mars 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Utbygging av gassrør til Grenland er ønsket av mange. Regjeringen har inntil nylig overlatt finansiering av prosjektet til private aktører. Som følge av at flere private investorer har trukket seg, har staten åpnet for at Petoro skal stå for rundt 30 % av investeringen i SKANLED. Petoros formål er å forvalte SDØE på norsk sokkel, samt investere i kaianlegg på Lutelandet.

Når ble det en del av Petoros oppgave å investere i gassrør, og vil Statsråden vurdere i stedet å opprette et eget statlig selskap med dette som formål?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede ønsker å øke bruken av naturgass i Norge. Utbygging av infrastruktur for naturgass er viktig, og Fremskrittspartiet har på Stortinget flere ganger fremmet forslag om at staten må ha et myndighetsansvar for gassrør i Norge. Det kan gjennomføres ved å opprette/tillegge et statlig selskap dette myndighetsansvaret, og tilføre det egenkapital i tråd med oppgaven. Dette forslaget har dog blitt nedstemt.

Petoros formål er på vegne av staten, for statens regning og risiko, å ha ansvaret for og ivareta de for-

retningsmessige forhold knyttet til statens direkte engasjement i petroleumsvirksomheten på norsk kontinentalsokkel og virksomhet knyttet til dette.

Petoro er medinvestor i gassrør i dag, men disse har vært bygget som følge gassprosjekt, hvor man har behov for å få transportert gassen til kunde.

I dag har Petoro ikke særlig mengder gass til salg, noe som gjør at en investering på SKANLED ikke kan sies å ha noen direkte sammenheng med selskapets forvaltning av SDØE-andeler på eksisterende eller planlagte felt. Investeringen i SKANLED må i så måte sees på som uavhengig av Petoros formål.

Mens undertegnende er positiv til at SKANLED skal realiseres, så er det samtidig viktig at arbeidet skjer på en åpen og ryddig måte. I Stavanger Aftenblad 11. mars 2009 sår Petroleumsprofessor Petter Osmundsen tvil om prosessene som skjer rundt SKANLED. Derfor er det svært viktig å sikre at arbeidet skjer på en ryddig måte.

Svar:

Statens direkte økonomiske engasjement (SDØE) deltar med 25 pst. i Skanled i fasen frem til en eventuell investeringsbeslutning. Ved behandling av en eventuell søknad om tillatelse til anlegg og drift vil det tas stilling til om SDØE skal investere i selve rørledningen.

Som i Gassled er det betydelig deltagelse av selskaper med oppstrøms gassvirksomhet i Skanled. E.On Ruhrgas, VNG og PGNiG har alle eierandeler i felt på norsk sokkel og til sammen har disse selskapene 40 pst. eierandel i Skanled. Hvis Skanled blir realisert, vil det være basert på et kommersielt behov for å bringe gass til markedet. De av eierselskapene i Skanled som har andeler i gassfelt på norsk sokkel vil, sammen med øvrige skipere, transportere gass i Skanled for salg på de ulike mottakspunktene i Skanledsystemet. Det vil være rimelig å forvente at dette også vil omfatte SDØE-gass.

På de fleste måter vil rørledningssystemet Skanled tilsvare de øvrige eksportørledningene fra norsk sokkel som er organisert i Gassled. I Gassled vil staten ha en eierandel på 46 pst. fra og med 2011. Gassled er et oppstrømssystem i henhold til EUs gassdirektiv, og det vil også Skanled være. Utbygging, drift og bruk av Skanled vil være regulert på samme måte som Gassled, og Gassco vil være operatør for Skanled slik som for Gassled. Drift og bruk av Skanled vil bli samordnet med øvrige rørledninger.

Petoro forvalter SDØE-porteføljen på norsk sokkel, og dette inkluderer eierandelen i Gassled.

Ut fra disse forhold vil det være naturlig for meg å vurdere en SDØE-eierandel hvis Skanled blir bygget.

SPØRSMÅL NR. 874

Innlevert 13. mars 2009 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 23. mars 2009 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Når staten trykker opp penger utgjør dette en "skjult skatt", ettersom øvrige penger i økonomien blir mindre verdt. Slik økning i pengemengden representerer heller ikke økt verdiskapning, og på sikt vil prisene stige slik at de utligner økningen i pengemengden.

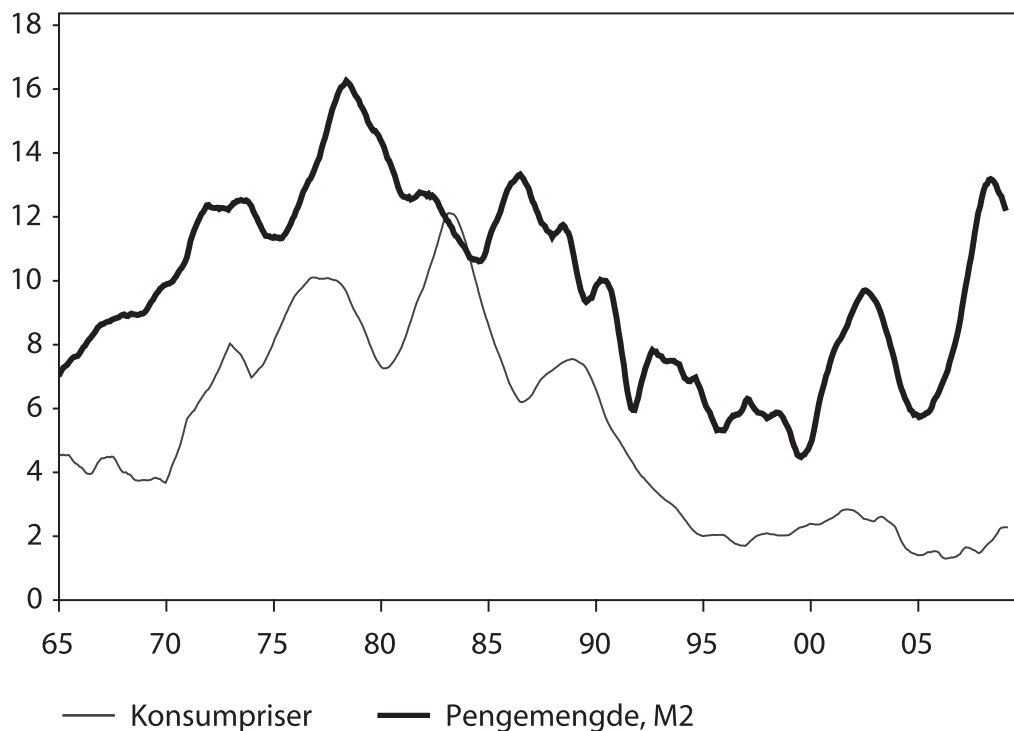
Hvor mye har pengemengden av norske kroner økt i kroner hvert år siden 1980?»

Svar:

En økning i pengeveksten trekker isolert sett i ret-

ning av økt prisstigning. En økning i pengemengden må motsvares av en økning i nasjonalinntekten, en nedgang i pengemengdens omløpshastighet og/eller en økning i prisnivået. Verken pengenes omløpshastighet eller realveksten i økonomien er konstant over tid. Det er derfor ikke noe én-til-én sammenheng mellom veksten i pengemengden og veksten i konsumprisene, jf. figuren under. Figuren viser veksten i konsumprisene og pengemengdemålet M2, som er det mest brukte målet. I tillegg til utestående beholdning av sedler og mynt, inkluderer M2 publikums bankinnskudd.

Figur. Tolv månedersvekst i konsumpriser og pengemengde (M2)¹ i Norge. Prosent. 36 måneders glidende gjennomsnitt. Januar 1965 – januar 2009.

Source: Reuters EcoWin

¹ *M0* er basispengemengden som er definert som summen av bankenes og publikums (kommuneforvaltningen, husholdningene, foretak) og statlige låneinstitutters beholdning av norske sedler og mynter samt deres innskudd i Norges Bank. *Det smale pengemengdebegrepet (M1)* defineres som pengeholdende sektors beholdning av norske sedler og mynt samt sektorens innestående på transaksjonskonti i Norges Bank og forretnings- og sparebanker (i norske kroner og utenlandsk valuta). Bankinnskudd på transaksjonskonti omfatter innskudd (i kroner eller valuta) som umiddelbart kan konverteres til sedler og mynt eller som det kan foretas betalinger direkte fra uten at det påløper andre kostnader enn vanlige transaksjonsgebyrer. *Det brede pengemengdebegrepet (M2)* defineres som summen av M1 og øvrige bankinnskudd (i norske kroner og utenlandsk valuta), inklusive deres beholdning av banksertifikater og andeler i pengemarkedsfond (fra og med mai 2006). Bundne innskudd (premiefond, skattetrekkkonti, pensjons sparing i bank (IPA), boligsparing for ungdom (BSU) og garanterte/struktureerte produkter) inngår ikke i pengemengden.

Tabellen under viser den årlige utviklingen i pengemengden fra 1980-2008.

Tabell. Pengemengden ved utgangen av året og årlig endring i pengemengden. Millioner kroner.

	Basis- penge- mengden (M0)	Penge- mengden (M2)	Årlig endring i M0	Årlig endring i M2
1980	22 789	151 274		
1981	22 686	168 045	-103	16 771
1982	24 015	185 472	1 329	17 427
1983	25 026	203 460	1 011	17 988
1984	28 822	244 765	3 796	41 305
1985	31 079	278 449	2 257	33 684
1986	30 713	284 127	-366	5 678
1987	33 244	328 606	2 531	44 479
1988	32 434	345 081	-810	16 475
1989	34 206	374 771	1 772	29 690
1990	33 768	395 097	-438	20 326
1991	35 589	442 720	1 821	47 623
1992	37 123	479 220	1 534	36 500
1993	39 896	476 016	2 773	-3 204
1994	42 347	501 305	2 451	25 289
1995	43 394	542 400	1 047	41 095
1996	68 124	575 545	24 730	33 145
1997	60 242	590 113	-7 882	14 568
1998	53 840	616 916	-6 402	26 803
1999	81 476	683 853	27 636	66 937
2000	68 700	753 269	-12 776	69 416
2001	68 343	818 859	-357	65 590
2002	102 660	882 914	34 317	64 055
2003	74 474	904 217	-28 186	21 303
2004	84 656	972 014	10 182	67 797
2005	95 857	1 085 377	11 201	113 363
2006	78 789	1 231 393	-17 068	146 016
2007	109 076	1 440 460	30 287	209 067
2008	155 945	1 505 213	46 869	64 753

Kilde: Norges Bank.

SPØRSMÅL NR. 875**Innlevert 16. mars 2009 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 20. mars 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre nærmere for hvorfor man ikke innfører forbud mot omskjæring også av gutter, slik man har gjennomført i svensk rett?»

BEGRUNNELSE:

FNs barnekonvensjon har regler som søker å beskytte barn uansett kjønn mot overgrep, vold og trusler herunder såkalte "kulturelle" kutymmer. I norsk rett er omskjæring av kvinner forbudt. I Sverige vernes også gutter. Barn har en egen autonomi og bør ikke kun regnes som en forlengelse av sine foreldre. Dette bør prinsipielt gjelde begge kjønn.

Svar:

I sitt spørsmål synes representanten å legge til grunn at man i Sverige har innført et forbud mot rituell omskjæring av gutter. Dette er ikke riktig.

Siden 2001 har Sverige hatt en egen lov som regulerer rituell omskjæring (Lagen om omskærelse av pojkar (2001:499)). Formålet med loven er at rituell omskjæring av gutter skal skje på en forsvarlig og betryggende måte. Rituell omskjæring anses ikke som helsehjelp etter svensk helselovgivning, men loven gir helselovgivningen anvendelse når leger utfører omskjæring eller når leger eller sykepleier gir smertelindring i forbindelse med inngrepet.

Loven oppstiller flere vilkår som må være tilstede før rituell omskjæring kan utføres, blant annet i forhold til informasjon og samtykke. Loven stiller videre krav om at det benyttes smertelindring ved inngrepet. Smertelindring skal gis av autorisert lege eller sykepleier, og inngrepet skal foregå under betryggende hygieniske forhold og med hensyn til hva som er det beste for gutten.

I Sverige kan omskjæring av gutter som er over 2 måneder bare utføres av lege. Er gutten under 2 måneder, åpner loven for at rituell omskjæring også kan utføres av den som har fått særskilt tillatelse. Slik tillatelse kan gis av den svenske Socialstyrelsen til den som er foreslått av et trossamfunn hvor rituell omskjæring inngår som en del av den religiøse tradisjon, har kompetanse i henhold til nærmere bestemte krav

og vurderes til å være egnet til å kunne utføre inngrepet. Tillatelsen kan tilbakekalles dersom vedkommende har utført omskjæring på en uforsvarlig måte eller av andre grunner er uegnet til å utføre omskjæring. Socialstyrelsen skal føre tilsyn med den som har fått tillatelse. Den som foretar omskjæring uten å være autorisert lege eller uten å ha særskilt tillatelse kan straffes.

Den svenske regjeringen valgte i 2001 ikke å pålegge de ulike landstingene å tilby/ bekoste rituell omskjæring. Dette ble blant annet begrunnet med at et stort antall helsepersonell ikke ønsker å medvirke til omskjæring, og at spørsmålet om rituell omskjæring må ses i lys av debatten om hva som skal prioriteres av helsetjenesten. Prinsipielt uttalte regjeringen at rituell omskjæring ikke inngår i det som helsetjenesten skal prioritere.

Socialstyrelsen evaluerte loven i 2005, og det fremkom her at rituell omskjæring i begrenset grad ble utført i den offentlige helsetjenesten. Særskilt tillatelse til å utføre rituell omskjæring var gitt til 5 personer i perioden fra 2001 til 2005, og Socialstyrelsen konkluderte med at virksomheten til de som hadde særskilt tillatelse fulgte gjeldende regelverk. Samtidig la Socialstyrelsen til grunn at det fortsatt fant sted rituell omskjæring utenfor helsetjenesten av personer som ikke hadde særskilt tillatelse.

Som en oppfølging av denne evalueringen ga den svenske regjeringen i 2006 Socialstyrelsen i oppdrag å undersøke hvorfor og i hvilken utstrekning gutter omskjæres utenfor helsetjenesten. Socialstyrelsen fikk også i oppdrag å foreslå hvordan man best kunne hindre at gutter ble utsatt for skade i forbindelse med rituell omskjæring. I en rapport som i april 2007 ble overlevert til den svenske regjeringen konkluderes det med at ut fra hensynet til guttenes beste, bør gjeldende lovgivning suppleres med en lovbestemt rett til å få utført rituell omskjæring innenfor den offentlige helsetjenesten. Rapporten er foreløpig ikke fulgt opp.

I Norge omfattes rituell omskjæring ikke av de lovfestede rettigheter den enkelte har til helsehjelp, og helsetjenesten plikter derfor ikke å tilby eller utføre slikt inngrep.

SPØRSMÅL NR. 876**Innlevert 16. mars 2009 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 24. mars 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Ifm. takstøkningen i bomringen i Oslo 1. juli 2008 har Vegdirektoratet justert takstsystemet slik at maxitaxier betaler samme takst som øvrige drosjer. Dette har ført til at selskaper som tilbyr TT-kjøring for funksjonshemmede med maxitaxi blir mer konkurransedyktige enn selskaper som tilbyr samme tjeneste med minibusser. Direktoratets innføring av lav takst for maxitaxier har ført til konkurransevridning i markedet.

Vil statsråden ta initiativ til å rette opp dette slik at også minibusser med samme formål får samme vilkår?»

BEGRUNNELSE:

Transportselskapet Go'e Bussa driver med spesialtransport for eldre og funksjonshemmede med minibusser. Selskapet har blant annet drevet 1/3 av all slik kjøring i Oslo. 28 august i fjor tapte imidlertid Go'e Bussa anbudskonkurransen mot Oslo Taxitransport. Årsaken var at selskapet ikke klarte å konkurrere på pris med et selskap som betaler en betydelig lavere avgift i bomringen. Go'e Bussa har fått avslag på sin søknad om at deres minibusser bør få samme avgiftsdispensasjon som maxitaxier.

Svar:

I juni 2008 fikk jeg spørsmål fra stortingsrepresentant Truls Wickholm om muligheten for å gjøre endringer i takstsystemet i Oslopakke 3, slik at passersavgiften for maxi-taxier ikke ble dyrere enn annen taxi. Jeg tok da kontakt med Oslo og Akershus med sikte på å diskutere en tilpasning i takstsystemet slik at maxi-taxier kunne betale takst tilsvarende liten bil i Oslopakke 3. Begrunnelsen var at det er ønskelig med flere maxi-taxier i hovedstadsområdet, og at takstsystemet for taxier derfor bør være likt. Dette var bakgrunnen for innføringen av redusert takst for maxi-taxier i Oslopakke 3. Det er ikke lagt opp til å gjøre tilsvarende endringer for andre grupper større kjøretøy.

I St.prp. nr. 40 (2007-2008) Om Oslopakke 3 trinn 1 heter det at Samferdselsdepartementet ser at det foreslåtte takstsystemet vil kunne gi utfordringer, spesielt for næringstransportene. Det er derfor lagt til grunn at takstene og konsekvensene av dem, skal evalueres. Eventuelle ytterligere endringer i takstsystemet vil måtte skje i forbindelse med en slik evaluering, og i samråd med lokale myndigheter i Oslo og Akershus.

SPØRSMÅL NR. 877**Innlevert 16. mars 2009 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 24. mars 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Det står ingen ting i Nasjonal Transportplan 2010-2019 om hva kostnadene ved utbyggingen av strekningen Langangen-Dørdal vil koste, det står heller ikke noe om oppstart i perioden 2010-2013. APs stortingsrepresentanter i Telemark hevdet i TA 13. mars 2009 at totalkostnad for prosjektet er 2,6 mrd, og at utbyggingen kan starte opp allerede i 2012 med 500 statlige mill.

Medfører disse opplysningene riktighet, hvis ikke, hva er totalkostnaden for strekningen, og når skal utbyggingen startes opp og ferdigstilles?»

BEGRUNNELSE:

Som kjent har det i tiden før fremleggelsen av Nasjonal Transportplan kommet en rekke lekkasjer om prosjekter som skulle være med i Nasjonal Transportplan. Så også torsdag den 12. mars 2009 hvor Arbeiderpartiets stortingsrepresentanter fra Telemark reiste til E-18 i Bamble for å lekke nyheten om at det skulle bygges ny firefelts E-18 fra Langangen i Porsgrunn til Dørdal i Bamble, og at strekningen skulle få 500 statlige millioner i første del av planperioden og ytterligere 400 statlige millioner i neste planperiode. Både undertegnede, aksjonsgruppa for E-18 og alle

andre som har kjempet for å få bygget ny E-18 var kjempeglade for at endelig skulle noe skje. Skuffelsen ble derfor svært stor når vi så at dette ikke stemte med de faktiske forholdene i NTPen som ble lagt frem dagen etterpå. I oppslagene kom det også frem at prosjektet hadde en totalramme på 2,6 milliarder kroner. Undertegnede stiller seg svært undrende til at en så lang strekning, hvor det må bygges flere bruer, tunneler og som går over flere mil har en så lav totalkostnad.

Svar:

Det legges opp til optimal framdrift i planlegging av utbyggingen av E18 Langangen-Dørdal i Telemark, og jeg legger til grunn at planleggingen kan

gjøre det mulig med oppstart i siste del av fireårsperioden.

Gitt lokal tilslutning til bompengefinansiering er jeg positiv til at bompengeselskapet kan ta opp lån slik at prosjektet kan starte opp i slutten av fireårsperioden. Det er da lagt til grunn at om lag 500 mill. kr kan disponeres i 2013. På dette stadiet i planprosessen er det imidlertid for tidlig å anslå den totale kostnaden for prosjektet.

Det legges i forslag til Nasjonal transportplan opp til at statens bidrag vil komme i siste seksårsperiode. Gitt at oppstart skjer i første periode, legges det opp til rasjonell framdrift av prosjektet i neste planperiode ved rullering av NTP.

SPØRSMÅL NR. 878

Innlevert 16. mars 2009 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll

Besvart 31. mars 2009 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hva har staten gjort for å gi private eiere og lokale myndigheter korrekt og nødvendig oversikt over de områder som er utsatt for forurensning og risiko av blindgjengere og ulik ammunisjon, og har den enkelte kommune avklarte forhold rundt ansvar og rutiner for oppdukkende og etablerte risikoområder av hva angår blindgjengere og ammunisjon?»

BEGRUNNELSE:

I forhold til svar på spørsmål nr. 765 om rydding av området Moisund i Evje og Hornes kommune for blindgjengere og granater fra 2. verdenskrig, ønsker jeg en redegjørelse for hvordan ansvaret for sikring og rydding av blindgjengere og ulik ammunisjon er.

Etter 2. verdenskrig var det staten som overtok de verdier og det materiell som var etterlatt i Norge etter okkupasjonsstyrkene, og det ville vel derfor være mest naturlig om også staten hadde et reelt ansvar til å fjerne forurensingen i form av blindgjengere og annen ammunisjon.

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 16. mars 2009 med spørsmål fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll om hva staten har gjort for å gi korrekt og nødvendig oversikt over områder utsatt

for forurensning og ammunisjon, og om den enkelte kommune har avklarte forhold rundt ansvar og rutiner.

Forsvaret gjennomfører årlig rydding av eksplosiver som følge av egen virksomhet og av eksplosiver fra annen verdenskrig. Det er utarbeidet kart over alle områder som er i bruk av Forsvaret. Der det kan være blindgjengere, er dette tydelig merket på kartene. Ved inngangen til skyte- og øvingsfelt er oversiktskart slått opp. Disse inneholder bl.a. informasjon om blindgjengerområder. I terrenget er også blindgjengerfelt fysisk merket, og i spesielle tilfeller inngjerdet.

Før militære områder avhendes til sivile foretar Forsvaret grundig rydding av eksplosiver. Der områder unntaksvis er avhendet uten at Forsvaret har foretatt rydding av blindgjengere, er de nye eierne blitt skriftlig informert om situasjonen, og vil bli holdt oppdatert om det videre arbeidet.

Forsvarsdepartementet, i samråd med Justisdepartementet, offentliggjorde i 2000 kart og lister over antatte tyske og britiske minefelt fra annen verdenskrig. For andre områder på sivil grunn foreligger det ingen systematisk oversikt over eventuelle blindgjengere og ulik ammunisjon eller andre etterlatenskaper fra annen verdenskrig. Hverken de enkelte kommuner, Forsvaret, justismyndighetene eller andre offentlige myndigheter besitter en fullstendig oversikt over

hvor krigsetterlatenskaper befinner seg på land og i vann, selv om noe kartlegging er gjort. Sentrale offentlige myndigheter har i dag heller ikke personellmessige eller økonomiske ressurser til å forestå et slikt omfattende arbeid, som vil måtte pågå i årevis.

Fra midten av 1990-tallet og frem til 2005 gjennomførte Statsbygg prosjektet "Krigsetterlatenskaper - Oppfølging av deponier og forurenset grunn med spesialavfall etter siste krig". Prosjektet identifiserte, undersøkte og ryddet opp i krigsetterlatenskaper i den grad det var miljømessig nødvendig. Flere områder med etterlatenskaper fra krigen inngikk også i Grunnforurensningsprosjektet i Statens forurensningstilsyn (SFT). Gjennom dette prosjektet sørget miljøvernmyndighetene for gjennomføring av

nødvendig opprydding av rundt 100 og kartlegging av rundt 500 særlig prioriterte steder med forurenset grunn. Områder hvor det oppdages grunnforurensning blir lagt inn i SFTs database, uavhengig av hvordan og når forurensningen oppstod. Informasjon i Grunnforurensningsdatabasen er tilgjengelig for allmennheten.

Funn av eksplosiver skal meldes til politiet, som vurderer om disse utgjør en fare for liv, helse og allminnelig ferdsel. Forsvaret kan, etter anmodning fra politiet, bistå i oppryddingen av eksplosiver som oppdages på sivilt område i henhold til instruks om Forsvarets bistand til politiet av 28. februar 2003.

Forsvaret er velvillig og rykker ut flere ganger årlig for å rydde eksplosive etterlatenskaper fra krigen.

SPØRSMÅL NR. 879

Innlevert 16. mars 2009 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 26. mars 2009 av nærings- og handelsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Norsk Kabinforenings ansatte forhandler med SAS om en pensjonsavtale som går ut på at fra fylte 55 år kan de gå av med pensjon og beholde store deler av lønnen.

Dersom denne avtalen blir gjort gjeldene, vil dette kunne påvirke andre forbund mht pensjonsrettigheter, og kan innsparingen på 1,3 mrd. svenske kroner komme i fare, noe som var en forpliktelse i St.prp. nr. 41, SAS AB - statens deltakelse i kapitalforhøyelse?»

Svar:

Regjeringen fremmet i St.prp. nr 41(2008-2009) – SAS AB - statens deltakelse i kapitalforhøyelse forslag om at staten deltar for sin proratariske andel i kapitalforhøyelsen. Stortinget vedtok mot Fremskrittpartiets stemmer forslaget fra regjeringen.

Forslaget om kapitalforhøyelse ble fremmet av styret i SAS AB i forbindelse med og som en del av selskapets nye strategi – Core SAS. Et viktig element i styrets plan er kostnadsreduksjoner som blant annet nås ved at de ansatte har forpliktet seg til å redusere sine lønninger samt å øke produktiviteten. Disse tiltakene ligger fast og er beregnet å gi en årlig kost-

nadsbesparelse på 1,3 milliarder svenske kroner for SAS.

SAS har 39 ulike kollektivavtaler og selskapet har opplyst at det i store deler av året vil være spørsmål oppe til behandling knyttet til en eller flere av disse avtalene. Som det har blitt kjent, er forhandlingene om kollektivavtalen for 2008 (K08) mellom Norsk Kabinforening (NKF) og SAS AB først nylig avsluttet. I forbindelse med forhandlingene om K08 med NKF var også spørsmålet om aldersgrense for medlemmenes pensjonsrettigheter oppe uten at det i denne sammenheng ble avtalt noen endringer. SAS har forsikret meg om at det i disse forhandlingene ikke har vært avtalt forhold som rokker ved de avtalte kostnadsbesparelsene på 1,3 milliarder svenske kroner årlig som jeg tidligere har redegjort for til Stortinget, og hvor også NKF har gitt forpliktende bidrag. Det er fortsatt min oppfatning at selskapets ledelse og de ansattes organisasjoner i SAS har bidratt med å løfte i samme retning for å muliggjøre et nytt strategisk løft for SAS.

Jeg vil ellers vise til at arbeidsvilkår i alle selskaper reguleres av avtaler mellom de ansatte og selskapets ledelse. Staten er som aksjonær ikke involvert i forhandlinger knyttet til slike avtaler.

SPØRSMÅL NR. 880**Innlevert 16. mars 2009 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 25. mars 2009 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for at ansatte som blir permittert 50 pst. fra hovedbeskjeftigelse, og som kombinerer dette med deltidsarbeid i landbruk (eller andre yrker), skal få beholde retten til dagpenger på lik linje med de som ikke har slikt deltidsarbeid?»

BEGRUNNELSE:

I Sauda er for tiden arbeidsstyrken i hjørnestensbedriften Eramet Norway AS permittert 50 %. De permitterte vil derfor i henhold til folketrygdlovens § 4-3 ha rett på 50 % dagpenger.

Dette gjelder likevel ikke en gruppe arbeidere som har kombinert fulltidsarbeid i bedriften med deltidsarbeid som gårdbrukere. På grunn av deltidsarbeidet er samlet arbeidstidsreduksjon mindre enn 50 %. De mister dermed retten til dagpenger, som er knyttet til at arbeidstiden minst reduseres med 50 %, selv om de altså er permittert i like stor prosent fra bedriften som de øvrige arbeidstakerne.

Slik regelverket nå er utformet, gir det altså et økonomisk incentiv til ikke å forsøke å opprettholde et levende distriktslandbruk ved siden av arbeid i industri eller annen næring. Det er svært vanskelig å tro at det kan være lovgivers intensjon ved regelverket.

Svar:

Etter folketrygdloven § 4-3 er det et vilkår for rett til dagpenger at arbeidstiden er redusert med minst 50 prosent i forhold til forutgående arbeidstid. Faktisk arbeidet tid som selvstendig tas også med ved beregningen av vedkommendes vanlige arbeidstid.

Folketrygdloven § 4-3 fjerde ledd gir Arbeids- og inkluderingsdepartementet hjemmel til å gi forskrifter om fastsetting av vanlig arbeidstid. Den 1. juni 2007 sendte Arbeids- og inkluderingsdepartementet et forslag til nye forskriftsbestemmelser på alminnelig høring. Departementet foreslo her å forskriftsfeste at maksimal vanlig arbeidstid skulle være 40 timer per uke. Dette var en forskriftsfesting av en mangeårig praksis.

Bakgrunnen for at vanlig arbeidstid ikke settes høyere, er bestemmelsene i arbeidsmiljøloven om at alminnelige arbeidstid som hovedregel ikke skal overstige 40 timer i uken. Ingen høringsinstanser var negative til forslaget, og med virkning fra 1. september 2008 ble det derfor tatt inn en bestemmelse i for-

skrift om dagpenger under arbeidsløshet § 11-3 om at vanlig arbeidstid maksimalt kan settes til 40 timer per uke.

Fastsetting av vanlig arbeidstid har først og fremst betydning for rett til dagpenger til delvis ledige, ettersom dagpengene til delvis ledige avkortes (graderes) ut ifra medlemmets vanlige arbeidstid. Jeg er kjent med at enkelte selvstendig næringsdrivende, som for eksempel bønder, også er arbeidstakere ved siden av næringsvirksomheten, og at noen av dem kan ha en samlet arbeidstid som overstiger 40 timer per uke. Vanlig arbeidstid vil for disse kunne bli satt lavere enn det deres reelle arbeidstid forut for ledigheten har vært. Dersom næringsvirksomheten utgjør mer enn 50 prosent av fastsatt vanlige arbeidstid, vil de miste retten til dagpenger selv om næringsarbeidet ikke utgjør mer enn 50 prosent av deres reelle forutgående arbeidstid.

Det er vanskelig via generelle regler å ta høyde for alle de individuelle variasjonene som kan forekomme i praksis. For eksempel måtte et regelverk som fullt ut skulle unngå såkalte terskelverdier som kravet til 50 prosent arbeidstidsreduksjon, bli svært komplisert å forstå og håndheve. Det er viktig å fastholde hovedprinsippene i dagpengeordningen om at trygdeordningen i tillegg til å gi inntektssikring ved hel eller delvis ledighet, også skal stimulere mottakeren til å komme i arbeid. Det er viktig at de såkalte arbeidsmarkedskravene som ligger i dagpengeordningen omfatter alle dagpengemottakere.

Folketrygdlovens krav om at stønadsmottakere skal være reelle arbeidssøkere og i utgangspunktet ta ethvert tilbudt arbeid i Norge, er vanskelig å oppfylle for delvis ledige med lite arbeidstid å tilby aktuelle arbeidsgivere. Tar man for mye hensyn til behovet for inntektssikring i tilfeller hvor en kombinerer delvis næringsvirksomhet med delvise dagpenger, kan det føre til unødig lange trygdeperioder.

Regjeringen har foreslått enkelte endringer i de særlige bestemmelsene om permittering. Permitteringsregelverket ble endret i tilknytning til Stortingets behandling av St. prp. nr. 37 (2008-2009) Tiltak for arbeid. Regjeringen ble også bedt om å vurdere ytterligere tiltak, herunder vurdere kravet om arbeidstidsreduksjon. En av endringene Regjeringen foreslår gjelder kravet til arbeidstidsreduksjon fra 50 til 40 prosent. Dette vil også kunne få betydning for permitterte med næringsvirksomhet.

SPØRSMÅL NR. 881**Innlevert 16. mars 2009 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker****Besvart 23. mars 2009 av fungerende justisminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Kan justisministeren garantere for at beredskapen i politiet blir forsvarlig ivaretatt med de dataproblemene som har oppstått, og vil statsråden ta initiativ til så snart som mulig og på egnet måte å informere Stortinget om konsekvensene av dataproblemene i politiet og hva som blir gjort for å unngå at slike problemer igjen oppstår?»

BEGRUNNELSE:

Politiet har den siste tiden vært rammet av alvorlig datatrøbbel som bl.a. har satt operasjonssentralene delvis ut av spill og en rekke andre arbeidsoppgaver i politiet som krever tilgang til data, er blitt umuliggjort og forsinket. Dette skaper usikkerhet om politiets evne til å agere optimalt i en krisesituasjon.

Høyre er opptatt av at folk skal kunne føle seg trygg på at politiet er i stand til å utføre sine oppgaver på en forsvarlig måte. Det er derfor vesentlig at Stortinget blir informert om konsekvensene av dataproblemene i politiet og hva regjeringen vil foreta seg for å forhindre at dette kan skje igjen.

Høyre ser med stor uro på at de alvorlige dataproblemene i politiet ennå ikke ser ut til å være løst og at Politidirektoratet før helgen heller ikke kan si noe om når situasjonen igjen er under kontroll og politiet vil kunne fungere normalt. Det er nødvendig å få avklart om Regjeringen kan garantere at beredskapen i politiet blir ivaretatt på en forsvarlig måte i en situasjon der etaten rammes av datatrøbbel.

Dersom det er riktig at vitale deler av politiets IKT-systemer er så gamle at driftssikkerheten ikke lenger kan garanteres, er dette meget alvorlig og uakseptabelt. Det betyr i realiteten at vi ikke har noen sikkerhet for at ikke politiet på nytt kan bli satt ut av spill med de konsekvenser dette kan få for beredskap og ivaretagelse av politiets øvrige arbeid og oppgaver. Det er her grunn til å minne om at Høyre gjentatte ganger har etterlyst en konkret plan for fornyelse av politiets datasystemer, men uten at Stortinget så langt har sett noe til en slik plan.

Svar:

Spørsmålet er forelagt Politidirektoratet som har gitt følgende tilbakemelding:

”Politiets datanettverk ble rammet av virus onsdag 11. mars 2009. Viruset rammet PC-er i politinettet, mens bakenforliggende informasjonssystemer ikke ble berørt. Det ble umiddelbart iverksatt tiltak for å hindre videre virusspredning, og for å gjenopprette normal driftssituasjon.

Flere operasjonssentraler ble rammet av viruset som resulterte i redusert tilgang til politiets informasjonssystemer.

Politidirektoratets vurdering er at beredskapen i politiet ble ivaretatt til tross for dataproblemene som oppstod, og at liv og helse aldri var i fare. Politiets ordinære tjenesteproduksjon har blitt påvirket og publikum har opplevd dette for eksempel gjennom lengre ventetid ved noen passkontorer, og også at enkelte passkontorer har vært stengt i perioder.

Politidirektoratet vil gjennomføre en evaluering av hendelsen, med særlig fokus på konsekvenser i forhold til sårbarhet og med forslag til tiltak på kort og lang sikt.”

Politidirektoratet opplyser i tillegg at angrepet berørte et begrenset antall PC-er i tillegg til noen operasjonssentraler.

Nødvendig oppgradering av politiets IT-infrastruktur prioriteres med sikte på en sikker og effektiv drift av etatens kritiske systemer og infrastruktur. Det ble i 2008 iverksatt flere tiltak for å redusere sårbarheten og direktoratet legger opp til en omfattende modernisering i perioden 2009 - 2011. Det er etablert ett nytt permanent driftssted (Driftssted-2) og direktoratet planlegger ytterligere tiltak som på sikt vil sikre reservedrift for politiets mest kritiske informasjonssystemer.

Investeringer i IT-infrastrukturen er også nødvendige grunninvesteringer for å kunne realisere politiets mål om mer effektive informasjonssystemer i løpet av de kommende år. Investeringsbehovet vil bli vurdert i forbindelse med de årlige budsjettforslagene.

SPØRSMÅL NR. 882**Innlevert 16. mars 2009 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos****Besvart 25. mars 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Synes statsråden at retningslinjene fra Helsedirektoratet fra 2007 når det gjelder pasienter med særlig bistandsbehov og som legges inn på sykehus er gode nok, og hvis ikke, hva vil statsråden gjøre dersom han mener at retningslinjene slik de er utformet i dag ikke gode nok?»

BEGRUNNELSE:

I Romerikes Blad mandag den 16. mars 2009, etterlyser en mor med en multihandikappet sønn samarbeidet mellom sykehus og kommunehelsetjeneste ved sykehusinnleggelse. Sønnen hennes bor i en kommunal omsorgsbolig med 24 timers tilsyn i døgnet. Problemet starter når hennes sønn på 34 år av og til må på sykehus. Da overlater kommunen ansvaret til sykehuset fordi reglene tillater at den kommunale tjenesten (les hjelperen) ikke følger med når sønnen er innlagt. Sønnen er tildelt 15,5 timer hjelp fra kommunehelsetjenesten pr døgn i omsorgsbolig. Direktør for Helsefag ved Ahus slår fast at det er sykehusets ansvar å vurdere når det er nødvendig å kalle inn hjelp fra kommunehelsetjenesten. Direktøren uttaler videre at kommune og sykehus har likelydende ansvar for å ta initiativ til at individuelle planer lages for pasientene. I disse planene skal koordineringsansvaret for tjenestene klarlegges. I følge moren til den multihandikappede mannen er det her noen av utfordringene ligger. Når flere instanser etter loven har likelydende ansvar blir det uklart hvem som tar initiativ til å lage individuelle planer, og sønnen hennes "faller mellom to stoler", med fare for at helt nødvendig omsorg ikke ytes under sykehusinnleggelse. I dette tilfellet har moren funnet sin sønn i sykehussengen med pustestopp, mens han var uten tilsyn. Det hevdes fra pårørende at uklart ansvarsforhold mellom sykehus og kommune kan ha resultert i omsorgssvikt.

Svar:

Helsedirektoratet sendte i juli 2007 et brev til landets kommuner, fylkesmenn, regionale helseforetak og helseforetakene som svar på en rekke henvendelser med spørsmål om hvem som var ansvarlig for utgifter til kommunalt ansatte som bistår i forbindelse med sykehusopphold. Jeg forstår det slik at det er det

te brevet det refereres til i ovennevnte spørsmål. Det er i hovedsak finansieringsansvar som behandles i Helsedirektoratets brev. Brevet omtaler ikke alle spørsmål forbundet med pasienter med særlige bistandsbehov som legges inn i sykehus.

Det er i begrunnelsen for spørsmålet vist til uttalelse fra direktør for Helsefag ved Ahus, som anfører at det er sykehusets ansvar å vurdere når det er nødvendig å kalle inn hjelp fra kommunehelsetjenesten. Dette er i samsvar med Helsedirektoratets brev.

Når det gjelder spørsmål om individuell plan, er dette ikke behandlet særskilt i Helsedirektoratets brev. Det er kun vist til at en individuell plan vil kunne være egnet for avklaringer av spørsmål om samarbeid med og eventuelt behov for bistand fra kommunehelsetjenesten under sykehusopphold.

Pasienter med behov for langvarige og koordinerte tjenester har rett til å få utarbeidet individuell plan. Formålet med utarbeidelsen av individuell plan er:

- bidra til at pasienten får et helhetlig, koordinert og individuelt tilpasset tjenestetilbud
- å kartlegge pasientens mål, ressurser og behov for tjenester på ulike områder
- å styrke samhandlingen mellom tjenesteyter og pasient og eventuelt pårørende, og mellom tjenesteytere og etater innenfor et forvaltningsnivå eller på tvers av forvaltningsnivåene.

Både kommunen og spesialisthelsetjenesten har ansvar for å sørge for at det utarbeides individuell plan. Det er i en egen veileder til forskriften anbefalt at hovedansvaret i de fleste tilfeller bør ligge i kommunen.

Sykehuset har ansvar for omsorg for en pasient i forbindelse med sykehusopphold.

Sykehuset har ansvar for å yte nødvendige tjenester til alle pasienter som er innlagt i sykehuset, uavhengig av om pasienten har fått utarbeidet individuell plan eller ikke. At både sykehus og kommune har plikt til å ta initiativ til utarbeiding av individuell plan for pasienter som har rett til å få utarbeidet slik plan, endrer ikke sykehusets ansvar for innlagte pasienter.

Dersom et sykehus kan bebreides for manglende tilsyn av en innlagt pasient, er dette et spørsmål for helsetilsynet.

SPØRSMÅL NR. 883**Innlevert 16. mars 2009 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 23. mars 2009 av fungerende justisminister Trond Giske****Spørsmål:**

«I VG den 16. mars 2009 er det en artikkel om riksadvokatens bekymring for utviklingen i fristsaker. Det vises til at der man forventer en nedgang i behandlingstiden har den faktisk sett gått motsatt vei.

Hva vil statsråden gjøre for å makte å overholde Stortingets satte frister og dersom så ikke skjer, hva vil konsekvensen være?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen har i lang tid skrytt av egen fortrefelighet når det gjelder satsing på kriminalitetsbekjempelse. På tross av dette er Regjeringens mål at 38 % av all kriminalitet skal oppklares. I noen saker har Stortinget fastsatt saksbehandlingstid. Riksadvokaten er bekymret for den utvikling han ser og tar dette opp med politiet. Regjeringen hevder at det aldri har vært tatt inn så mange studenter ved PHS men likevel svikter Regjeringen på dette målepunktet også. Jeg ser derfor fram til statsrådens forklaring på hva som må gjøres.

Svar:

Stortinget har ved lov fastsatt at dersom en mistenkt var under 18 år på handlingstiden, skal spørsmålet om tiltale som hovedregel avgjøres innen 6 uker (42 dager) etter at vedkommende er å anse som mistenkt i saken.

Regjeringen har i tillegg satt som mål at i visse voldssaker (legemsfornærmelser med skadefølge og legemsbeskadigelse), skal saksbehandlingstiden i oppklarte saker som hovedregel ikke overstige 90 dager fra anmeldelse til påtalevedtak i politiet.

Det er viktig for regjeringen å legge til rette for at politi og påtalemyndighet settes i stand til å overholde de fastsatte frister i begge de to nevnte sakstyper. For å kunne følge utviklingen, er det fortløpende kontakt mellom Justisdepartementet og Riksadvokaten og Politidirektoratet.

Politi og påtalemyndighet har de senere år lagt ned en betydelig innsats for å lage rutiner som sikrer fristoppnåelse. Det er gledelig å kunne konstatere at man i de såkalte ungdomssaker nådde meget gode resultater i 2008. Jeg minner om at fristen her er kort,

og det kreves en vedvarende og god strukturert innsats for å holde fristen.

Gjennomsnittlig saksbehandlingstid for oppklarte ungdomssaker var i fjor 31 dager, altså godt innen fristen. 26 av landets 27 politidistrikter holdt seg innenfor fristen, så her snakker vi om en imponerende innsats fra politiets side. Det er videre grunn til å trekke frem at statsadvokatembetenes saksbehandlingstid i ungdomssaker ble sterkt redusert i løpet av 2008.

Situasjonen for voldssakene med frist er ikke like god. Resultatet ble en gjennomsnittlig saksbehandlingstid på 118 dager, en tilbakegang på 4 dager sammenlignet med 2007. Det er stor forskjell i gjennomsnittlig saksbehandlingstid mellom distriktene, varierende fra 58 til 164 dager.

Riksadvokaten har umiddelbart tatt grep for å avklare og bedre situasjonen på området. Landets statsadvokatembeter er bedt om å innhente rapporter fra politimestrene i regionene. De distrikter som hadde lengre gjennomsnittlig saksbehandlingstid enn 90 dager, må redegjøre for sannsynlige årsaker til at målet ikke ble nådd. Videre skal det opplyses hvilke konkrete tiltak politimestrene har iverksatt for å bedre måloppnåelsen.

Riksadvokaten har videre i sitt mål- og prioriteringsrundskriv for straffesaksbehandlingen i politiet for 2009, uttrykkelig nevnt at den viktigste utfordringen i år er å redusere saksbehandlingstiden i voldssaker med frist, ved siden av å øke andelen oppklarte saker.

Riksadvokaten vil fortløpende holde departementet orientert om den målrettede innsats som nå gjøres for å bedre situasjonen, og som vil bli gjennomført i samarbeid med Politidirektoratet.

En effektiv straffesakskjede er svært viktig både av hensyn til rettssikkerheten og for rettsoppfattelsen blant folk fleste. Bruk av frister for behandling av visse typer saker er ment å bidra til den ønskede effektivitet. Det er derfor bekymringsfullt når frister ikke holdes. Det er likevel grunn til å påpeke, at når enkelte distrikter greier å holde fristene, vil mye kunne oppnås ved rutinegjennomgang og endret organisering.

SPØRSMÅL NR. 884**Innlevert 17. mars 2009 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 26. mars 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Det er bred politisk enighet om at kollektivtransport er helt nødvendig for å løse transportutfordringene i de tettest bebygde områdene. I valgkampen i 2003 markerte Kristin Halvorsen sin støtte til rask gjenåpning av Kolsåsbanen med en tur på dresin. Etter 6 år er det fortsatt uklart om og eventuelt når Kolsåsbanen blir forlenget til Kolsås. Nasjonal Transportplan innebærer ingen avklaring.

Når vil finansministeren bidra til at hennes 6 år gamle løfte blir innfridd?»

Svar:

Det er riktig at gjenåpning av Kolsåsbanen var et viktig tema i lokalvalget 2003, etter at det daværende byrådet i Oslo hadde lagt denne ned. I november 2004 ble dette vedtaket omgjort etter politisk press.

Oppgradering av Kolsåsbanen til moderne T-banestandard er omtalt overfor Stortinget både i St.meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019 (NTP) og i St.meld. nr. 17 (2008-2009) Om Oslopakke 3 trinn 2.

Det framgår at Oslo kommune og Akershus fylkeskommune har vedtatt at banen skal oppgraderes til moderne T-banestandard. Oppgraderingen vil gi kortere reisetider, bedre punktlighet og økt kapasitet. Første etappe fra Sørbyhaugen til Åsjordet ble åpnet for trafikk i august 2008. Det foregår arbeid på strekningen Åsjordet - Jar, og denne strekningen forventes åpnet for trafikk høsten 2010.

Det foreligger vedtatt reguleringsplan for strekningen Jar – Bekkestua, og det arbeides med kvalitetssikring av kostnader for strekningen. I tillegg arbeides det med reguleringsplan for strekningen Bekkestua – Kolsås. Akershus fylkeskommune er tiltakshaver og har det overordnede økonomiske ansvaret for utbygging av banen i Bærum. Kollektivtransportproduksjon AS (KTP) vil ivareta byggherreansvaret på vegne av fylkeskommunen.

I det lokale forslaget til Oslopakke 3 fra høsten 2007 ble det lagt til grunn et grovt behovsanslag for hele prosjektet på Kolsåsbanen på 600 mill. kroner, omregnet til 2009-kroner. Kostnadsanslag for prosjektet ligger nå langt høyere. I 2009 er prosjektet tildelt 200 mill. kroner i Oslo og 290 mill. kroner i Akershus. Foreløpig kostnadsanslag for opprusting av Kolsåsbanen i Akershus er våren 2009 anslått til 2,1-2,5 mrd. kroner, hvorav om lag 1 mrd. kroner gjelder strekningen fra Akershus grense til Bekkestua. En fullføring av prosjektet i Bærum vil derfor få

konsekvenser for gjennomføringen av andre prosjekter i Oslopakke 3.

Oslo kommune og Akershus fylkeskommune har et selvstendig finansieringsansvar for investeringer i kollektivtransporten. Statlige tilskudd til investeringer på det framtidige fylkesvegnettet og til infrastrukturiltak for kollektivtransport vil fra 2010 bli finansiert gjennom rammetilskuddet over budsjettet til Kommunal- og regionaldepartementet.

Regjeringen har lagt til rette for prioritering av investeringer i kollektivtrafikken i Oslo og Akershus på flere måter:

- På bakgrunn av lokalt initiativ har vi fremmet forslag for Stortinget om ny bompengoordning for Oslopakke 3. Dette sikrer økte inntekter til samferdsel i Oslo og Akershus i 2009 og årene framover.
- I tråd med klimaforliket, har vi i 2009 doblet lønnsordningen for bedre kollektivtransport og mindre bilbruk i byene til 323,4 mill. kroner. I NTP 2010-2019 foreslår vi at denne doubles videre fra 2009-nivået i løpet av planens første fire år.
- I NTP 2010-2019 foreslår Regjeringen en rentekompensasjonsordning for transportiltak i fylkene. Denne vil Oslo kommune og Akershus fylkeskommune kunne ta i bruk.

Oslopakke 3 er en finansieringsplan for forsert utbygging av hovedvegnettet og det lokale kollektivnettet i Oslo-området. Regjeringen legger til grunn at gjennomføringen av Oslopakke 3 og utvelgelse av prosjekt/iltak skal skje ved en målrettet styring av pakken. Det åpnes også for at tiltak som ikke ligger inne i det lokale forslaget kan vurderes. I St.meld. nr. 17 (2008-2009) er det derfor ikke gitt en samlet vurdering av utbyggingsplanene for Oslopakke 3, men det er lagt til grunn et opplegg for porteføljestyring. Det er i arbeidet med en slik porteføljestyring at videre framdrift på Kolsåsbanen må vurderes.

I januar 2009 ble det etablert en styringsgruppe for Oslopakke 3 som består av Oslo kommune, Akershus fylkeskommune, Jernbaneverket og Statens vegvesen. Gruppen ledes av staten v/vegdirektøren. Styringsgruppen skal bl.a. forberede omforente saksframlegg til besluttede organer om prioritering (inkludert rekkefølge for prosjekter) av midlene i Oslopakke 3. Det er bystyret, fylkestinget og Stortinget som må fatte de formelle vedtak om handlingsprogram og budsjetter.

Styringsgruppen for Oslopakke 3 skal i løpet av

våren 2009 legge fram et samlet forslag til handlingsprogram for Oslopakke 3 for perioden 2010–2013. Dette handlingsprogrammet vil vise prioritering av prosjekter og tiltak for perioden finansiert med statlige midler, bompenger, kommunale og fylkeskommune-

nale midler. Det framgår av St.meld. nr. 17 (2008-2009) at det legges opp til en vurdering av videreføring av Kolsåsbanen fra Jar til Bekkestua og videreføring til Kolsås i arbeidet med handlingsprogram for 2010–2013.

SPØRSMÅL NR. 885

Innlevert 17. mars 2009 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 24. mars 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Dersom en analyse viser at offentlig-privat samarbeid - OPS - er billigere enn tradisjonell modell, vil Regjeringen da åpne for nye OPS-prosjekter i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Offentlig-privat samarbeid - OPS - har med stor suksess vært brukt på tre store veiprojekter i Norge.

I NTP 2010-2019 står det at "OPS-modellen har gitt raskere prosjektgjennomføring, men at det ikke er mulig å dokumentere verken høyere eller lavere kostnader enn ved tradisjonell gjennomføring." Videre: "Når det ikke kan dokumenteres kostnadsreduksjoner ved bruk av OPS, og vi ikke er i en situasjon hvor staten har mangel på kapital, synes ikke OPS å ha vesentlige fortrinn sammenliknet med tradisjonell finansiering..." "Regjeringen foreslår derfor ikke å åpne for flere OPS-prosjekter nå."

Departementet refererer til en rapport skrevet av Transportøkonomisk Institutt (TØI) og Dovre International fra 2007. Disse to selskapene skriver i rapporten at det er nødvendig å gjøre en mer detaljert analyse for å vurdere kostnadene for OPS mot en tradisjonell utbyggingsmodell.

I 2003 skrev konsulentselskapet KPMG en rapport om OPS for Nærings- og handelsdepartementet. I rapporten vises det bl.a. til andre lands erfaringer, hvor man i England har gjennomsnittlige besparelser på 12-18 % på veibygging med OPS. I Finland har man spart 10-15 % ved bygging av motorvei med OPS.

Det er direkte feil å si at kostnadsreduksjoner ved bruk av OPS ikke kan dokumenteres.

Når den siste OPS-veien blir åpnet - tidligere enn først beregnet - til sommeren, er alle de tre prøveprosjektene fra NTP 2002-2011 ferdige. Alle på rundt halve tiden av tradisjonell utbygging, og alle meget

vellykkede prosjekter til nytte for trafikanter og bedrifter.

Når Regjeringen ikke lar seg overbevise av TØI/Dovres positive omtale av

1. rasjonell prosjektgjennomføring
2. kortere byggetid
3. innovasjon
4. mer hensiktsmessig risikofordeling
5. fornøyde lokalpolitikere og lokalsamfunn
6. rask anskaffelsesprosess,

og heller ikke lytter til fagorganisasjoner som Opplysningsrådet for vegtrafikk, Trygg Trafikk, NAF, Transportbrukernes fellesorganisasjon, NHO, og ikke minst Statens vegvesen, kunne det kanskje være på sin plass å foreta en detaljert analyse av samtlige tre prosjekter, for å få brakt på det rene hvilke besparelser man faktisk har fått. Høyre vil gjerne ha disse tallene på bordet, og Høyre vil snarest mulig igangsette nye OPS-prosjekter i Norge.

Svar:

Det har hele tiden vært en klar forutsetning for å gå videre med OPS at denne kontraktsformen bidrar til at de samlede kostnadene ved prosjektene blir reduserte, jf. Stortingets behandling av Nasjonal transportplan for perioden 2006-2015.

I evalueringen av de tre OPS-prosjektene i vegsektoren som Transportøkonomisk institutt og Dovre International AS har foretatt, ble det ikke dokumentert en nedgang i de samlede kostnadene.

Regjeringen er av den oppfatning at det er bedre å bruke erfaringene fra de tre prøveprosjektene til å forbedre den tradisjonelle gjennomføringen av vegprosjekter enn å legge opp til et permanent system med OPS-prosjekter. I de landene som representanten Halleraker viser til, utgjør OPS-prosjekter bare en

liten andel av den samlede aktiviteten i vegsektoren. I Storbritannia, som regnes for å være et land med aktiv bruk av OPS, utgjør investeringene i OPS-prosjekter bare om lag 10 pst. av de samlede statlige investeringene og de fleste offentlige infrastrukturprosjektene blir fremdeles gjennomført på tradisjonell måte.

Jeg mener de positive erfaringene fra OPS-prosjektene også kan hentes ut gjennom bedre kontraktsformer innen et system med tradisjonell gjennomføring og ordinære bevilgninger over statsbudsjettet, jf. også kapitlene 6.4, 6.6.2 og 6.6.3 i St.meld. nr. 16 (2008-2009).

SPØRSMÅL NR. 886

Innlevert 17. mars 2009 av stortingsrepresentant Åse Michaelsen

Besvart 24. mars 2009 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Vil statsråden bekrefte at arbeidet med å få på plass tidsvitneprosjektet er påbegynt samt at statsråden ser dette som en hastesak, er riktig?»

mars 2009, da det er helt tydelig at departementet ikke ser at denne saken haster.

Svar:

Jeg viser til mitt svar til representanten Schmidt på spørsmål nr. 717, der det framgår at Kunnskapsdepartementet har bedt Vox ta opp med freds- og menneskerettighetssentrene hvordan komiteens merknad om tidsvitneproblematikken i Budsjett-innst. S.nr. 12 (2007-2008) kan følges opp. På bakgrunn av dialogen med freds- og menneskerettighetssentrene har Vox utarbeidet en rapport om temaet. Rapporten, som nå er oversendt departementet, vil sammen med øvrig informasjon utgjøre grunnlaget for departementets videre vurdering av saken.

BEGRUNNELSE:

I mitt spørsmål 15:717 får jeg til svar av statsråden at etter en statusrapport fra VOX, vil statsråden vurdere hvilke grep som er hensiktsmessig fra departementets side å gjøre for å sikre bevaring av tidsvitneskildringer.

Men da statssekretær Lisbeth Rugtvedt hadde et møte med Stiftelsen "neveragain.no" den 10. mars 2009, ble det opplyst at det arbeidet statsråden henviste til ikke er påbegynt, samt at departementet først nå vil ta kontakt med øvrige departementer for å starte diskusjonen om hvordan dette prosjektet kan finansieres. På dette grunnlaget har Stiftelsen sett seg nødt til å innstille all aktivitet, permittere de ansatte samt vedtatt å stryke publiseringsløsningen den 31.

Jeg kan videre opplyse at Kunnskapsdepartementet vil bidra med kr 150 000 til stiftelsen neveragain.no, som et bidrag til å opprettholde driften inntil stiftelsen har funnet en mer permanent finansieringsløsning.

SPØRSMÅL NR. 887

Innlevert 17. mars 2009 av stortingsrepresentant Gunnar Kvasheim

Besvart 26. mars 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Enova kjører for tiden en stor annonsekampanje i aviser og fjernsyn med informasjon om at de har fått penger til energisparende tiltak i kommunene.

Hvor mye koster denne kampanjen, og mener statsråden dette er riktig anvendelse av penger, f.eks.

målt opp mot å sende en e-post til alle landets kommuner?»

BEGRUNNELSE:

Vi har registrert helsides avisannonser i bl. a. Dagens Næringsliv, Aftenposten og en reklame på kom-

mersielt TV, annonser med betydelige kostnader. Annonnene informerer om at Enova har fått mange millioner kroner til energisparetiltak i kommunene. Målgruppen må åpenbart være beslutningstakere i kommunene som kan nyttiggjøre seg denne informasjonen ved å søke om midlene.

Det er et stort behov for informasjon om tiltak og tilskudd for energiøkonomisering. Det gjelder også kommunene, men det synes som en svært kostbar omvei å fremme denne informasjonen gjennom en storstilt annonsekampanje. Kommunene er oversiktlige, og Enova kan lett finne adressen til alle.

Etter Venstres syn ville det være mer naturlig å bruke penger på en informasjonskampanje rettet mot alle som er langt mindre informert, og har lengre vei til målrettet informasjon enn ledelsen i kommunene, nemlig de vanlige borgere – som forbrukere, huseiere, arbeidstakere og arbeidsgivere.

Svar:

Enova har i flere år hatt en direkte dialog med kommunene. De har gitt tilskudd til utarbeiding av energiplaner for å få fram gode prosjekter. Dette er fulgt opp over tid med støtte til konkrete prosjekter

for energieffektivisering og fornybare varme-løsninger. Dette grunnarbeidet mot kommunene kommer til nytte i forbindelse med tiltakspakken, der det er viktig å få fram nye prosjekter raskt.

Kort tid etter at tiltakspakken var vedtatt, sendte KRD ut et informasjonsskriv til alle landets kommuner. Arbeidet med energiøkonomisering er tett knyttet opp mot den generelle satsingen på bygg, og kommunene har derfor fått informasjon om mulighetene for tilskudd gjennom Enova i dette skrivet. Dette har vært viktig for å sikre en god koordinering i en situasjon der prosjektene må komme fort i gang.

Det er tett samarbeid mellom Husbanken og Enova i den videre oppfølgingen.

I 2009 gjennomfører Enova en generell informasjonskampanje rettet mot en bred målgruppe. Det er budsjettert med 20 millioner kroner til kampanjen som går under navnet "Snu strømmen". Enova har under sitt mandat (og avtale med OED) fullmakt til å fatte beslutning om en slik annonsekampanje. Jeg mener at en annonsekampanje med dette tilsnitt også bidrar til en generell økt bevissthet om behovet for energieffektivisering.

SPØRSMÅL NR. 888

Innlevert 17. mars 2009 av stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen

Besvart 24. mars 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Hvordan vurderer statsråden status i saken om åpne kabelnett - og hva er fremdriften i saken?»

BEGRUNNELSE:

Bakgrunnen for saken: Det vises til at www.kampanje.no nylig kunne melde at Nederland åpner kabelnettene. Nettsiden skrev at nederlandske kabel-tv kunder snart kan velge fritt mellom tv-kanaler og tjenester. Kabelselskapene må åpne nettene for konkurranse.

Nettsiden skriver: Det nederlandske Post- og teletilsynet, OPTA, vil tvinge landets fire største kabeloperatører til å åpne sine nett for konkurranse. Årsaken er at OPTA mener forbrukerne taper på det lukkede markedet. EU-kommisjonen omfavner reguleringen, noe som bekymrer tv-distributører over hele Europa.

Jeg støtter fullt og helt synspunktet til de neder-

landske telereguleringsmyndighetene om at mer konkurranse er nødvendig i dette markedet, sier EUs telekommisær Vivienne Reading ifølge Advanced Television.

Åpningen av kabelnett er også en svært het debatt i Norge. Høyres Olemic Thommessen fremmet før jul et forslag om en utredning av spørsmålet. Forslaget ble nedstemt i Stortinget, men vedlagt protokollen i forbindelse med den pågående høringen om fritt kanalvalg. Bransjeorganisasjonen Cable Europe, som representerer europeiske kabeloperatører, er svært kritiske til at Nederland tvinger operatørene til å åpne nettene.

Organisasjonen frykter at EUs godkjenning i Nederland vil føre til at også andre land innfører åpne tv-nett.

I Norge har innholdsleverandørerne, som TV 2, Schibsted og Mediebedriftenes Landsforening, jobbet svært aktivt for å få gjennomført åpning av norske

kabelnett. Mediebransjen mener dagens system, der kundene er bundet til innholdet som operatørene tilbyr, både er forbrukerfiendtlig og hemmer ytringsfriheten.

Svar:

Storingsrepresentant Ulf Erik Knudsen tar opp en problemstilling som ble grundig drøftet i Stortinget i debatten fredag 28. november 2008 (Innst. S. nr. 67 (2008-2009), jf. Dokument nr. 8:89 (2007-2008)) og senere i svar på spørsmål til skriftlig besvarelse nr. 337 fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen og nr. 456 fra stortingsrepresentant Arne Sortevik.

Debatten om "åpne nett" viser at det er åpenbart at ulike aktører legger forskjellig innhold i begrepet avhengig av sitt eget ståsted. Begrepet brukes om alt fra en forretningsmodell for fiberutbygging til mediehusenes mulighet til å levere enkeltkanaler til kundene uten å måtte inngå i en pakke med kanaler fra en distributør. Representant Knudsen har heller ikke definert begrepet nærmere i sitt spørsmål. Jeg vil derfor besvare spørsmålet om status for åpne kabelnett ved å vise til flere saker som regjeringen arbeider med og som jeg mener har betydning for debatten. Det bør også nevnes at Post- og teletilsynet skal i gang med et eget prosjekt om "åpne nett". En av de første oppgavene blir å definere begrepet nærmere.

I mitt innlegg i debatten om åpne nett før jul viste jeg til Post- og teletilsynets arbeid med nettnøytralitet. Jeg mener at mange av utfordringene vi i dag ser når det gjelder brukernes mulighet til å velge tjenester og innhold de selv ønsker, kan løses ved gode prinsipper for hvordan aktørene i markedet kan påvirke trafikken i nettene. Post- og teletilsynet har nylig utarbeidet en bransjenorm for nettnøytralitet. Prinsippene har fått tilslutning fra toneangivende aktører i bransjen som Telenor, Lyse, Get, Schibsted og Norsk kabel-TV forbund. De tre hovedprinsippene for nettnøytralitet er:

1. Internettbrukerne har rett til en internettilknytning med spesifisert kapasitet og kvalitet.
2. Internettbrukerne har rett til en internettilknytning som gir adgang til
 - å hente og levere innhold etter eget ønske
 - å bruke tjenester og applikasjoner etter eget ønske
 - å koble til utstyr og bruke programvare som ikke skader nettverket, etter eget ønske.

3. Internettbrukerne har rett til en internettilknytning fri for diskriminering med hensyn til applikasjonstype, tjenestetype, innholdstype og hvem som er avsender eller mottaker.

Jeg mener at disse prinsippene, som beskrives nærmere i tilsynets dokument, danner et godt grunnlag for å sikre åpenhet og valgfrihet etter hvert som vi får fiber- og kabelnett med stadig større kapasitet.

Norge er i dag blant de landene som har best dekning og raskest utbygging av fibernet. I vår del av verden er det bare Sverige som relativt sett har flere fiberaksesser enn oss. Utviklingen så langt viser at markedet for raskt bredbånd fungerer godt og jeg mener det er viktig at aktørene selv kan bestemme forretningsmodell og hvordan de ønsker å presentere tilbudet for kundene. Når det er sagt, mener jeg at vi har de regulatoriske virkemidlene som skal til for å gripe inn dersom det dannes monopoler og konkurransen i bredbåndsmarkedet skulle vise seg ikke å fungere tilfredsstillende i tiden fremover.

Nederland, som Knudsen viser til i sitt spørsmål, er et godt eksempel på land som har tatt i bruk tiltak som myndighetene kan benytte dersom en finner at markedet ikke fungerer tilfredsstillende. I Nederland er en stor andel av befolkningen dekket av kabel-TV, men de har ikke lyktes i å oppnå en konkurranse som har ført til tilstrekkelig oppgradering av nettene og bedre tjenester og lavere priser til brukerne. Siden 2006 har antallet husstander med bredbånd over kabel-TV økt med 14 % og bredbånd over fiber har økt med 8 %. I Norge er den tilsvarende veksten 55 % for kabel-TV og fiber har økt med hele 77 %.

Post- og teletilsynet vurderer jevnlig behovet for regulering for å fremme konkurransen i ulike deler av markedet for elektronisk kommunikasjon. I Norge har en så langt funnet at det ikke er behov for tilgangsregulering av kabel-TV. Tilsynet er nå i ferd med å fatte vedtak om andre tilbyderes tilgang til nett (grossistmarkedene for full og delt tilgang til faste aksessnett). Samferdselsdepartementet er klageinstans for vedtak fattet av Post- og teletilsynet. Departementet vil ta stilling til saken dersom vedtaket blir påklaget etter at det er fattet.

Representant Knudsens spørsmål kommer også inn på arbeidet med enkeltkanalvalg. Jeg vil vise til at Kultur- og kirke departementet har hatt saken på høring. Det kom inn en rekke ulike innspill og det er foreløpig ikke konkludert i saken.

SPØRSMÅL NR. 889**Innlevert 17. mars 2009 av stortingsrepresentant Gunvald Ludvigsen****Besvart 25. mars 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Vil helse- og omsorgsministeren følge personvernkomisjonens innstilling om ikke å opprette flere helseregistre inntil alle dagens (helse-)registre er gjennomgått?»

BEGRUNNELSE:

Det er mange uklarheter knyttet til helseregistre og innsamling og registrering av pasientopplysninger. Når ikke engang Helsedirektoratet kan gi riktig informasjon til helseforetakene, jfr. Aftenposten i dag 17. mars 2009, om hvilke opplysninger som skal kunne registreres, så viser dette at det er for mye rot og uklarheter i praksis. Uklarheter knyttet til hvilke sensitive data som kan registreres, kan føre til alvorlig svekkelse av personvernet.

Svar:

Jeg vil først vise til personvernkomisjonens utredning, NOU 2009:1, og si meg enig med kommisjonen i at vi står overfor personvernmessige utfordringer i helsesektoren. Disse utfordringene er bakgrunnen for at det over flere år har vært gjennomført systematisk arbeid for å styrke personvernet i sektoren, både organisatorisk, juridisk og teknologisk. Teknologien gir i dag nye muligheter for personvern gjennom blant annet kryptering av data og logging av innsyn. Det er utviklet et strengt regelverk på dette området, og det gjennomføres stadig nye innskjerpinger.

I april 2008 ble det vedtatt en endring i helsepersonelloven og helseregisterloven som innebærer et tydelig forbud mot urettmessig å tilegne seg taushetsbelagte pasientopplysninger og andre helseopplysninger. Videre står personvern og informasjonssikkerhet sentralt i det pågående arbeidet med et lovfor-slag som bl.a. skal gi hjemmel for å fastsette forskrifter om informasjonssikkerhet i elektronisk pasientjournal.

I tillegg til dette har departementet i 2008 etablert et nasjonalt prosjekt som skal gjennomgå de sentrale helse- og kvalitetsregistrene for å bidra til bedre utnyttelse, bedre kvalitet og mer sikker håndtering av data til forskning og helseovervåking. Prosjektet skal foreslå tiltak for å bedre utnyttelsen og tilgjengeligheten til registrene og styrke personvernet til de registrerte.

Jeg mener at arbeidet med personvern i helsesektoren må være en kontinuerlig prosess. Samtidig kan ikke et slikt kontinuerlig arbeid være til hinder for at det opprettes nye viktige helseregistre som vil ha stor betydning for kvaliteten på pasientbehandlingen og for pasientvernet. Det er også grunn til å understreke at personvernutfordringene i helsesektoren ikke først og fremst er knyttet til håndteringen av helseregistrene. I mange tilfeller kan etablering av helseregistre representere en betydelig personverngevinst fordi alternativet til et register er å hente data fra journalsystemet i helsetjenesten eller direkte fra pasientene.

SPØRSMÅL NR. 890**Innlevert 17. mars 2009 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 26. mars 2009 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«En funksjonshemmet person som har behov for elektrisk rullestol for å kunne delta i samfunnslivet har fått avslag fra NAV. Personen har fått muntlig beskjed fra saksbehandleren at han ikke trenger å komme seg ut hver dag. Han har også fått beskjed om at en klage må forventes å ta over halvt år å behandle.

Vil statsråden ta initiativ til at personen får tildelt elektrisk rullestol slik som kommunen, lege og fysio-

terapeut har anbefalt, eller mener statsråden at vedkommende ikke trenger å komme seg ut hver dag?»

BEGRUNNELSE:

I Adresseavisen i dag kan vi lese om en 24-årig ung mann med Cerebral Parese og sterk synshemming, som blir nektet elektrisk rullestol av NAV Hjelpemiddelsentral i Sør-Trøndelag. 24-åringen bor i omsorgsbolig, han har kort vei til arbeid, butikk og

møtesteder hvor han kan møte venner. Likevel tvinges han til isolasjon fordi hans handikapp gjør at han ikke er i stand til å ta seg frem på glatte og ujevne veier. CP'n gjør han ustødig på bena, og den sterke synshemmingen gjør at han har vanskeligheter med å se isvuller og ujevnheter i veien. Utredninger fra både lege og fysioterapeut konkluderer med at 24-åringen bør tildeles rullestol. Det er også verdt å merke seg at søknaden om elektrisk rullestol er anbefalt av Trondheim kommune. Den unge mannen har fra saksbehandler i NAV fått vite muntlig at en av grunnene for avslaget om elektrisk rullestol var at han ikke trengte å komme ut hver dag. Problemet for 24-åringen er ikke at han skal ut hver dag, men at når han har behov for å ta seg ut enten til jobb, butikk eller for å treffe venner trenger han en elektrisk rullestol som kan bringe han trygt frem til bestemmelsesstedet og hjem igjen. 24-åringen har fått vite at han kan klage avgjørelsen til NAV, men at en klage må forventes å ta minimum et halvt år før svar kan forventes å foreligge.

Svar:

Innledningsvis vil jeg understreke at økt inkludering i samfunnet av personer med nedsatt funksjonsevne er et svært sentralt mål for Regjeringen.

Avgjørelse i enkeltsaker ligger til Arbeids- og velferdsetaten, og rettssikkerheten anses ivaretatt ved ankeadgangen til Trygderetten. Som statsråd verken kan eller bør jeg gå inn i enkeltsaker basert på udokumenterte påstander. Jeg viser særlig til hensynet til berørte personer og forvaltningens taushetsplikt. Jeg har imidlertid bedt Arbeids- og velferdsdirektoratet om en uttalelse i saken når det gjelder saksbehandlingen i etaten:

Arbeids- og velferdsdirektoratet opplyser at oppslaget i Adresseavisa den 17. og 18. mars i år synes å avvike noe fra faktagrunnlaget i saken. Det hevdes blant annet at bruker har fått beskjed om at han ikke trenger å komme seg ut hver dag. Begrunnelsen for avslaget er grundig beskrevet i det skriftlige vedtaket som er fattet av etaten, og skal, etter det jeg får opplyst, ikke bygge på en slik påstand. Saksbehandlingstid for en eventuell klage er opplyst til å være maksimalt 6 måneder, ikke minimum 6 måneder. Dette er i samsvar med gitte forvaltningskrav. Samtidig er det opplyst at en klagesak vil bli prioritert fra hjelpemiddelsentralens side.

SPØRSMÅL NR. 891

Innlevert 17. mars 2009 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 25. mars 2009 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«I Regjeringens forslag til ny NTP for perioden 2010-2019 er det fremvist et omfattende tallgrunnlag for den nye planperioden.

Kan finansministeren oppgi Finansdepartementets beste anslag for statens forventede eller antatte inntekter fra årlige bilrelaterte skatter og avgifter for hvert år i samme periode 2010 - 2019 med utgangspunkt i oppgitt siste anslag for slike inntekter i 2009?»

Svar:

Finansdepartementet har ikke utarbeidet framskrivinger av utviklingen i bilavgiftene. Statens framtidige inntekter fra bl.a. engangsavgifter, omregistreringsavgifter og drivstoffavgifter vil avhenge av en rekke forhold, herunder utviklingen i inntekt og befolkning, samt framtidige tiltak rettet inn mot å redusere utslippene av klimagasser fra veitransport. Tiltak i Norge og andre land for å redusere bruken av fossilt drivstoff i veitransport vil stimulere teknolog utvikling og kunne påvirke både kjøretøybestanden, sammensetningen av bilparken og kjøremønstre i Norge.

SPØRSMÅL NR. 892**Innlevert 17. mars 2009 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark****Besvart 26. mars 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Enova gjennomfører i disse dager en storstilt TV-kampanje for å påvirke landets kommuner til økt energieffektivisering.

Hva er samlede kostnader for denne reklamen og hva ville kostnadene vært dersom Enova hadde skrevet et brev til alle landets rådmenn i stedet?»

Svar:

Enova har i flere år hatt en direkte dialog med kommunene. De har gitt tilskudd til utarbeiding av energiplaner for å få fram gode prosjekter. Dette er fulgt opp over tid med støtte til konkrete prosjekter for energieffektivisering og fornybare varme-løsninger. Dette grunnarbeidet mot kommunene kommer godt til nytte i forbindelse med tiltakspakken, der det er viktig å få fram nye prosjekter raskt. Enova kommuniserer med kommunene gjennom flere kanaler.

Kort tid etter at tiltakspakken var vedtatt, sendte

KRD ut et informasjonsskriv til alle landets kommuner. Arbeidet med energiomlegging er tett knyttet opp mot den generelle satsingen på bygg, og kommunene har derfor også fått informasjon om mulighetene for tilskudd gjennom Enova i dette skrivet. Dette har vært viktig for å sikre en god koordinering i en situasjon der prosjektene må komme fort i gang.

Det er tett samarbeid mellom Husbanken og Enova i den videre oppfølgingen.

I 2009 gjennomfører Enova en generell informasjonskampanje rettet mot en bred målgruppe. Det er budsjettert med 20 millioner kroner til kampanjen som går under navnet "Snu strømmen". Enova har under sitt mandat (og avtale med OED) fullmakt til å fatte beslutning om en slik annonsekampanje. Jeg mener at en annonsekampanje med dette tilsnitt også bidrar til en generell økt bevissthet om behovet for energieffektivisering.

SPØRSMÅL NR. 893**Innlevert 17. mars 2009 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy****Besvart 24. mars 2009 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Hunstad skole for hørselshemmede i Bergen er i en svært alvorlig situasjon. Ca 30 % av personalet har mottatt oppsigelsesvarsel på grunn av reduserte tildelinger fra staten. Skolen har både deltids- og heltidselever. Det er sagt at tildelingen ev. kan økes ettersom antallet elever øker. Men i mellomtiden kan verdifull kompetanse bli borte.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at Hunstad skole ikke mister nødvendig og viktig kompetanse?»

BEGRUNNELSE:

Hunstad skole gir hel- og deltids grunnskoletilbud 1-10 klasse. Skolen bidrar også til å gi spesialpedagogisk hjelp til hørselshemmede barn i førskolealder. Skolen tar vanligvis inn elever fra Sogn og Fjordane, Hordaland og Rogaland.

Det totale antallet elever har vært nokså stabilt de siste årene på ca 140. Foruten heltidselevne, som er den minste gruppen i dag, får deltidselevne tilbud opptil 12 uker i året. I tillegg har de kurselever som kommer inn i klassene to ganger hvert år. Skolen bidrar også til å gi spesialpedagogisk hjelp til hørselshemmede barn i førskolealder.

Det er svært viktig for pedagogene som underviser deltidselevne i hjemmeskolen å ha mulighet til å bygge opp og vedlikeholde sin fagkompetanse ved besøk på Hunstad skole. Her er det høy kompetanse på det hørselsfaglige området og et levende og dynamisk tegnspråkmiljø. Det tar tid å bygge opp denne kompetansen.

Foreldre er nå svært bekymret for budsjettreduksjonene ved Hunstad, og at tilbudet reduseres. Noen sier det er en ren rasing av et godt undervisningstilbud.

Svar:

Hunstad skole er underlagt Statped Vest, som er ett av 13 statlige spesialpedagogiske kompetansesentre i Statped. Statped Vest mottar en samlet bevilgning som skal dekke all drift underlagt senteret. Det er direktøren ved Statped Vest som har ansvar for å prioritere innenfor rammene til den totale virksomheten, og fordele de økonomiske midlene mellom ulike avdelinger, skolene inkludert.

De siste to tiårene har tallet på heltidselever ved alle kompetansesentrene som arbeider med hørselshemmede gått ned, mens antall deltidselever har økt. Denne utviklingen har bakgrunn i foreldrenes valgmulighet mht. skoletilbud, jf. St.meld. nr 14 (2003–2004) og Innst. S. nr. 161 (2003–2004). Foreldre med hørselshemmede barn velger i dag i stor grad lokale opplæringstilbud for sine barn, fremfor heltidsopplæring ved ett av de statlige kompetansesentrene. Dette har gjort det nødvendig for kompetansesentrene i Statped å dreie tilbudet til barn og unge med hørselsvansker fra hovedvekt på heltidsopplæring ved kompetansesentrene, til at en større del av ressursene går til utadrettet virksomhet, deriblant råd og veiledning til kommuner og skoler, samt til arbeid overfor barn og unge med cochlea implantat. Kompetansesentrene gjør videre en betydelig innsats knyttet til opplæring av foreldre i tegnspråk.

Tilsvarende som ved andre sentre, har også Hunstad skole nå færre helårselever enn tidligere, samtidig som antall deltidselever har gått noe opp. Bevilgningen knyttet til drift av Hunstad skole ble høsten 2008 noe redusert i forhold til tidligere år. Dette hadde bakgrunn i elevtallsutviklingen, og at et elevintertnat ble lagt ned pga. lav etterspørsel etter dette tilbudet. Statped Vest har i 2009 valgt å redusere antall stillinger ved Hunstad skole, basert på en helhetsvurdering av behov og tilbud til hørselshemmede elever i sitt område.

I tillegg til Hunstad skole, har Statped Vest sju andre avdelinger. Ved flere av disse er det medarbeidere med solid tegnspråkkompetanse og formelle og reelle kvalifikasjoner som gjør at disse, dersom tallet på elever ved Hunstad skole går opp, eller det av andre grunner skulle være behov for det, kan gå inn i undervisningsoppgaver ved Hunstad skole. Kunnskapsdepartementet mener at Statped Vest således har tilfredsstillende beredskap for å møte eventuelle økninger i elevtallet ved Hunstad skole.

Avslutningsvis viser jeg til Midtlyngutvalget som vil komme med en offentlig utredning innen 1. juli 2009. Utvalget ser blant annet på dimensjonering og oppgaver i Statped.

SPØRSMÅL NR. 894

Innlevert 18. mars 2009 av stortingsrepresentant Solveig Horne

Besvart 25. mars 2009 av fungerende justisminister Trond Giske

Spørsmål:

«Stortinget behandler nå regjeringens forslag til ny straffelov.

Med henvisning til saken som omtales i begrunnelsen for dette spørsmålet, kan statsråden bekrefte eller avkrefte at en slik voldsepisode som der ble dokumentert, i fremtiden fortsatt kan idømmes samfunnsstraff?»

BEGRUNNELSE:

TV2 nyhetene viste i går et oppslag om en voldsak som de filmet i fjor høst. Gjerningsmannen, som utøvde svært grov vold, blant annet med spark mot en person som ligger nede, ble dømt til samfunnsstraff. Undertegnede er klar over at statsråden ikke kan eller

vil kommentere enkeltsaker men jeg ønsker likevel å bruke denne saken som et eksempel for å kunne forstå hvordan Regjeringen ønsker å straffe tilsvarende saker.

Svar:

Jeg kan ikke kommentere straffastsettelsen i den konkrete saken hvor domfelte ble dømt for overtredelse av straffeloven § 228 første ledd (legemsfor nærmelse, dvs. den mildeste formen for legemskrenkelse). I forslaget til ny straffelov vil det fortsatt være adgang til å idømme samfunnsstraff for voldslovbrudd (herunder kroppskrenkelse) for det tilfellet fengselsstraffen ellers ikke ville blitt strengere enn fengsel i 1 år (straffeloven 2005 § 48). Departementet

uttaler imidlertid i denne sammenheng at det i ”grove volds- og seksuallovbruddsaker, samt i andre saker hvor allmennpreventive hensyn normalt gjør seg sterkt gjeldende, bør domstolene likevel være svært tilbakeholdne med å idømme samfunnsstraff”, jf. Ot.prp. nr. 90 (2003-2004). Straffeloven 2005 oppstiller altså ikke et forbud mot å idømme samfunnsstraff i voldssaker, men normalt vil det bli reagert med fengselsstraff i grove voldssaker – og da med en strengere straff enn i dag.

I Soria Moria-erklæringen (side 69) uttaler regjeringen at den som ledd i kriminalitetsbekjempelsen har som målsetning å skjerpe straffnivået for blant annet grov vold. Dette er fulgt opp i forslaget til ny straffelov ved at det foreslås betydelig straffskjerpning for grove voldslovbrudd. Den typiske gatevolden som utspilles i tilknytning til opphold på utesteder eller i taxikøer, og hvor det i svært liten grad foreligger et hendelsesforløp som forklarer råskapen, befinner seg i kjerneområdet for den voldsutøvelse det ønskes skjerpet straff for.

I forslaget til ny straffelov har departementet valgt en ny strategi for å justere straffnivået. En gjennomgåelse av rettspraksis har etablert et empirisk grunnlag for å antyde hvor normalstraffnivået for bestemte typer voldshandlinger ligger etter gjeldende straffutmålingspraksis. Dette har gjort det mulig å anslå konkret hvor mye straffnivået skal heves (se ek-

sempler nedenfor). Jeg er av den oppfatning at den valgte strategi for justering av straffnivået i større grad vil ha gjennomslagskraft i domstolene og således realisere målsetningen om skjerpet straff for grov vold.

For kroppskrenkelser (legemsfornærmelser) som ligger i grenseområdet mot kroppsskade (legemsskade) ligger straffnivået opp mot 75 dager ubetinget fengsel, jf. til illustrasjon Rt. 2006 side 970. Departementet mener dette er for lavt og foreslår at straffen for tilsvarende voldshandlinger normalt ikke skal settes under 90 dager ubetinget fengsel.

For kroppsskade som består i et knyttneveslag i ansiktet ligger straffen i dag i området 90 til 120 dager ubetinget fengsel, jf. til illustrasjon Rt. 2004 side 1016. Departementet foreslår at straffen for tilsvarende handlinger i fremtiden normal ikke skal settes under 5 måneder ubetinget fengsel.

For de grove kroppsskadene foreslår departementet på tilsvarende måte en betydelig straffskjerpning ved at straffen for eksempel heves fra ubetinget fengsel i 90 til 120 dager til ubetinget fengsel i 6 måneder for uprovosert vold i form av slag mot hodet. I tilfeller av helt uprovosert vold hvor fornærmede påføres betydelig skader heves straffen fra ubetinget fengsel i 3 år og 6 måneder til ubetinget fengsel i 5 år, se for øvrig behandlingen i Ot.prp. nr. 22 (2008-2009) side 427 – 431.

SPØRSMÅL NR. 895

Innlevert 18. mars 2009 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 25. mars 2009 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Vil statsråden ta noe initiativ for å bidra til å løse utfordringen for funksjonshemmede elever over syvende klassetrinn på en slik måte at de kan få et fortsatt verdig tilbud etter skoletid?»

BEGRUNNELSE:

Flere kommuner ønsker å innføre en ordning som utvider SFO-tilbudet til funksjonshemmede elever ut over syvende klassetrinn. Bakgrunnen er det behov kommunene ser for å gi et tilbud til disse elevene som ikke på annen måte klarer seg selv.

Utfordringen for kommunene er naturligvis de kostnadene en slik nyordning medfører.

Svar:

I en flertallsmerknad i Innst. S. nr. 150 (2006-2007), jf. St. meld. nr. 25 (2005-2006) Mestring, muligheter og mening blir regjeringen bedt om å komme tilbake til Stortinget med forslag til løsninger for hvordan et tilfredsstillende skolefritidstilbud for barn med funksjonshemminger kan sikres i hele utdanningsforløpet.

Regjeringen arbeider med å finne forslag til gode løsninger for et tilfredsstillende fritidstilbud for barn og unge med nedsatt funksjonsevne. Kunnskapsdepartementet har, gjennom et kartleggingsarbeid foretatt av Rambøll Management, bl.a. funnet at unge med nedsatt funksjonsevne kan ha utfordringer når det gjelder å delta på aktiviteter, skaffe seg venner og

ha vennskapsforhold. Praktisk bistand kan imidlertid løse noen av utfordringene knyttet til dette. Behovet for å legge til rette for et fritidstilbud rett før og/ eller etter skoletid vil gjelde et begrenset antall elever, men behovene og ønskene er ulike avhengig av interesser, funksjonsnivå og bistandsbehov.

Det finnes i dag en rekke fritidstilbud rett etter skoletid for målgruppene. Kunnskapsdepartementet samler nå mer kunnskap om tilbudene og hvordan de tilrettelegges og finansieres.

I dag er det slik at kommunene skal ha et tilbud om skolefritidsordning før og etter skoletid for 1.-4. årstrinn, og for barn med særskilte behov på 1.-7. årstrinn, jf. opplæringsloven § 13-7. Utenfor opplæringssektoren eksisterer det en rekke juridiske og økonomiske ordninger som kan bidra til et godt fritidstilbud for barn og unge med nedsatt funksjonsevne. I lov om folketrygd, kommunehelsetjenesteloven og sosialtjenesteloven er flere tiltak regulert som hver på sin måte kan hjelpe barn og unge med nedsatt funksjonsevne til å få et godt fritidstilbud. Bedre samordning av kommunens tjenester og bedre tverretattlig samarbeid, kan derfor bli sentralt i oppfølgingen.

Mulige tiltak vil kunne være å styrke SFO, ordningen med støttekontakt, bruk av individuell plan, stimulere til økt samarbeid mellom kommunal og frivillig sektor, bedre informasjon om ulike fritidstilbud, samt oppfordre de kommunale rådene for personer med nedsatt funksjonsevne til å fokusere på barn og unge o.a.

Jeg vil imidlertid peke på at for mange unge i målgruppen er det å komme til og fra aktiviteter uten hjelp fra familie et hinder. Et SFO-tilbud tilknyttet ungdoms- eller den videregående skolen vil trolig bare tilfredsstillende behovet for et lite mindretall. Et fritidstilbud for unge mellom 12 og 18 år tilrettelegges bedre i fritidsmiljøer enn i skolen.

For å møte de ulike behovene i brukergruppen, må det sannsynligvis iverksettes flere ulike tiltak. Jeg vil i samarbeid med andre berørte departementer vurdere dette. Det tas sikte på å komme tilbake til saken i forbindelse med statsbudsjettet for 2010. Kostnadene ved eventuelle nye tiltak må vurderes i forbindelse med de årlige budsjettene.

SPØRSMÅL NR. 896

Innlevert 18. mars 2009 av stortingsrepresentant Åge Starheim

Besvart 30. mars 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Regjeringa satsar no store midlar på utbygging av jernbane i sentrale strøk. Denne utbygginga er i si heilheit finansiert av staten. I Sogn og Fjordane må derimot deler av vegutbygginga finansierast med bompengar.

Ser ikkje statsråden urettferdigheita i at vegnettet ikkje vert fullfinansiert av staten i fylke som Sogn og Fjordane og andre, som ikkje har jernbane?»

Svar:

Bompengeinnkrevjing har alltid sitt utspring i eit lokalt initiativ og vedtak om slik finansiering. I ein-skilte fylke er viljen til bompengar større enn i andre fylke.

Regjeringa har lagt fram ein Nasjonal transportplan som inneber ei stor satsing på både veg og bane, og som vil kome heile landet til gode. Regjeringas framlegg til Nasjonal transportplan legg opp til å bru-

ke 100 mrd. kr meir på samferdsel enn det som låg i den førre planen. Regjeringa legg opp til ein differensiert politikk med auka fokus på jernbane og kollektivtrafikk i sentrale strøk, og ei stor satsing på vegutbygging elles i landet.

Regjeringa er oppteken av at flest mogleg skal nytte tog der dette er eit tilbod, og me ynskjer ikkje å gå inn på ei ordning med køyreavgift, eller anna brukarfinansiering, for jernbanen. Når det gjeld veg vert dei statlege løyvingane auka betrakteleg. Regjeringa legg framleis opp til bruk av bompengar der det er fatta lokale vedtak om det.

Regjeringa meiner ein fyrst og fremst bør krevje inn bompengar på vegar med høg trafikk, og at dei lågt trafikkerte vegane i størst mogleg grad vert finansierte i heilskap av staten. Av den grunn vert m.a. E39 Kvivsvegen bygd ut med statleg fullfinansiering. Dette vil samla gje eit vegnett som både møter dei lokale behova, og som sikrar viktige transportkorridorar mellom byane våre.

Ein vil av framlegget til Nasjonal transportplan sjå at ein i liten grad legg opp til bruk av bompengar på stamvegane i fylke med store avstandar og lågt innbyggartal, som til dømes Sogn og Fjordane, Troms og Finnmark. Det vert i spørsmålet særleg pei-

ka på Sogn og Fjordane. Regjeringa legg i Nasjonal transportplan 2010-2019 ikkje opp til nye bompengefinansierte prosjekt på stamvegnettet i Sogn og Fjordane.

SPØRSMÅL NR. 897

Innlevert 18. mars 2009 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum

Besvart 25. mars 2009 av fungerende justisminister Trond Giske

Spørsmål:

«Hvordan vil statsråden forklare at Oslo Handelsstands Forening kan dokumentere 803 anmeldte forhold ved 163 av totalt 4800 utsalgssteder i Oslo i 2008 når tallene fra Oslo politidistrikt viser totalt 923 anmeldelser?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen baserer sin kriminalitetsbekjempelse blant annet på de tall Oslo politidistrikt rapporterer inn i den offisielle kriminalstatistikken. I 2008 viser krimstatistikken totalt 923 anmeldelser for tyveri fra butikk i Oslo.

Gjennom et samarbeid med 163 utsalgssteder i Oslo har Oslo Handelsstands Forening fått dokumentert 803 anmeldte forhold. Tallene fra 163 utsalgssteder representerer 87 prosent av totalt 923 anmeldelser. Utvalgsundersøkelsen kan tyde på en kraftig underreportering tatt i betraktning at det er totalt 4800 utsalgssteder i Oslo.

Svar:

Innledningsvis vil jeg påpeke at en del av den kriminalitet som begås verken blir oppdaget eller kommer andre til kunnskap enn de som er direkte berørt. Det finnes derfor ingen kilde som inneholder informasjon om all kriminalitet som blir begått i samfunnet. Tolkning av kriminalitet, og kriminalitetsutviklingen, har alltid utgangspunkt i kilder som bare inneholder en større eller mindre del av den faktiske kriminaliteten.

Med bakgrunn i det som er sagt innledningsvis er

det således ikke mulig å gi noe eksakt svar på hvordan kriminaliteten faktisk utvikler seg. Det er heller ikke selvsagt at ulike datakilder viser samme resultat, og det er derfor viktig at man kjenner til definisjoner og feilkilder til de ulike datakildene for å kunne gjøre en god vurdering av kriminalitetsutviklingen.

Gjennomgangen over viser videre viktigheten av å supplere datakilder med analyser av data fra andre datakilder.

Spørsmålet har vært forelagt Politidirektoratet, som svarer:

”Oslo politidistrikt lager hvert år et sammendrag av statistikk basert på strasaktall. Dette legges ut på nett til bruk for bl.a. presse, studenter osv. Det er ikke en komplett oversikt over de ulike typer kriminalitet, men utdrag basert på erfaringer om hva det er flest forespørsler om. Årets sammendrag i statistikken ”tyveri fra butikk” omfatter i hovedsak ikke naskeri fra butikk. Anmeldelsene for naskeri økte fra 2007 til 2008 med 22,8 %, slik at det i 2008 ble anmeldt totalt 3795 naskerier. De aller fleste av disse anmeldelsene vil være fra butikk, herunder medlemmer av Oslo Handelstands Forening.

Simple og grove tyverier omhandles i sammendraget, og det er i denne forbindelse at det fremkommer et antall for ”tyveri fra butikk” som det refereres til i forespørselen. Dette antallet er nok en stor del naskerier som i forbindelse med siktelse/tiltale har blitt omsubsumert fra naskeri til simpelt tyveri.

For at denne situasjonen ikke skal oppstå på ny, vil neste års sammendrag av statistikk også omhandle naskerier. Det er m.a.o. ikke underreportering men mer et spørsmål om subsumsjon fra politiet.”

Med subsumsjon menes å henføre et straffbart forhold til en aktuell straffebestemmelse.

SPØRSMÅL NR. 898**Innlevert 18. mars 2009 av stortingsrepresentant Gunnar Kvasseheim****Besvart 26. mars 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«En rekke bedrifter og andre kunder har stor nytte av at det er tollkontor i Eigersund. Nå vurderes kontoret nedlagt.

Hvordan vil statsråden bidra til at tilbudet til tollkundene i Eigersund opprettholdes og ikke erstattes av en dårligere løsning?»

BEGRUNNELSE:

Tollregion Vest-Norge vurderer for tiden hvorvidt tollkontoret i Eigersund skal nedlegges. Denne problemstillingen er aktualisert etter at ferjetrafikken mellom Eigersund og Danmark opphørte.

Det er imidlertid fortsatt en rekke bedrifter i Eigersund som har stor nytte av at det er tollkontor i kommunen. Eigersund har en av landets største fiske-rihavner med betydelig salg av produkter til utlandet.

Dersom tollkontoret legges ned og lokale bedrifter må forholde seg til tollkontor i Stavanger, vil dette kunne innebære økte kostnader og betydelig merarbeid.

Regjeringen har lagt stor vekt på å stimulere næringslivet og bidra med tiltak som skal lette situasjonen i de vanskelige økonomiske tider vi er inne i. Det harmonerer dårlig med dette dersom statsetater sentraliserer og omorganiserer seg på en måte som gir økt belastning for næringslivet.

I denne situasjonen er det viktig at Regjeringen gir styringssignaler til sine underliggende etater som gjør at disse understøtter og ikke undergraver den uttrykte viljen til å legge forholdene til rette for at næringslivet.

Svar:

Ved omorganiseringen av toll- og avgiftsetatens lokalforvaltning i 2004 ble tollstedet i Eigersund omgjort til en ekspedisjons- og kontrollenhet. Enheten skulle drive med kontrolloppgaver og ellers betjene publikum og næringsliv i åpningstiden mandag, onsdag og fredag, når det ikke var fergeankomster eller fergeavganger. Fergetrafikk og ekspedisjon i den forbindelse ble vurdert som den viktigste årsaken til at etaten opprettholdt driften i Eigersund.

Fergetrafikken mellom Eigersund og Danmark er som du nevner, nå opphørt. Det er på den bakgrunn at regiondirektøren i Tollregion Vest-Norge nå vurderer hva som skal skje videre med etatens drift i Eigersund. Når forutsetningene endres, er det ledelsens ansvar å vurdere konsekvensene.

I denne vurderingen inngår rimeligvis om man kan ha et samarbeid eller bør sammenslås med tilstøtende tollkontor i området.

Regiondirektøren har hatt møte med ordføreren i Eigersund for å høre både kommunens og næringslivets interesser i saken.

Jeg har fått opplyst at stedlig næringsliv i all hovedsak tollekspederer varer elektronisk i TVINN – etatens deklarasjonssystem for næringslivet - 24 timer i døgnet mot Stavanger tollsted, og er således nokså uberørt av lokalisering og åpningstider. Det er først og fremst privatpersoner som besøker kontoret for å få ekspedert sine innførselspapirer og betalt avgifter knyttet til privatimport av biler.

Jeg har tillit til at toll- og avgiftsetaten kommer fram til en løsning som er tjenelig både for brukerne og etaten selv.

SPØRSMÅL NR. 899**Innlevert 18. mars 2009 av stortingsrepresentant Per-Kristian Foss****Besvart 26. mars 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Representerer valg av tilknytningspunkt for energiforsyning til Gjøafeltet, enten Mongstad eller Lutelandet, skattemessig nøytralitet?»

BEGRUNNELSE:

Det har vært strid om StatoilHydro skulle velge Mongstad eller Lutelandet som kilde for energiforsyning til Gjøafeltet. Hvis en antar at forsyningen fra

Mongstad-feltet som selskapet selv eier kan få sokkelbeskatning, i motsetning til Lutelandet med annen eier, så vil forskjell mellom landbeskatning og sokkelbeskatning utgjøre en vesentlig forskjell i selskaps favør.

I svarbrev til Kontroll- og konstitusjonskomiteen av 13. mars 2009, svarer OED at skattemessige konsekvenser av de ulike løsningene ikke er vurdert.

Svar:

Finansdepartementet har ikke foretatt noen utredning eller analyse av de skattemessige konsekvenser av ulike utbyggingsalternativer for Gjøa-feltet, og følgelig heller ikke slike konsekvenser av om elektrifiseringen av feltet skal skje med tilknytningspunkt på Lutelandet eller på Mongstad. Jeg kan derfor ikke gi noe konkret svar på spørsmålet om de ulike alternativer fullt ut eller i det vesentlige er skattemessig nøytrale. Som det vil fremgå av min generelle redegjørelse nedenfor, vil den skattemessige behandling blant annet bestemmes av eierforholdene til de aktuelle investeringer og hvorvidt investeringene har nær tilknytning til investorenes utvinningsvirksomhet på kontinentalsokkelen. For investeringer i produksjonsanlegg og rørledningsanlegg som betjener slik utvinningsvirksomhet vil den skattemessige behandling etter petroleumsskatteloven også avhenge av om anleggene er lokalisert innenfor petroleumsskattelovens geografiske virkeområde.

Jeg legger til grunn at spørsmålet om skattemessig nøytralitet gjelder konsekvensene for de oljeselskaper som er rettighetshavere i Gjøa.

Et selskap som driver utvinningsvirksomhet på

norsk sokkel er særskattepliktig etter petroleumsskatteloven for inntekt fra slik virksomhet. I tillegg til skatt på alminnelig inntekt med 28 prosent må selskapet betale en særskatt på 50 prosent, dvs. en marginalsattesats på til sammen 78 prosent. Kostnader pådratt for å erverve utvinningsinntekten, er fradragsberettiget ved fastsettelsen av skattepliktig inntekt, dvs. mot skattesatsen på 78 prosent. For investeringer i form av produksjonsanlegg og rørledninger gis et særskilt fradrag, friinntekten, i grunnlaget for særskattepliktig inntekt.

I tråd med ovennevnte vil et oljeselskaps kostnader ved energiforsyning, som er nødvendig for utvinningen av petroleum fra feltet, være fradragsberettiget i særskattepliktig inntekt.

Hvis oljeselskapet selv er eier av nødvendige investeringer, som for eksempel strømkabler fra tilknytningspunkt på land til installasjon på feltet, vil investeringskostnadene komme til fradrag i særskattepliktig inntekt i form av avskrivninger, og eventuelt friinntekt. Dersom en annen enn oljeselskapet står som eier av investeringene, vil oljeselskapets kostnader i form av betalte tariff e.l. for bruk av kabler mv. komme løpende til fradrag som driftutgift.

I alle tilfelle vil oljeselskapets kostnader ved energiforsyning til utvinningsvirksomheten være fradragsberettiget på selskapets hånd etter de alminnelige reglene mot en sattesats på 78 prosent. De faktorer som kan medføre ulike skattevirkninger av investeringsalternativene for oljeselskapene vil særlig gjelde tidfestingen av fradragene og om hvorvidt anleggsinvesteringene kvalifiserer til friinntekt.

SPØRSMÅL NR. 900

Innlevert 18. mars 2009 av stortingsrepresentant Solveig Horne

Besvart 25. mars 2009 av fungerende justisminister Trond Giske

Spørsmål:

«Kan statsråden bekrefte eller avkrefte hva som er regjeringens operative politikk, når det gjelder bruken av samfunnsstraff?»

BEGRUNNELSE:

Stortingsrepresentant Ingrid Heggø har i dag uttalt til Tv2 nyhetene at det foreligger en forskrift i Justisdepartementet som tilsier at en ikke skal bruke samfunnsstraff i saker der grov vold er involvert. Samtidig er det et faktum at Arbeiderpartiet og SV

under behandlingen av Ot.prp. nr 72 (2004-2005), sa at det var akseptabelt å bruke samfunnsstraff i grove voldssaker og sedelighetssaker.

Svar:

Regjeringens politikk når det gjelder bruk av samfunnsstraff fremgår av vedlagte svar på spørsmål nummer 894 (se lenke: <http://www.stortinget.no/no/Saker-og-publikasjoner/Sporsmal/Skriftlige-sporsmal-og-svar/Skriftlig-sporsmal/?qid=42987>) fra stortingsrepresentanten Horne. Jeg tillater meg derfor å vise til dette svaret.

SPØRSMÅL NR. 901**Innlevert 18. mars 2009 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 30. mars 2009 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«I dag driver Bodø Lufthavn på dispensasjon i forhold til avstand mellom oppstillingsplass og rullebane. Det er nå utarbeidet et nytt forslag til ny rullebane som er presentert Avinor og Forsvaret, som gir en tilnærmet ideell løsning på de krav militær og sivil lufttrafikk stiller. En ny rullebane løser tilnærmet Forsvarets støypoblemer og vil øke kapasiteten og regulariteten.

Hva vil statsråden foreta seg for å sørge for at arbeidet med utvikling/flytting til ny rullebane i Bodø kan starte opp tidligst mulig?»

Svar:

Forsvaret er flyplassoperatør på Bodø lufthavn, og således ansvarlig for at virksomheten ved denne flyplassen foregår i samsvar med gjeldende regelverk. Forsvarsdepartementet er kjent med de utfordringer som knytter seg til driften av Bodø lufthavn i forhold til kravene i gjeldende regelverk hva gjelder minimumsavstand mellom oppstillingsplass og rulle-

bane. I tillegg til den sivile lufttrafikken ved Bodø lufthavn, gjennomfører Forsvaret i dag betydelig luftmilitær aktivitet fra flyplassen. I videreutviklingen av Bodø lufthavn må derfor hensynet til både de sivile og de militære behov legges til grunn.

I St.prp. nr. 48 (2007-2008) la regjeringen opp til å vurdere fremtidig lokalisering av kampfly, luftvern og basesett i lys av prosessen knyttet til fremskaffelse av nye kampfly. Ved behandlingen av Innst. S. nr. 318 (2007-2008) sluttet Stortinget seg til denne fremgangsmåten. I St.prp. nr. 36 (2008-2009) har regjeringen fremmet forslag om at Forsvarsdepartementet skal innlede en forhandlingsprosess for anskaffelse av nye kampfly av typen F-35 Joint Strike Fighter. Forsvarsdepartementet arbeider nå med å vurdere fremtidig lokalisering av de nye kampflyene og legger opp til å vurdere nødvendig utvikling av Bodø lufthavn som en del av dette arbeidet.

Regjeringen tar sikte på å legge frem saken for Stortinget på egnet måte, senest våren 2010.

SPØRSMÅL NR. 902**Innlevert 18. mars 2009 av stortingsrepresentant Michael Momyr****Besvart 26. mars 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Det foreligger betydelige planer for ytterligere utbygging av fornybar energi på Fosen. For å gjennomføre disse planene trengs forsterkning av nettet.

Hva vil statsråden gjøre for at vi snarlig kan få på plass en 420 kV kraftlinje mellom Namsos og Sunndal?»

BEGRUNNELSE:

Statnett uttrykker usikkerhet om det er behov for å bygge den planlagte 420 kV-linjen mellom Namsos og Sunndal. Dette begrunnes blant annet med at det ikke er avklart om det vil bli gitt konsesjon for et tilstrekkelig antall vindkraftverk langs linjetraseen.

Stortinget har vedtatt ambisiøse mål for utbygging av vindkraft.

Videre har Sør - Trøndelag fylkeskommune i sin delplan om vindkraft anbefalt en slik utbygging og at en derved får en konsentrasjon av vindkraftutbyggingen i ytre og nordre del av Fosen.

Dessuten har kommunestyrene i Roan, Åfjord og Bjugn etter grundige politiske prosesser gått inn for at det blir gitt konsesjon til utbygging av den aktuelle linjen og til de vindkraftverkene som skal utnytte kapasiteten i denne.

Et annet argument i denne saken er forsynings-sikkerheten i Trøndelag og det faktum at Midt - Norge har en underkapasitet på elektrisk energi. I Midt-Norge vil vi sårt trenge ny kraftproduksjon i årene fremover. En utbygging vil også fjerne eksisterende flaskehals.

Mulighetsstudien som NVE og Enova har gjen-

nomført viser at begrensninger i overføringsnettene utgjør en stor barriere for utvikling av ny fornybar energi.

EUs fornybarhetsdirektiv og Regjeringens ambisiøse mål om fornybar energi understreker behovet for og raskt få på plass nettførsterkninger.

Til slutt vil jeg peke på de muligheter en utbygging av vindkraft gir for kunnskapsbasert næringsutvikling i området.

Svar:

Statnett planlegger en ny 420 kV kraftledning fra Namsos til Roan med sikte på kunne realisere vindkraft på Fosen. Kraftledningen vil kunne ta opp inntil 800 MW av den planlagte vindkraften i området. På bakgrunn av gjennomførte tilleggsutredninger, sendte Statnett i januar 2009 en tilleggsøknad for Namsos-Roan til Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE).

Statnett planlegger også en ny 420 kV kraftledning fra Roan til Surnadal. Bakgrunnen for byggeplanene er de omfattende planene om vindkraft nord og sør for Trondheimsfjorden. Dette vil kreve at nettet forsterkes. I tillegg til å kunne ta inn ny produksjon i form av vindkraft, vil den nye 420 kV ledningen også bidra til bedre fleksibilitet i nettet og styrke forsyningssikkerheten. Statnett sendte melding om planene til NVE i januar 2008.

I utgangspunktet bør ikke nett bygges før en vet at produksjonen eller forbruket blir realisert. På den annen side kan manglende nettkapasitet hindre nødvendig nettilknytting for nye produsenter eller forbrukere. Stadige nye, ukoordinerte og små nettinvesteringer er heller ikke ønskelig. Det er viktig for meg

å få sikret en god koordinering av beslutningene om utbygging av nett og produksjon.

Nettutvikling skal tilrettelegge for fremtidig kraftproduksjon og kraftforbruk gjennom å få frem gode og robuste løsninger i tilstrekkelig god tid. En viktig oppgave for NVE er å arbeide for en hensiktsmessig koordinering av nye produksjons- og nettanlegg. Konesjonsbehandlingen samordnes i de regioner der dette kan bidra til bedre ressursutnyttelse og lavest mulig konfliktnivå. Fosen er eksempel på en region hvor NVE benytter denne arbeidsformen. NVE har nylig offentliggjort hvilke av vindkraftprosjektene på Fosen og i Namdalen de vil prioritere å ferdigbehandle først. Prioriteringen vil bidra til en mer oversiktlig og effektiv konsesjonsbehandling av vindkraft- og kraftledningsprosjekter i regionen. Målet er å få fram de mest realistiske og minst konfliktfylte prosjektene raskere. I tillegg til den prioriteringen NVE nå gjør, vil også den styrkede saksbehandlingsskapasiteten i NVE bidra til raskere fremdrift enn tidligere.

For å sikre at samfunnsmessig rasjonelle prosjekter blir gjennomført, tar jeg sikte på fremme en odelsingsproposisjon for Stortinget før påske om endringer i energiloven. Her foreslås det å innføre en plikt for nettselskapene til å knytte produksjon til nettet når produksjons- og nettinvesteringen samlet sett er samfunnsmessig rasjonell. Med forbehold om at lovendringene vedtas, mener jeg at tilknytningsplikten vil bidra til bedre koordinering av nett, produksjon og forbruk, og dermed bidra til å utløse flere investeringer. Dette vil ha stor betydning for utbyggingen av fornybar kraftproduksjon som for eksempel vindkraft.

SPØRSMÅL NR. 903

Innlevert 18. mars 2009 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 15. april 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Har Bergen kommune gjennom møter i Kontaktgruppen for Bergensprogrammet, hvor Statens vegvesen v/Vegdirektoratet også sitter og i møte i Samferdselsdepartementet, fått et klart signal/råd om at en ny bompengesøknad fra Bergen kommune ikke hadde noen hensikt før rammene i NTP (2010-2019) var kjent?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålet stilles fordi Bergen kommune, både gjennom møter i kontaktgruppen, men også i møte med Statsråden på hennes kontor har fått slik informasjon, med mindre man ville søke med utgangspunkt i etatsforslaget fra januar 2008.

Det siste var man omforent om at ikke var et riktig nivå å ta utgangspunkt i.

Statsråden fikk dette spørsmålet også i spontan

spørretimen forleden, men svarte ikke på spørsmålet. Det blir for lett å svare at "det er Bergen kommune som bestemmer hva som skal være innholdet i søknaden", og videre at "Bergen og byrådet må ta sitt ansvar", når en burde vite at slike saksprosesser utvikles i formalisert og nær dialog/samarbeid med statlige myndigheter. Da det blir hevdet at dette kan bety utsettelse for videreføringen av Bergensprogrammet, ber jeg om et presist svar på spørsmålet.

Svar:

Bergen kommune og Hordaland fylkeskommune går inn for at andre byggetrinn av rv 557 Ringveg vest og Bybanen ferdigstilles snarest mulig. Det er imidlertid ikke rom for å finansiere andre byggetrinn av de to prosjektene innenfor dagens innkrevingsordning. Det må også tas hensyn til den kommende forvaltningsreformen, der fylkeskommunene fra 01.01. 2010 skal overta det vesentligste av øvrig riksvegnett.

Fra 2010 skal de to prosjektene finansieres over fylkesvegbudsjettet. Statens bevilgninger til fylkeskommunene ved overtakelse av øvrig riksvegnett skal skje gjennom rammetilskuddsordningen. Dette

skal presenteres i kommuneproposisjonen for 2010, som legges fram av Regjeringen våren 2009.

Bergen kommune har full frihet til å sende sin bompengesøknad når de ønsket, selv om representanter for Vegdirektoratet har anbefalt Bergen kommune og Hordaland fylkeskommune å vente med sluttbehandlingen av utvidet bompengoordning for Bergensprogrammet til etter at de økonomiske rammene til Hordaland fylkeskommune for utvikling av det nye fylkesvegnettet er framlagt. Grunnen til dette er at en først da kan utarbeide en realistisk finansieringsplan fordelt på bompenger og offentlige bidrag.

Jeg mener det ville vært unaturlig om regjeringen i Nasjonal transportplan skulle gått inn på hvordan Hordaland fylkeskommune skal disponere midlene som settes av til det nye fylkesvegnettet i Hordaland. Bevilgninger til fylkesveger er en rammebevilgning som Hordaland fylkeskommune står fritt til å bestemme disponeringen av.

Med vedtak i Bergen kommune og Hordaland fylkeskommune våren 2009 bør det med ordinær prosess være mulig å fremme saken for Stortinget høsten 2009, med anleggsstart i 2010.

SPØRSMÅL NR. 904

Innlevert 18. mars 2009 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy

Besvart 27. mars 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Den vedtatte endringen av finansieringsordning for fysioterapeuter, vil få store negative konsekvenser for fysioterapeuter som praktiserer i utlandet. Dette skyldes at fysioterapeuter som praktiserer ved godkjente institusjoner i utlandet ikke mottar driftstilskudd. Fysioterapitilbudet i utlandet er fullfinansiert av NAV, og den nye ordningen medfører reduserte takster pr pasient.

Hva vil statsråden gjøre for at norske fysioterapeuter fortsatt skal kunne drive i utlandet til beste for norske behandlingsreisende?»

BEGRUNNELSE:

Problemstillingen med fysioterapeuter i utlandet ser ikke ut til å ha vært berørt i forbindelse med omleggingen. Stortinget har ikke kunnet lese noe om dette i budsjettokumentene, der omleggingen ble presentert og foreslått vedtatt. Fysioterapeuter i ut-

landet påpeker at de ikke vil kunne drive videre i utlandet dersom vedtaket som regjeringspartiene nå har vedtatt i Stortinget gjøres gjeldende for dem. Dette kan få konsekvenser for titusener av norske pasienter på behandlingsopphold i utlandet.

Løsningen kan være å opprettholde dagens ordning for fysioterapeuter i utlandet, evt. å innføre et utenlandstilskudd tilsvarende reduksjonen i takstene.

Svar:

Norske statsborgere som mottar fysioterapi i utlandet består av to grupper. Den ene gruppen tilhører de organiserte behandlingsreisende som forvaltes av Rikshospitalet. Dette tilbudet gjelder for barn, ungdom og voksne som har inflammatoriske (betennelsesaktige) revmatiske leddsykdommer, psoriasis, voksne med senskader etter poliomyelitt samt barn og ungdom med kronisk lungesykdom og/eller atopisk eksem.

Behandlingene består av tre til fire ukers opphold i varmt klima med fysikalsk behandling og medisinsk faglig oppfølging. Tilbudet er et supplement til den behandling som eksisterer i Norge. Dette tilbudet vil ikke bli berørt av omlegging av finansieringen av fysioterapitjenesten.

Den andre gruppen er norske statsborgere som midlertidig oppholder seg i utlandet, blant annet på ferie. Av denne gruppen var det 7350 norske statsborgere som i 2008 mottok fysioterapi i utlandet. Disse pasientene har i likhet med andre nordmenn et behandlingstilbud i Norge. I prinsippet kan også pasientene som midlertidig oppholder seg i et EØS-land imøtekommes gjennom behandling i dette landets helsetjeneste etter EØS-avtalen.

Etter retningslinjer som er fastsatt av Helsedirektoratet med hjemmel i folketrygdloven § 5-22, kan det ytes bidrag til dekning av utgifter til fysioterapi i utlandet. Bidrag ytes bare dersom behandlingen gis av fysioterapeuter med norsk autorisasjon ved bestemte norske fysikalske institutter i utlandet. Formålet med ordningen er å sikre lettere tilgang til fysioterapi hos norskspråklig personell i utlandet, særlig for norske pensjonister som har behov for regelmessig behandling også når de oppholder seg i utlandet deler av året.

Bidraget utbetales direkte fra Helseøkonomiforvaltningen (tidligere NAV) til det fysikalske instituttet. Bidrag ytes med det samme beløp som er angitt i honorartakstene i forskrift om stønad til dekning av utgifter til fysioterapi som er fastsatt med hjemmel i folketrygdloven § 5-8. Dette gjelder selv om pasienten ikke fyller vilkårene for å få gratis fysioterapi i

henhold til ”diagnoselista”. Beløpet som utbetales per pasientbehandling fra folketrygden til de fysikalske instituttene i utlandet, er dermed gjennomgående høyere enn det ville vært dersom behandlingen hadde vært gitt av fysioterapeut i Norge med refusjonsrett.

I Norge er i tillegg plikten til å holde seg til de avtalte honorartakstene regulert i driftsavtalen mellom kommunen og den enkelte fysioterapeut. I utlandet er ikke fysioterapitjenestene som tilbys ved norske institutter regulert på tilsvarende måte. Disse instituttene er dermed ikke bundet av de fastsatte honorartakstene, og kan avkreve egenbetaling av pasienten utover honorartakstene. Jeg er kjent med at flere norske institutter i utlandet krever egenbetaling av pasientene for å kompensere for manglende inntekter fra driftstilskudd.

Jeg vil for øvrig nevne at EFTAs overvåkningsorgan (ESA) har tatt opp med Norge at ordningen med bidrag til fysioterapi i utlandet er i strid med EØS-avtalen. Ordningen diskriminerer utenlandske tjenesteytere både med hensyn til krav om norsk eierskap og norsk autorisasjon. Jeg anser det derfor som uaktuelt å opprettholde dagens ordning i uendret form, i alle fall når det gjelder norske behandlingssteder i land innenfor EØS-området. Parallelt med at bidragsordningen vurderes, arbeider imidlertid departementet med en ny generell refusjonsordning for helsetjenester som er mottatt i andre EØS-land. Den nye refusjonsordningen omfatter blant annet fysioterapi som gis utenfor sykehus. Det vil i løpet av våren bli fremmet en lovproposisjon for Stortinget om dette.

SPØRSMÅL NR. 905

Innlevert 19. mars 2009 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 27. mars 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Undertegnede er kjent med at pasienter med tarmkreft ikke får refundert enkelte legemidler. Dette er kostbare legemidler som man selv må dekke, noe som medfører store økonomiske belastninger for den enkelte.

Kan statsråden redegjøre for hvorfor, Zolinza, Tarceva og Sodium Phenylbutyrate ikke gis refusjon knyttet til tarmkreft, og vil han eventuelt sørge for at det gis refusjon for disse legemidlene?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er kjent med pasienter med tarmkreft ikke får refundert enkelte legemidler. Dette er kostbare legemidler som man selv må dekke, noe som medfører store økonomiske belastninger for den enkelte.

Undertegnede viser videre til at man er kjent med at argumentasjon som brukes, blant annet hos NAV, er at det ikke er økonomisk rom for å gi refusjon for disse legemidlene.

Undertegnede er av den oppfatning at Norge må prioritere å gi sine innbyggere den beste medisinen, uavhengig om dette er kostbare legemidler eller ikke. Det bes derfor om statsrådets redegjørelse knyttet til de nevnte legemidlene, samt en vurdering knyttet til om han vil endre praksisen av refusjon vedrørende disse.

Svar:

For at et legemiddel skal kunne selges i Norge, må det som hovedregel ha markedsføringstillatelse. Det er produsenten av legemidlet som søker om dette, og det er Statens legemiddelverk som eventuelt gir markedsføringstillatelse. Det stilles krav til dokumentasjon av legemidlets effekt, sikkerhet og produksjonskvalitet. Det legges videre vekt på vurderinger av hvorvidt den positive effekten av et legemiddel veier opp for eventuelle bivirkninger. Markedsføringstillatelsen er videre knyttet opp mot en eller flere bestemte medisinske bruksområder (indikasjoner), basert på den kliniske dokumentasjonen som ligger til grunn for søknaden. Godkjenningsordningen er viktig for å sikre målsetningen om at befolkningen skal ha tilgang til sikre og effektive legemidler.

Ingen av de tre nevnte legemidlene i representantens spørsmål har tarmkreft som godkjent medisinsk bruksområde, verken i Norge, øvrige land som deltar i det europeiske legemiddelsamarbeidet eller i USA. To av legemidlene har markedsføringstillatelse i Norge, men for andre bruksområder. I følge Statens legemiddelverk er det i Norge ikke søkt om å gjøre kliniske studier for noen av de tre legemidlene på tarmkreft.

For at et legemiddel skal få forhåndsgodkjent refusjon i Norge må det, i tillegg til å ha markedsføringstillatelse, oppfylle de faglige kriteriene for forhåndsgodkjent refusjon. Det innebærer bl.a. at legemidlet må ha vitenskapelig godt dokumentert og klinisk relevant virkning for den aktuelle pasientgruppen, og at kostnaden ved bruk av legemidlet må stå i et rimelig forhold til den behandlingmessige verdien – det må være kostnadseffektivt. Et av målene med

refusjonsordningen for legemidler er å gi samfunnet verdier for pengene, det vil si at fellesskapet skal refundere utgifter til legemidler som gir sikker helsegevinst for pasienten og har god effekt i forhold til kostnadene.

Det er ikke dokumentert at kravene til forhåndsgodkjent refusjon er oppfylt for noen av de tre legemidlene til behandling av tarmkreft.

Under gitte forutsetninger kan også legemidler uten markedsføringstillatelse refunderes etter ordningen med individuell refusjon. Ifølge HELFO (tidligere NAV) er det per i dag ikke mottatt søknader om slik refusjon for noen av disse legemidlene for indikasjonen tarmkreft.

Også for legemidler hvor utgiftene dekkes av helseforetakene er det et minimumskrav at det forligger effektdokumentasjon og tilstrekkelig kunnskapsgrunnlag.

Det er utarbeidet flere nasjonale handlingsprogrammer på kreftområdet som skal ivareta at pasienter får lik tilgang til legemidler for ulike krefttyper. Dette er et sett med anbefalinger for hele behandlingsforløpet for ulike krefttyper. Her blir legemidler vurdert av fagmiljøet før det tas inn i handlingsprogrammene. Det er etablert rutiner for hvordan nye legemidler eller nye indikasjoner for legemidler håndteres som ledd i vurderingen av om legemidlene skal inn i handlingsprogrammene med de relevante indikasjonene. Kost/nyttvurderinger etter de føringer som Nasjonalt råd for kvalitet og prioritering i helse-tjenesten har lagt, er en del av den vurderingen som gjøres når ny behandling skal vurderes opp mot etablert behandling. De omtalte legemidlene er ikke i handlingsprogrammene for tynntarmskreft eller magekreft.

Handlingsprogrammet for tykktarmskreft er under utarbeidelse, men disse legemidlene har som nevnt ikke denne indikasjonen.

Jeg presiserer at norske retningslinjer for behandling av tarmkreft stort sett er sammenfallende med retningslinjer fra resten av Europa og ledende amerikanske sentra.

SPØRSMÅL NR. 906**Innlevert 19. mars 2009 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 3. april 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Den nye regelen om tilbakeføring av underskudd mot tidligere overskudd i selskaper, kan ikke anvendes i konsernforhold hvor et morselskap heleier flere datterselskaper og hvor et selskaps underskudd ikke kan avregnes mot overskudd i et annet. Det blir da organisasjonsstrukturen som er avgjørende for hvem som kan tilbakeføre underskudd, og dette virker konkurransevridende og belastende for enkeltelskaper.

Vil statsråden sørge for at tilbakeføringsregelen også blir gjort gjeldende for konsernforhold?»

Svar:

Bestemmelsene om midlertidig adgang for aksjeselskaper mv til å tilbakeføre underskudd for inntektsårene 2008 og 2009 til fradrag i inntekten for tidligere år, jf. skatteloven §§ 16-60 flg., ble foreslått i forbindelse med tiltakspakken som ble lagt fram av Regjeringen 26. januar i år. Tiltakspakken skal som kjent bidra til å bekjempe økende arbeidsløshet og å dempe virkningene av den internasjonale finanskrisen på norsk økonomi. Formålet med tilbakeføringsordningen er å motvirke at bedrifter som har vist seg lønnsomme blir lagt ned på grunn av midlertidige problemer for eksempel knyttet til mangel på likviditet.

Tilbakeføringsordningen er et midlertidig tiltak. Gjennomføringen skjer etter en enkel modell der selskapene automatisk får et skattefradrag ved likningen for 2008 og 2009 på grunnlag av årets underskudd, begrenset til inntekten for de to foregående årene. Verdien av fradraget utbetales som et kontanttilskudd. I det alt vesentlige får tiltaket bare midlertidig effekt for bedriftene, fordi det blir mindre underskudd til framføring, og dermed økt skatt når selskapet igjen går med overskudd. Over tid vil den reelle skatteletten for selskapene i hovedsak bestå av rentefordelen ved en endret tidfesting sett i forhold til gjeldende regler for framføring av underskudd.

Det er innført en tidsbegrensning slik at underskudd bare kan tilbakeføres i inntekt for det foregående og det nest foregående året. Det er videre satt en beløpsgrense for tilbakeføringen på 20 mill. kroner per underskuddsår. Begrensningene innebærer at ordningen i noen grad framstår som sjablongmessig, noe som kan slå ulikt ut for ulike bedrifter. Dette må ses i sammenheng med at ordningen i det vesentlige får midlertidig effekt for bedriftene, og at ordningen skal kunne gjennomføres etter en enkel modell med

virkning allerede for inntektsårene 2008 og 2009. Blant annet av tekniske og administrative grunner ville det vært svært vanskelig å etablere en generell og ubegrenset adgang til tilbakeføring av underskudd i 2008 og 2009. Tiltaket anses likevel som treffsikkert i å styrke levedyktige selskaper som i den aktuelle konjunktursituasjonen midlertidig ikke er i stand til å gå med overskudd.

Som påpekt i spørsmålet fra representanten Flåtten kan organiseringen av virksomheten i konsernforhold få betydning for i hvilken grad den midlertidige tilbakeføringsordningen for underskudd får anvendelse. Overskudd i et selskap kan reduseres med underskudd i et konsernforbundet selskap gjennom ordningen med konsernbidrag etter skatteloven §§ 10-2 til 10-4. Et konsernselskap som har underskudd i 2008 kan altså utlikne det mot overskudd i et annet konsernselskap. Det innebærer at det er mulig å nyttiggjøre seg underskuddet i 2008. Underskudd i et selskap kan imidlertid ikke tilbakeføres i overskudd i et konsernforbundet selskap for et tidligere år etter den midlertidige tilbakeføringsordningen etter skatteloven §§ 16-60 flg. I likhet med de øvrige begrensningene i tilbakeføringsordningen kan dette innebære at ordningen får ulik betydning for ulike bedrifter. Dette må aksepteres i en midlertidig, sjablongpreget ordning som skal innføres etter en enkel modell med automatisk skattefradrag for underskudd, og som over tid i hovedsak bare får effekt for bedriftene i form av rentefordelen ved endret tidfesting.

Jeg tilføyer at ved underskudd innebærer også konsernbidrag, i likhet med tilbakeføringsfradrag, at underskuddet reduserer konsernets samlede skatt allerede for underskuddsåret. Forskjellen ligger i at ved konsernbidrag er det overskuddet samme år i et annet selskap som bærer fradragsvirkningen, mens det ved tilbakeføringsfradrag er overskuddet et tidligere år i samme selskap som bærer fradragsvirkningen. De skattemessige virkninger av konsernbidrag (inntektsreduksjon for yteren og underskuddsreduksjon for mottakeren) inntreffer for inntektsåret selv om beslutning og faktisk gjennomføring av bidraget først skjer i forbindelse med årsoppgjøret og selvangivelsene etter inntektsårets utgang. Også handlefriheten ved konsernbidrag er dermed sammenliknbar med tilbakeføringsfradraget. For et konsern ville en utvidelse av ordningen med tilbakeføringsfradrag, det vil si på tvers av selskapsgrensene, i hovedsak bare være av praktisk betydning under relativt spesielle forutsetninger. Disse forutsetningene går ut på at konsernet

under ett må gå med overskudd det første året og under ett med underskudd det neste året, og at overskuddene i det første året må ligge i andre selskaper enn der underskuddene neste år ligger. Da vil verken konsernbidrag eller tilbakeføringsfradrag etter gjeldende regler være aktuelt for konsernet. En slik situ-

asjon for enkelte konserner kan likevel ikke begrunne at ordningen med tilbakeføringsfradrag kompliseres sterkt med en utvidelse på tvers av selskapsgrensene.

På bakgrunn av det ovennevnte vil jeg ikke ta initiativ til å utvide tilbakeføringsordningen i konsernforhold.

SPØRSMÅL NR. 907

Innlevert 19. mars 2009 av stortingsrepresentant Dagrun Eriksen

Besvart 27. mars 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Er statsråden bekymret for hvilket signal han sender til foreldre som kjemper for sine barn, når foreldre som hyppig kontakter departementet risikerer å bli meldt til barnevernet?»

BEGRUNNELSE:

Mange opplever det som vanskelig å nå inn til offentlige myndigheter når de trenger hjelp. Det er vanskelig å orientere seg om hvilke instanser en skal kontakte og finne ut av hvilke rettigheter en faktisk har krav på. Særlig gjelder dette foreldre med funksjonshemmede barn, som kan oppleve å stå i en daglig kamp mot systemet.

Helse og omsorgsdepartementet valgte i februar å varsle barnevernet etter at ei firebarnsmor var i hyppig kontakt med departementet for å få dekket en operasjon adoptivdattera hennes hadde fått i utlandet. Departementet mente mor maste mye på dem, og meldte moren til barnevernet. Barnevernet anser bekymringen som grunnløs og har henlagt saken.

Jeg er redd departementets handlemåte sender et helt galt signal til foreldre som opplever at de står i kamp for sine egne og barns rettigheter. Departementets bekymringsmelding kan oppleves som et makt-språk og forsøk på knebling av mennesker som står på for sine barns rettigheter. Hvis vi kommer dit at foreldre ikke tør å kontakte hjelpeapparatet når det gjelder problemer rundt deres barn, så har samfunnet tatt et langt skritt tilbake.

Svar:

Helse- og omsorgsdepartementet har som alle andre offentlige instanser en plikt til, innenfor sitt område, å veilede og legge til rette for at de som henvender seg til det offentlige får de rettigheter de har krav på. Departementet får naturlig nok flere tusen hen-

vendelser årlig fra personer, organisasjoner og andre som er opptatt av sine egne, sine barn eller spesielle gruppers interesser. Jeg vil hevde at den behandling disse henvendelsene får er grundige og gjennomtenkte. Dette innebærer imidlertid ikke nødvendigvis at den/de som henvender seg får det svaret de ønsker.

Jeg finner det ikke hensiktsmessig å redegjøre nøye om bakgrunnen for den omtalte firebarnsmorens henvendelser til departementet, men vil vise til spørsmål til skriftlig besvarelse nr. 1524 i 2008 fra stortingsrepresentant Laila Dávøy som også omfatter denne aktuelle saken. Jeg siterer fra mitt svar til dette spørsmålet:

”Som helse- og omsorgsminister kan jeg ikke gripe inn i, eller ta stilling til faglige vurderinger som et sykehus gjør i behandling av enkeltpasienter. Jeg kan heller ikke gripe inn i klagesaker. Derfor har vi etablert de systemene vi har.”

Jeg vil på det sterkeste avvise at departementets varsel til barnevernet var et forsøk på å stoppe disse henvendelsene. Et slikt varsel til barnevernet har så vidt meg bekjent, aldri tidligere skjedd i Helse- og omsorgsdepartementet. I denne konkrete saken fant imidlertid departementet etter en grundig vurdering, at det var grunnlag for å varsle barnevernet. Det ble her lagt spesielt vekt på omfanget og innholdet av vedkommende persons henvendelser til departementet og dets ansatte.

Jeg deler ikke representanten Eriksens bekymring om at denne saken skal gi et negativt signal for de foreldre som kjemper for sine barn, og som hyppig kontakter departementet. Det er ikke vanskelig å forstå at foreldre gjør sitt ytterste for sine barn, og min klare oppfatning er som tidligere nevnt, at disse henvendelsene blir grundig og hensiktsmessig behandlet i departementet.

SPØRSMÅL NR. 908**Innlevert 19. mars 2009 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland****Besvart 26. mars 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Vil Regjeringen ta initiativ til at det blir etablert et FN-panel for artsmangfold etter modell fra FNs klimapanel med sekretariat i Trondheim, slik bl.a. Norges Naturvernforbund har foreslått?»

BEGRUNNELSE:

1000 vis av arter forsvinner for alltid hvert år. Livets bibliotek er på mange måter i brann. Vi har sett at FNs klimapanel har hatt stor betydning for å skape større oppmerksomhet og bevissthet rundt virkningene av klimaendringer. Et tilsvarende panel for biomangfold kan også styrke målsetningene fra Johannesburg-møtet i 2002 om at tapet av biomangfold globalt skal ha stoppet opp innen 2010.

Norsk Institutt for naturforskning (NINA), Direktoratet for Naturforvaltning, Artsdatabanken og NTNU skaper sammen Norges sterkeste fagmiljø innen natur og miljø. Verdens største konferanse innen biomangfold arrangeres også jevnlig i Trondheim. Byen vil derfor være en naturlig plass for et sekretariat som kan være med og gi faglig støtte til et internasjonalt panel for artsmangfold.

Svar:

Norge har ved en rekke anledninger argumentert for etablering av et kunnskapspanel for biomangfold etter modell av klimapanelet. Vi bidro bl.a. aktivt i arbeidet med FNs Tusenårsvurdering som ble lagt fram i 2005 (Millennium Ecosystem Assessment). Både FNs Tusenårsvurdering og behovet for kunnskap knyttet til arbeidet med det internasjonale 2010-målet for biologisk mangfold har bidratt til å berede grunnen for et systematisk arbeid for å etablere et kunnskapspanel for biologisk mangfold og økosystemtjenester.

Under FNs miljøprogram UNEP pågår det nå forhandlinger om etablering av en kunnskapsplattform for biologisk mangfold og økosystemtjenester. Det er avholdt et internasjonalt forhandlingsmøte, hvor det var bred enighet om behovet for å styrke forholdet mellom kunnskap og forvaltning av biologisk mangfold. Det er ennå ikke en internasjonal enighet om hvordan dette skal organiseres.

Fra norsk side legger vi vekt på at systemet må organiseres slik at vi får fram best mulig autoritativ kunnskap om biologisk mangfold og økosystemtjenester, og at denne kunnskapen skal benyttes av flest mulig. På det første forhandlingsmøtet var det allerede flere land og organisasjoner som uttrykte et ønske om å være vertskap for et sekretariat, og et av oppsummeringspunktene var at det må utvikles prosess og kriterier for etablering av sekretariatet.

Nest forhandlingsmøte avholdes i oktober 2009. Under FNs Generalforsamling høsten 2010 blir det avholdt en spesialsesjon om biologisk mangfold, det skal der rapporteres om framdrift for dette viktige arbeidet. Jeg er optimistisk, og håper at vi der kan vedta etablering av et kunnskapspanel for biologisk mangfold og økosystemtjenester. Dette vil være et svært viktig skritt i det internasjonale arbeidet for å sikre biologisk mangfold.

Når det gjelder Trondheimsmiljøet som sekretariat vil vi vurdere dette nærmere når vi har mer kunnskap om hva rollen som sekretariat vil innebære, og hvilke kriterier som skal legges til grunn, etter forhandlingsmøtet høsten 2009.

Trondheim er velkjent i det internasjonale biomangfoldmiljøet. Det er avholdt 5 internasjonale Trondheimskonferanser nettopp for å styrke kunnskapsgrunnlaget for sentrale temaer under FN Konvensjonen om biologisk mangfold, og den 6. skal avholdes i februar 2010.

SPØRSMÅL NR. 909**Innlevert 19. mars 2009 av stortingsrepresentant Ib Thomsen****Besvart 26. mars 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Mener statsråden at det er heldig at kommunene avgrensner sitt erstatningsansvar innenfor avtalerettens område for skade forvoldt mot abonnenter innenfor vann og avløpssektoren?»

BEGRUNNELSE:

En rekke kommuner endrer i disse dager vann- og avløpsreglementene for abonnentene ved å legge inn en bestemmelse om ansvarsbegrensning for skader forvoldt mot andre som skyldes feil på kommunens anlegg.

Mens man etter Forurensningsloven nu har fått lovfestet et objektivt ansvar overfor skadelidte utenfor kontrakt, har høyere rettsinstanser godtatt en ansvarsbegrensning innenfor kontrakt i to nylige rettsavgjørelser fra henholdsvis Stavanger og Fredrikstad.

Selv om man her er innenfor kontrakt, og dermed formelt sett tiltrår disse leveringsvilkår av egen fri vilje, er en slik betraktning om fri vilje og avtalefrihet illusorisk, enn så lenge som kommunen er monopolist på og leverandør av disse tjenestene samtidig som man de fleste steder opererer med en tilknytningsplikt. Følgelig vil ikke en slik ansvarsfraskrivelse kunne anses for å være tiltrådt som et utslag av fremforhandling av avtalevilkårene, men være et avtalevilkår diktert av den sterke part i avtaleforholdet.

Formodningsvis motiveres kommunene til å påberope seg en slik ansvarsbegrensning for å holde asuranssekostnadene nede på sitt eget anlegg. En konsekvens av dette kan fort bli at de kommuner som har dårligst kommuneøkonomi og dermed ofte mest nedslitt anlegg, er de samme kommunene som lemper asuranssekostnadene over på abonnentene gjennom en slik ansvarsfraskrivelse.

Innenfor et system hvor denne sektoren er ment å være selvfinansierende kan dette oppfattes som urimelig av mange.

Jeg tar til etterretning at KS har anbefalt sine medlemmer å legge inn en slik bestemmelse om ansvarsbegrensning i sine reglementer, følgelig er det grunn til å tro at mange kommuner vil følge etter Stavanger og Fredrikstad i fremtiden.

Svar:

Kommunene eier og forvalter store deler av vann- og avløpsanleggene. Etter forurensningsloven § 25 kan kommunen kreve full dekning av kostnader til drift og vedlikehold av sine anlegg gjennom avløpsgebyrer, jf. lov om kommunale vass- og kloakkavgifter. Innenfor rammen av lov og forskrifter bestemmer kommunepolitikerne hvilke vilkår som skal gjelde for tilknytning til anlegget og hvordan risikoen for ulike hendelser skal fordeles mellom kommunen og abonnentene.

Enkelte kommuner har bestemt at de ikke skal være ansvarlige for skader som forvoldes i visse situasjoner. Dette kan blant annet være skader som skyldes unormalt mye nedbør. I disse tilfellene vil abonnenten selv kunne vurdere behovet for å forsikre seg for tilfeller av oversvømmelse. Kommunen har for øvrig risikoen for at ledningsnettets ellers er i god nok stand og har tilstrekkelig kapasitet.

Dersom kommunen tar risikoen også for ekstremhendelser som for eksempel oversvømmelser ved unormalt mye nedbør, vil dette gi økte kostnader for kommunen som vil måtte dekkes inn gjennom de kommunale gebyrene etter forurensningsloven § 25. Det er ikke gitt at dette vil bli en rimeligere løsning for abonnentene.

Regjeringen har oppnevnt et utvalg som skal gjennomføre en offentlig utredning om Norges sårbarhet og tilpasningsbehov som følge av klimaendringene. Utvalget skal gjøre en gjennomgang av hvilken risiko klimaendringene representerer på ulike samfunnsområder, og med særlig fokus på blant annet fysisk infrastruktur. Konsekvenser for vann- og avløpssektoren vil være blant områdene som skal gjennomgås. På bakgrunn av gjennomgangen skal utvalget anbefale virkemidler og tiltak for å redusere samfunnets sårbarhet og styrke tilpasningsevnen. Utvalgets rapport skal legges frem innen 1. november 2010. Regjeringen vil på bakgrunn av rapporten vurdere behovet for tiltak i avløpssektoren, herunder endringer i ansvarsforhold og regelverk.

SPØRSMÅL NR. 910**Innlevert 19. mars 2009 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 26. mars 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Mange grunneiere i jord- og skogbruket har behov for å utvikle tilleggsnæringer på sine eiendommer for å kunne skape et bedre inntektsgrunnlag. Utnyttelse av utmarksområder er ofte sentralt i en slik utvikling. Mange mener imidlertid at plan- og miljømyndighetene legger for store begrensinger på slik utnyttelse og er lite utviklingsorienterte.

Hva gjør statsråden for å sikre at plan- og miljømyndighetene bidrar positivt til lokal næringsutvikling?»

Svar:

Jeg er enig i at det er viktig å sikre muligheten for å utvikle tilleggsnæringer i jord- og skogbruket. Dette må imidlertid gjøres etter en nærmere vurdering der også andre interesser og hensyn ivaretas. I praksis foretas avveiningen gjennom planleggingen etter plan- og bygningsloven. Det er kommunene som har ansvaret for planleggingen, og herunder å legge til rette for næringsutvikling i kommunen. Kommunene skal samarbeide med fylkesmenn og fylkeskommuner, som har ansvaret for å sikre at nasjonale og viktige regionale interesser blir ivaretatt.

Det har de siste årene vært satt fokus på utviklingen av tilleggsnæringer til landbruket. Miljøverndepartementet og Landbruksdepartementet utga i 2004 en felles veileder som klargjorde og utvidet landbruksbegrepet etter plan- og bygningsloven, og som også viste mulighetene for å tilrettelegge for annen næringsvirksomhet i tilknytning til landbrukseiendommer. I den nye plandelen av plan- og bygningsloven er den samme tolkningen lagt til grunn, og virkemidlene for å tilrettelegge for næringsvirksomhet er videreført.

Det er også viktig at distrikter med verneområder får mulighet til å utnytte sine naturområder økonomisk, til lokal næringsutvikling og turisme. Det finnes mange muligheter til å få inntekter på aktiviteter knyttet til verneområder og andre viktige naturområder. Jeg har derfor startet et verdiskapingsprogram for naturarven "Naturen som verdiskaper" som skal bidra til positiv utvikling i kommuner med verneområder.

Programmet startet i 2009 med et budsjett på ti millioner kroner, og vil gå i fem år. Utviklingspotensialet er stort, derfor har Kommunal- og regionaldepartementet også bidratt til verdiskapingsprogrammet. Regjeringen ser på dette som en viktig mulighet for distrikts-Norge.

Jeg ønsker å støtte lokale prosjekter, som bruker naturarven til å skape verdier i distriktene. Prosjektene skal vise fram vår unike natur og bedre mulighetene for å bruke naturen til næringsutvikling og turisme, uten å ødelegge den. Målet er å støtte ideer og nyskaping, som skaper gode opplevelsesprodukter. Programmet skal også bidra til å bedre samarbeidet om planlegging og forvaltning innenfor og utenfor verneområdene. Slik kan naturvernet bidra til at distriktene får flere bein å stå på.

En stor del av midlene skal brukes til å legge til rette for økonomisk verdiskaping i form av varer og tjenester, som guidede turer, flere besøkende, lengre opphold, flere overnattinger i randsonene til verneområdene, omsetting av lokal mat og utvikling av pakketurer. Også kulturminner og tilbud utenfor verneområdene, som lokale kulturtilbud, kan være en del av verdiskapingen.

SPØRSMÅL NR. 911**Innlevert 19. mars 2009 av stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfonn****Besvart 27. mars 2009 av nærings- og handelsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Nyleg melde media at utbygging av eit vannkraftverk i India hadde krevd sitt 13. dødsoffer. Det norske, statlege selskapet, SN Power er, inne på eigersida i dette vannkraftanlegget.

Kva har statsråden gjort så langt, og kva vil ho gjera vidare for at eit uomtvisteleg krav skal vera at sikkerhet for arbeidarane skal ha første prioritet slik at m.a. tempo i arbeid og framdrift ved dette anlegget vert tilpassa eit forsvarleg arbeidsmiljø?»

GRUNNGJEVING:

Det er brei politisk semje om at statlege selskap skal ha høg standard når det gjeld etikk, sikkerheit og samfunnsansvar. Dette må også gjelda når norske, statlege selskap er engasjert ute i andre land. Her har Norge eit stort ansvar for å bidra til at det som er høge, norske standardarar vert eit mål og eit ideal i land som i utgangspunktet har eit heilt anna forhold til dette. Sikkerhet og omtanke for arbeidarane er menneskeverd i praksis.

Svar:

Med det Norfund har en eigardel på 40 prosent i SN Power, er svaret mitt utarbeidd i samråd med miljø- og utviklingsministeren.

Dødsfalla som har skjedd i samband med vannkraftprosjektet Allain Duhangan er djupt tragiske. Etter at spørsmålet kom inn til departementet har det kome til to nye dødsfall i samband med prosjektet. Dei to siste dødsfalla skjedde då ein betongbil kørde av vegen etter feil ved starting av bilen.

Regjeringa har uttrykt klårt, mellom anna i Eigarskapsmeldinga, St.meld. nr. 13 (2006-2007), at vi ventar at selskap som staten har eigarinteresser i opererer med høge etiske standardar og er seg bevisst sitt ansvar og sin påverknad. Dette ligg òg til grunn for statseigde selskap som opererer internasjonalt. Regjeringa har særskilt uttrykt ei von om at arbeidet med helse, miljø og tryggleik (HMS) òg femner om den internasjonale verksemda i selskapa.

Statkraft og Norfund, som eig SN Power, er selskap som skal drive forretning, og det er styret i selskapa som har ansvaret for å sjå til at òg HMS-arbeidet blir gjort på forsvarleg vis. Dette gjeld òg oppfølginga av eigarengasjement selskapa har i dotterselskap.

Som det går fram av miljø- og utviklingsministeren sitt skriftlege svar 19. januar 2009 på spørsmål frå representanten Torbjørn Hansen, har regjeringa som eigar vore i dialog med Statkraft og Norfund, som er dei to eigarane i SN Power, og fått informasjon om Allain Duhangan-prosjektet og om dei tiltak som er sett i verk for å betre HMS-tilhøva ved prosjektet. Mitt departement hadde sist eit møte med leiinga i Statkraft 25. mars 2009 der Statkraft gjorde greie for korleis selskapet og SN Power no vurderer sitt engasjement i prosjektet i India etter dei siste dødsfalla som har skjedd.

Eg er blitt forsikra om at Statkraft, Norfund og SN Power tek HMS-tilhøva i samband med prosjektet til SN Power i India svært alvorleg.

Allain Duhangan-prosjektet er eigd av det indiske selskapet Bhilwara Group med 45 prosent, SN Power med 43 prosent og IFC (ein del av Verdensbankgruppa) med 12 prosent. SN Power har teke ei rekkje initiativ andsynes sine medeigarar og prosjektet for å

betre tryggleiken. SN Power gjennomførte saman med Statkraft i juni 2008 ein full revisjon av HMS-tilhøva. Basert på resultatane frå denne revisjonen er det i prosjektet satt i verk ei rekkje tiltak; så som opplæring om HMS for alle tilsette, beredskapsøvingar, opplæring av sjåførar og oppfølging av korleis personleg verneutstyr vert brukt. Det er utført fysisk sikring av farlege vegstrekningar og etablert regelmessige kontrollar. SN Power har elles teke initiativ til at det er tilsett ein norsk HMS-leiar for Allain Duhangan-prosjektet og til at det er engasjert sju internasjonale ekspertar på konstruksjons- og anleggsarbeid i prosjektet. SN Power har likevel ikkje fått gjennomslag for alle foreslåtte tiltak.

Etter dei siste hendingane har styrerepresentantane frå SN Power på nytt reist krav om gjennomgripande endringar i prosjektorganisasjonen. I eit møte onsdag og torsdag denne veka har styret for prosjektet vedteke å vurdere slike endringar og raskt kome tilbake med ei melding om dette. Det er samstundes mellom anna vedteke å danna ei innsatsgruppe leia av SN Power for å gå igjennom etterlevinga av reglar og retningslinjer på alle område. Dei vil spesielt ta for seg trafikktilhøva og sette i verk sterkare kontroll av bilar og sjåførar. På områder som er kritiske vil arbeidet bli stansa om etterlevinga av gjeldande reglar ikkje er god. Nye fysiske sikringstiltak vil bli sett i verk. SN Power vil òg få styrkt si deltaking i styringsgruppa med ein person.

Mi vurdering så langt er at SN Power gjennom sin mindretallsposisjon har medverka til at det er lagt større vekt på HMS-tilhøva i prosjektet. På bakgrunn av dei siste dødsulykkene ventar eg òg at dei nye initiativa SN Power har teke, gir konkrete resultat.

Regjeringa er positiv til at statseigde selskap investerer i utviklingsland, og at dei gjennom dette kan medverke til overføring av kunnskap og kompetanse og betring av standardar når det gjeld HMS. Eg vil vise til at utbyggingsprosjekt av denne typen i land med andre røynsle, tradisjonar og kulturar enn i Noreg kan vere krevjande, spesielt i høve til HMS-tilhøva. SN Power har likevel generelt god røynsle med å delta i slike prosjekt i utviklingsland.

Dei mange ulykkene som er registrert i samband med Allain Duhangan-prosjektet, kan naturleg reise spørsmål om selskapet sitt fortsatte engasjement. Dei juridiske, finansielle og samfunnsmessige konsekvensane av dette er det selskapet med sitt styre som må vurdere. Vurderinga til SN Power så langt har vore at gjennom å vere aktivt til stades medverkar selskapet til at omsyn til helse og tryggleik blir betre teke hand om i prosjektet enn om selskapet ikkje er med, trass i det mindre høve til påverknad som ligg i det å vere minoritetsaksjonær i prosjektet.

På bakgrunn av dei siste dødsfalla som har skjedd, trass i at det etter initiativ frå SN Power er sett

i verk ei rekkje tiltak for å betre HMS-situasjonen, vonar eg at SN Power vurderer om resten av utbygginga kan skje innafor akseptable rammer. Eg vil føl-

ge opp utviklinga rundt prosjektet og dei tiltaka SN Power har meint er turvande gjennom ein fortsatt nær dialog med Statkraft.

SPØRSMÅL NR. 912

Innlevert 19. mars 2009 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 31. mars 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«I St.meld.nr. 16 (2008-2009) understrekes utfordringen med at lufthavner utenfor Avinor kan drive kommersielt mens OSL skal dekke underskudd på andre ulønnsomme lufthavner. I meldingen varsles at den fremtidige regulering av lufthavner utenfor Avinor mht. konsesjonsbestemmelser og takster må ta hensyn til dette.

Kan statsråden bekrefte eller avkrefte at hun med denne bakgrunn har til hensikt å gripe inn og endre takstnivåer og konsesjonsbestemmelser for Sandefjord Lufthavn?»

Svar:

Som kjent er konsesjonen for Sandefjord lufthavn, Torp i ferd med å bli fornyet. Sandefjord Lufthavn AS sendte den siste delen av sin søknad om for-

nyet konsesjon til Luftfartstilsynet i oktober 2008. Deretter sendte tilsynet saken på høring i desember 2008, med frist til å komme med merknader innen 15. mars 2009.

Når Luftfartstilsynet er ferdig med å forberede saken, vil den bli sendt over til Samferdselsdepartementet for sluttbehandling og vedtagelse.

Støyregulering og takstpolitikk er forhold jeg vil være opptatt av ved min behandling av konsesjonen. Hva som er nødvendig for å sikre en hensiktsmessig regulering av lufthavnene på Østlandet avhenger blant annet av kunnskap om hvordan de gjeldende rammevilkårene fungerer. Ut over dette vil det være prinsipielt galt av meg å uttale meg om hvordan departementet vil forholde seg til saken før vi har mottatt og behandlet den.

SPØRSMÅL NR. 913

Innlevert 19. mars 2009 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 1. april 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Sykehuset Østfold utreder nå mulighetene for å legge ned i Askim og samle dialysetilbudet i Moss. Mange pasienter vil da få lang reisetid, noe som vil ha en stor negativ konsekvens for denne pasientgruppen. Dette strider også imot målsettingen om at pasienten skal behandles så nær eget bosted som mulig.

Vil statsråden sørge for at dialyseavdelingen i Askim opprettholdes som et tilbud til befolkningen i indre Østfold?»

BEGRUNNELSE:

Et stadig økende antall personer med nyresvikt er avhengig av livsviktig dialyse for å overleve. Hjemmedialyse kan være en løsning for mange noe som gjør det mulig også å fungere i en arbeidssituasjon, men de fleste må reise til en klinikk 3 ganger hver uke for å få rensed blodet. Dette tar 5 timer og er slitstomt for pasienten, og reisetiden er en ekstrabelasting.

Sykehuset Østfold startet dialyseavdelingen i As-

kim 4. januar i 2006. Virksomheten er en satellitt under dialyseavdelingen i Sykehuset Østfold Fredrikstad, hvor også den medisinskfaglige ledelse befinner seg. Til sammen finnes det i Norge 30 satellitter hvor det utføres dialyse. Satellittdialyse drives i det daglige av spesialtrente sykepleiere.

Hensikten med tjenesten er å forbedre tilbudet til dialysepasientene, samt å integrere fagpersonell på satellittene i hverdagen ved de større sykehusene. I 2007 ble det innført teledialyse mellom Sykehuset Østfold i Askim og Sykehuset Østfold i Fredrikstad.

I Østfold har ca. 70 personer behov for dialysebehandling, og behovet for denne typen behandling er økende. Dette er en av grunnene til at Sykehuset Østfold i forrige uke økte kapasiteten pasienter i Askim fra 9 til 14 pasienter. Dette bedret tilgjengeligheten for mange, men det dekker ikke dagens behov. Sykehuset Østfold skal spare penger, men mange er nå sterkt kritiske til at slike sparetiltak kan føre til nedleggelse av en avdeling som fungerer, og som kan gi et faglig godt behandlingstilbud nærmere pasientens bosted. Økningen i antallet som får behov for dialysebehandling vil vi sannsynligvis se i mange år fremover, ikke minst på grunn av at stadig flere får senkomplikasjoner som følge av diabetes.

Det er derfor stor uro rundt opplysningene som er fremkommet i media den siste tiden om at sykehuset Østfold nå utreder mulighetene for å legge ned avdelingen i Askim og samle dialysetilbudet i Moss. En nedleggelse og flytting av behandlingstilbudet vil, slik jeg ser det, være stikk i strid med de målsetningene statsråden har gitt uttrykk for. Jeg viser til uttalelsene statsråden har kommet med angående den varslede samhandlingsreformen hvor det stadig blir gjentatt at behandlinger som kan gjøres lokalt skal tilbys/utføres lokalt. Pasientenes behov og den ekstrabelastningen lang reisetid flere ganger hver uke vil medføre for pasientene må etter undertegnes mening veie tungt i denne saken.

Svar:

Jeg har forelagt saken for Helse Sør-Øst RHF som svarer at antallet personer med behov for dialysebehandling har økt betydelig i Østfold de siste 15 årene, på samme måte som i resten av Norge.

Med en forventet vekst på 10 prosent årlig, vil det bety et behov for om lag 19 000 behandlinger i 2020, mot 9 000 behandlinger i 2008. Ved inngangen til 2009 var det 56 pasienter i Østfold som ble behandlet med hemodialyse (rensing av blodet), mens det var 6-8 pasienter som ble behandlet med peritonealdialyse (bukhinnealdialyse).

Ved dialyseseksjonen i Fredrikstad er det nå 42 pasienter til behandling med 10 dialyseplasser. Kapasiteten er utnyttet maksimalt, og med dagens lokaler finnes det ikke mulighet til å behandle flere pasienter.

For å sikre tilstrekkelig kapasitet til å behandle pasientene i Østfold, ble det i 2006 etablert satellittdialyse i Askim med 5 plasser. Det er nå 14 pasienter som behandles ved satellittstasjonen.

Ved den veksten som man forutsetter vil komme, vil virksomheten i Fredrikstad og Askim fra 2010 til sammen ikke være tilstrekkelig til å dekke behovet i Østfold.

Da beslutningen om å etablere en satellittstasjon i Askim ble tatt i 2006, baserte denne seg på en forutsetning om at det nye Østfoldsykehuset skulle få en lokalisering på Kalnes. Man forutsatte at det ville bli en stor dialyseenhet på Kalnes med en betydelig større kapasitet enn den man nå har i Fredrikstad. I tillegg mente man at det, utover dette, ville være hensiktsmessig å opprettholde en satellitt i Askim.

I forbindelse med den reviderte konseptfasen for nytt Østfoldsykehus i 2008 endret premissene seg. Sykehuset Østfold vil i fremtiden få virksomhet både i Moss og på Kalnes. Arbeidet med å finne hensiktsmessig funksjonsfordeling der de ulike spesialiteter og funksjoner kan understøtte og utfylle hverandre både innenfor og mellom de to enhetene var krevende. Resultatet av dette var at det ble besluttet å etablere dialyseenheter både i Moss og på Kalnes. Den kapasiteten som det i utgangspunktet er planlagt for i Moss og Kalnes (totalt rundt 40 plasser), vurderes samlet å dekke det totale behovet for dialyse i Østfold i de nærmeste årene.

På det nåværende tidspunkt ser helseforetaket ikke at det ut fra kapasitetsmessig vurderinger alene vil være nødvendig å opprettholde en satellitt i Askim når Moss og Kalnes står ferdig utbygd. Imidlertid kan andre forhold, særlig hensynet til reiseavstand for pasientene, tilsi at dette likevel gis en grundig vurdering.

I lys av den utviklingen som foregår innenfor dialysebehandling og den utviklingen som skjer med hensyn til samarbeidsformer/ strukturer mellom kommuner og spesialisthelsetjeneste, vil det i tiden framover også være naturlig å vurdere andre tiltak som kan bidra til at flere pasienter kan bli behandlet utenfor etablerte sykehusenheter. På denne bakgrunn vil Sykehuset Østfold, i forbindelse med utarbeidelse av delfunksjonsprogram og forprosjektering av det nye Østfoldsykehuset, også vurdere behovet og mulighet for alternative løsninger (inklusive satellittvirksomhet) utenfor vedtatt hovedstruktur med sykehusdrift på Kalnes og i Moss.

Sykehuset Østfold er nå i en prosess med konkretisering av tilbudet i Moss, også framtidig dialysetilbud. I mandatet for dette er det i et eget punkt bedt om at man vurderer satellitten i Askim. Denne vil derfor komme til grundig vurdering. Styret for helseforetaket vil i en egen sak behandle planer for dialyse i Østfold. Styret vil sikre at det som ledd i vurderin-

gen vil være nødvendig dialog med kommunene og brukerne.

I arbeidet med samhandlingsreformen har jeg lagt vekt på at tiltakene må skje tidligere i sykdomsforløpet, for å hindre at sykdom får utvikle seg. Dette peker i retning av å styrke tilbudene i kommunehelsetjenesten. I samhandlingsreformen søker jeg etter virkemidler for å tilskynde at behandling skjer tidlig i forløpet, for å bevare en god helse i befolkningen og hindre alvorlig sykdomsutvikling. I tillegg er det, som representanten peker på, viktig at pasientene får tilgang til desentraliserte tjenester, når dette er hen-

siktsmessig og mulig. Når det gjelder lokalisering av desentraliserte spesialisthelsetjenester, vil dette være et spørsmål som må behandles lokalt, i samspill mellom berørte kommuner og det aktuelle helseforetak og regionale helseforetak.

Jeg kan videre opplyse at Helsedirektoratet fikk i oppdrag i 2008 å utarbeide en handlingsplan for kronisk nyresykdom, med vekt på forebygging og tidlig behandling i primærhelsetjenesten. Jeg har nå stilt krav om at handlingsplanen skal være klar i løpet av første halvår 2009.

SPØRSMÅL NR. 914

Innlevert 20. mars 2009 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen

Besvart 26. mars 2009 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Det forventes underskudd av norsk lammekjøtt. Samtidig foreligger det planer om å samle flere, mindre besetninger i større fjøs vinterstid, for å øke verdiskapingen og opprettholde kulturlandskapet. Blant annet i Valle kommune. Regelverket vil definere dette som en besetning og det gis ikke tilskudd for flere enn 300 vinterforede sau.

Vil statsråden endre regelverket og legge til rette for samdrift på sau, eksempelvis ved at tilskudd for besetningene blir opprettholdt for den del av driften som ikke oppnår stordriftsfordeler?»

BEGRUNNELSE:

Statens landbruksforvaltning melder om at det forventes underskudd av lammekjøtt til påske, og tollens settes ned fra 2. mars for å dekke etterspørselen utover våren.

Kjøttproduksjonen har ikke vært høy nok de seneste år. Jeg er for eksempel kjent med at tallet på vinterfora sau i Valle kommune i Setesdal har gått ned fra 6000 til 3000 på 10 år, og det meldes om kulturlandskap som gror igjen og generasjonsskifter som uteblir. Dette er et godt bilde på situasjonen i store deler av landet. I en slik situasjon er det viktig å se på flere virkemidler for å få produksjonen opp, og for å legge til rette for de bøndene som ønsker å satse.

I Valle ønsker en gruppe samarbeidende bønder å samles om et stort samdriftsfjøs. Formålet med samarbeidet er å gjøre det enklere og sikrere å drive med sau, og i tillegg lettere å lykkes med produksjon

av nisjeproduktet fordi man vil ha bedre muligheter til å garantere leveranser.

Denne gruppen bønder opplever imidlertid ikke at det er lagt til rette for en satsing på samdrift.

Et tilskudd som utbetales på bakgrunn av at samdriften regnes som én fjøsenhet blir svært lavt, i motsetning til et tilskudd som utbetales på bakgrunn av at hver sauebonde har sin besetning.

Hva slags reduksjon i tilskudd som bør følge av effektiviseringsgevinster kan diskuteres; det samme kan den konkrete utformingen av regelverket, men et regelverk som "straffer" samarbeid og samdrift på sau bør revideres.

Samdriftsfjøs vil kunne gi en rasjonell drift på sau om vinteren, og dermed gi norsk saueproduksjon og norske sauebønder nye muligheter for moderne driftsformer. Samdriftsfjøs for sau kan også gi gevinster i forhold til dyrevelferd.

Svar:

Jeg vil innledningsvis understreke at jeg er enig med representanten Torbjørn Hansen i at det er viktig å øke produksjonen i norsk sauehold. Vi må ha en klar målsetting om at vi kan forsyne det norske markedet med nok sau- og lammekjøtt, da selvsagt med forbehold om de internasjonale importkvoteforpliktelsene vi har inngått.

Nortura har nå i mars kommet med justerte prognoser som viser et underskudd på 1.500 tonn sau/lam i 2009 i forhold til norskprodusert vare og fastlagt kvoteimport. Jeg vil imidlertid minne om at når en

vrurderer markedsbalansen, kan man ikke isolert kun vurdere endringer i samlet tilførsel. Vi må også ta hensyn til den økningen vi har hatt i kjøttforbruket i Norge.

Hovedtiltaket for å øke produksjonen er å forbedre de økonomiske rammevilkårene for produksjon av sau/lam. Det var en alt for dårlig utvikling i de økonomiske rammevilkårene for jordbruket før nåværende regjeringen tok over. Jeg vil derfor trekke fram den satsingen som den nåværende regjering har gjort ved jordbruksoppgjørene i 2006-2008 for spesielt å bedre økonomien i det grovførbaserte husdyrholdet. Økningene i målprisene for kjøtt av sau/lam, samt vesentlige økninger i tilskuddssatsene for saueholdet, har gitt betydelige økninger i inntektsmulighetene for foretak med slik produksjon.

Ved de siste års jordbruksoppgjør har regjeringen gjennomført tiltak for å styrke økonomien hos både små og midlere/større besetninger i saueholdet. Alle er viktige for å bidra til å ivareta kulturlandskapet, samtidig som den nødvendige volumøkning i produksjonen i stor grad må skje gjennom økt driftsomsfang hos de midlere/større besetningene.

Når det gjelder utviklingen i rammevilkårene for norsk sauenæring, vil jeg gjerne vise til Bondebladet av 12. mars i år. Overskriften på en to-siders artikkel der var sitat fra en regnskapsfører i Rogaland om 2008 som et "Kjempeår for sauebonden", med beskrivelse av stor framgang i økonomien i saueholdet.

De bedre rammevilkårene for saueholdet og rom for å øke omsatt kvantum norsk sau/lam i markedet innebærer gode muligheter for økte inntekter til norsk sauenæring. Det vil likevel kunne ta noe tid før vi får full effekt av de tiltakene vi allerede har satt i verk. Dette er en biologisk produksjon, og det tar derfor tid å øke antall mordyr med påfølgende økt antall dyr til slakt.

Høyre har lagt fram alternativt budsjett for 2009 med et kutt på 2 milliarder kroner på bevilgningene over jordbruksavtalen. Jeg vil understreke at kutt i midlene over jordbruksavtalen vil kunne gi særlig negative utslag for sauehold, fordi en stor del av totalinntekten til sauenæringen kommer fra tilskudd over jordbruksavtalen.

Når det gjelder samarbeidsløsninger i jordbruket, ser jeg på det som positivt og nødvendig både innenfor saueholdet og mer generelt. Det har imidlertid

over mange år vært et hovedprinsipp for hele produksjonstilskuddsystemet at utmålingen av tilskuddene skal bidra til forsvarlige økonomiske rammevilkår for foretak av ulik størrelse. Strukturen i tilskuddene er innrettet for å kompensere for skalaulempen for foretak med lite/midlere driftsomsfang.

Hovedkostnader i produksjonen vil være knyttet til bygninger og arbeidskraft. Med en stor felles driftsbygning og mulighet for betydelig reduksjon i arbeidsinnsatsen gjennom stor grad av samarbeid om den daglige drifta, vil det dermed ikke lenger være grunnlag for å utbetale tilskudd som om hver enkelt dyreeier drev separate foretak. Denne konklusjonen forsterkes av det forhold at redusert arbeidsinnsats i husdyrholdet, innebærer at frigjort arbeidstid kan nyttes til inntektsgivende arbeid i andre næringer.

Fjerning av overnevnte hovedprinsipp ville for større foretak gi overkompensasjon i forhold til de faktiske produksjonskostnadene. Avvikling av prinsippet om redusert tilskuddutmåling ved driftsfelleskap ville innebære at andre større foretak som drives av en brukerfamilie alene, ville komme dårligere ut enn de som etablerer former for driftsfellesskap. Jeg må også tilføye at praktisering av et skille mellom ulike foretakstyper på denne måten, over tid ville gi betydelige forvaltningsutfordringer.

I spørsmålet er det også tatt opp muligheten for å endre regelverket for produksjonstilskudd og legge til rette for samdrift på sau, "eksempelvis ved at tilskudd for besetningene blir opprettholdt for den del av driften som ikke oppnår stordriftsfordeler". Denne del av driften må forstås som den del av produksjonen som skjer utenfor fjøset, dvs. beiteperioden.

Jeg vil her vise til at beitetilskuddene gis med samme sats per dyr uavhengig av driftsform, slik at det allerede gis likt tilskudd for saueholdet i beiteperioden.

Avslutningsvis vil jeg framholde at den landbrukspolitikken som regjeringen står for bidrar til økt lønnsomhet i saueholdet, noe som er nødvendig for å øke produksjonen av lammekjøtt i Norge. Jeg konstaterer at representanten Torbjørn Hansen deler mitt engasjement og min målsetting om å dekke det norske markedet for lammekjøtt med norsk vare, og jeg imøteser Høyres videre bidrag til å oppfylle dette målet.

SPØRSMÅL NR. 915**Innlevert 20. mars 2009 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 27. mars 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Ifølge Budstikka 19. mars har Tollvesenet gjort en feil ved ikke å sende ut krav om årsavgift til 1500 bilister. Tollvesenet forutsetter at bilister, som ikke har fått faktura, på eget initiativ betaler avgiften innen fristen. De varsler at de som ikke gjør dette vil bli pålagt et straffegebyr selv om feilen ligger i Tollvesenet. Dette er uttrykk for en autoritær tenkning. Et privat selskap kunne aldri opptre slik overfor kunder.

Vil statsråden sørge for at Tollvesenet rydder opp og at bilistene slipper å betale straffegebyr?»

Svar:

Det er Finansdepartementets forskrift om årsavgift § 2, 1. ledd som tilsier at avgiften skal betales selv om krav ikke er mottatt. Hvis det imidlertid avdekkes feil eller mangler i forbindelse med utsendelsen av krav, er det langvarig praksis for at toll- og avgiftsetaten ikke ilegger tilleggsavgift.

I dette tilfellet skjedde det et uhell under printing og pakking av ca. 1500 årsavgiftsfakturaer til personer i Heggedal og Vollen-området. Fakturaene ble reprintet og sendt ut 16. mars. Jeg har tillit til at etaten vil sørge for at de personer det gjelder, ikke får tilleggsavgift såfremt de betaler rimelig kort tid etter mottak av faktura.

SPØRSMÅL NR. 916**Innlevert 20. mars 2009 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 3. april 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Medfører det riktighet at det ikke er føreren av utenlandsk registrert bil i Norge, men bilprodusentens ansvar å sette seg inn i avgiftsregelverket, og at det dermed er produsenten som må stå ansvarlig for avgiftskonsekvensene eventuell urettmessig bruk medfører, eller feilinformerer finansministeren om regelverket hun selv har ansvaret for?»

BEGRUNNELSE:

21-nyhetene på TV2 kunne 20. mars avsløre at miljøvernminister Erik Solheim kjørte en utenlandskregistrert bil. Finansministeren uttalte i denne forbindelse: "Det var vel i en lånt bil, så det er vel en produsent her som burde sette seg inn i regelverket."

Miljøvernministeren kan prise seg lykkelig over at el-biler er unntatt engangsavgift. Det er strenge regler dersom en person som er bosatt i Norge kjører en utenlandskregistrert bil. Forskrift om avgiftsfri innførsel og midlertidig bruk av utenlandsregistrert motorvogn i Norge krever at det skal betales engangsavgift, toll og merverdiavgift når en motorvogn som er registrert i utlandet urettmessig tas i bruk uten registrering.

I tillegg fastslår lov om særavgifter at selv ved uaktsomhet skal engangsavgiften doubles, og ved gjentakelse firedobles.

I tilfellet med engangsavgift og norske innbyggers bruk av utenlandsregistrert kjøretøy kan altså avgift og tilleggsavgift man ilegges på stedet komme opp i flere hundre tusen kroner, selv ved uaktsomhet.

Det er dermed interessant å få avklart om finansministeren mener det er produsenten eller føreren som har ansvaret for det kjempemessige avgiftskravet, ettersom de økonomiske konsekvensene er så store.

I lys av dette kan det også være ønskelig å få klarhet i om regelverket i praksis fungerer slik at en el-bil som ikke er typegodkjent i Norge kan anskaffes i utlandet og kjøres i Norge av en som er bosatt i Norge, uten konsekvenser i form av straffeavgift eller andre sanksjoner fra staten.

Svar:

I reportasjen i TV2 den 30. mars tok Erik Solheim, som sjåfør, først uforbeholdent på seg det hele og fulle ansvaret for at formalitetene rundt den nevnte el-bilen ikke var i orden. Min kommentar i saken må sees i lys av dette.

Personers adgang til avgiftsfri innførsel og midlertidig bruk av utenlandsregistrert motorvogn i Norge er regulert i Finansdepartementets forskrift 20. juni 1991 nr. 381 (midlertidigforskriften).

For å ha rett til slik innførsel og bruk, kreves at man enten har fast oppholdssted utenfor Norge eller har et klart tidsbegrenset opphold i Norge. I enkelte tilfelle tillates midlertidig bruk også for personer bosatt i Norge. Blant annet kan det søkes om midlertidig bruk i forbindelse med demonstrasjoner, og ellers ved kortvarig bruk. Dersom en utenlandsregistrert motorvogn benyttes i strid med regelverket, skal det i utgangspunktet betales merverdiavgift og engangsavgift. Overtredelse av forskriften kan også føre til illeggelse av administrative tillegg og/eller anmeldelse.

Eventuelle avgiftskrav skal rettes mot den som innfører/bruker motorvognen i strid med midlertidigforskriften. Hvorvidt vedkommende er eier av motorvognen er ikke relevant i denne sammenheng.

Dersom det foreligger spesielle omstendigheter kan tollvesenet tillate gjenutførsel uten oppkreving av avgifter. Hvorvidt det foreligger slike omstendigheter vil bero på en konkret helhetsvurdering. Blant annet har det betydning hvorvidt det er snakk om kortvarig bruk, om det dreier seg om gjentatte over-

tredelser, eller om det foreligger andre klanderverdige forhold. I praksis har bruk i cirka 1 måned blitt ansett som kortvarig.

Ansvar for å følge opp overtredelser av regelverket knyttet til midlertidig bruk er lagt til den enkelte tollregion.

Som det følger ovenfor har produsenten av kjøretøyet i utgangspunktet ikke noe ansvar for overtredelse av regelverket om midlertidig bruk. Dersom en produsent eller en forhandler ønsker å demonstrere en motorvogn i Norge, og eventuelt åpne for testkjøring, bør imidlertid denne sørge for at dette skjer på lovlig måte.

Elektrisk drevne kjøretøy er fritatt for engangsavgift og merverdiavgift, men illegges vrakpantavgift (1300 kroner) og eventuell HFK avgift (avgift på hydrofluorkarboner som benyttes i klimaanlegg). Det siste er neppe så aktuelt for elektrisk drevne kjøretøy. Etterberegning av avgift på elbiler som følge av overtrødelse av regelverket om midlertidig bruk vil derfor være begrenset. Dette gjelder også eventuelle administrative tillegg siden disse beregnes som en prosentandel av unndratt avgift. Fra Bellona har jeg for øvrig fått opplyst at det aktuelle kjøretøyet nå er gjenutført.

SPØRSMÅL NR. 917

Innlevert 20. mars 2009 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 25. mars 2009 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Finansministeren har uttalt at 98,5 pst. av Statens pensjonsfond - utland - forvaltes passivt.

Hvordan er det mulig for oljefondet å tape 3,4 pst. mer enn referanseindeksen hvis bare 1,5 pst. forvaltes aktivt?»

BEGRUNNELSE:

Både finansminister Kristin Halvorsen (SV) og leder av finanskomiteen på Stortinget, Reidar Sandal (Ap), har uttalt i media at 98,5 pst. av fondet forvaltes passivt og at bare 1,5 pst. forvaltes aktivt. Halvorsen sa dette på Tabloid på TV2 onsdag 11. mars. Reidar Sandal sa det på økonominyhetene på morgenen torsdag 12. mars.

Dersom finansministeren har rett i at kun 1,5 pst. av Oljefondet forvaltes aktivt utgjør dette 30 mrd.

kroner av fondet ved inngangen til 2008. Når fondets årsrapport presentert av Norges Bank Investment Management (NBIM) viser at fondet har tapt 70 mrd. kroner på aktiv forvaltning i 2008 virker dette noe underlig. Man har altså tapt 70 mrd. kroner på investerte 30 mrd. kroner. Det er ønskelig at finansministeren forklarer sammenhengen og forklarer tallene slik at vi får klarhet i om informasjonen som er gitt medfører riktighet.

Svar:

Jeg går ut fra at representanten her sikter til at rammen for avvik fra referanseporteføljen til Statens pensjonsfond – Utland er uttrykt som en forventet årlig relativ volatilitet på 1,5 prosent.

Denne rammen for avvik har vært omtalt i departementets meldinger til Stortinget i mange år. Relativ

volatilitet ble for eksempel gitt en fyldig omtale i boks 3.5 i Nasjonalbudsjettet 2001, men er også omtalt i senere meldinger til Stortinget, senest i Nasjonalbudsjettet 2009.

Forventet relativ volatilitet er et statistisk mål på forventede avvik i avkastning mellom fondets referanseportefølje og den faktiske porteføljen. Over tid, og noe forenklet, kan en ramme på 1,5 prosent relativ volatilitet tolkes som at fondets faktiske avkastning forventes å ligge i et område +/- 1,5 prosentpoeng fra referanseporteføljens avkastning i to av tre år dersom

rammen utnyttes fullt ut. I ett av tre år vil forventet avvik være større.

Jeg viser i denne forbindelse til Norges Banks omtale av forventet og faktisk relativ volatilitet i deres rapport om forvaltningen av fondet i 2008.

Jeg viser videre til at Finansdepartementet legger fram den årlige stortingsmeldingen om forvaltningen av fondet senere denne våren, og at jeg der vil komme nærmere inn på hvordan avvikene fra referanseporteføljen har påvirket fondets resultater siden 1998.

SPØRSMÅL NR. 918

Innlevert 20. mars 2009 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 25. mars 2009 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Det er nå klart at "Overvåkningsprosjektet for lakselus" ikke får de nødvendige ekstramidler for å sikre en tilfredsstillende evaluering av nasjonale laksefjorder. Det eksisterende bevilgningsnivået gjør at noen av de nasjonale laksefjordene i programmet for 2009 vil falle utenfor, mens det med en bevilgningsøkning på 1,2 millioner ville være mulig å overvåke alle de aktuelle laksefjordene.

Mener statsråden av dette er formålstjenelig og i tråd med de ønsker stortingets energi- og miljøkomite har ytret?»

Svar:

Mattilsynet bruker årlig om lag 12,5 mill kr. på overvåkning av fiskehelse. Av dette brukes ca 8 mill kr. på overvåkning av sykdommer relevante for villfisk (i all hovedsak Gyrodactylus salaris og lakselus), mens ca. 4,5 mill kr brukes på overvåkning av fiskehelse hos oppdrettsfisk.

I 2008 var det avsatt 2,75 mill kr til overvåkning av lakselus på villfisk. Det samme beløpet er foreløpig avsatt i 2009. Det er således ikke lagt opp til noen kutt i ressursbruken i 2009.

For å møte utfordringene som lakselus gir, mener jeg det er viktig også å bruke ressurser på flere tiltak enn tradisjonell overvåking. Mattilsynet er i den forbindelse tilført friske midler i 2009 for økt tilsyn med fiskehelse. I tillegg til den overvåkingen som ble gjennomført i 2008, blir det i 2009 også satt i gang et nytt program for å kartlegge resistent lus i oppdrettsanlegg. I tillegg arbeides det på flere plan med å begrense smittepresset fra oppdrettsfisk til villfisk. Det kan i den anledning nevnes tiltak som endring av regelverket, tiltaksplan mot resistens og samordnende avlusingstiltak.

Overvåking av villfisk i regi av Mattilsynet må også sees i sammenheng med det som gjøres av andre sektormyndigheter. Mattilsynet har derfor avtalt et møte med Direktoratet for naturforvaltning, Fiskeridirktoratet og Norges vassdrags- og energidirektorat for å gjennomgå program for overvåking av nasjonale laksevassdrag og laksefjorder. Hensikten er å diskutere prioritering og finansieringsbehov frem til 2016. Dette vil danne grunnlaget for de videre prioriteringer for sykdomsovervåking hos villfisk i de nasjonale laksevassdrag og laksefjorder.

SPØRSMÅL NR. 919**Innlevert 20. mars 2009 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 26. mars 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Statnetts egenkapitalandel blir stadig lavere, både som følge av store investeringsplaner og statens utnyttepolitikk. Statnett ber nå om tilførsel av ny egenkapital.

Kan Statsråden anslå hvilke merkostnader Statnett har fått på sine lån som følge av nedgradering av kredittverdighet, og vil statsråden være mer positiv til Statnetts ønske om å styrke egenkapitalsituasjonen i selskapet enn det hans rødgrønne forgjengere har vært?»

BEGRUNNELSE:

Statnett har i de nærmeste årene et økende behov for å gjennomføre store investeringene i sentralnettet i Norge. Både utbyggingen som er under gjennomføring og de som er under planlegging vil føre til en synkende egenkapitalandel for foretaket. Statens utbyttepolitikk de siste årene har ikke motvirket denne trenden.

Dette har medført at Statnett har blitt degradert 2 ganger av Standard & Poor noe som medfører at renten de må betale for sine lån har øket. Dette medfører indirekte at nettarifven vanlige forbrukere må betale må økes.

I et brev til Olje- og energidepartementet har Statnett signalisert behov for tilførsel av ny egenkapital. Beløpet som er antydnet er 2,7 milliarder kroner.

Svar:

Jeg har mottatt en søknad om tilførsel av egenkapital fra Statnett SF. Statnett, som er det systemansvarlige selskapet i Norge, ivaretar viktige samfunnsoppgaver.

Denne regjeringen har vektlagt en forutsigbar utbyttepolitikk overfor Statnett. Regjeringen har i statsbudsjettene for 2006-2009 foreslått utbytte på 50 prosent, basert på den langsiktige utbyttepolitikken på 50 prosent for regnskapsårene 2005-2010 jfr. St. prp. 1 (2005-2006) og St.prp. 1 (2006-2007). Stortinget har i årene 2006-2008 vedtatt utbytte på 50 prosent og budsjettet samme utbytteprosent for 2009.

Statnett skriver i sin søknad følgende om endringer i gjeldskostnadene som skyldes nedgraderingene:

”Vi anslår at nedgraderingen så langt vil medføre en gradvis økning på NOK 10 - 70 millioner i årlig gjeldskostnad etter hvert som ny gjeld tas opp og eksisterende gjeld refinansieres.”

Søknaden fra Statnett er under behandling i departementet. Jeg ønsker derfor ikke å kommentere anslag på gjeldskostnadene eller selve utfallet av behandlingen.

SPØRSMÅL NR. 920**Innlevert 20. mars 2009 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 26. mars 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Kan Statsråden gi en grundigere vurdering av hvordan norsk bistand har hjulpet Ghana med å bygge opp en fornuftig petroleumpolitikk, og spesielt om Ghana får hjelp til å bygge opp nødvendig egenkompetanse i forhold til ingeniørarbeid og ressursforvaltning, slik at man på sikt utvikler egen ekspertise innen produksjon, leting og leverandørindustri?»

BEGRUNNELSE:

NTB kunne 17. februar 2009 melde at Statsråden mente Ghana er en afrikansk oljesuksess. Det er in-

teressant å notere at Statsråden jubler over mer oljeproduksjon. I tillegg til NTB saken skrev Statsråden i en kronikk i VG 15. februar 2009 følgende:

”Det er gjort flere betydelige oljefunn i ghanesiske farvann siden 2007. Funnene kan være de største enkeltfunn i Vest-Afrika. Det antydnes nå en produksjon på omkring 100.000 fat per dag allerede i 2010, stigende til 250.000 fat i 2012. Ghanas oljeinntekter kan fort komme til å overstige den internasjonale bistanden til landet, som var på 1,2 milliarder dollar i 2007.

Mange afrikanske land har betydelige oljeforekomster, men få har maktet å forvalte rikdommen på en god måte. Uttrykket «ressursforbannelsen» er dessverre mer en realitet enn et munnhell.

Like etter at Ghana gjorde sine første oljefunn, ble jeg kontaktet av tidligere generalsekretær i FN, Kofi Annan. Annan var svært opptatt av at hans hjemland skulle unngå å bli nok en mislykket petroleumsstat. Han var kjent med vårt program Olje for Utvikling, og anmodet meg om å bistå Ghana. Vi fikk raskt etablert et samarbeid og programmet er nå i godt gjenge.

Norske eksperter har bidratt med fremleggelsen av en melding om oljepolitikken for det ghanesiske parlamentet, og til et forslag om tilpasning av petroleumslovgivningen. Ved hjelp av norsk faglig bistand utformes nå planer om feltutbygging, inkludert konsekvensutredninger.

Når jeg møter den nyvalgte president Mills, i Accra 17. februar, medbringer jeg et klart budskap om at Norge er rede til å støtte den positive politiske og økonomiske utviklingen. Videreføring av samarbeidet om oljeforvaltning vil stå sentralt.

På bakgrunn av stadig tettere forhold mellom våre land og i lys av økt interesse fra norsk næringsliv, styrker vi nå det diplomatiske nærværet i Accra. Nærværet vil også danne utgangspunkt for samarbeid med andre land i regionen som ønsker norsk bistand til petroleumsforvaltning. På denne måten håper vi at også andre land kan lære noe av Ghanas vilje til bærekraftig politisk, økonomisk og sosial utvikling."

Svar:

Ghana National Petroleum Corporation (GNPC) søkte første gang i oktober 2005 om støtte over Olje for Utvikling (OfU)-programmet. Søknaden ble fulgt opp gjennom henvendelser fra blant annet tidligere generalsekretær i FN, Kofi Annan. Dialog med tidligere president Kufuors stab ble opprettet i 2007. Ghana var klar på at landet ønsket en miljømessig forsvarlig, bærekraftig og åpen petroleumsforvaltning, til beste for hele det ghanesiske folket. En fem-årig intensjonsavtale (MoU) om samarbeid innenfor petroleumssektoren ble undertegnet under mitt besøk i Accra 25. februar 2008.

I henhold til intensjonsavtalen, skal Norge bidra til opplæring og kompetanseoppbygging innenfor petroleumsrelatert ressurs-, finans- og miljøforvaltning, samt til tilrettelegging for bruk av nasjonale varer og tjenester.

Under mitt besøk til Accra i februar i år, bekreftet den nye regjeringen sine intensjoner om å følge opp den forrige regjeringens politiske målsettinger for petroleumsvirksomheten. Det ble også uttrykt ønske om et fortsatt nært samarbeid med Norge for å nå disse målsettingene.

Norske eksperter har i løpet av det siste året bidratt i regjeringens arbeid med en melding til parlamentet om petroleumpolitikken. Norske eksperter har også gitt råd i arbeidet med å foreta endringer i

petroleumslovgivningen. Dette for å gjøre den bedre tilpasset de utfordringer og muligheter Ghana står overfor i dagens situasjon med oppstart av store utbyggingsprosjekter og fremtidige inntektsstrømmer. Med støtte fra norske eksperter utformes nå planer for feltutbygging. Disse inkluderer omfattende konsekvensutredninger. Bl.a. planlegges denne våren et tokt med det norske forskningsskipet Dr. Fridtjof Nansen, for å registrere kjemiske, biologiske og geologiske data forut for produksjonsoppstart. Dette er et ledd i en omfattende miljøovervåking av petroleumsvirksomheten.

Parallelt med dette arbeidet, er Norge og Ghana i ferd med å utarbeide et videre program for samarbeidet. Fokus i den første kommende fasen vil være på oppbygging og drift av en databank for blant annet geologiske, ressurs-, brønn-, produksjons- og salgsdata, utarbeidelse av forskrifter til petroleumsloven og organisasjonsgjennomgang av GNPC. Norge er også bedt om å bidra til å finne en løsning for utnyttelsen av assosiert gass, ettersom det er tatt prinsippvedtak om at denne gassen ikke skal brennes (fakles). Dette er noe vi vil vurdere.

Når det gjelder oppbygging av lokal leverandørindustri, er SINTEF engasjert for å analysere betingelsene og utfordringene for lokal deltakelse i petroleumsvirksomheten.

Jeg vil understreke at hele samarbeidsprogrammet bygger på prinsipper for nasjonalt eierskap og oppbygging av egenkompetanse. Det er ghanesiske myndigheter som prioriterer og styrer prosessen.

Petroleumsutvinning innebærer et kjærkomment potensial for bærekraftig sosioøkonomisk utvikling i et land som lå på 135. plass på FNs Utviklingsprogramms levekårsindeks for 2007/2008. Dette potensialet kan bare utnyttes dersom oljerikdommen blir forvaltet på en miljømessig forsvarlig og bærekraftig måte. Ghanas intensjoner og utviste vilje så langt, gir grunnlag for optimisme.

Det er viktig å understreke at vi tenker langsiktig og at en stor del av programmet ennå er på utrednings- og planleggingsstadiet. Jeg tillater meg likevel å være optimist. Mye tyder på at forutsetningene er til stede for å lykkes i den norske målsettingen om å bidra til en bærekraftig petroleumsforvaltning i Ghana. På bakgrunn av det jeg har sett i Ghana så langt, har jeg godt håp om fortsatt å kunne kalle Ghana en oljesuksess om fire år når vi eventuelt skal fornye intensjonsavtalen.

SPØRSMÅL NR. 921**Innlevert 20. mars 2009 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 3. april 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hvorfor er det toll på pledd, gulvtepper og annet gulvbelegg av tekstilmateriale?»

Svar:

Gulvtepper og annet gulvbelegg av tekstilmaterialer hører under tolltariffens kapittel 57. Samtlige varer under dette kapitlet har vært tollfrie siden 1. juli 2002. Pledd hører under tolltariffens posisjon 63.01 med en tollsats på 11,2 prosent.

Siden 1995 har det vært en betydelig reduksjon i

tollsatsene for industrivarer. Det er flere årsaker til dette. For det første ble de tollsatsene som var bundet i GATT redusert gradvis som følge av Uruguay-runden og WTO-avtalen fra 1994. For det andre har norske myndigheter gjennomført betydelige autonome kutt. Etter disse kuttene gjenstår det i dag kun toll på enkelte klær og andre tekstilvarer.

Mange av de autonome kuttene i tollsatser ble gjennomført i begynnelsen av 2000-tallet. Spørsmål om ytterligere nedtrapping av tollene må vurderes i de årlige budsjettene.

SPØRSMÅL NR. 922**Innlevert 20. mars 2009 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 3. april 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hvorfor er det en tollsats på 13,7 % på gardiner, mens det er 5,6 % toll hvis det er rullegardiner, og hvorfor er det i det hele tatt toll sånne produkter?»

Svar:

Tidligere var det betydelig virksomhet i Norge innen bl.a. tekstil- og konfeksjonsnæringen. Tollen betydde da mye for norsk produksjon og industriens konkurransevne på det norske markedet. Tollsatsernes størrelse reflekterte til stor del de ulike grader av beskyttelsesbehov de norskproduserte varene hadde. Ulikhetene gjenspeiler således til en viss grad produksjonsmønsteret i norsk industri over tid.

Det skal også tas i betraktning at tolltariffer ved flere anledninger har endret innhold både med hensyn til tollsatser og statistikkoppdelinger, samt vært gjenstand for ulike justeringer som følge av forhandlingsrunder under GATT/WTO. Gjennom slike endringer har det stort sett vært anvendt matematiske formler, og dermed har slike ulikheter blitt teknisk videreført til våre dager.

I løpet av de siste 15 årene er det aller meste av tollene på industrivarer fjernet. For slike varer gjenstår det nå kun toll på enkelte klær og andre tekstilvarer. Spørsmål om ytterligere nedtrapping av tollene må vurderes i forbindelse med de årlige budsjettene.

SPØRSMÅL NR. 923**Innlevert 23. mars 2009 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 27. mars 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Undertegnede viser til at helsetilsynet har slått fast at kommuner er pliktig til å innvilge sykehjemsplass til de som har behov for dette, uavhengig om kommunen har ledig kapasitet eller ikke. Signaler som er kommet tyder på at dette er et krav som mange kommuner ikke er kjent med.

Vil statsråden nå sørge for at det sendes ut et rundskriv til samtlige kommuner, som opplyser om denne retten til sykehjemsplass?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til at helsetilsynet har slått fast at kommuner er pliktig til å innvilge sykehjemsplass til de som har behov for dette, uavhengig om kommunen har ledig kapasitet eller ikke. Signaler som er kommet tyder på at dette er et krav som mange kommuner ikke er kjent med.

Det er svært gledelig at helsetilsynet nå har konkludert med denne retten, i tråd med hva Fremskrittspartiet har tatt til ordet for i en årrekke.

Det er, slik undertegnede ser det, stort behov for å informere kommunene om helsetilsynets konklusjon, slik at retten til sykehjemsplass praktiseres i alle landets kommuner. Det bør derfor, så snart som mulig, sendes ut et rundskriv som informerer om dette.

Svar:

Innledningsvis vil jeg understreke at Helsetilsynet ikke har kommet med noen ny forståelse av kommunehelsetjenesteloven, herunder spørsmål knyttet til rett til sykehjemsplass. Det tilsynsmyndigheten har påpekt er at den enkelte kommune ikke kan unnlate å gi sine innbyggere nødvendig helsehjelp av hensyn til kommunens ressursituasjon. Dette er sik-

ker rett som kommer klart til uttrykk i kommunehelsetjenestelovens forarbeider (Ot.prp. nr. 66 (1981-82)), og som senere er slått fast av Høyesterett i den såkalte Fusa-dommen (Rt 1990 side 874).

Kommunene har etter kommunehelsetjenesteloven plikt til å yte nødvendig helsehjelp til de som har behov for det, herunder til eldre og pleietrengende. Gjennom kommune-helsetjenesteloven pålegges kommunene å yte pleie- og omsorgstjenester, herunder deltjenester som sykehjem eller boform for heldøgns omsorg og pleie og hjemmesykepleie.

Retten til helsetjenester går så langt som den enkeltes behov tilsier. Dette betyr at dersom en person har behov for døgnkontinuerlig pleie- og omsorg, er kommunen forpliktet til å yte et heldøgns tjenestetilbud til vedkommende. Dersom vedkommende bare har behov for noen timer hver dag, men ellers er i stand til å bo hjemme, vil kommunen kunne oppfylle sine forpliktelser ved å tilby hjemmesykepleie og/eller annen type hjemmehjelp. Kommunens forpliktelse blir etter lovens system utløst av pasientens hjelpebehov.

For å sikre en mest mulig hensiktsmessig utnyttelse av ressursene, er det i prinsippet opp til kommunen å avgjøre hvilket tilbud den enkelte skal få ut fra den enkeltes behov. Det er ikke ønskelig at en person skal plasseres i institusjon når vedkommende ikke har behov for det, og til fortrengsel for andre med større behov. Det er altså den enkeltes behov som avgjør hvorvidt han eller hun har rett på en institusjonsplass eller annen form for heldøgns omsorgstilbud.

Som nevnt innledningsvis er dette en sikker forståelse av kommunehelsetjenesteloven, og også fulgt opp gjennom høyesterettspraksis. Det er mitt inntrykk at denne forståelsen er godt kjent ute i kommunene.

SPØRSMÅL NR. 924**Innlevert 23. mars 2009 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 30. mars 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«I spørretimen 17. desember 2008 hadde jeg et spørsmål om sikring av barn i skolebuss. Statsråden svarte at det i den søte juletid var lov å ha slike fromme og gode ønsker, og påpekte samtidig at statsråden ikke var julenissen. Siden den gang har det vært flere skolebussulykker, blant annet en kollisjon mellom en skolebuss og en lastebil på E-134 og en kollisjon mellom en skolebuss og to personbiler på E-16.

Vil statsråden fortsatt ikke sørge for at sikring av barn i skolebuss blir gjennomført?»

BEGRUNNELSE:

Alle nye busser ble i oktober 1999 påbudt å ha setebelter som standard. Påbudet ble nedfelt i kjøretøyforskriften. Påbudet gjelder ikke typiske bybusser som går i bytrafikk. Dette betyr at bussene som i dag ikke har setebelter, er bybusser og eldre busser. Det at disse bussene ikke har setebelter er en risiko for sikkerheten til passasjerene. I tillegg til dette er ungdom i en rekke fylker henvist til ståplass på skolebussen hver skoledag. Mange av de bussene som benyttes til skolebarntransport, er gamle busser som ble kjøpt inn lenge før påbudet om sikkerhetsbelter i bussene ble innført.

Fremskrittspartiet fremmet i Dokument nr. 8:28 (2007-2008) forslag om innføring av setebeltepåbud i buss og sikker og forsvarlig skolebusstransport. Åpen høring med Barneombudet, Trygg Trafikk og Transportbedriftenes Landsforening ble gjennomført i Stortingets transport- og kommunikasjonskomité onsdag 30. januar 2008. FrPs forslag fikk kun tilslutning av andre ikke-sosialistiske partier, men flertallet stemte for følgende forslag:

"Stortinget ber Regjeringen vurdere muligheten for å innføre påbud om sitteplass for skolebarn i skoleskyss med buss. Arbeidet starter etter at rapporten om "Sikkerhet knyttet til transport av skolebarn i buss" er lagt fram for Samferdselsdepartementet".

Rapporten ble lagt frem i juni 2008. Siden den gang har ingen hørt noe mer om rapporten. Undertegnede har blitt gjort kjent med at saken er ferdigbehandlet, og ligger klar hos statsråden. Det spekuleres derfor i hvorfor statsråden ikke har lagt frem saken til stortinget.

Svar:

Trafikktryggleik knytt til transport av skuleelevar

i buss har fleire gonger vore til handsaming i Stortinget, og Regjeringa har m.a. vorte oppmoda om å vurdere om det er mogleg å innføre påbod om sitjeplass for barn under skuleskyss i buss.

SINTEF la fram rapporten «Sikkerhet knyttet til transport av skolebarn med buss» i slutten av mai 2008. Rapporten viser at skuleelevar i liten grad vert skadde som passasjerar i buss, og at skadane som oppstår, er lite alvorlege. SINTEF viser til at ut frå ulukker registrerte til politiet i perioden 2002–2006 kan ein anslå at to barn i grunnskulealder har vorte alvorleg skadde under transport med skulebuss i løpet av denne perioden. Ulukkestatla viser at dei alvorlege skadane for denne trafikantgruppa skjer i situasjonar der skuleelevar anten er på veg inn eller ut av bussen, eller dersom dei går eller sykklar til og frå skulen. Kartlegging av tilbodet til fylkeskommunane viser at fleire av fylkeskommunane arbeider aktivt med trafikktryggleik og skuleskyss m.a. ved å stille krav om sitjeplass til skuleelevar, krav om maksimalalder og gjennomsnittsalder ved bussparken eller gjennom eige skyssreglement for sjåførar og elevar.

Rapporten frå SINTEF viser at det er eit omfattande og komplisert arbeid som må gjerast dersom det skal innførast særlege tiltak for denne trafikantgruppa, både med omsyn til økonomi og praktiske og juridiske løysingar. Samferdselsdepartementet er for tida i dialog med Kommunal- og regionaldepartementet og Kunnskapsdepartementet for å få fram forslag til tiltak som kan vere føremålstenelege. Eg vil kome tilbake til Stortinget med ei eiga sak om dette når det er teke endeleg stilling til om det skal innførast tiltak for denne trafikantgruppa, utover dei allmenne krava til sikring som følgjer av nasjonalt regelverk. Eg gjer samstundes merksam på eit vedteke EU-direktiv, 2007/46/EF. Direktivet har reglar som avviker frå vårt nasjonale krav om montering av bilbelte i buss klasse II. Eg vurderer no behovet for å ta initiativ overfor Kommisjonen for å kunne behalde gjeldande nasjonalt regelverk om monteringsplikt i denne bussklassa.

Eg vil samstundes understreke at det er fylkeskommunane som har hovudansvar for å oppfylle skuleeleven sin rett til et forsvarlig skyssstilbod. Den enkelte fylkeskommune har stor fridom til å utforme skyssstilbodet, og kan gjennom avtalar med transportørar opprette egne transporttilbod for skuleelevar, og stille særskilte krav til sikring, noko fleire fylkeskommunar allereie gjer i dag.

SPØRSMÅL NR. 925**Innlevert 23. mars 2009 av stortingsrepresentant Gunvald Ludvigsen****Besvart 27. mars 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Jeg ber om en oversikt over hvor mange som får innvilget behandling i utlandet pr år, og hvor store utgifter dette representerer inklusive medisiner, samt at jeg ber om en oversikt over hvilke sykdomsgrupper som prioriteres for behandling utenlands?»

BEGRUNNELSE:

Det er økende behandlingsmuligheter for en rekke sykdommer og diagnoser i utlandet. Samtidig kan begrunnelsene for hvem som får behandling og hvem som ikke får dekket behandling og medisiner fremstå som uklare.

Svar:

Pasientrettighetsloven inneholder bl.a. bestemmelser om rett til nødvendig helsehjelp fra spesialisthelsetjenesten. I situasjoner der det norske helsevesenet ikke kan tilby adekvat tilbud åpner helselovgivningen for at pasienter kan få behandling i utlandet. Dette er regulert i Pasientrettighetslovens § 2-1 og i Forskrift om prioritering av helsetjenester, rett til nødvendig helsehjelp fra spesialisthelsetjenesten, rett til behandling i utlandet og om klagenemd (prioriteringsforskriften). Det grunnleggende vilkåret er manglende kompetanse i Norge.

Det regionale helseforetaket som har ”sørge for”-ansvaret for pasienten, saksbehandler og avgjør søknader om behandling i utlandet etter pasientrettighetsloven § 2-1 femte ledd. Departementet har fått opplyst fra det nasjonale nettverket for utenlandsbehandling som samler inn statistikk fra utenlandskontorene ved de regionale helseforetakene, at det i 2008 ble innvilget 241 søknader, mens det i 2007 ble innvilget 298 søknader. Antall innvilgede søknader har vært stabil fra 2005 til 2008 på ca 70 prosent. Det er ulike typer diagnoser som går igjen blant pasiente-

ne som behandles i utlandet. De diagnosene som opptrer hyppigst på søknadene om behandling i utlandet er kreft (samlediagnose), ortopedi, nevrologi og hjerte/kar. I 2008 utgjorde de regionale helseforetakenes utgifter til behandling i utlandet om lag 45,8 millioner kroner, inkl. reiseutgifter på om lag 6,2 mill. kroner.

I tillegg til overnevnte ordning, kan pasienter bli henvist til behandling i utlandet gjennom andre tilbud, blant annet ved fristbrudd og gjennom ordningen med behandlingsreiser.

Helseøkonomiforvaltningen, HELFO (tidligere NAV Helsetjenesteforvaltning), administrerer formidlingen av behandlingsplasser til de pasientene som blir utsatt for brudd på den individuelle behandlingsfristen i spesialisthelsetjenesten. I 2008 fikk 10 av frist-bruddpasientene behandling i utlandet, mens det for 2007 var 6 pasienter som fikk tilbudet. Den totale summen for de ferdigbehandlede pasientene for både 2007 og 2008 var på 138 210 kroner, mens den antatte kostnaden for de ikke ferdigbehandlede pasientene var om lag 1 million kroner. I alt har HELFO formidlet pasienter med om lag 15 ulike lidelser.

Behandlingsreiser til utlandet er også et supplement til behandlingstilbudet i Norge. Den daglige administrasjonen og faglige ansvaret ligger i Helse Sør-Øst RHF v/Oslo universitetssykehus HF (Rikshospitalet). Behandlingsreiser finansieres gjennom en egen tilskuddsordning på statsbudsjettet. For 2008 ble det bevilget 98,9 millioner kroner til ordningen, og dette vil gi ca 3000 pasienter tilbud, fordelt på 2 000 revmatikere (inkl. 135 barn og unge), 490 pasienter med psoriasis (inkl. 30 barn og unge), 200 pasienter med astma og allergi, 180 pasienter med senskader etter poliomyelitt, samt 44 pasienter med fibromyalgi. I 2009 er det bevilget om lag 100 millioner kroner til ordningen.

SPØRSMÅL NR. 926**Innlevert 23. mars 2009 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum****Besvart 26. mars 2009 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for på hvilket grunnlag tildeling av midler til Hunstad skole har blitt gjort?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er kjent med at bevilgningene til Hunstad skole i Bergen er blitt kraftig redusert, jf. bl.a. Dokument nr. 15:851 (2008-2009).

Hunstad skole er underlagt Statped Vest, som er ett av tretten statlige spesialpedagogiske kompetansesentre i Statped. Bevilgningene til Statped går over kap. 230 i statsbudsjettet.

Etter det undertegnede erfarer er hovedbegrunnelsen for reduksjonen at antallet heltidselever har gått ned.

Undertegnede er imidlertid kjent med at det totale antallet elever (heltidselever, deltidselever, kurselever) har vært relativt stabilt de senere år, og det er derfor interessant med en mer utdypende beskrivelse av hvordan tildelingene beregnes og hvorfor tilbudet reduseres når det samlede elevantallet synes stabilt.

Svar:

Hunstad skole er underlagt Statped Vest som mottar en samlet bevilgning som skal dekke all drift underlagt senteret. I tildelingen er det synliggjort hvor mye av bevilgningen som er beregnet til internat- og skoledrift.

I 2008 ble det innført en søknadsprosedyre for tildeling av midler til de statlige skolene for hørselshemmede i Statped, der de aktuelle kompetansesentrene søker særskilt om midler til drift av skolene. Søknaden gjelder for et skoleår. Beregnet tildeling etter søknad blir fordelt med 5/12 på høsthalvåret og 7/12 på vårhalvåret. Denne praksisen ble innført i 2008. Bakgrunnen for dette er at tildelingen til kompetansesentrene i Statped blir gitt for et budsjettår, mens skolenes behov først og fremst varierer fra et skoleår til et annet. Søknadsprosedyre og egen tildeling for skoledrift ble innført for å kunne ta hensyn til elevtallsendringer og endringer i internatbehov for kommende skoleår.

Tildelingen til Statped Vest for 2009 inkluderer på den måten midler til drift av Hunstad skole i første halvår, basert på søknad fra høsten 2008. Tildeling av midler til drift av skolen andre halvår skjer høsten 2009, etter søknad for skoleåret 2009/2010.

Det er Utdanningsdirektoratet som behandler søknadene om midler til skoledrift fra de aktuelle kompetansesentrene i Statped. Søknadene innehol-

der ressursbehov for lønn og drift av skole, internat og SFO. Direktoratet forholder seg til det samlede ressursbehovet som er beskrevet i søknadene. Det vil si at alle typer undervisning og tilbud er tatt med i betraktningen, og at elevtallsutviklingen inngår i en helhetlig vurdering. I prosessen med tildeling til skoledrift ved sentrene, har direktoratet nær dialog med direktørene ved de aktuelle sentrene. Tildelingen fordeles mellom sentrene på en slik måte at sentrene kan opprettholde en forsvarlig standard, og at standarden er mest mulig lik ved de fire sentrene som driver skoler for hørselshemmede elever.

De siste to tiårene har tallet på heltidselever ved alle kompetansesentrene som arbeider med hørselshemmede gått ned, mens antall deltidselever har økt. Denne utviklingen har bakgrunn i foreldrenes valgmulighet mht. skoletilbud, jf. St.meld. nr 14 (2003–2004) og Innst. S. nr. 161 (2003–2004). Foreldre med hørselshemmede barn velger i dag i stor grad lokale opplæringstilbud for sine barn, fremfor heltidsopplæring ved ett av de statlige kompetansesentrene. Dette har gjort det nødvendig for kompetansesentrene i Statped å dreie tilbudet til barn og unge med hørselsvansker fra hovedvekt på heltidsopplæring ved kompetansesentrene, til at en større del av ressursene går til utadrettet virksomhet, deriblant råd og veiledning til kommuner og skoler, samt til arbeid overfor barn og unge med cochlea implantat. Kompetansesentrene gjør videre en betydelig innsats knyttet til opplæring av foreldre i tegnspråk.

Hunstad skole har også færre helårselever enn tidligere, samtidig som antall deltidselever har gått noe opp. Denne utviklingen fører til at det er behov for et mindre antall lærere ved skolen enn tidligere. Deltidselevne har gjennomsnittlig opphold i seks uker per år ved Hunstad skole, og generer derfor langt mindre behov for lærerkrefter ved skolen enn heltidselever. Resten av året får deltidselevne opplæring ved sin hjemmeskole. Dette fordrer at hjemmeskolen får råd og veiledning fra kompetansesentret Statped Vest. Derfor er det lagt større vekt på kompetansesentrets utadrettede virksomhet, mens aktiviteten ved den statlige skolen har gått noe ned.

Bevilgningen knyttet til drift av Hunstad skole ble høsten 2008 noe redusert i forhold til tidligere år. Dette hadde bakgrunn i elevtallsutviklingen, og at et elevinternat ble lagt ned pga. lav etterspørsel etter dette tilbudet. Statped Vest har i 2009 valgt å redusere antall stillinger ved Hunstad skole, basert på en helhetsvurdering av behov og tilbud til hørselshemmede elever i sitt område.

SPØRSMÅL NR. 927**Innlevert 23. mars 2009 av stortingsrepresentant Gunnar Kvasheim****Besvart 31. mars 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Helse- og omsorgsministeren har slått fast at regjeringens politikk innenfor stråling fra trådløse nettverk, mobilmaster og liknende bygger på føre-var-prinsippet.

Vil statsråden merdvirke til at dette også blir gjennomført i praksis, slik det blant annet legges opp til innefor EU?»

BEGRUNNELSE:

En føre-var-tilnærming baserer seg på at man fatter beslutninger uten å vente på all nødvendig dokumentasjon ved at man tar høyde for usikkerheten knyttet til mulige negative effekter på helse og miljø. Innenfor EU arbeides det med å gjennomføre en føre-var-politikk med følgende utgangspunkt. Først gjennomføres det en faglig risikovurdering basert på ulik kunnskap. Denne vurderingen gjøres på en transparent måte, og ulike syn skal bli presentert. Deretter gjennomføres det en uavhengig risikohåndtering basert på risikovurderingen, hvor man fra politisk hold tar beslutninger om hvordan risikoen skal håndteres. Deretter skal risikoen og hvordan denne håndteres kommuniseres ut til publikum.

Fra flere hold pekes det på at denne tilnærmingen ikke er gjennomført i Norge. Det skal ikke finnes en nyere risikovurdering av potensielle farer ved stråling fra trådløse nettverk, og denne prosessen skal heller ikke være gjennomført transparent, og ulike syn fremkommer ikke.

Svar:

Ifølge Statens strålevern er oppvarming av kroppsvev eneste dokumenterte effekt for denne type eksponering og kalles termisk effekt. Hvis eksponering

blir høy nok, vil elektro-magnetiske bølger gi oppvarming av kroppsvev. Grenseverdiene er satt med store sikkerhetsmarginer og tillater kun en økning av kroppstemperatur på 0,02 grader celsius. EU anbefaler de samme grenseverdiene som vi har i Norge.

En problemstilling er om langvarig eksponering fra svake felt lavere enn grenseverdien kan føre til andre helseskader eller plager, uavhengig av oppvarming. Dette kalles ikke-termiske effekter. Ifølge Strålevernet foreligger det ikke dokumentasjon for at slik eksponering fører til negative helseeffekter for mennesker til tross for at det er forsket intensivt på dette i lang tid. Dette er resultatet til tross for at det er forsket intensivt på dette i lang tid.

Ifølge strålevernforskriftens § 26 skal "All eksponering holdes så lavt som praktisk mulig". Målinger utført av Post- og teletilsynet og Statens strålevern viser at eksponeringen fra mobilmaster ligger 100 -1000 ganger under grenseverdiene, mens eksponeringen fra trådløst nettverk ligger enda lavere. På bakgrunn av dette er det ikke riktig at vi ikke gjennomfører føre-var-prinsippet i praksis i Norge.

Vi skal nå nedsette en ekspertgruppe som skal se på kunnskapsstatus og forvaltnings-praksis i forbindelse med høyfrekvente felt fra ulike kilder som trådløse nettverk og ulike andre basestasjoner. Denne gruppen vil gi en faglig risikovurdering på en transparent måte som vil danne grunnlag for hvordan dette feltet skal forvaltes best mulig. En slik gruppe vil bestå av personer fra ulike fagmiljøer med relevans til problemstillingen. Det vil også være naturlig at denne gruppen tar stilling til føre-var-prinsippet knyttet til denne problemstillingen, inklusiv hvordan andre land forholder seg til dette området.

SPØRSMÅL NR. 928**Innlevert 23. mars 2009 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 3. april 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Statens pensjonsfond - utland la tidligere denne måneden frem sitt resultat for 2008. Det viste en "negativ avkastning" på 633 mrd. kroner. Som belønning for dette rekordtapet, ble det utbetalt mer enn 47 millioner kroner i bonus til de ansatte. Til nå er kun bonusutbetalingen til fondets leder offentliggjort. Finansministeren har tidligere argumentert for større åpenhet om lønns- og bonusforhold i finansnæringen.

Vil finansministeren ta initiativ til offentliggjøring av bonusutbetalingene til samtlige forvaltere NBIM benyttet i 2008?»

Svar:

Statens pensjonsfond – Utland forvaltes av Norges Bank. Norges Bank har lagt seg på regnskapslovens bestemmelser og offentliggjør lønn for alle ledende ansatte. Lederen for Norges Bank Investment Management (NBIM) inngår i ledergruppen for banken, og hans lønn offentliggjøres. Ingen på nivået under områdelederne regnes som ledende ansatte i banken, verken i NBIM eller andre deler av banken.

Utover dette opplyses det om lønns- og bonus-systemer i årsmeldingen om fondet NBIM la fram 11. mars i år. Det framgår her blant annet:

- hvor mange som har prestasjonsbasert lønn
- hvilken gjennomsnittlig fastlønn disse har
- hvilken øvre bonusramme det er i hhv investeringsavdelingene og operasjonelle avdelinger
- hvilken bonusutbetaling som ble gitt i 2008 i prosent av den øvre rammen

Samlet gir dette et godt bilde av lønns- og bonus-systemene i banken, der både gjennomsnittlig fastlønn og bonus er tilgjengelig, i tillegg til informasjon om hvor mange som omfattes.

Det er – og skal være – stor åpenhet om hvordan fondet forvaltes. I brev til Norges Bank av 5. mai 2006 ba jeg derfor banken vurdere hvordan de kunne bidra til økt åpenhet om godtgjøringen til ansatte i Norges Bank som forvalter Statens pensjonsfond – Utland. Rapporteringen om lønn har siden den gang blitt utvidet.

Det er stor offentlig interesse rundt godtgjøringen til ansatte i Norges Bank som forvalter Statens pensjonsfond – Utland. Jeg regner med at banken også har notert seg dette, og at man nøye ser på om ikke åpenheten kan økes ytterligere. Finansdepartementet har dialog med Norges Bank, og departementet har formidlet dette synet til banken.

SPØRSMÅL NR. 929**Innlevert 23. mars 2009 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 30. mars 2009 av kommunal- og regionalminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Har statsråden ambisjoner om å følge opp anbefalingene i de rapportene hun selv har bestilt, og innen 31. desember 2009?»

BEGRUNNELSE:

Den 31. desember 2009 er planlagt som siste dag for husleiereguleringsloven. I følge rapporten fra Mollan-utvalget, står rundt 3 500 husstander i Oslo i fare for å få en dramatisk økning i husleien. 80 prosent av beboerne er over 50 år. Rapporten "Botrygghet ved avvikling av husleiereguleringen" tar til orde for å få opprettet en støtteordning for leietakere over

70 år med mer enn 20 års sammenhengende botid. I tillegg foreslås det en øvre grense for boutgifter på 14 500 kroner. I statsbudsjettet for 2009 er det ikke satt av midler til en støtteordning.

Svar:

Jeg er opptatt av denne saken, og Regjeringen ser nå på hvordan vi kan hjelpe personer med svak økonomi til å bli boende i boligen sin etter at husleiereguleringsloven avvikles 1. januar 2010. Jeg kan forsikre om at jeg vil vurdere de anbefalingene som fremkommer i rapporten "Botrygghet ved avvikling av husleiereguleringen".

SPØRSMÅL NR. 930**Innlevert 23. mars 2009 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 30. mars 2009 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Det vurderes å invitere Rebyia Kadeer til Norge. Hun leder uigurenes frihetskamp fra sitt eksil i USA. Hun fikk Rafto-prisen i 2004. Kadeer var sist i Norge i april 2008 og fikk da et møte i Utenriksdepartementet, men bare på embetsnivå.

Hvis det lykkes å få henne til Norge igjen, på hvilket nivå i Utenriksdepartementet vil hun kunne påregne et møte?»

BEGRUNNELSE:

Det bes om at departementet grunngir sitt svar i lys av begrunnelsen under.

Uigurenes menneskerettigheter blir brutt på en systematisk, grov og omfattende måte av kinesiske myndigheter. Uigurer utsettes for politisk undertrykkelse, religiøs forfølgelse, diskriminering på arbeidsmarkedet, innen utdanningssektoren og i helsevesenet. De lider under manglende ytrings- og pressefrihet - og begrenset bevegelsesfrihet, vilkårlige arrestasjoner og varetekt. Dertil kommer tvangsforflytning av uigurkvinner mellom 16 og 25 år til østkysten av Kina. Samtidig tilbys kinesere gunstige betingelser og gode jobber for å bosette seg i uigurenes område. Blant uigurene er det massearbeidsledighet. Kinas mål synes å være å undergrave uigurenes religion, språk og tradisjoner og gjøre gode han-kinesere av dem.

Situasjonen har forverret seg betydelig for uigurene i senere år.

Et stort problem for dem er at de konsekvent havner i skyggen av tibetanernes frihetskamp. Den får verdensomspennende oppmerksomhet, mens de færreste har hørt om uigurenes lidelser. Et siktemål med et nytt besøk fra Kadeer vil være å bidra til mer oppmerksomhet omkring uigurenes situasjon.

Svar:

Regjeringen er opptatt av situasjonen til etniske minoriteter i en rekke land, herunder de muslimske uigurene i Xinjiang, Kina. Representanten viser til at de muslimske uigurene har det svært vanskelig. Vi forstår denne beskrivelsen. Situasjonen i Xinjiang gir grunn til bekymring, og det har blitt verre de siste årene. Blant annet som følge av kinesiske myndigheters frykt for og reaksjon på fremveksten av islamsk

fundamentalisme i Sentral-Asia og den internasjonale kampen mot terrorisme siden 11. september 2001. Fra norsk side har vi uttrykt bekymring for at kampen mot terrorisme kan medføre at myndighetene slår hardt ned på fredelig politisk virksomhet.

Rebiya Kadeer er en sentral talsperson for uigurene. Hun har flere støttespillere i Norge, blant annet som følge av tildelingen av Rafto-prisen i 2004. Engasjerte enkeltpersoner og organisasjoner i Norge kan bidra til å rette søkelyset på utfordringene i Xinjiang. Det er positivt. Dersom Kadeer kommer til Norge og ønsker en samtale med Utenriksdepartementet, vil vi vurdere dette når henvendelsen kommer. Vi har som kjent møtt henne flere ganger.

La meg for øvrig understreke at etniske minoriteter er et fast tema i Norges menneskerettighetsdialog med Kina, og var også på dagsorden da statssekretær Johansen møtte sin motpart i Beijing i oktober i fjor. Han ga da uttrykk for vår bekymring for etniske minoriteter i Kina. Under menneskerettighetsdialogen er det en egen arbeidsgruppe med norske og kinesiske eksperter som diskuterer spørsmål vedrørende etniske minoriteter. Norske eksperter deler da sine erfaringer om hvordan språk, kultur, religion og andre minoritetskjennetegn kan ivaretas. Det norske budskapet er at minoriteters menneskerettigheter må respekteres.

Norge bruker flere kanaler for å fremme dette budskapet. I tillegg til samtaler med kinesiske myndigheter, bruker vi også internasjonale fora – herunder FN – til å rette søkelyset på bekymringsfulle forhold. I våre skriftlige spørsmål til Kina i forbindelse med Kinas universelle periodisk eksaminasjon i FNs Menneskerettighetsråd 9. februar i år, tok vi derfor også opp rettighetene til etniske minoriteter. Situasjonen i Xinjiang ble nevnt helt spesifikt. Vi vil følge opp temaet når det anses hensiktsmessig, og det vil være på dagsorden på neste runde av menneskerettighetsdialogen med Kina.

La meg avslutningsvis også nevne at Norge gjentatte ganger har tatt opp situasjonen til Kadeers sønn, Ablikim Abdiriyim, og andre medlemmer av hennes familie som har sittet fengslet. Ablikim Abdiriyims sak ble blant annet tatt opp i oktober i fjor i forbindelse med siste møte i menneskerettighetsdialogen med Kina.

SPØRSMÅL NR. 931**Innlevert 23. mars 2009 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal****Besvart 2. april 2009 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Det er grunn til å tro at personer med de mest alvorlige spiseforstyrrelsene har et mangelfullt tilbud i Norge, spesielt fordi private aktører som tilbyr et spesialisert behandlingstilbud, som f.eks. Capio anoreksisenter i Fredrikstad, ikke har en avtale som sikrer pasienter tilgang på dette tilbudet.

Hvilket tilbud eksisterer for de aller sykeste med spiseforstyrrelser, og hvordan er kvaliteten på dette tilbudet?»

BEGRUNNELSE:

Behandlingstilbudet for de sykeste av personene med spiseforstyrrelser kan synes å være mangelfullt. Det er tankevekkende at en institusjon som Capio anoreksisenter i Fredrikstad ikke møter større medgjørighet fra det offentlige, og at ikke det tilbudet de leverer blir verdsatt og benyttet i større grad. Her kan de vise til behandlingsopplegg med gode resultater. Det er en stor utfordring for denne gruppen at mange behandlingsinstitusjoner ikke har anledning til å ta dem i mot fordi sykdommen deres er for alvorlig. Det er viktig at denne gruppen får et tilpasset omsorgs og behandlingstilbud.

Svar:

Capio anoreksisenter har søkt sykehusgodkjenning. Søknaden har vært behandlet i flere omganger og ble avslått høsten 2008 med den begrunnelse at virksomheten ikke var å anse som sykehus. Capio beskriver selv sin virksomhet som tverrfaglig behandling av personer med alle former for spiseforstyrrelser – anoreksi, bulimi og tilgrensende tilstander og problemer. Behandlingen tar utgangspunkt i å endre fastlåste mønstre, og behandlingen skjer i nær samhandling med pasientene. Senteret oppgir at de har 17 døgnbehandlingsplasser samt 6 behandlingstilbud

ser i et leilighetsbygg for pasienter som skal forberede seg på å klare seg i eget hjem. De oppgir at de ikke har medisinsk kompetanse på natt, og at de ikke anser seg som et egnet behandlingstilbud for de aller dårligste. Regionale helseforetak kan inngå avtaler med Capio etter behov. Helse Sør-Øst RHF har en rammeavtale med Capio. Alle de fire regionale helseforetakene oppgir imidlertid at de har brukt Capio i 2008.

Regionale helseforetak har bygget ut sitt tilbud både poliklinisk og med behandlingstilbud til de mest alvorlig syke i form av regionale kompetansesentrene som er etablert i Helse Vest RHF, Helse Sør-Øst RHF og Helse Midt-Norge RHF. Det er under etablering et regionalt kompetansesenter ved Nordlandssykehuset i Bodø, som skal være i drift høsten 2009. De aller fleste som har en spiseforstyrrelse har best utbytte av poliklinisk behandling. Kun ved stort vekttap er det behov for innleggelse ved sykehus. Alle BUP og DPS skal ha generell kompetanse på spiseforstyrrelser. Kompetansenettverket "kropp og selvfølelse" har ansvaret for å drive kompetanseutvikling mot DPS/BUP, samt mot de kommunale tjenestene.

Jeg har i tildelingsbrevet for 2009 bedt Helsedirektoratet om å foreta en kunnskapsoppsummering om den nyeste forskningen på virksomme behandlingsmodeller for mennesker med spiseforstyrrelser. Kunnskapsoppsummeringen vil berede grunnen for en faglig veileder til tjenestene, som et ledd i å videreutvikle tilbudet i hele landet.

Gjennom styringsdialogen vil jeg følge opp at de regionale helseforetakene oppfyller sitt "sørge for"-ansvar overfor denne pasientgruppen. Dette innebærer at regionale helseforetak må sørge for et godt faglig tilbud til alle mennesker med spiseforstyrrelser og bruke Capio eller andre private behandlingstilbud dersom de ikke har tilstrekkelig kapasitet i egen region.

SPØRSMÅL NR. 932**Innlevert 23. mars 2009 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve****Besvart 31. mars 2009 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden foreta seg for at vi i fremtiden skal unngå at brukerne av Nav-kontoret må fortelle om sine høyst personlige problemer i full offentlighet, og vil statsråden sørge for at alle Nav-kontor pålegges skjermte skranke med for eksempel glassvegg, i tillegg til egne rom for personlige samtaler ved behov?»

BEGRUNNELSE:

Avisen Tidens Krav i Kristiansund 23. mars kan vise til trange forhold på Nav-kontoret i Helsehuset, noe som gjør at alle hører alt som blir sagt ved informasjonsskranken. Det vises til "Offentlig gapestokk", og at brukerne av tjenesten må fortelle om sine problemer i full offentlighet i en fase av livet der de er på det mest sårbare. I løpet av en halv time i kø, forteller en bruker at han fikk kjennskap til en kvinne som mistet jobben, om hennes økonomiske problemer og behovet for bistand av sosialkontoret. Historien til en kreftpasient med behov for bistand, samt et par andre svært personlige saker ble høylydt diskutert. Jeg er kjent med at dette er problemstillinger som har vært tatt opp flere ganger i ulike sammenhenger, og stiller meg derfor undrende til at Nav-kontorene ikke pålegges å benytte egne tilstøtende rom hvor brukernes behov for å komme med fortrolige opplysninger kan tas opp. Det som beskrives i Tidens Krav er uverdigg og bør ikke forekomme.

Svar:

NAV-kontorenes brukere skal ikke måtte oppleve at de må fortelle om sine personlige problemer i full offentlighet. Jeg har derfor forsikret meg om at det ved utformingen av NAV-kontor legges vekt på hensynet til personvern. Arbeids- og velferdsdirekto-

ratet har utarbeidet en egen veileder for hvordan publikumsmottak ved NAV-kontorene bør være utført. Veilederen er et resultat av en prosess hvor blant annet flere brukerorganisasjoner og KS har vært involvert. I tillegg til personvern ivaretar veilederen sikkerheten til ansatte og brukere.

Ved ankomst til NAV-kontoret vil brukeren vanligvis tas imot av ansatte med sikte på en rask avklaring av hva brukeren er ute etter. I denne fasen skal det ikke utleveres taushetsbelagt informasjon. For å sikre et godt personvern skal egne samtalerom benyttes i tilfeller der brukeren har behov for dette. Veilederen anbefaler at samtalerommene er lydtette og avskjermte mot innsyn.

Det er ennå ikke etablert NAV-kontor i Kristiansund. Det vil først skje til høsten. For å starte integreringen flyttet NAV Arbeid i 2008 inn sammen med NAV Trygd med én felles statlig leder. Publikumsmottaket i disse lokalene, som er midlertidige, er lite og det er en utfordring å ivareta personvernet på en tilstrekkelig god måte. Selv om det kan være vanskelig melder Arbeids- og velferdsdirektoratet om at det legges vekt på høy grad av diskresjon, og kontorets fem samtalerom brukes jevnlig gjennom hele dagen.

I perioden som gjenstår før åpningen av nytt NAV-kontor, har det også vært drøftet og prøvd ulike måter å innrede mottaket på bl.a. med ulike avskjermingsløsninger. I tillegg til fysiske tiltak har det samtidig vært arbeidet med tiltak for å øke bevisstheten ved kontoret rundt personvern.

Ved etableringen av nytt NAV-kontor i Kristiansund vil personvernet bli godt ivaretatt. Publikumsarealet vil være vesentlig større enn i dag, og det legges vekt på at NAV Kristiansund oppleves som profesjonelt, trygt og ivarettende med betydelig flere samtalerom enn i dag.

SPØRSMÅL NR. 933**Innlevert 23. mars 2009 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 31. mars 2009 av fungerende justisminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Tar statsråden på vegne av regjeringspartiene det hele og fulle ansvaret for omorganiseringen av Follo politidistrikt og slutter for fremtiden å skyve opposisjonen foran seg, når Høyre vitterlig legger til grunn at omorganiseringen er i strid med forutsetningene i politirolemeldingen?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til statsrådets svar på undertegnede skriftlige spørsmål nr. 862 vedrørende omorganiseringen av Follo politidistrikt. Jeg registrerer igjen at statsråden velger og ikke kommentere det faktum at denne omorganiseringen ikke er i pakt med hva verken Bondevik2-regjeringen la til grunn for politirolemeldingen, eller hva opposisjonens representanter la til grunn når det vises til Innst. S. nr. 145 (2005-2006) og at "Komiteen ønsker å åpne for justering i organiseringen lokalt med begrensede forsøk i utvalgte distrikter."

Den forståelsen som statsråden legger til grunn av Stortingets forutsetninger er direkte i strid med hva Høyre helt siden politirolemeldingen har lagt til grunn. Undertegnede benytter imidlertid igjen anledningen til å understreke at Høyre oppfatter denne omorganiseringen som noe helt annet enn et "begrenset forsøk" eller "justering" og viser blant annet til undertegnede interpellasjon i Stortinget om dette tema hvor Høyres premisser igjen ble klarlagt. Det er imidlertid trist å se at sittende statsråder skyver opposisjonen foran seg og bedriver regelrett løgn i forhold til hva som er foranledningen til at denne omorganiseringen skjer.

Svar:

Jeg viser til mitt svar på spørsmål nr. 862, der jeg blant annet redegjorde for at det var en samlet justiskomite som i forbindelse med behandlingen av St. meld. nr. 42 (2004-2005), Politiets rolle og oppgaver, jf. Innst. nr 145 (2005-2006), ønsket å åpne for justering i organiseringen lokalt med begrensede forsøk i utvalgte politidistrikter. Justisdepartementet har fulgt opp dette og i samarbeid med Politidirektoratet ble Hordaland og Follo politidistrikter utpekt som prøve-distrikter.

Hordaland politidistrikt har implementert sin prøveordning. Dette ble besluttet ved kongelig resolusjon av 29. august 2008. Prosessen i Follo politidistrikt har tatt noe lengre tid, blant annet som følge av kritikk fra kommunene om for dårlig lokal involvering. Etter denne kritikken ble arbeidet lagt om og både styringsgruppe og underliggende arbeidsgrupper ble utvidet med representanter fra ordførerne i politidistriktet. Det endelige forslaget har vært på høring i alle involverte kommuner.

Som nevnt i svar på spørsmål nr. 862 ble det avholdt et evalueringsmøte mellom justisministeren og ordførerne i Follo den 30. januar 2009. I dette møtet ble den siste delen av prosessen betegnet som meget god, selv om ikke alle kommunestyrene var enige i forslaget fra politimesteren. Fra ordførerne ble det også gitt uttrykk for forståelse for behovet for et mer effektivt politi. De fremholdt også at prosessen hadde vært særdeles lærerik.

Jeg tar selvfølgelig ansvar for politi- og lensmannsetaten, dette gjelder også omorganiseringer som innbefatter grensereguleringer. Innstillingen fra Politidirektoratet, som nå ligger til behandling i Justisdepartementet, er et utslag av en grundig lokal prosess. En enstemmig styringsgruppe, under ledelse av politimesteren i Follo, har fremlagt et forslag til Politidirektoratet, som har fulgt politimesterens anbefalinger og sendt saken videre til behandling i departementet.

På bakgrunn av ovenstående kan jeg ikke se at regjeringen skyver opposisjonen foran seg i denne saken. Det var en enstemmig komité som åpnet for prøveprosjekter, selv om Høyre nå mener at prøveprosjektet i Follo kanskje går noe lengre enn det partiet hadde sett for seg.

De to prøveprosjektene i Hordaland og Follo politidistrikter representerer to forskjellige organisasjonsstrukturer i distrikter med forskjellig geografi og utfordringer. For å sikre et best mulig utbytte av prøveordningene kan det være en fordel at prøveordningene er ulike, da dette vil gi et bedre grunnlag for fremtidig organisasjonsutvikling i politi- og lensmannsetaten.

SPØRSMÅL NR. 934**Innlevert 23. mars 2009 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 3. april 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«The Wall Street Journal og The Heritage Foundation ("Index of Economic Freedom Rankings") plasserer Norge langt bak våre naboland når det gjelder økonomisk frihet. De aller fleste andre land i Nord-Europa som f.eks. Irland, Danmark, Sveits, UK, Nederland, Estland, Island, Luxemburg, Finland, Belgia, Østerrike, Tyskland og Sverige er langt bedre enn Norge på dette området. Norge ligger på 28. plass.

Hva vil finansministeren gjøre for at Norge blir blant de ti beste statene i verden innen økonomisk frihet?»

BEGRUNNELSE:

The Wall Street Journal og The Heritage Foundation påpeker spesielt at det er det høye skatte- og avgiftsnivået som trekker Norge ned (50,3 %). Videre får Norge en lav score på frihet innen arbeidskraft / fleksibelt arbeidsmarked, bl.a. p.g.a. stive og rigide arbeidsreguleringer (48,6 %). En tredje faktor som trekker ned for stor offentlig administrasjon, offentlige inngrep og offentlig eierskap (50,5 %).

Det interessante i denne sammenheng er at Danmark scorer relativt høyt innen arbeidskraft, 99,4 % mot Norges 48,6 %, og Danmark toppe seg med 99,9 % innen businessfrihet mens Norge ligger mer enn 10 % mindre, 88,1 %.

Danmark som er blant de ti beste i verden, ligger på en 8. plass med 79,6 poeng. Norge på 28. plass med 70,2 poeng.

Det er verd å merke seg at i 2000 la Danmark dårlige an enn Norge på rankingen, og på disse 8 årene har Danmark gått forbi Norge med solid margin.

Svar:

Norge har, som andre nordiske land, lyktes i å kombinere utbygging av velferdsordninger og jevn inntektsfordeling med høy sysselsetting og god velstandsutvikling. Sammenliknet med andre OECD-land har Norge høy yrkesdeltakelse. Veksten i arbeidsproduktivitet (bruttoprodukt per timeverk) i Norge har også vært høyere enn for OECD-gjennomsnittet. De norske erfaringene illustrerer dermed at det er mulig å kombinere det nordiske ambisjonsnivået for skattefinansierte offentlige velferdsordninger med en velfungerende markedsøkonomi og økonomisk frihet.

Det er riktig at Norge rangerer høyt i internasjonale sammenlikninger av skatt som andel av BNP. Vi

ligger imidlertid lavere enn både Sverige og Danmark, og på linje med land som Belgia, Frankrike og Finland (tall for 2006).

Regjeringen gikk til valg på å forsterke den norske velferdsmodellen og prioritere utbygging av fellesgoder framfor skattelettelse. Ved å bringe skattenivået tilbake til 2004-nivået og å si nei til nye skattelettelse har vi hatt grunnlag for å bruke mer penger på viktige formål som skole, helse og eldreomsorg. Vi mener den norske modellen med et høyt velferdsnivå og tilhørende skattenivå har vist seg robust til å møte den nåværende krisen i verdensøkonomien, og at vår modell gir mer stabilitet og mindre dramatiske svingninger enn land som i større grad har valgt å ha en mindre offentlig sektor og å holde skattene lavere som andel av BNP. I spørsmålet om økonomisk frihet for den enkelte er det et relevant poeng at skattene i Norge finansierer brede velferdsordninger og store overføringer som gir økonomisk frihet for mottakerne.

Representanten Rytman viser også til at Norge scorer lavt på indeksen for frihet for arbeidskraft/fleksibelt arbeidsmarked. Arbeidsmarkedsreguleringen i de nordiske landene er utformet for å sikre de ansatte et tilstrekkelig vern samtidig som det legges til rette for fleksibilitet i arbeidsmarkedet. Oppsigelsesvernet i Norge er på linje med det i Sverige, men betydelig mindre strengt enn i for eksempel Frankrike, Spania og Portugal. Rangeringen fra The Heritage Foundation, som er en kjent tenketank på høyresiden i USA, viser at de landene som i tillegg til Danmark kommer høyest på listen over "frihet i arbeidsmarkedet", er Georgia, Tonga, Singapore, USA, Australia, Maldivene, New Zealand og Uganda.

En del av frihetsindeksene er basert på skjønnsmessige vurderinger. Jeg stiller meg noe undrende til at Norge gis en score på 60 på indeksene for "finansiell frihet" og "investeringsfrihet", mens Danmark på begge gis en score på 90 og Sverige en score på 80. Vessentlige deler av finansmarkedsreguleringen er harmonisert som følge av EU/EØS-reglene. En stor offentlig eierandel i banksektoren er blant de forholdene som trekker Norges indeks for finansiell frihet ned. Staten skiller nøye mellom sine roller som regulator og eier, og eierskapet har dessuten vært utøvd i tråd med vanlige forretningsmessige prinsipper. Jeg vil tilføye at innværende krise i verdensøkonomien med stor sannsynlighet vil medføre betydelig nasjonalisering av bankvesenet i flere land, og da kanskje spesielt i enkelte av de landene som har scoret høyt på økonomisk frihet slik det defineres av The Heritage Foundation.

SPØRSMÅL NR. 935**Innlevert 23. mars 2009 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn****Besvart 30. mars 2009 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«Etter at nåværende regjering tiltrådte fikk vi en nedgang i antallet som tok teknisk fagskoleutdanning, men antallet har gradvis steget igjen og vi er nå nesten på nivå med det vi hadde i 2004. Samtidig ser vi en manglende forutsigbarhet i den statlige tilskuddssatsen pr. student for denne typen utdanning.

Hvordan har utviklingen i tilskuddssats vært fra 2004 frem til i dag, og hvilke faktorer har Regjeringen lagt til grunn i forhold til justeringen av tilskuddssatsen?»

BEGRUNNELSE:

Fra flere hold meldes det om at økningen i studentantall fører til en redusert statlig stykkpris pr. elev, fordi den bevilgede potten på fagskolekapittelet ikke tar høyde for studenttallsveksten.

Økt studenttallsvekst fører gjerne til økt behov for antall ansatte og øvrige driftskostnader øker gjerne også som en konsekvens.

Hvis stykkpris-refusjonen pr. student reduseres så vil det ha en negativ følge for investeringer i tidsriktig utstyr, markedsføring av fagskoleutdanningen og offensive tiltak for studenter og personale noe som i sin helhet er lite fremtidsrettet.

Svar:

Dagens finansieringsordning, som omtales i loven, er en statlig rammestyrte tilskuddsordning. Loven tar utgangspunkt i at tilbudet av fagskoleutdanning primært skal være styrt av arbeidslivets etterspørsel etter kvalifisert arbeidskraft, men at det kan gis offentlig tilskudd til særskilt prioriterte utdanninger som for eksempel tekniske utdanninger og helse- og sosialutdanninger.

I dag er det i hovedsak de tekniske fagskoleutdanningene og fagskoleutdanning i helse- og sosialfag som mottar statlig tilskudd. De tekniske fagskoleutdanningene drives i dag i fylkeskommunal regi, og fylkeskommunene mottar tilskudd for disse fra

staten. Tilskuddet beregnes på grunnlag av fylkeskommunenes rapportering av studenttall til Kunnskapsdepartementet. Fylkene forestår selv den endelige fordelingen til de enkelte utdanninger. Når det gjelder forvaltningen av tilskudd til fagskoler innen helse- og sosialfag, gjøres dette i dag gjennom Helse- og omsorgsdepartementet, men vil overføres fylkeskommunene i forbindelse med forvaltningsreformen.

Tilskuddssatsen til teknisk fagskoleutdanning har i hele perioden blitt teknisk beregnet på bakgrunn saldert budsjett (kap. 276 post 70) og innrapporterte studenttall (heltidsekvivalent) fra fylkene.

Som følge av økning i antall studenter har tilskuddet pr. heltidsekvivalent gått ned de siste årene. Dette henger sammen med at teknisk fagskoleutdanning er rammefinansiert. Følgen av finansieringsformen er at tilskuddet pr. heltidsekvivalent går ned når antall studenter stiger relativt mer enn priskompensasjon.

	Tilskuddssats, kroner	Utvikling
2004	97 255	
2005	97 362	0,11 %
2006	94 563	-2,87 %
2007	96 853	2,42 %
2008	94 867	-2,05 %
2009	89 049	-6,13 %

Jeg viser til at ansvaret for drift og finansiering av fagskoleutdanning i 2010 vil bli overført til fylkeskommunene som ledd i forvaltningsreformen. Fylkeskommunene vil ha gode forutsetninger for å prioritere og tilpasse denne typen utdanning til regionalt arbeidsliv og kompetansebehov. I denne sammenheng har Stortinget sluttet seg til at de nye regionene skal finansieres gjennom rammeoverføringer og skatt, altså frie inntekter, for at regionene skal ha handlingsrom til å forvalte sine oppgaver i tråd med regionenes behov.

SPØRSMÅL NR. 936**Innlevert 24. mars 2009 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 3. april 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Innstrammingen i formuesskatten på utleid næringsseiendom medfører at håndteringen i praksis for skattyterne blir svært problematisk ved at regler som skal gjelde fra 1.januar i 2009 først fastsettes flere måneder senere og midt oppe i eller også etter fristen for innsendelse av ligningspapirer.

Hva vil statsråden foreta seg for å avhjelpe de praktiske problemer økningen av formuesverdier på utleid næringsseiendom medfører for skattyterne?»

BEGRUNNELSE:

Innstrammingene i formuesskatten for næringsseiendom skal skje med virkning fra 01. januar 2010. Men ved innlevering av ligningsdokumenter for 2009 som skjer nå, skal det vedlegges et skjema som skal danne grunnlaget for denne fastsettelsen av formuesverdi for næringsseiendom fra 1.januar 2010. Reglene er imidlertid fortsatt ikke klare fra skattemyndighetenes side og ingen aksjeselskaper som driver med utleie kan derfor få sendt inn komplette ligningsdokumenter i tide.

Dette gjelder tusenvis av selskaper og skaper helt unødvendig ekstraarbeid i en tid som var fra før er belastende for næringslivet i forbindelse med regnskapsavleggelse og selvangivelsesarbeid. Reglene skal gjelde fra 01. januar 2009 men med virkning fra 01. januar 2010 og det burde være mulig å få til praktiske ordninger eller utsettelse med ikrafttredelsen.

Svar:

I forbindelse med statsbudsjettet for 2009 har Stortinget vedtatt en ny metode for verdsettelse av ut-

leid næringsseiendom med generell virkning fra og med inntektsåret 2009. Den nye metoden innebærer at formuesverdsettelse av utleid næringsseiendom skal foretas med utgangspunkt i eiers faktiske utleieinntekter, og beregnes etter en fastsatt beregningsmetode (kapitalisert utleieverdi). Næringsseiendom som eies av ikke-børsnoterte aksjeselskap skal verdsettes etter den nye metoden fra og med inntektsåret 2008, med effekt for formuesskattepliktig aksjonær fra og med inntektsåret 2009.

Hovedtrekkene ved den nye verdsettelsesmetoden er beskrevet i Ot.prp. nr. 1 (2008-2009) kapittel 3, og har vært kjent siden budsjettframleggelsen sist høst. Det ble samtidig varslet at enkelte utfyllende forhold ved den nye verdsettelsesmetoden skulle sendes på høring. Finansdepartementet har sendt på høring forslag til forskrift om verdsettelse av utleid næringsseiendom med høringsfrist 16. mars 2009. Departementet vil i løpet av kort tid vedta forskriften.

For å likestille beskatningen av formuesskattepliktige som eier utleid næringsseiendom direkte med formuesskattepliktige som eier næringsseiendom via et ikke-notert aksjeselskap, er det nødvendig at ikke-børsnoterte aksjeselskaper innrapporterer ny formuesverdi på utleid næringsseiendom etter den nye metoden i forbindelse med selvangivelsen for inntektsåret 2008. Skattedirektoratet har besluttet å forlenge selvangivelsesfristen på papir til 30. april 2009 for ikke-børsnoterte aksjeselskaper som eier næringsseiendom som skal verdsettes etter den nye metoden. Generell frist for elektronisk levering av selvangivelsen for næringsdrivende og selskap er 31. mai 2009.

SPØRSMÅL NR. 937**Innlevert 24. mars 2009 av stortingsrepresentant Erna Solberg****Besvart 31. mars 2009 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Hvilken konkret innsats har Norge bistått med i forhold til humanitær nødhjelp, forsyninger og bistand til sivile som er fanget mellom de krigførende parter på Sri Lanka, og hva er omfanget av den norske innsatsen og hvordan kanaliseres den?»

BEGRUNNELSE:

Situasjonen nord på Sri Lanka er dramatisk, og både representanter for sivilbefolkningen og internasjonale organisasjoner har påpekt behovet for et enda større internasjonalt engasjement. Det er et bredt politisk konsensus her hjemme for at Norge bør bistå i den grad man har mulighet og evne.

Både utviklingsministeren og utenriksministeren har pekt på Norges rolle som en sentral aktør i den internasjonale innsatsen for å løse den akutte og alvorlige situasjonen for de sivile som er fanget i kryssilden mellom regjeringen og LTTE. Statsrådene har likevel stort sett beskrevet den norske innsatsen i generelle vendinger, uten å gjøre rede for det konkrete innholdet og omfanget av den norske bistanden eller hvilke praktiske kanaler man benytter for å få den frem.

Samtidig har det i pressen i Colombo blant annet vært henvist til at Norge skal ha sagt seg villig til å etablere mobile sykehus for flyktningene fra nord.

Jeg ber på denne bakgrunn om en redegjørelse for de mer konkrete sidene ved den norske innsatsen og engasjementet for sivilbefolkningen nord på Sri Lanka.

Svar:

Det er ingen tvil om at den humanitære situasjonen nord på Sri Lanka er svært alvorlig, og nå som krigen synes å være i slutfasen kan forholdene bli ytterligere forverret. I følge FN og andre uavhengige kilder oppholder det seg over 150.000 personer i et lite område på om lag 30 kvadratkilometer som Tamiltigrerne (LTTE) fortsatt kontrollerer, og hvor det nå foregår harde kamper. Ifølge FN er mer enn 2.800 sivile drept og mer enn 7.000 skadd som følge av krigshandlingene siden 20. januar i år. Daglig blir tittalls sivile drept i kryssild. Det er skyting både ut og inn i den såkalte "No Fire Zone" langs kysten, der flestparten av menneskene befinner seg. Mat og medisiner har blitt levert inn i dette området, og det foregår også evakuering av syke og skadde gjennom Røde Kors. Tallet på evakuerte er så langt i overkant av 4.000.

Norge har et aktivt engasjement i den nåværende situasjonen. For det første støtter vi opp om de humanitære organisasjonene som søker å bistå sivilbefolkningen og de internt fordrevne som er rammet. Norge arbeider for å bidra til at hjelpeorganisasjonene får best mulig tilgang til den nødlidende befolkningen som er i en svært vanskelig situasjon. Så langt i år har vi bidratt med 21 millioner kroner til Røde Kors' nødhjelpsinnsetning i konfliktområdet. Som eneste internasjonale organisasjon med tilgang til de sivile i

selve området som LTTE kontrollerer, spiller Røde Kors nå en nøkkelrolle. Dialogen med og støtten til dem er derfor viktig.

Vi samarbeider også nært med FN og ulike norske og lokale frivillige organisasjoner for å sikre at den humanitære bistanden når frem til dem som er rammet. Vi er i ferd med å bevilge 25 millioner kroner til FN og frivillige organisasjoner, og vi vil løpende vurdere ytterligere behov og innsatsmuligheter. Vi arbeider også, både direkte og i samarbeid med andre givere, overfor srilankiske myndigheter for å sikre at FN og frivillige organisasjoner får best mulig arbeidsvilkår, inklusive tilgang til de internt fordrevne som kommer ut av konfliktområdet.

Vi er med andre ord i løpende dialog med organisasjonene om behov og innsatsmuligheter for å avhjelpe situasjonen, inklusive om mulig norsk støtte. I denne sammenheng vurderes også muligheten for å sende et fullt oppsatt feltsykehus for å bistå de mange sårede som kommer ut av konfliktområdet.

For det andre tar vi opp disse viktige humanitære spørsmålene direkte i vår kontakt med partene. Denne kontakten setter oss i stand til å øve press direkte på partene og dette er viktig nå. Vi minner partene gjentatte ganger om deres humanitære forpliktelser. Vi oppfordrer LTTE til å gi sivilbefolkningen den bevegelsesfrihet de har krav på, inkludert muligheten til å reise ut av krigssonen. Likeledes oppfordrer vi myndighetene til å opprettholde sine menneskerettslige og humanitærrettslige forpliktelser overfor dem som kommer ut og gi rom for en adekvat internasjonal rolle i mottak og registrering av internt fordrevne. Videre oppfordrer vi begge parter til humanitær våpenhvile slik at sivile kan komme seg ut av krigssonen og nødhjelp kan sendes inn.

For det tredje har Norge i kraft av vår særskilte rolle i konflikten vært engasjert i flere sammenhenger for å få slutt på krigshandlingene. Vi gjentar at vi er villige til å bidra til en prosess for en varig politisk løsning på konflikten, slik dette blant annet er reflektert i offentlige uttalelser fra regjeringens side og i felleskap med "co chairs" og de nordiske utenriksministere.

Jeg vil også vise til mine tidligere svar på skriftlige spørsmål fra Stortinget om utviklingen i situasjonen på Sri Lanka de siste månedene.

SPØRSMÅL NR. 938**Innlevert 24. mars 2009 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen****Besvart 3. april 2009 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Vil statsråden sørge for at regelverket for moms for private selskaper som leverer tjenester etter vedtak i kommunene, gjennomgås for å sikre lik behandling over hele landet?»

BEGRUNNELSE:

Som det kom frem i TV2 nyhetssending 02. mars 2009 praktiseres momsregelverket for private leverandører av omsorgstjenester forskjellig i landets skatteregioner. På TV2 Nyhetene 23. november 2008 ble statssekretær Geir Axelsens konfrontert med problemstillingen i forhold til Omsorgstjenesten i Skien. Statssekretæren lovet den gang å se på saken.

Svar:

Jeg oppfatter representant Isaksens spørsmål slik at det dreier seg om hvilke tiltak som er satt i verk med tanke på lik praktisering av merverdiavgiftsregelverket overfor private leverandører av omsorgstjenester.

Gjennom Skattedirektoratet er det truffet tiltak for å sikre at de ulike skattekontorene praktiserer re-

gelverket likt. Det ble blant annet gjort på bakgrunn av mitt svar av 15. september 2008 på skriftlig spørsmål nr. 1491 fra stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg. Det vises også til mitt svar av 25. februar 2009 på representantforslag nr. 36 (2008-2009). Informasjon om hvordan regelverket er å forstå er blant annet gjort kjent ved publisering av Skattedirektoratets brev av 17. oktober 2008 til Skatt sør på etatens Internett-side. I brevet slås det på generelt grunnlag fast hvordan direktoratet mener reglene er å forstå. Uttalelsen i brevet er i tråd med det som tidligere er praktisert. I tillegg framgår dette av Merverdiavgiftshåndboken. Formålet med utgivelsen av avgiftshåndboken er blant å oppnå en mest mulig lik forvaltningspraksis. Den konkrete saken representanten viser til er av forvaltningen behandlet i tråd med denne forståelsen.

Jeg kan på denne bakgrunn ikke se at det er behov for en ytterligere gjennomgang av merverdiavgiftsregelverket for å oppnå likebehandling på dette området. Jeg anser det imidlertid viktig at merverdiavgiftsregelverket er tydelig. I min løpende vurdering av lov- og forskriftsverk har jeg derfor oppmerksomheten rettet mot dette.

SPØRSMÅL NR. 939**Innlevert 24. mars 2009 av stortingsrepresentant Bent Høie****Besvart 7. april 2009 av kommunal- og regionalminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for om de frie midlene til kommunene som følge av tiltakspakken skal brukes til å styrke sektorens finansielle stilling, eller om hovedhensikten er å øke det kommunale forbruket?»

BEGRUNNELSE:

Oslo kommune har med bakgrunn i føringen for de økte frie midlene til kommunesektoren i tiltaksbakken, valgt å bruke pengene til å dekke opp for et sviktende skatteanslag. I Dagens Næringsliv beskriver statsråden den 03.03.2009 dette som "Å spare penger" og videre "Det var ikke slik det var ment".

Siden det i både rundskrivet som følger opp saken og i proposisjonen står veldig klart at "Midlene vil bedre kommunesektorens finansielle stilling." er det behov for en avklaring fra statsråden om hvordan det var ment. På bakgrunn av prognosen for kommunesektorens resultat i 2008 og sviktende inntekter i 2009 er det behov for å styrke sektorens finansielle stilling hvis en skal kunne blant annet håndtere fremtidig investering og vedlikeholdsbehov.

Svar:

I tiltakspakken ble kommunesektorens frie inntekter økt med 1,2 mrd. kroner. I tillegg kommer 0,8

mrdr. kroner i økt merverdiavgiftskompensasjon knyttet til kjøp av varer og tjenester som følge av tiltakene i pakken. Økningen i frie inntekter på 1,2 milliarder kroner gis som økt rammeoverføring, med 960 millioner kroner til kommunene og 240 millioner kroner til fylkeskommunene og fordeles etter kostnadsnøkkelen i inntektssystemet.

Kommunesektoren har også blitt kompensert for nettoeffekten av forventet lavere skatteinntang og lavere kostnadsvekst. Dette anslås å redusere kommunesektorens inntekter med 1,2 milliarder kroner. Rammeoverføringene for 2009 er økt tilsvarende, fordelt etter kostnadsnøkkelen i inntektssystemet med 1 010 millioner kroner til kommunene og 190 millioner kroner til fylkeskommunene. Dette innebærer at anslaget for kommunesektorens inntekter i 2009 er upåvirket av at skatteanslaget har blitt nedjustert.

Økningene i rammetilskuddet er frie inntekter. Økonomi, tilstand på bygg og anlegg og behovet for velferdstjenester vil variere fra kommune til kommune. Den enkelte kommune må ut fra sin egen situasjon og sine egne behov selv vurdere hvordan de frie midlene i tiltakspakken skal disponeres. Jeg finner likevel grunn for å minne om at bevilgningen fra forslaget av 26. januar 2009 er en del av regjeringens tiltakspakke og kommer i tillegg til 8,4 milliarder kroner i statsbudsjettet for 2009.

Sitatet representanten framfører, lyder for øvrig i sin helhet som følger:

”Midlene gis primært for å bedre sektorens finansielle stilling, men vil også dekke økte rente- og avdragsutgifter som følge av at investeringsrammene for tilskuddsordningene for skolebygg, idrettsanlegg og svømmeanlegg, for kirkebygg, for omsorgsboliger og sykehjemsplasser og for utleieboliger har blitt utvidet for 2009.”

SPØRSMÅL NR. 940

Innlevert 24. mars 2009 av stortingsrepresentant Kåre Fostervold

Besvart 2. april 2009 av barne- og likestillingsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for at barn og ungdom som barnevernet har tatt over omsorgen for ikke skal ende opp som yrkeskriminelle?»

BEGRUNNELSE:

I Grenlandsområdet i Telemark er det en ransbølge for tiden. Politiet har en høy oppklaringsprosent, og det viser seg at de fleste lovbrøtterne er i alderen 14-20 år, og av politiet kjent som gjengangere. Mange av disse igjen, er ungdommer som har opphold på barnevernsinstitusjoner.

Historien bak en del av disse ungdommene viser at de har en notorisk forbrytersk adferd, med null respekt for autoriteter og lovverk.

Politiet anmelder selvfølgelig ulovlige forhold som er utført av de over kriminell lavalder, men innen disse sakene kommer opp for domstolen, så har noen av disse ungdommene nye ulovlige forhold bak seg.

Det er bekymringsfullt når barn/ungdom som det offentlige har tatt over ansvaret for, har en slik adferd at det skremmer et helt samfunn. Som et eksempel på dette, kan jeg nevne at nattåpne bensinstasjoner i distriktet nå vil stenge inngangsdørene på kvelden/natta,

og betjener kunder kun gjennom en liten luke i veggen.

Politiet bruker mye ressurser på denne kriminaliteten, noe som kommer i tillegg til de ressursene politiet bruker for å finne disse ungdommene når de er på rømmen.

Det ser ut til at barnevernsinstitusjonene ikke har et regelverk og virkemidler som kan bidra til å hindre barn og ungdom i å bli deltakere i et kriminelt miljø.

Hvis disse ungdommene får fortsette sine kriminelle løpebaner, er jeg redd disse vil ende opp som yrkeskriminelle, med lite håp om positive fremtidsutsikter.

Svar:

Slik jeg forstår spørsmålet ditt er du opptatt av hva jeg som minister vil gjøre for at barn og unge som begår gjentatt og/eller alvorlig kriminalitet (barn og unge med atferdsvansker), skal få hjelp fra barnevernet til å endre atferd. Dette gjelder både for barn og unge med atferdsvansker som barnevernet har overtatt omsorgen for og som plasseres i fosterhjem eller institusjon, og for barn og unge med atferdsvansker som barnevernet ikke har overtatt omsorgen for, men som har behov for hjelpetiltak eller institusjons-

behandling. Forebyggende arbeid er først og fremst et kommunalt ansvar. Det statlige barnevernet kan bistå kommunene blant annet ved institusjonsplasseringer, hjelpetiltak og andre familiebaserte barneverntiltak og ved vanskelige barnevernssaker.

Jeg mener det viktigste jeg som barne- og likestillingsminister kan gjøre er å sørge for at barnevernet kan tilby og faktisk tilbyr barn og unge med atferdsvansker gode og effektive tiltak. Barnevernet må ha kunnskap om hvilke tiltak som virker for hvilke barn og unge, og under hvilke betingelser. Derfor mener jeg det er helt nødvendig å satse systematisk på evaluering, forskning og dokumentasjon. Målet er at barn og unge skal kunne få omsorg og en behandling som ivaretar deres behov. Jeg mener videre det er viktig å støtte opp om kriminalitetsforebyggende arbeid.

Arbeidet med kunnskapsbaserte tiltak rettet mot barn og unge med alvorlige atferdsvansker i barnevernet ble for alvor igangsatt i 1997. Barnevernfeltet har etter den tid blitt styrket med flere hundre fagfolk, og tilbudet har etter min vurdering blitt langt bedre. Vi har jobbet for den gradvise overgangen fra institusjonsplasseringer til mer bruk av fosterhjem og familie- og nærmiljøbaserte tiltak fordi forebyggende tiltak og alternative tiltak til institusjonsplassering er faglig bedre for barna og familien i de fleste tilfeller. Forebyggende arbeid er også viktig for i størst mulig grad å unngå utilsiktede akutt-plasseringer. Det sterke fokuset på familie og nærmiljø er ikke et særnorsk fenomen knyttet til barnevernområdet, men et utviklingstrekk vi finner igjen på mange områder både nasjonalt og internasjonalt.

Norge har i dag et bredt spekter av familie- og nærmiljøbaserte tiltak og metoder som kan dokumentere god effekt med hensyn til forebygging, reduksjon og behandling av barn og unge med ulike atferdsvansker, heriblant barn og unge som begår kriminelle handlinger. I tillegg er det lagt en strategi for å dreie tiltaksapparatet fra tradisjonelle oppvekstinstitusjoner til institusjoner der behandling og målrettet terapeutisk innsats skal begrense oppholdstiden i institusjon, samt legge til rette for flere plasseringer i fosterhjem. Arbeidet med fosterhjem er derfor styrket. Vi har også implementert mer spesialiserte hjem som kan ta i mot ungdom som har behov for behandling.

Det har vært et stort behov for en gjennomgang av forskning som beskriver hva som skiller effektiv institusjonsbehandling fra mindre effektiv. En slik kunnskapsoversikt¹ ble foretatt i 2003. Konklusjonene fra gjennomgangen ble brukt som grunnlag for utvikling av en ny behandlingsmodell for atferdsvansker i institusjon: "Multifunksjonell Behandling i In-

stitusjon og Nærmiljø", forkortet "MultifunC". Gjennomgangen viste at institusjonsbehandling kan bidra til relativt store effekter dersom tiltak tilrettelegges ut i fra hva som gir de beste resultatene. Tilnærminger som fokuserer på straff gir liten eller negativ effekt, og bør ikke benyttes overfor ungdom med atferdsvansker. Det er også hensiktsmessig å knytte sammen institusjonsbehandling med nærmiljøbaserte tiltak utenfor institusjon. Dette gjøres i MultifunC.

Så til dine kommentarer om at det ser ut til at barneverninstitusjonene ikke har et regelverk og virkemidler som kan bidra til å hindre barn og ungdom i å bli deltakere i kriminelle miljø. Dette er et område mange er opptatt av. Negativ effekt av behandlingen, som "smitteeffekt", behandlingssammenbrudd, rømminger og stadig flyttinger av ungdom bidrar til diskusjon om bruk av institusjon. Det er bra at vi har en diskusjon om dette, men det kan også være negativt dersom det samtidig fører til mer bruk av tvang overfor sårbar og utsatt ungdom. Jeg får mange henvendelser som tar til orde for mer bruk av tvang og begrensninger på institusjonene, altså utover det man har adgang til gjennom barnevernloven. Det er imidlertid lite som tyder på at langvarig og omfattende bruk av tvang og begrensninger bidrar til å forebygge og redusere for eksempel alvorlige atferdsproblemer. Tvert i mot viser forskning det motsatte - at atferdsproblemene opprettholdes eller blir mer omfattende.

Målet med dagens regelverk er at barn og unge i barneverninstitusjoner i størst mulig grad skal ha et normalt liv, og at institusjonen skal gi dem den omsorg og behandling de har behov for. Når det gjelder bruk av tvang i behandlingsøyemed, er dette både etisk og faglig problematisk. Tvangsbruk skal derfor holdes på et minimum, og unødvendig tvang skal unngås. Bruk av tvang må baseres på en individuell og konkret vurdering i forhold til den enkelte beboer ut i fra angitte vilkår. Eksempel på tillatt tvang er urinprøvetaking av beboere plassert på grunn av alvorlige atferdsvansker, der slik prøvetaking er besluttet i fylkesnemda, jf. barnevernloven § 4-24. Videre kan det foretas ransaking av beboers rom og eiendeler, og det kan foretas kroppsvisitasjon, dersom institusjonen har begrunnet mistanke om at beboeren oppbevarer rusmidler eller farlige gjenstander. En kan også nekte en beboer å medbringe egen mobiltelefon til institusjonen dersom formålet med plasseringen tilsier det eller det er nødvendig av hensyn til trygghet og trivsel.

Etter min oppfatning inneholder dagens regelverk den nødvendige balanse mellom beboernes behov forvern om sin integritet, og institusjonens behov for å kunne anvende tvang i konkrete tilfeller der dette ansees påkrevd av hensynet til formålet med den enkelte plassering. Reglene fordrer en konkret skjønnsmessig vurdering av om vilkårene for tvangs-

¹ "Behandling av ungdom i institusjoner - Hva sier forskningen".

anvendelse er til stede. På grunn av det som er avdekket på en del institusjoner vil jeg likevel ha en ny gjennomgang av rettighetsforskriften som omhandler bruk av tvang på institusjonene. Spesielt mener jeg at vi må se nærmere på ungdommens bruk av nye elektroniske kommunikasjonsformer. I arbeidet med å gjennomgå rettighetsforskriften vil jeg trekke inn eksterne fagpersoner med ulike synspunkter på forskriften og praktiseringen av denne.

Ditt spørsmål omfatter også rømminger. Jeg er helt enig i at rømminger fra barneverninstitusjoner er en utfordring som må gripes fatt i, og jeg har derfor bedt Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet om å se nærmere på dette. Etter mitt syn er imidlertid regelverket klart på dette punktet. Av forskrift om rettigheter og bruk av tvang under opphold i barneverninstitusjon av 12.12.02 fremgår følgende i § 23:

"Institusjonen kan begrense beboerens adgang til å forlate institusjonsområdet i den utstrekning det er nødvendig ut fra formålet med plasseringen."

Når barn er plassert i institusjon med hjemmel i § 4-24 og § 4-26 (dersom det er gitt samtykke om tilbakehold), vil det kunne være i samsvar med formålet med plasseringen å kontrollere beboerens bevegelser og aktiviteter utenfor institusjonen. Hvor omfattende denne kontrollen skal være, må imidlertid vurderes konkret i forhold til hver enkelt beboer. Behovet for å nekte eller begrense adgangen til å forlate institusjonen vil også kunne variere i løpet av institusjonsoppholdet. Med hjemmel i barnevernloven § 5-9 er det etablert enkelte "lukkede institusjoner", det

vil si institusjoner som har låste utgangsdører. Der som institusjonen har låste dører, er det derfor viktig at institusjonen har tilstrekkelig bemanning og rutiner slik at institusjonen ikke framstår som lukket for beboere som skal kunne bevege seg fritt utenfor institusjonen.

Utfordringene med rømming nevnt over er ikke nødvendigvis knyttet til selve regelverket. Forhindring av eksempelvis rømming kan se ut til å henge mer sammen med behandlingsmetode enn av muligheten for tilbakeholdelse og bruk av tvang. Ved hyppige rømminger bør en derfor også stille spørsmål ved om behandlingsopplegget ungdommen får er godt nok.

Så til dine kommentarer som gjelder kriminalitetsforebyggende barne- og ungdomsarbeid mer generelt. Gjennom tilskuddsordningen barne- og ungdomstiltak i større bysamfunn, som blant annet omfatter Skien og Porsgrunn i Grenlandsområdet, så har departementet gjennom mange år støttet tiltak og prosjekter som retter seg mot ungdommer og ungdomsgjenger som begår kriminalitet og som står i fare for å utvikle en kriminell atferd. Dette dreier seg om støtte både til konkret arbeid for å få til atferdsendringer, utvikle metoder i arbeidet og drive forskningsarbeid på området. Dette arbeidet videreføres.

Sist men ikke minst vil jeg nevne at Barne- og likestillingsdepartementet i en årrekke har samarbeidet tett med Justis- og politidepartementet når det gjelder arbeid og innsats rettet mot barne- og ungdomskriminalitet.

SPØRSMÅL NR. 941

Innlevert 24. mars 2009 av stortingsrepresentant Martin Engeset

Besvart 3. april 2009 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Hvordan mener statsråden det er rimelig at reglene for trekk i ledighetstrygd praktiseres når den arbeidsledige er folkevalgt og har en beskjedne års-godtgjørelse som skal dekke alle oppdrag vedkommende deltar i som varaordfører?»

BEGRUNNELSE:

Fra mitt hjemfylke Østfold har jeg fått en henvendelse fra varaordføreren i Våler kommune, Lena Risan, på bakgrunn av det hun opplever som urimelig trekk i ledighetstrygden.

Bakgrunnen for saken er at Lena Risan ble 100 % arbeidsledig fra 1. februar i år. Som varaordfører har hun hatt en årlig godtgjørelse på kr 19 000 som skal dekke alle oppdrag hun deltar på i egenskap av varaordfører. Fra Nav er hun blitt bedt om å føre opp/melde inn alle timer hun bruker på det politiske arbeidet, enten dette er lønnet eller ulønnet oppdrag. Eksempelvis opplever hun at deltagelse på møter, som alltid har vært ulønnet, som for eksempel styremøter i lokallaget og gruppemøter på kveldstid, får som resultat at hun trekkes i ledighetstrygden. Dette oppleves som svært urimelig. Problemstillingen blir da om dette er en korrekt anvendelse av regelverket, da en

slik rigid tolkning av regelverket vil føre til at folkevalgte som blir arbeidsledige tvinges ut av sine folkevalgte verv av økonomiske grunner. Dette kan neppe ha vært intensjonen med regelverket.

Svar:

Etter folketrygdloven § 4-3 annet ledd, er det et vilkår for rett til dagpenger at arbeidstiden er redusert med minst 50 prosent i forhold til arbeidstiden før ledigheten. Som arbeidstid regnes i henhold til graderingsreglene i folketrygdloven § 4-13 også annet utført arbeid eller andre aktiviteter enn den jobben man har mistet. Ethvert lønnet eller ulønnet arbeid eller aktivitet regnes med dersom det ikke er å anse som ren hobbyvirksomhet eller andre aktiviteter som det er gjort eksplisitt unntak for. Det er ikke gjort unntak for politiske verv.

I dagpengereguleringen er det et sentralt vilkår at dagpengemottakere skal være reelle arbeidssøkere og disponible for arbeidsmarkedet til enhver tid. Dagpengemottakeren skal være villig til å ta ethvert arbeid hvor som helst i Norge. Det er dette vilkåret som ligger bak prinsippet om at gradering (avkorting) av

dagpenger skjer på grunnlag av tid medgått til andre aktiviteter, og ikke på grunnlag av for eksempel inntekt.

Det er med andre ord ikke slik at dagpengene avkortes krone mot krone mot inntekten fra vervet eller arbeidet, men etter den tiden som har medgått til slike andre aktiviteter. Dersom det medgår mye tid til aktiviteten, kan graderingsreglene føre til at vedkommende taper en stor del av dagpengene selv om godtgjøringen for vervet eller arbeidet er lav. De kan også medføre at vedkommende taper retten til dagpenger helt, fordi arbeidstiden er redusert med mindre enn 50 prosent.

Prinsippet om gradering mot tid kan slå uheldig ut for noen, i sær der aktiviteten er ulønnet eller svært lavt lønnet. Det kan tenkes andre måter å gradere/avkorte på, men det er svært krevende å finne et graderingsprinsipp som aldri slår uheldig ut mot noen grupper. Regjeringens forslag om endring av kravet til arbeidstidsreduksjon fra 50 til 40 prosent ved permittering vil gjøre at flere kan få dagpengerettigheter.

SPØRSMÅL NR. 942

Innlevert 25. mars 2009 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 1. april 2009 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Omfanget av bompengeneinnbetalingene øker med 30 % i perioden 2006-2009. Hittil i perioden har Stortinget gjennom 24 ulike saker fattet vedtak om nye bompengefinansierte prosjekter mot FrPs stemmer.

Kan statsråden legge frem en oversikt som viser beregnet innbetaling fra bilistene i eksisterende bompengeprojekter vedtatt før 2006 og alle nye vedtatt i perioden 2006-2009, spesifisert årlig for kommende NTP-periode 2010-2019 og med angivelse av årlig investeringsbidrag m/formål samt innkrevingskostnad og rentekostnader?»

Svar:

Det bes i spørsmålet om å få presentert en oversikt over alle eksisterende bompengeprojekter vedtatt til og med 2009 som viser investeringsbidrag m/

formål, innkrevingskostnader og rentekostnader årlig for perioden 2010 – 2019.

Pr. mars 2009 var det innkreving av bompenger i 48 ulike bompengeprojekter, i tillegg finnes ett prosjekt med innkreving av lokal drivstoffavgift (Tromsø).

Å utarbeide en oversikt over årlige forventede bompengeinntekter, investeringsbidrag og rentekostnader for eksisterende og nye bompengeprojekter vedtatt til og med 2009 for perioden 2010-2019 er en svært omfattende oppgave og en slik oversikt vil uansett være beheftet med stor usikkerhet. Innenfor svarfristen for dette spørsmålet har det ikke vært mulig å utarbeide en oversikt som er kvalitetsmessig holdbar. Dette skyldes at framtidig årlig trafikk, gjennomsnittlige takster, rentenivå, driftskostnader og prisstigning i et så langt tidsperspektiv krever utredninger og vurderinger som nødvendigvis vil ta tid.

SPØRSMÅL NR. 943**Innlevert 25. mars 2009 av stortingsrepresentant André N. Skjelstad****Besvart 1. april 2009 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta initiativ til å kartlegge helseskadene til syke oljearbeidere fra Ekofisk og vurdere dem som gruppe?»

BEGRUNNELSE:

Jeg ser med bekymring på de helseskadene som så mange av olje- og plattformarbeiderne har fått. Oljearbeidernes helsetilstand og skader bør bli vurdert som helhet og ikke bare undersøkt på individuell basis.

Det har vært for mange helseskader, uten at man har gjennomført en skikkelig helseundersøkelse. Det har vært påstander om tilsynelatende overhyppighet av kreft, og hvis dette stemmer så er det helt nødvendig at det undersøkes nærmere.

Svar:

Innledningsvis ønsker jeg å understreke at det er bekymringsfullt når vi stadig hører om personer som står frem med plager de mener har en sammenheng med tidligere eksponering for kjemikalier i arbeidsmiljøet. Jeg mener dette gir grunn til å fremheve arbeidsgivers ansvar for å forebygge helseskader ved kjemisk og annen potensielt farlig arbeidsmiljøeksponering. Arbeidsgivere som håndterer kjemikalier i sin virksomhet må sette seg inn i hvilken skadeeffekt stoffene har og igangsette de nødvendige forebyggende tiltak. Samtidig har Norge et godt utbygd velferdssystem, med sentrale elementer som helsetjeneste og sosiale tjenester. Arbeidstakere som har en helseskade med sannsynlig årsakssammenheng til skadelig arbeidsmiljøeksponering kan ha krav på yrkesskadeytelser fra det offentlige og yrkesskadeerstatning, uansett hvilken sektor de arbeider innenfor. Det er viktig at de som mener seg skadet får den nødvendige oppfølging slik at de får de rettighetene de har krav på. I den sammenheng er det bl.a. viktig at arbeidstakere som mener seg skadet gjennom sitt arbeid i norsk petroleumsvirksomhet, det være seg på Ekofisk eller andre steder, i størst mulig grad får svar på hvilke kjemikalier de evt. er blitt utsatt for gjennom sitt yrke, samt tilbud om grundige utredninger for å få fastslått evt. følger av slik eksponering. Dette krever individuell målrettet vurdering av den enkelte.

Et viktig suksesskriterium for gode arbeidsmedisinske pasientutredninger er kunnskap om eksponeringsforhold og eksponeringsnivåer. Som det følger av St.meld. nr. 12 (2005-2006) Helse, miljø og sik-

kerhet i petroleumsvirksomheten er det mangelfulle kunnskaper om tidligere kjemikaliebruk i bransjen, samt om eksponering og helserisiko i denne sammenheng. Mangelen på kunnskap er størst for den perioden som ligger lengst tilbake. Det er heller ikke slik at vi har sikre tall mht. hvor mange som evt. er skadet. Det er 35 år med industrierfaring på dette offshore, og informasjon om eksponeringsforhold er kompleks og krevende å dokumentere. På bakgrunn av denne mangelen på kunnskap har regjeringen iverksatt en rekke aktiviteter for å få bedre oversikt og kunnskap på dette viktige feltet slik at vi også kan bli bedre til å forebygge fremtidige skader.

Det er gjennomført en undersøkelse for å kartlegge hva vi vet om nåværende og historisk eksponering for kjemikalier offshore og identifisere kunnskaps-hull. Denne ble gjennomført av Petroleumstilsynet i nært samarbeid med partene og internasjonale eksperter. Oljeindustriens Landsforening sammen med øvrige parter i næringen, følger opp konklusjonene fra bl.a. denne undersøkelsen i sitt prosjekt: "Kjemisk arbeidsmiljø i olje- og gassindustrien" som har som mål å gi et helhetlig bilde av den nåværende og tidligere eksponeringssituasjon, beskrive og tette igjen kunnskapshull og bidra til at næringen blir bedre til å håndtere risikoene rundt kjemikalier i arbeidsmiljøet i olje- og gasssektoren. En partssammensatt styringsgruppe er etablert for arbeidet og alle partene står bak planen. Petroleumstilsynet og Arbeidstilsynet er observatører i arbeidet. I dette prosjektet som vil vare i flere år er det igangsatt flere aktiviteter og forskningsprosjekter som skal legge grunnlag for forbedret praksis og redusert risiko for kjemiske skader i petroleumsvirksomheten.

Jeg har store forventninger til dette arbeidet etter som det er næringen selv som sitter på dokumentasjon og kunnskap mht. hvilke kjemikalier som er brukt og i hvilke sammenhenger de er brukt. Jeg følger arbeidet nøye og har bedt Petroleumstilsynet om å følge dette arbeidet tett og rapportere ved relevante milepæler.

Når det gjelder Ekofisk-arbeiderne konkret er jeg for øvrig kjent med at ConocoPhillips er i ferd med å slutføre en større utredning for å kartlegge hva arbeiderne er blitt utsatt for. Prosjektet skal være ferdigstilt før sommeren og resultatene av arbeidet imøteses med interesse i hele næringen.

I tillegg til dette foregår det viktig forskning på mange områder. Når det gjelder påstander om overhyppighet av kreft ønsker jeg å nevne at Kreftregiste-

ret gjennomfører en undersøkelse om kartlegging av kreftisiko og årsaksspesifikk dødelighet blant ansatte i norsk offshorevirksomhet. Arbeids- og inkluderingsdepartementet har vært på med på å finansiere dette prosjektet fra starten og det videreføres nå med støtte fra Norges forskningsråd. I regi av Forskningsrådets PETROMAKS-program med finansiering både fra AID og petroleumsnæringen er det videre igangsatt dr.gradsprosjekter knyttet til kartlegging av mulige lungeskader blant såkalte drillere og kreftutvikling generelt i næringen. Disse prosjektene vil bidra til kunnskap og kartlegging av forekomsten av kreft i yrkesgruppen.

I forbindelse med Stortingets behandling av St.meld. nr. 12 (2005-2006) pekte arbeids- og sosialkomiteen på at det er viktig å få konkret oppfølging fra medisinsk ekspertise overfor de grupper som frykter konsekvenser av tidligere eksponering for kjemikalier. Dette har departementet fulgt opp gjennom å sørge for et samordnet tilbud om helsekontroll ved landets arbeidsmedisinske avdelinger. Statens arbeidsmiljøinstitutt fikk i oppdrag å utarbeide felles retningslinjer for slike pasientutredninger, samt tiltak for samordning og koordinering av utredningene. Retningslinjene er utarbeidet, og arbeidet med pasientutredninger er i gang og gjennomføres som planlagt. Som kjent gir slike utredninger grunnlag for å vurdere om arbeidstakeren har krav på yrkesskadeerstatning. Oljearbeidere fra Ekofisk dekkes selvfølgelig av dette tilbudet om helsekontroll. En rapport over de koordinerte pasientutredningene fra dette feltet er ventet fra STAMI innen kort tid. Departementet har i denne saken spesifikt oppfordret alle med mistanke om helseskader knyttet til kjemiske eksponeringer i denne bransjen om å be om en henvisning til arbeidsmedisinsk utredning.

Som et ledd i styrkingen av de arbeidsmedisinske avdelingene og STAMI i 2008 ble STAMI tillagt en

koordinerende rolle overfor de arbeidsmedisinske avdelingene. Det er fra og med 2009 blitt utarbeidet et standardisert meldesystem fra de arbeidsmedisinske avdelingene til STAMI over pasientutredninger som utføres hvor type eksponering, helseutfall og arbeidskategori vil fremgå. På denne måten vil man for fremtiden kunne få en samlet oversikt over utredningene av henviste pasienter med mistanke om arbeidsrelatert sykdom fra alle deler av arbeidslivet, inkludert petroleumsnæringen. Disse dataene skal inngå som overvåkingsgrunnlaget til Nasjonal overvåking av Arbeidsmiljø og -helse (NOA), og vil bli offentliggjort.

Arbeids- og inkluderingsdepartementet har nylig fulgt opp anbefalingene fra en arbeidsgruppe om å utvikle eksponeringsdatabasen EXPO ved STAMI til å bli en elektronisk nasjonal database over alle arbeidsmiljøkjemiske eksponeringsmålinger som utføres i Norge og bevilget støtte til et slikt utviklingsprosjekt. Departementet vil vurdere å forskriftsfeste en plikt om å rapportere slike målinger inn til databasen hvis utviklingsarbeidet og pilotprosjektene i utvalgte bransjer viser forventede resultater. Petroleumsnæringen er en av de bransjene som vil inngå i pilotprosjektene. Dette vil på sikt kunne sikre arbeidsmiljømyndighetene en fullstendig oversikt over de eksponeringsmålingene som gjennomføres i norsk arbeidsliv, inkludert oversikt over i hvilke deler av arbeidslivet innsatsen på dette feltet er beskjedent.

Som denne redegjørelsen viser arbeider regjeringen aktivt for å sikre et fullt forvarlig kjemisk arbeidsmiljø. Et viktig mål for arbeidet er å sikre økt kunnskap om eksponeringsforhold og således bistå tidligere oljearbeidere som mener seg skadet som følge av tidligere kjemikalieeksponering, både individuelt og på gruppenivå. Jeg kan derfor ikke se at det er hensiktsmessig å iverksette ytterligere tiltak på det nåværende tidspunkt.

SPØRSMÅL NR. 944

Innlevert 25. mars 2009 av stortingsrepresentant Ib Thomsen

Besvart 3. april 2009 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Sett fra et politisk partis ståsted, så er det problematisk at folk som permitteres i sin sivile jobb, også må trekke seg fra sine folkevalgte verv i situasjoner hvor personer blir 50 % permittert.

Hvordan vurderer statsråden konkret slike tilfeller, som det kan komme flere av i tiden fremover, dersom ledigheten fortsetter å stige?»

BEGRUNNELSE:

Personen det gjelder sitter i kommunestyret og i hovedutvalg for undervisning. Begge utvalgene har kveldsmøter, og har en møtgodtgjørelse mellom 500 og 600 kroner pr. møte. Dette er en godtgjørelse som skal dekke deltakelse i selve møtet (normalt 3–5 timer), gruppemøte i forkant av møtet (2–3 timer) samt tiden det tar å sette seg inn i et sakskart, eventu-

elt kontakte involverte parter etc. Om dette da skal vurderes som et lønnet verv eller ikke, og om det skal føres på meldekortet.

Det er i hovedsak snakk om medlemmer i kommunestyret og i hovedutvalg, og det er godtgjørelsen fra disse vervene som vil velte det hele. Vedkommende har heller ikke lov til å si fra seg godtgjørelsen. Resultatet er at han må melde forfall i perioden han er permittert, eventuelt søke permisjon fra sine verv.

Jeg synes dette er svært uheldig. Dette dreier seg tross alt om folkevalgte verv som holder liv i demokratiet. Dette vil dessuten utelukkende ramme folk i privat sektor. Det kan virke som om det gis noe ulike svar om hvorvidt en som er permittert kan opprettholde godtgjørelse fra folkevalgte verv, uten å tape ytelser.

Eksempelet i dette tilfellet er en person som blir 50 % permittert. Vedkommende har fått beskjed et sted om at han da ikke kan ha noen andre inntekter, heller ikke møtgodtgjørelser. Et annet sted får han beskjed om at folkevalgte verv ikke regnes i denne sammenheng, og at han kan fortsette med disse.

Svar:

Etter folketrygdloven § 4-3 annet ledd, er det et vilkår for rett til dagpenger at arbeidstiden er redusert med minst 50 prosent i forhold til arbeidstiden før ledigheten. Som arbeidstid regnes i henhold til graderingsreglene i folketrygdloven § 4-13 også annet utført arbeid eller andre aktiviteter enn den jobben man har mistet. Ethvert lønnet eller ulønnet arbeid eller

aktivitet regnes med dersom det ikke er å anse som ren hobbyvirksomhet eller andre aktiviteter som det er gjort eksplisitt unntak for. Det er ikke gjort unntak for politiske verv.

I dagpengeregulverket er det et sentralt vilkår at dagpengemottakere skal være reelle arbeidssøkere og disponible for arbeidsmarkedet til enhver tid. Dagpengemottakeren skal være villig til å ta ethvert arbeid hvor som helst i Norge. Det er dette vilkåret som ligger bak prinsippet om at gradering (avkorting) av dagpenger skjer på grunnlag av tid medgått til andre aktiviteter, og ikke på grunnlag av for eksempel inntekt.

Det er med andre ord ikke slik at dagpengene avkortes krone mot krone mot inntekten fra vervet eller arbeidet, men etter den tiden som har medgått til slike andre aktiviteter. Dersom det medgår mye tid til aktiviteten, kan graderingsreglene føre til at vedkommende taper en stor del av dagpengene selv om godtgjøringen for vervet eller arbeidet er lav. De kan også medføre at vedkommende taper retten til dagpenger helt, fordi arbeidstiden er redusert med mindre enn 50 prosent.

Prinsippet om gradering mot tid kan slå uheldig ut for noen, i sær der aktiviteten er ulønnet eller svært lavt lønnet. Det kan tenkes andre måter å gradere/avkorte på, men det er svært krevende å finne et graderingsprinsipp som aldri slår uheldig ut mot noen grupper. Regjeringens forslag om endring av kravet til arbeidstidsreduksjon fra 50 til 40 prosent ved permittering vil gjøre at flere kan få dagpengerrettigheter.

SPØRSMÅL NR. 945

Innlevert 25. mars 2009 av stortingsrepresentant Solveig Horne

Besvart 30. mars 2009 av fungerende justisminister Trond Giske

Spørsmål:

«Synes statsråden det er akseptabelt at det forsvinner en mengde pass etter utstedelse/utsending fra politiet, pga at en ikke prioriterer å sende disse rekkommandert og hvor mange pass mener Statsråden det er forsvarlig å miste før Statsråden vil reagere?»

BEGRUNNELSE:

I den senere tid har Stavange Aftenblad satt fokus på identitetstyveri. I dag kan vi lese om at alle pass sendes som ordinær post til tross for at passene er gull

verd for identitetstyver. Bare siden 2006 har over 735 pass forsvunnet og i tillegg kommer pass på avveie fordi noen mister, blir frastjålet eller forelegger pass. I lys av den økende mengde identitetstyveri, økende kriminalitet og terror trusler er dette særdeles urovekkende.

Svar:

Det utstedes årlig opp imot 600.000 pass til norske statsborgere. På årsbasis blir et større antall pass meldt tapt eller stjålet, og antallet slike taps- eller

stjåletmeldinger har vist en stigende tendens. For 2008 var antallet tapte eller stjålne pass ifølge Politidirektoratets statistikk nærmere 26.000. I løpet av 4-årsperioden fra 2005-2008 var det samlede antall registrerte pass som var meldt bortkommet i overkant av 94.000.

Av det samlede antall bortkomne pass er det en mindre andel som blir borte ved utsendelse i posten. For 2008 utgjorde dette 253 pass, mens det for 4-årsperioden 2005-2008 samlet utgjorde 825 pass.

Etter passloven plikter en passinnehaver å melde i fra straks hvis et pass kommer bort. Alle meldinger om bortkomne pass blir registrert som ugyldige både ved Kripos og i Interpols database i Lyon, Frankrike. Dette innebærer at en som reiser på et pass som er meldt tapt eller stjålet risikerer å bli stoppet i passkontroll over hele verden.

Som kjent etableres det nå også ordninger med elektroniske pass som inneholder biometrisk personinformasjon om passinnehaver. Et hovedformål med dette er å etablere en mulighet til sikker verifisering av passinnehavers identitet ved at vedkommendes biometri (ansiktsbilde eller fingeravtrykk) ved kontroll kan knyttes direkte til passet. Når det etter hvert kommer på plass utstyr for å lese biometriske pass, vil dette gi en betydelig reduksjon av muligheten for å krysse grensekontroll med forfalskede pass eller ved misbruk av pass utstedt til andre.

I lys av det som er beskrevet foran har Justisdepartementet ikke funnet det formålstjenlig så langt å legge om rutinene for utsendelse av pass i posten. Det

er da tatt hensyn til at det er omlag 1 % av det totale antall pass som kommer bort for passinnehaver som forsvinner under utsendelse i posten. Man er således også for denne kategorien avhengig av at man har andre effektive systemer som kan stoppe forsøk på misbruk.

Det er i departementets vurdering også lagt vekt på at utsendelse gjennom rekommandert post ikke ville kunne hindre at pass blir borte i postgangen, for eksempel ved tyveri begått av utro tjenere. Alternativet ville i så fall være å sende passene tilbake til vedkommende passmyndighet slik at passene kunne avhentes der. Denne løsningen er valgt blant annet i Sverige og Finland, men er hos oss vurdert å føre til en betydelig reduksjon av publikumsservicen ved at passinnehaver ville måtte møte opp to ganger ved utstedelse nytt pass. Dette vil heller ikke gi noen synbar gevinst i form av redusert misbruk. Det vil dessuten ta lengre tid fra passøknad til utlevering av passet. Passøkere som ønsker det kan imidlertid velge å få passet returnert for utlevering på politistasjon eller utenriksstasjon.

La meg avslutte med å opplyse at så langt jeg har fått opplyst er publikum gjennomgående svært fornøyd med den service som ytes ved passutstedelse. Dette gjelder ikke minst den korte tiden det tar fra passøknaden er innlevert og til passet ligger i postkassen. I de sjeldne tilfellene der passet kommer bort i posten, vil passøker få utstedt et nytt pass vederlagsfritt.

SPØRSMÅL NR. 946

Innlevert 25. mars 2009 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 3. april 2009 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Vil fiskeri- og kystministeren sørge for at Fedje maritime trafikksentral (VTS) også dekker innseilingen til Bergen havn og omkringliggende område, slik at sikkerheten til alle som seiler her kan bli bedre?»

BEGRUNNELSE:

Ca. 20.000 båter anløper Bergen havn årlig. Det foretas ingen overvåkning av innseilingen til Bergen, og skipene gis ingen bistand i å holde avstand til hverandre. Dersom et skip får problemer i dette om-

rådet, vil dette ikke observeres av noen maritim trafikksentral (VTS). De siste fire årene har åtte båter grunnstøtt i dette området.

Innseilingene til Oslo, Stavanger og Haugesund er i dag overvåket av maritime trafikksentraler.

Fedje VTS skal gjennom økte bevilgninger oppgraderes, slik at overvåkingen blir mindre manuell. Oppgraderingen gir mulighet for å overvåke et langt større område enn i dag.

Området som vurderes innlemmet i Fedje VTS' ansvarsområde, inkluderer innseilingen til Bergen havn.

Svar:

Kystverkets trafikkentraltjenester, VTS, er etablert i områder der det er vurdert at trafikken representerer en særlig risiko for sjøsikkerhet og miljø. Trafikkentralene skal bedre sikkerheten ved å organisere skipstrafikken slik at farlige situasjoner ikke oppstår, kontrollere at sjøveisreglene og de særlige reglene for det aktuelle farvannet overholdes, samt gi skipstrafikken informasjon av betydning for sikker seilas. Trafikkentralene har således både en trafikkregulerings- og overvåkingsfunksjon i farvannene de dekker. Fedje er en av fem slike trafikkentraler langs norskekysten, og ble opprettet med det formål å sikre sjøsikkerheten i innseilingen til oljeterminalene Sture og Mongstad.

Regjeringen påpeker i St.prp. 1 (2008-2009) at utstyret ved Fedje trafikkentral er gammelt og slitt, og lite tidsmessig ut fra dagens behov. I tilknytning til Fedje VTS er derfor utskiftning og oppgradering av utstyret vår første prioritet, og dette er ivarettatt i St.prp. 37 (2008-2009) om endringer i statsbudsjettet

2009 med tiltak for arbeid. Den nødvendige tekniske fornyelse av Fedje trafikkentral i forhold til primæroppgaven knyttet til innseilingen til oljeterminalene Sture og Mongstad vil nå komme på plass. Denne oppgraderingen er knyttet til trafikkentralens gjeldende deknings- og ansvarsområde. Det er, gjennom tilleggsinvesteringer, mulig å utvide trafikkentralens dekningsområde til også å omfatte innseilingen til Bergen.

En eventuell regulering og overvåking av skipstrafikken inn og ut av Bergen og i farvannet omkring vil underlegges nærmere vurdering. En slik vurdering må inneholde en risikoanalyse knyttet til trafikken i det aktuelle farvannet og en vurdering av eventuelle egnede risikoreducerende tiltak. Trafikkregulering og overvåking vil være blant de forebyggende tiltak som vurderes i en slik sammenheng.

Kystverket vil, som ledd i en helhetlig vurdering knyttet til skipstrafikk inn og ut av Bergen og i farvannet omkring, utrede utvidelse av ansvarsområdet til Fedje trafikkentral.

SPØRSMÅL NR. 947

Innlevert 25. mars 2009 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 3. april 2009 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Statens pensjonsfond - utland (SPU) la nylig frem årsresultatet for 2008. Det viste en "negativ avkastning" på 633 mrd kroner. Regjeringen har ved flere anledninger hevdet at denne "negative avkastningen" ikke kan betraktes som tap, fordi aksjekurse-ne i de investerte selskapene kan gå opp igjen. Det som uansett er sikkert, er at penger som er investert i selskaper som har gått konkurs er tapt for alltid.

Kan jeg i den forbindelse be om en oversikt over samtlige investeringer som er gjort i selskaper som har gått konkurs?»

Svar:

Norges Bank offentliggjør beholdningene i Statens pensjonsfond – Utland ved hvert årsskifte. Tabell 1 viser hvilke selskaper som inngikk i beholdningslisten for aksjer ved utgangen av 2007 og som siden har gått konkurs. Det at Statens pensjonsfond – Utland eier aksjer i en rekke jurisdiksjoner med ulik konkurslovgivning, gjør at selve konkursbegrepet ikke er entydig definert. Definisjonen av konkurs omfatter her rene konkurstilfeller, tilfeller der selskapet har søkt om konkursbeskyttelse og tilfeller der selskapet er nasjonalisert.

En gjennomgang av fondets porteføljer viser at fondets beholdninger i selskaper som har gått konkurs var betydelig høyere i obligasjonsporteføljen enn i aksjeporteføljen.

Tabell 1 Selskaper som var i SPU's beholdningsliste pr. 31.12.2007, og som senere har gått konkurs, søkt om konkurs eller er nasjonalisert.

Selskap	Kommentar	Kilde
Lehman Brothers Holdings Inc	Acquired	Bloomberg
TOUSA INC	Bankruptcy filing	JPM
Fremont General Corp	Bankruptcy filing	Bloomberg
WCI Communities Inc	Bankruptcy filing	JPM
Waterford Wedgwood PLC	Bankruptcy filing	Bloomberg
Zephyr Co Ltd	Bankruptcy filing	Bloomberg
NIWS Co HQ Ltd	Bankruptcy filing	Bloomberg
Suruga Corp	Bankruptcy filing	Bloomberg
Urban Corp	Bankruptcy filing	Bloomberg
New City Residence Investment Corp	Bankruptcy filing	Bloomberg
Woolworths Group PLC	Bankruptcy filing	Bloomberg
SFCG Co Ltd	Bankruptcy filing	Bloomberg
Alitalia SpA	Bankruptcy filing	Bloomberg
Washington Mutual Inc	Bankruptcy (still priced on OTC)	JPM
Thielert AG	Bankruptcy filing - Still Active	Bloomberg
Erinaceous Group PLC	Bankruptcy filing - voluntary	JPM
AMERICAN HOME MORTGAGE INVES	Bankruptcy filing (still priced on OTC)	Bloomberg
IndyMac Bancorp Inc	Bankruptcy filing (still priced on OTC)	Bloomberg
INPHONIC INC	Bankruptcy filing	Bloomberg
Luminent Mortgage Capital Inc	Filed For Chapter 11 - Quoted on OTC	Bloomberg
Northern Rock PLC	Nationalized	Bloomberg
Bradford & Bingley PLC	Nationalized	Bloomberg
Roskilde Bank	Nationalized	Bloomberg
London Scottish Bank Plc	Bankruptcy filing	Bloomberg

Kilde: Norges Bank

Oversikten i tabell 1 viser at til sammen 24 selskaper i aksjeporteføljen har søkt om konkurs eller er nasjonalisert i 2008. Den samlede aksjebeholdningen i selskapene i tabell 1 var ved inngangen til året 1,07 mrd kroner, eller 0,05 pst. av fondets samlede verdi. Beholdningene vil normalt endre seg gjennom året på grunn av endringer i referanseporteføljen og investeringsvalg i Norges Banks aktive forvaltning.

I forbindelse med konkurs/nasjonalisering er aksjene gjennomgående nullet og må anses tapt. I den grad aksjeverdiene har falt gjennom første og annet kvartal, er dette allerede gjenspeilet i fondets rapporterte resultater for første halvår.

Beholdningslisten fra Norges Bank viser at den samlede beholdningen av obligasjoner utstedt av selskapene i tabell 1 per 31.12.2007 var på omlag 22 mrd. kroner, eller 1 pst. av fondets samlede verdi. Ved utgangen av 2008 var verdien av disse investeringene redusert til 12 mrd kr. Også her har det vært

store endringer gjennom året, og det vil være noen utstedere i obligasjonsporteføljen som ikke inngikk i aksjeporteføljen som har søkt om konkurs eller som er satt under offentlig administrasjon. Dette omfatter bl.a. de islandske bankene Glitnir, Landsbanki og Kaupthing.

Det vil kunne være forskjeller mellom de enkelte selskapene når det gjelder hvor mye av investerte midler som er tapt. I flere tilfeller vil det ta tid å fastsette utdeling til investorer med krav av ulik prioritet, og i noen tilfeller må det også påregnes rettsvister i kjølvannet av konkursene. Norges Bank som operativ forvalter følger opp fondets interesser med sikte på å beskytte mest mulig av verdiene i disse situasjonene.

I forbindelse med avvikling/omstrukturering av selskapene i tabell 1 er i mange tilfeller deler av selskapene overdratt til andre selskaper, slik at virksomheten drives videre innenfor en ny selskapsmessig

ramme. Dette gjelder bl.a. flere av aktivitetene til Lehman Brothers. I den grad verdier gjenvinnes gjennom drift i regi av nye eiere, vil fondet ta del i dette gjennom sitt eierskap i de selskapene som har kjøpt opp deler av de avviklede selskapene.

Finansdepartementet og Norges Bank offentliggjør mer informasjon om forvaltningen av Statens pensjonsfond – Utland enn det som er vanlig i andre fond. Den informasjonen som offentliggjøres skal i tillegg til å være fyllestgjørende også være relevant, i den forstand at den skal si noe om hvorvidt en har nådd målet som er satt for investeringene. Det er bred politisk oppslutning om at siktemålet for investeringene i Statens pensjonsfond – Utland er å oppnå høyest mulig avkastning innenfor moderat risiko, slik at også framtidige generasjoner kan få mest mulig nytte av formuen. Fondet har en høy risikobærende evne og en lang tidshorison for fondets plasseringer. Det

betyr at det er informasjon som forteller noe om fondets samlede avkastning over tid som er mest relevant.

I en bredt sammensatt portefølje slik som Statens pensjonsfond – Utland, vil en måtte påregne at enkeltelskaper fra tid til annen går konkurs. Det er ikke noe nytt. Konkurs er en del av økonomiens naturlige dynamikk, der selskaper som ikke er levedyktige blir lagt ned mens andre selskaper med gode framtidsutsikter overlever. Å trekke fram enkelte selskaper i fondets portefølje som har gått konkurs det siste året er mindre relevant i en vurdering av forvaltningen av Statens pensjonsfond.

Det beste uttrykket for hvordan fondets forvaltning har vært, er den samlede avkastningen over tid sett i forhold til den risiko som er tatt. Dette gjelder både i Finansdepartementets arbeid med investeringsstrategien og i Norges Banks aktive forvaltning.

SPØRSMÅL NR. 948

Innlevert 25. mars 2009 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen

Besvart 2. april 2009 av nærings- og handelsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Norske myndigheter har ikke gjort noe for å finne eller heve båten Mkr. Jøviktind, et krysserbygget fiskefartøy på 63 fot som forliste og gikk ned i 1970. Mange har ment at det var mange uoppklarte sider i sjøforklaringen, at saken burde bli tatt opp på nytt. Få vrakrester kan tydes mange veger, men det er hevet over en hver tvil at det var russisk og norsk marineaktivitet i områder på tidspunktet. Det druknet 7 mann.

Er det planer for å realisere en heving av Jøviktind, for å avdekke årsaken til forliset?»

BEGRUNNELSE:

Jøviktind var som sagt en 63 fots krysserbygget fiskefartøy som helt uten varsel forliste og forsvant. Det var fint vær i området og ingenting skulle tilsi at en så stor båt plutselig skulle forsvinne fra havets overflate. Vitner har imidlertid observert stor aktivitet av russisk og norsk marine, herunder undervannsbåter. Avisene var fulle av spekulasjoner om årsaken til Jøviktinds forlis, hvor fremmede krigsfartøy var den heteste spekulasjonen. Det ble i tillegg ført vitneobservasjoner på høy aktivitet av både norsk og russisk marinefartøy i området. Sjøforklaringen gir in-

gen sikre holdepunkter for hva som var årsaken til forliset som skjedde i mørke.

For familien og de pårørende ville det selvfølgelig være et ønske om å avdekke den egentlige årsaken til forliset av Jøviktind, slik at den faktiske årsak kom på bordet.

Svar:

Nærings- og handelsdepartementet, som har ansvaret for sjøloven kapittel 18 avsnitt II om undersøkelse av sjøulykker, er rette adressat for spørsmålet. Svaret er utarbeidet i samråd med Samferdselsministeren, som har etatsstyringsansvaret for Statens havarikommisjon for transport (SHT).

Før ikrafttreddelsen av det nye avsnitt II i kapittel 18 i sjøloven, var det en ordning hvor sjøulykker ble undersøkt av sjøfartsinspektørene etter en forutgående sjøforklaring. Ved alvorlige ulykker kunne regjeringen nedsette en særskilt undersøkelseskommissjon, noe som ble gjort enkelte ganger, senest etter forliset med Bourbon Dolphin i 2007. Ved en lovendring i 1980 ble det med hjemmel i sjøloven opprettet en fast havarikommisjon for fiskefartøy, som gjennom årenes løp undersøkte flere ulykker med fiskefartøy.

De nye reglene i kapittel 18 i sjøloven etablerte

nye prinsipper for undersøkelser av sjøulykker og trådte i kraft 1. juli 2008. Et viktig prinsipp med det nye regelverket er at et uavhengig organ skal vurdere hvilke undersøkelser som skal utføres, samt at selve undersøkelsene utføres på uavhengig basis. Statens havarikommisjon for transport er tildelt oppgaven som undersøkelsesmyndighet etter sjøloven. Alvorlige sjøulykker som har skjedd etter at lovendringene trådte i kraft, plikter SHT å undersøke. Ved ikrafttredelse av de nye bestemmelsene i sjøloven ble samtidig de tidligere regler om sjøforklaring og særskilte undersøkelseskommissjoner, herunder den faste havarikommisjonen for fiskefartøy, opphevet. Etter gjeldende regelverk er det nå kun SHT som kan foreta

undersøkelser av sjøulykker. Heving av vrak kan inngå som en del av undersøkelsen.

Som nevnt er et av hovedformålene med den nye ordningen at den uavhengige fagetaten, SHT, foretar en selvstendig og uavhengig vurdering av hvilke ulykker som skal undersøkes, bl.a. ut fra en avveining av hvilken sikkerhetsmessig gevinst det vil være å undersøke ulykken. For ulykker som ligger så langt tilbake i tid som 1970, har SHT ingen plikt til å heve skip eller foreta undersøkelser.

Statens havarikommisjon for transport har opplyst til at de ikke har planer om å realisere en heving av Jøviktind eller å foreta nærmere undersøkelser av ulykken, noe jeg tar til etterretning.

SPØRSMÅL NR. 949

Innlevert 25. mars 2009 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 2. april 2009 av fungerende justisminister Trond Giske

Spørsmål:

«Det har den siste tiden kommet ulike meldinger om hva som er den reelle bemanningssituasjonen i politiet. Fra regjeringen har det vært hevdet at det har blitt 1300 flere ansatte i politiet under de rød-grønne.

Kan statsråden redegjøre for hvordan Regjeringen har kommet frem til dette tallet og hvordan nye stillinger er fordelt mellom politidistrikter og særorganer?»

BEGRUNNELSE:

Høyre har lenge vært svært kritisk til regjeringens mangelfulle oppfølging av politiet. Driftsbudsjettene har blitt trangere og resultatet er at politidistriktene må la stillinger stå ubesatt.

Regjeringen har endret ATB for både polititjenestemenn og påtalejurister, hvilket har medført redusert bemanning for begge grupper. Klimaet mellom politisk ledelse i Justisdepartementet og politiets organisasjoner synes å være på frysepunktet. Regjeringens feilslåtte strategi overfor politiet kan vi man daglig lese om i dagspressen. Politiets evne til å forebygge, etterforske og påtale kriminalitet svekkes gradvis. Over tid fører dette til at verdifull kompetanse forsvinner fra politiet, fordi mange ansatte i ren frustrasjon velger å forlate politiet og finner seg andre jobber.

Høyre finner situasjonen i politi-Norge uakseptabel. Regjeringen må snarest få oversikt over den fak-

tiske bemanningssituasjonen i politiet, og komme til Stortinget med forslag som kan gjenopprette en normalsituasjon i norsk politi. Innbyggerne skal ha trygghet for at politiet er der når man trenger det.

Svar:

Først og fremst vil jeg gjøre oppmerksom på at det er rammestyring og rammebudsjettering i politi- og lensmannsetaten. Justisdepartementet fordeler bevilgninger til Politidirektoratet som igjen fordeler bevilgninger til politidistriktene og særorganene. Budsjettfordelingen mellom politidistriktene gjøres på bakgrunn av en fordelingsmodell basert på en rekke kriterier relatert til politiets oppgaveløsning, hvor kriminalitetsbekjempelse og trygghet representerer de viktigste områdene. I utgangspunktet er det enkelte politidistrikt og særorgan som fordeler budsjettet mellom drift, lønn og investeringer. Det besluttes lokalt i distriktene hvor mange årsverk som skal være til enhver tid. Det enkelte politidistrikt får en økonomisk ramme som politimesteren disponerer for å oppnå en best mulig polititjeneste i politidistriktet.

I enkelte tilfeller kan det foretas øremerkinger av bevilgninger, men totalt sett er dette en svært liten del av de bevilgninger som blir gitt. Ved opprettelse av 460 nye sivile årsverk i vinter, jf St.prp. nr 37 (2008-2009) Om endringer i statsbudsjettet 2009 med tiltak for arbeid, valgte jeg å foreta fordelingen til det enkelte distrikt. Dette gjorde jeg fordi denne tildelingen

var spesiell og et ledd i regjeringens krisepakke for å bedre sysselsettingen. Fordelingen ble gjort i nært samarbeid med Politidirektoratet.

I årsrapportene fra Politidirektoratet og Politiets sikkerhetstjeneste får jeg oversikt over antall årsverk i politi- og lensmannsetaten. Pr 31.12.2005 var det 12 249 årsverk i politi- og lensmannsetaten inkludert Politiets sikkerhetstjeneste. Tilsvarende tall pr 31.12.2008 var 13 145. Det gir en økning i antall årsverk på hele 896. I St.prp. nr 37 ble det opprettet 460 årsverk, 406 stillinger i distriktene og 54 i særorganene. Til sammen gir dette en økning på 1 356 årsverk. I tillegg ga budsjettforslaget for 2009 som ble lagt fram i oktober 2008, mulighet for politidistriktene/særorganene til å opprette ca 250 nye årsverk.

Når det gjelder bemanningen i politiet viser jeg til Politidirektoratets rapport ”Politiet mot 2020 – Be-

mannings- og kompetansebehov i politiet”, hvor det er foreslått å øke antall polititjenestemenn med 2 700 og andre stillinger med 1 000 innen 2020. Med de økninger som har vært på sivile stillinger er vi allerede halvveis til denne målsettingen. For polititjenestemenn er opptaket til Politihøgskolen økt til 432 i 2007 og 2008 og hele 552 i 2009. I og med at det tar 3 år å utdanne politistudenter, vil det dessverre fortsatt ta noen år før vi kan se resultatene av disse økningene. Med opprettelse av 460 nye sivile stillinger vil ca 280 polititjenestemenn frigjøres til operativt arbeid.

For øvrig må jeg ennå en gang få minne om at bevilgningene til politi- og påtalemyndighet er økt med 1,1 milliarder kr i perioden 2005-2009. I tillegg kommer kompensasjon for lønns- og prisstigning.